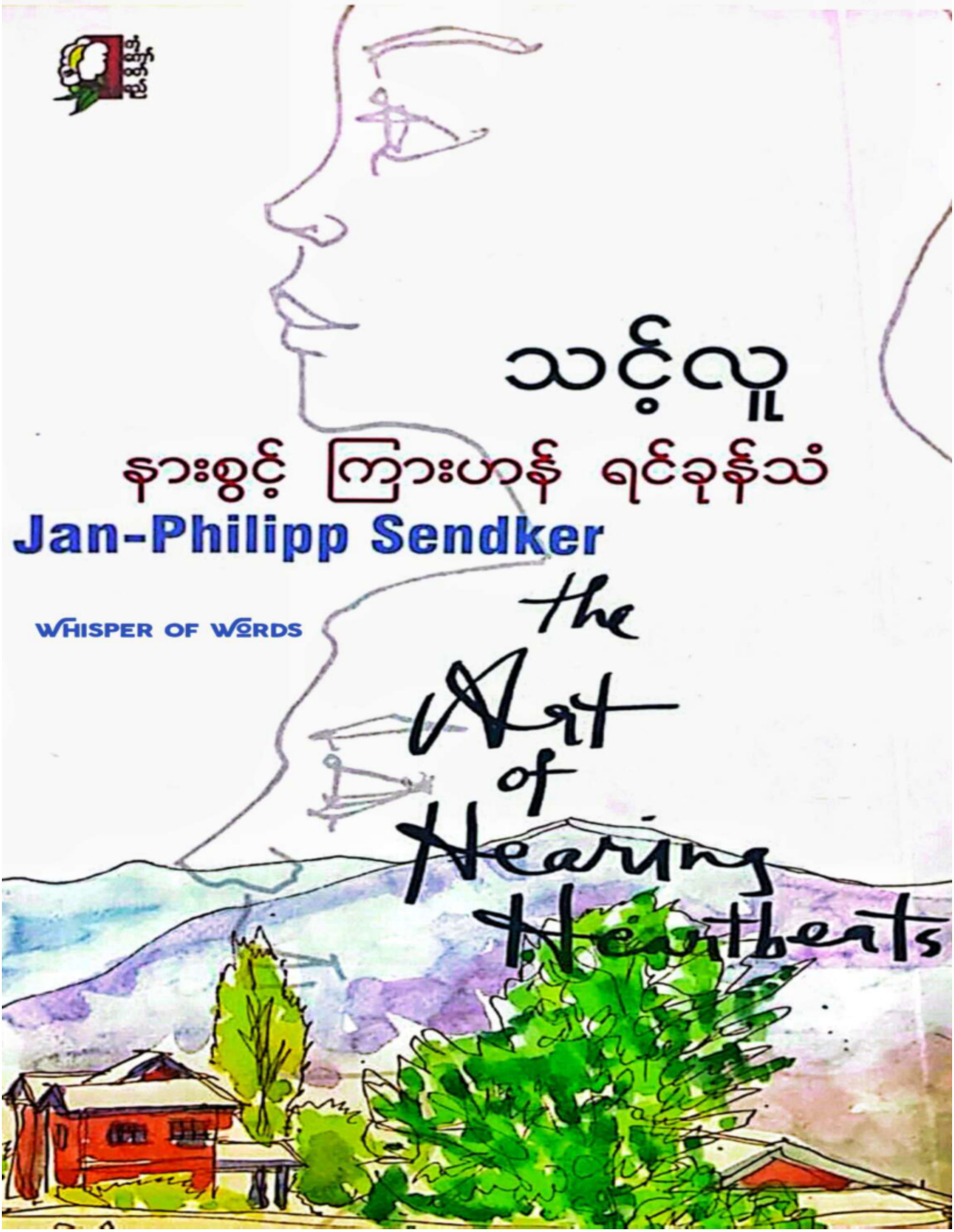

သင့်လူ
နားစွင့် ကြားဟန် ရင်ခုန်သံ
Jan-Philipp Sendker
WHISPER OF WORDS
the Art of Hearing Heartbeats

ဂျူလီယာ၊ တင်ဝင်း၊ မိမိ၊ နုနု၊ သားသားနှင့် ဆန်ကာ

ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ ထင်ခဲ့မိသည်လေ။ ဂျာမန်စာရေးဆရာ ယန်းဖိလစ်ဆန်ကာ၏ မြန်မာပြည်နောက်ခံ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အချစ်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည် ဆိုသော နှစ်အုပ်တွဲ စာအုပ်ကြီး လက်ထဲ ရောက်လာစဉ် ကပေါ့။ ဆွတ်ပျံ့ တာတွေ၊ လွမ်းမောတာတွေက စိတ်ပင်ပန်းစရာမို့ အစေးမကပ်လှ။ မြန်မာ ပြည် အကြောင်းဆိုတော့ လုပ်စားကိုင်စား မြန်မာပြည်နောက်ခံ ဝတ္ထုများ ပေါ်များ လှသည့် ခုချိန်ကာလသမယမှာ ခွင့်သာခိုက် အလိုက်သင့် စီးမျော လေသလားဟု လည်း ထင်မိသေးသည်။ သို့သော် စာရေးဆရာ ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်ဖို့ ရက်ရက်ရောရော ခွင့်ပြုခဲ့သည့် အပြင် အာမဘာန္တေတွေ လည်း ခံခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် စာအုပ်တွေက လက်ထဲရောက်နေပြီ။ စာအုပ်အထူ ကြီး နှစ်အုပ်ကို ကြည့်ကာ ရင်တော့အမောသား။

သကြၤန်ပိတ်ရက်မတိုင်ခင် ပထမအုပ်ကို အပြီးဖတ်လိုက်သည်။ နယူးယောက်မှ သည် ကလောဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း နူးညံ့ညင်သာစွာ ရွေ့လျား လာသော ဇာတ်အရွေ့ကို သတိပြုမိသည်။ အစပိုင်းမှာ ပျင်းစရာ အသွင် ဆောင်သည့် လောကီထုပ္ပတ် လူတို့ ဇာတ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆန်းကြယ်လာခဲ့သည်။ စာရေးဆရာ ပေးထားသော အင်မတန်ရိုးသည့် တင်ဝင်း၊ မိမိ၊ ဦးဘစသည့် မြန်မာအမည်များ ၏ သာမညောင်ညဖြစ်မှုတို့ ပျောက်ကွယ်ကာ မိဘနှစ်ပါး၏ ပေယျာလကန် စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခါးစည်းခံခဲ့ ရသော၊ အမြင်အာရုံ မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်ကာ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေခဲ့ရသော၊လူ့ဘဝ ဖြစ်တည်မှုကို သာသနာ့ဘောင်မှာ အဖြေရှာသော်လည်း ရေသာ များ ၍ ငါးမတွေ့ခဲ့သော တင်ဝင်းဆိုသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် မွေးရာပါ ခြေခွင်နေသည့် စိတ်နှလုံးလှသည့်၊ အသံသာလွန်းသည့် မိမိအမည်ရှိ ကောင်မလေး တစ်ယောက်တို့ ၏ လွမ်းမောဖွယ် အဖြစ်သနစ်တို့ က အားကောင်းစွာ လွှမ်းမိုး လိုက်သည်။

နယူးယောက်မှ နာမည်ကျော် ရှေ့နေကြီးမစ္စတာတင်ဝင်း ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားမှု ကြောင့် ဖခင်ကို ချစ်လှသော သမီးငယ် ဂျူလီယာဝင်းက ဖခင်ခြေရာကောက်ရင်း သူ့ဖခင် ဇာတိမြေ ကလောသို့ ရောက်လာ၊ မိုးပေါ် က ကျလာသလို အဘိုးကြီး ဦးဘနှင့် ဘွားခနဲတွေ့၊ ငယ်နုသော တင်ဝင်းနှင့် မိမိတို့ ၏ အတိတ်ဆီ တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ရစ်ချင်း ဆွဲ၍ ခေါ်။ ရုံးပိတ်ရက် များ အတွင်း ထိုလွှမ်းမိုးမှုအရှိန်ကို စီးမျောလိုက်ပါကာ ပထမတစ်အုပ်ကို အပြီးအစီး ပြန်ဆိုလိုက်နိုင်သည်။

အလုပ်ပြီးပြီဟု မခံစားရ။ ဒုတိယအုပ်က မျက်စောင်းလှမ်းထိုးနေသည်။

ပထမအုပ်မှာ ဇာတ်လမ်းက ဆုံးနေပြီကို ဘာကြောင့် များ ဒုတိယအုပ်ဆက် ရေးရပါလိမ့် ဆိုသည့် သိချင်စိတ်က ဖတ်ဖို့ မြှူဆွယ်နေသည်။ သို့နှင့် အလုပ်ပါးတုန်းမှာ ဖိတ်မိသည်။ ဖတ်မိတော့ ချထား၍ မရတော့ဘဲ ဆုံးခန်း တိုင်သွားသည်။ ပြီးသွားတော့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဆက်ရေးရုံ ပေါ့။

ဒုတိယအုပ်က ပထမအုပ်နှင့် သိသာစွာ ကွာခြားသွားသည်။ စကတည်း က ထင်မထားတာနှင့် စဖွင့်ပြီး မမျှော်လင့်ခဲ့သည့် အဆုံးသတ်မျိုးကို ခင်းကျင်းဖန်တီးထားသည်။ ဒီစာအုပ်မှာ လည်း နုနု၊ မောင်စိန်၊ ကိုကြီး၊ သားသား၊ ဘိုဘို စသည့် ရိုးစင်းလွန်းလှသည့် နာမည်များကို ကျော်လွန် ဖုံးလွှမ်း သွားအောင် စာရေးဆရာ ယန်းဖိလစ်ဆန်ကာက ဆွဲဆောင်ရေးသားသွားခဲ့ပြန်သည်။

ဘာပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်လာလျှင် သုံးကြိမ် သုံးခါ သုံးတွဲလောက်တော့ ထုတ်လေ့ရှိသည့် ထုံးစံအတိုင်း ခုတော့ စာရေးဆရာ ဆန်ကာတစ်ယောက် ဂျူလီယာဝင်း၏ နောက်ဆုံးစာအုပ် တတိယတွဲကို ရေးသားနေသည် ဟု ဆိုသည်။ သူ ဆယ်နှစ် အချိန်ယူ ရေးခဲ့ရသည့် ပထမတွဲနှင့် ဒုတိယ တွဲကို တော့ ခု မြန်မာပြန် ရေးသားပြီးခဲ့ပြီ။ တတိယအုပ်ကိုတော့ ဂျာမန်မှ သည် အင်္ဂလိပ်သို့ ပြန်ဆိုသည် ကို စောင့်ဆိုင်း၍ ဖတ်ကြည့်ရဦးမည်။ သူ ဘယ်လိုများ ထပ်မံ ဖန်တီး ဖမ်းစားဦးမည်နည်း။ စောင့်၍ သာ နေရဦးမည်။

သင့်လူ

Whisper Of Words

ပထမပိုင်း(က)

အခန်း(၁)

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံက ကျွန်မကို အရင်မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းသာ။

ချိုင့်ခွက်သည့် မျက်ရိုးအိမ်အတွင်းမှ ထိုမျက်လုံးတို့ သည် ကျွန်မထံမှ ဖယ်ခွာခြင်းငှာ မစွမ်းသာ သကဲ့သို့ ရှိနေခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းမှ လူကုန်နီးပါး ကျွန်မကို ငေးမောနေခဲ့ကြသော်လည်း ထိုအဘိုးကြီးက အဆိုး ဆုံးဖြစ်၏။ တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဖူးသော ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင်လို စူးစူးရဲရဲ သည်းသည်းနင့်နင့် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို လျစ်လျူရှုဖို့ အတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို ကျွန်မ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု လိုက်သည်။ ဖုန်ထူထူ မြေပြင်ပေါ်မှာ ခနော်ခနဲ့ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်လေးများ ခင်းကျင်းထားသည့် သစ်တဲကလေး တစ်လုံးသာ။ မု န့်အချို့ ထည့်ထားသည့် မုန့်သေတ္တာလေးထဲမှာ ယင်ကောင်များက တ လှုပ်လှုပ်။ မုန့်သေတ္တာဘေးမတော့ လက်ဖက်ရည်အိုး တည်သည့် ဂက်စ် မီးဖို။ ထောင့်တစ်နေရာမှာ လိမ္မော်ရောင် အချိုရည်ပုလင်းတွေ တင်ထားသည့် သစ်သားစင်ကလေး။ ဒီလောက်နုံချာလွန်းသည့် နေရာမျိုးကို တစ်သက် နှင့် တစ်ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ဖူးခဲ့။ ပူလိုက် အိုက်လိုက်သည် က လည်း ရေနွေးအိုးထဲ ထည့်ပြုတ်ခံရသလား အောက်မေ့ရသည်။ နားထင်၊ နဖူးနှင့် လည်ပင်းတို့ မှ ချွေးများ ပေါက်ပေါက်ကျလျက်။ ဝတ်ထားသည့် ဂျင်းသည် အသားနှင့် ကပ်လျက်။ အသက်ကလေးဝဝရှူဖို့ ထိုင်ချလိုက်တုန်း ထိုအဘိုးကြီးသည် ကျွန်မနား ရောက်၍ လာတော့သည်။ သူက ကျွန်မ စားပွဲမှာ သုတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကရားရေလွှတ် ပြော တော့သည်။

"ခုလို တဲ့ တိုး လာစကားပြောမိတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေး မ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ခါဖူးမှ မတွေ့ဖူး မသိကျွမ်းခဲ့ဖူးဘူး ဆိုတာ ကျုပ် သိပါ တယ်၊ ကျုပ်နာမည်က ဦးဘပါ။ ကလေးမအကြောင်း ကျုပ် အများကြီး ကြားခဲ့ သိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကလေးမအနေနဲ့ တော့ ခုလို ရေခြားမြေခြား တိုင်း တစ်ပါးက တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခု မှာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်နဲ့ ဖြုန်းစားကြီးတွေ့ရလို့ စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်နေမှာ ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ကလေးမကို မေးစရာ မေးခွန်းတစ်ခု ရှိနေတယ်၊ ကျုပ် ဒီနေ့ကို စောင့်နေခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ဒါ ကြောင့် မို့ ကလေးမကို ငြိမ်ငြိမ် လေးထိုင်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်တော့တာပါ။

တိတိကျကျ ပြောရရင် ကျုပ် စောင့်နေခဲ့တာ လေးနှစ် ရှိပါပြီ၊ နေ့လယ်ပိုင်းတွေဆို ဟောဟို ဖုန်ထူထူလမ်းမတစ်လျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဘတ်စ်ကားတွေပေါ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တွေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ လေယာဉ်ပျံသံ ကြားတိုင်းလည်း လေဆိပ် သွားသွား စောင့်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းဘူး။

ကလေးမက တကယ့်ကို အကြာကြီးနေမှ ပေါ်လာတော့တာပဲနော၊ ဒီလို ပြောလို့ ကျုပ် ကလေးမကို မရိုးမသား ချဉ်းကပ်ချင်တာနဲ့ ပဲ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ် အသက်ကြီးလှပါပြီ၊ သေဖို့ နီးလှပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ က လူ့သက်တမ်း တိုတယ်ကိုးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့လည်း ကျုပ်အသက်ရှင်နေခိုက်မှာ ကလေးမအတွက် ဇာတ်လမ်း လေးတစ်ပိုဒ် ပြောကို ပြောသွားမှ ဖြစ်မယ်ကွယ်။

ဩော် - ကလေးမ ပြုံးနေသကိုး၊ ကျုပ်ကို စိတ်ပေါ့သွပ်သူ ထင်နေတယ် ထင်ပါ့၊ ဟုတ်စ… ထင်ချင်သလိုသာ ထင်ပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်မမှားလိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ပြောတာကို နားထောင်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။

ဒီလူကြီး ငါ့လာဖြီးနေပြန်ပြီလို့ ထင်နေတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ကလေးမရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရင် သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အထင်မလွဲပါနဲ့ ကွယ်၊ ဒီမြို့ မှာ မင်းကို စောင့်နေမယ့်လူ၊ မင်းလုပ်စရာ အလုပ် ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးဆို တာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာလို့ လည်း ကျုပ် မျှော်လင့်ခဲ့ပြီးသားပါ၊ ဆိုတော့ ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး ကျုပ် ပြောတာ နားထောင်နော်၊ ဟုတ်ပလား ဂျူလီယာ။

အံ့ဩသွားသလား ကလေးမ၊ ငါ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတဲ့ တိုင်းပြည်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ငါ့နာမည်ကို ဘယ်လိုများ သိပါလိမ့် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျုပ်ကို စေ့စေ့ ကြည့်နေတာ မဟုတ်လား၊ ခရီးဆောင်အိတ်တို့ ရင်ထိုးတို့ က နာမည်ကိုဖတ်ပြီး ကျုပ် ပြောနေတာလို့ ထင်နေတာ မဟုတ်လား၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း မွေးတဲ့ အချိန် ကတည်းက မင်းနာမည်ကို ကျုပ် သိတာပါ။ မင်းဖေဖေပြောတဲ့ ပုံပြင်တွေ ထက် ဘာကိုမှ ပိုပြီး မနှစ်သက်တတ်တဲ့ ကလေးလေး ဂျူလီ၊ မင်း အနှစ် သက်ဆုံး ပုံပြင်က မင်းသားလေး၊ မင်းသမီးလေးနဲ့ မိကျောင်းကြီး(ရှင် မွေ့နွှန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာ)လေ၊ ကျုပ် ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့ လား။

ကဲ- မယုံရင် ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ မင်းနာမည် ဂျူလီယာဝင်း၊ မွေးသက္ကရာဇ် က ၁၉၆၈ ဩဂုတ်လ ၂၈ ရက်၊ အမေရိကန်လူမျိုး မိခင်နဲ့ မြန်မာလူမျိုး ဖခင်ကနေ

နယူးယောက်မှာ မွေးတယ်၊ မင်းရဲ့ မျိုးရိုးနာမည် “ဝင်း”ဟာ ကျုပ် မွေးတဲ့ အချိန်ကစလို့ ကျုပ်ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်ခဲ့သလိုခုဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းအရာလည်း ဖြစ်တယ်ကွဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေး နှစ်အတွင်း ကျုပ်ဟာ မင်းအကြောင်း မတွေးမိတဲ့ နေ့ရယ်လို့ တစ်နေ့မှ မရှိ ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ် အားလုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းပြပါ့မယ်၊ဒါပေမဲ့ ခု မေးခွန်း တစ်ခွန်း မေးချင်တယ်၊ မင်း အချစ်ကို ယုံကြည်လားကွဲ့။

ဟော မင်း ရယ်တယ်၊ အင်း- မင်းဟာ တယ်လှတဲ့ ကလေးမပဲကွယ်၊ တကယ်ပြောတာ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျူလီယာ မင်း အချစ်ကို ယုံကြည်လား။

အင်း- ခု ကျုပ် ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဆန္ဒရမ္မက် မိုးလောက်တက်ပြီး စိတ်ဇောအဟုန် သိမ့်သိမ့် တုန်လို့ ချစ်သူကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် မရရင်ဖြင့် ကြွက်နာကြီး လည်လိမ်သလို ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒတွေနဲ့ ရစ်သိုင်း မှိုင်းညို့နေတဲ့ အချစ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ အချစ်က မျက်စိနှစ် ကွင်း အလင်းမရသူကို အမြင်အာရုံ ပြန်လည်ဆောင်ယူပေးနိုင်တဲ့ အကြောက်တရားထက် အဆမတန် ပိုမို အားကောင်းပြင်းထန်တဲ့ ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ဝင်သက်နဲ့ အတူ သယ်ဆောင်လာတဲ့၊ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်စမြဲ ဆိုတဲ့ လောကနိယာမကို စိန်ခေါ်ဖီဆန်တဲ့၊ အနားသတ်ရယ်လို့ မည်မည်ရရမ ရှိတဲ့၊ အတ္တစိတ်နဲ့ သေခြင်း တရားကို ကျော်လွှားအောင်နိုင်လောက်အောင် မြင့်မြတ် လှပတင့်တယ်လှတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားပါ။

ခေါင်းခါနေပုံထောက်တော့ ဒီလို အချစ်မျိုးကို မင်း မယုံဘူးပေါ့၊ အင်းပေါ့ လေ-မင်းက ကျုပ် ဘာပြောနေမှန်းမှ မသိဘဲကိုး၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ကြည့်ပါကွယ်၊ ဒီလေးနှစ်လုံးလုံး ကျုပ် နှလုံးသားထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့တဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို မင်း ကြားပြီးရင်တော့ အလုံးစုံ နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်တော့ ရှည်ရှည်ထားနော်၊ ကဲ- အချိန်လည်း အတော်လင့်သွားပြီ၊ မင်း လည်း ခရီးရှည်ကြီး နှင်လာခဲ့လို့ ပန်းလောက်ပြီ၊ တကယ်လို့ မင်း ဆန္ဒရှိမယ်ဆို မနက်ဖြန် ဒီမှာ ပဲ တွေ့ကြဦးစို့ရဲ့၊ ကျုပ် မင်းအဖေကို တွေ့ခဲ့တာ လည်း ဒီနေရာမှာ ပဲလေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူက မင်း အခု ထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာ ထိုင်နေတဲ့ အပြောသမား၊ ကျုပ်က နားထောင်သမားပေါ့၊ တကယ်ပါပဲ၊ ကျုပ်မှာ မယုံသင်္ကာလည်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ စိတ်လည်း ရှုပ်ခဲ့ရ တယ်၊ အင်း-စကားလုံးတွေဟာ အတောင်ပံ ပေါက်နိုင်ရှော့သလား၊ လိပ်ပြာ လို လေဟုန်စီးနိုင်လေရှော့သလား၊ နားထောင်နေသူကို ဖမ်းစားပြီး တခြားနေရာ တစ်ကမ္ဘာကို ပို့ဆောင် နိုင်စွမ်းများ ရှိလေရှော့သလား၊ ကျုပ်တို့ ရဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲက လျှို့ဝှက်အခန်းငယ်လေးတွေကို ဟင်းလင်း ပွင့်စေနိုင် ရှော့သလားပဲ၊ တကယ်ပါပဲ ဂျူလီယာရယ်၊ မင်းအဖေရဲ့

စကားသံမျိုးကို ကျုပ်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးခဲ့ရိုးအမှန်ပါကွယ်။

အဲဒီတုန်းက တိုးတိုးညင်းညင်းလေး ပြောနေခဲ့တဲ့ မင်းအဖေရဲ့ စကားသံဟာ တစ်ဆိုင်လုံးက လူတွေကို တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျစေတယ်ကွဲ့၊ သူ့စကားလုံးတွေဟာ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုကို တည်ဆောက်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲကနေ ဘဝတစ်ခု တိုးထွက်လာခဲ့တယ်၊ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ပဥ္စလက်စွမ်းအားတွေကို ခင်းကျင်းပြသွားတဲ့ ဘဝတစ်ခု ပေါ့၊ ဒါကို ကြားခွင့်ရပြီးချိန်ကစလို့ ကျုပ်ဟာ မင်းဖေဖေ ယုံကြည်သလို စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ခဲ့တော့တယ် လေ၊ မင်းအဖေ ပြောသွားခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေ က "ဦးဘရေ..ကျွန်တော်က ဘာသာရေးသမား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အသည်းခိုက်အောင် ယုံကြည်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာကတော့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာပါပဲ"တဲ့ လေ"

ဦးဘက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို ဦးညွှတ် လက်အုပ်ချီရင်း ဆိုင်ထဲမှ လျင်မြန် ပေါ့ပါးစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ သူ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်ထိ ကျွန်မ သူ့ကို ငေးကြည့် နေမိသည်။

"မင်း အချစ်ကို ယုံကြည်လား"တဲ့။ ဘယ်လို မေးခွန်းမျိုးပါလိမ့်။ ယုံကြည် ရအောင် အချစ်က ဘာသာတရားလား။ လောကမှာ အကြောက်တရား ထက် ပိုအစွမ်းထက်သော၊ သေခြင်းတရားထက် ပိုချောက်ချားဖွယ် ကောင်းသော အရာသည် နတ္ထိ-မရှိဟု သာ အဘိုးကြီးကို ပြန်ပြောချင်လှ တော့သည်။ ဘယ့်နှယ်-အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လိုက်လေခြင်း။

ခွေးခြေပုလေးမှာ ဆက်ထိုင်နေရင်း အဘိုးအို၏ စကားသံတွေ နားထဲမှာ ပြန်လည် ပဲ့တင်ထပ် လာခဲ့သည်။ ဖေဖေ့အသံလိုပဲ အေးချမ်းနူးညံ့သည့် ဂီတသံစဉ်လို စကားသံတွေ...စကားလုံးတွေ..။

ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်နော်၊ ဟုတ်ပလား၊ ဂျူလီယာ-ဂျူလီယာ- ဂျူလီယာ…

မင်း အချစ်ကို … အချစ်ကို အချစ်ကို ယုံကြည်.. ယုံကြည်.. ယုံကြည်ရဲ့ လား.. လား..လား..လား..လား

မင်းအဖေ ပြောသွားတဲ့ စကားလုံးတွေ..တွေ...တွေ..တွေ..

ခေါင်းထဲက ထိုးကိုက်လာသည်။ ပင်ပန်းလှပြီကွယ်။ မဆုံးနိုင်သည့် ချောက်အိပ်မက်ဆိုး ကြီးထဲ မျောနေရာက ရုတ်တရက်လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရသလို ပါပဲ။

ယင်ကောင်တွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေလုပ်ရင်း ဆံပင်တွေပေါ်၊ နဖူးပေါ်၊ လက်ပေါ် လာနားနေကြသည်။ သူတို့ ကို မောင်း ထုတ်ပစ်ဖို့ အားအင်ဟူ၍ တစ်စက်ကလေးမျှပင် မကျန်ရစ်တော့။ စားပွဲပေါ်မှ မုန့်အချိုသုံးခုက ခြောက်သွေ့လျက်၊ စားပွဲက သကြားရည်တို့ ဖြင့် စေး ထန်းလျက်။

အေးစက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံ ငုံမိသည်။ လက်တွေက တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်။ သူ့ကို ရပ်ခိုင်းပြီး ထထွက်သွား၍ ရပါလျက်ကယ်နှင့် ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီသူစိမ်းတစ်ရံစာ အဘိုးကြီး စကားကို အချိန်ကြာမြင့်စွာနားထောင်နေခဲ့မိသလဲ။ တကယ်လည်း ထွက်သွားဖို့ ကြံခဲ့သေးသည် လေ။ ဂျူလီယာ...ဂျူလီယာဝင်း ဆိုသည့် အသံက ကျွန်မ ထထွက်မသွားနိုင် အောင် ကုပ်ဖမ်းဆွဲထားခဲ့သည် ကော။ သူ ဘယ်လိုများ သိပါလိမ့်။ သူ ဖေ ဖေ့ကို တကယ်ပဲ သိသလား၊ ဒါဆို ဖေဖေနဲ့ သူ ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့သလဲ၊ ဖေဖေ ခုထိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးသလား၊ ဒါဆို ဘယ်မှာ များ ပုန်းနေရှာသလဲ ဖေဖေရယ်။

*****

အခန်း(၂)

စားပွဲထိုးကောင်လေးက ကျသင့်ငွေကို လက်မခံခဲ့။

လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်အောက်မှာ ပိုက်ဆံ နွမ်းနွမ်းလေး တစ်ရွက်ညှပ်ထည့်ပြီး လက်ညှိုး ထိုးပြတော့ သူက ပြုံးရင်း-

"ပေးဖို့ မလိုကော၊ ဦးဘမိတ်ဆွေ ကျုပ်မိတ်ဆွေ"

ဟု ခေါင်းကလေး ညွတ်ကာ ညွတ်ကာ ပြောနေသည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်... ပိုက်ဆံက နည်းလို့ လား၊ စုတ်ပြတ်နွမ်းဖပ်နေလို့ လား၊ ပိုတန် ကြေးကြီးသော ပိုသစ်သောပိုက်ဆံတစ်ရွက် ထပ်ထုတ်ပေးတော့လည်း ထို နည်းလည်းကောင်း၊ အကြောင်းမထူး။

အပြင်ဘက်မှာ အပူရှိန်က ပို၍ တောင် ပြင်းချေသေးသည်။ ပူလွန်းအားကြီး၍ ပျော့ခွေ သွားမတတ်ပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အမိုးရိပ်အောက် မှ ခြေတစ်လှမ်းတောင် မထွက်နိုင်။ နေရောင်က ကျွန်မအသားကို လောင်၏။ မျက်လုံးကို စူးစူးဝါးဝါး ထိုး၏။ ဘော့စ်ဘောဦးထုပ်ကို ထုတ်ကာ ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းလိုက်ရသည်။

လမ်းပေါ်မှာ လူတွေအပြည့်ပါပဲ။ သို့သော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ငြိမ်လွန်းသည်။ ဆူညံသံ ထွက်စရာ စက်တပ်ယာဉ် လည်း မရှိဘဲကိုး။ လူတွေက လမ်းလျှောက် သူလျှောက်၊ စက်ဘီးစီးသူ စီး ကြ၏။ လမ်းဆုံမှာ မြင်းလှည်း သုံးစီးနှင့် နွားလှည်း တစ်စီး တွေ့သည်။

ရှားရှားပါးပါး တစ်စီးတလေ တွေ့ရသည့် မော်တော်ကားတို့ မှာ လူအပြည့်၊ ကုန်အပြည့် သံချေး အလိမ်းလိမ်းနှင့် ဂျပန်ပစ်ကပ်ဟောင်းများ သာ။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တော့ သွပ်မိုးထားသည့် သစ်သား တစ်ထပ်ဆိုင်ကလေးများ တန်းစီနေသည် ဆန်၊ မြေပဲ၊ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်များမှသည် ရှန်ပူ၊ ကိုလာနှင့် ဘီယာများ ထိ ရောင်းချနေကြ သည်။ ကြုံသလို ခင်းကျင်းရောင်းချနေပုံပင်။ ဈေးဆိုင် နှစ်ဆိုင် သုံးဆိုင် ခြားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှိနေသည်။ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင် တဘက်ကြီးတွေ ခေါင်းပေါင်းထားသူတွေ စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ထိုင်နေကြ သည်။ ယောကျ်ားတွေအားလုံးလိုလို ဘောင်းဘီရှည် မဝတ်ကြ၊ ပတ်၍ ရ သော စကတ်လို လုံချည် ဆိုတာတွေ ကိုယ်စီ ဝတ်ဆင်လျက်။

ကျွန်မ ရှေ့တူရူမှ လျှောက်လာသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးမှာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ဝါတာတာ မှုန်ညက်ညက်(သနပ်ခါး)အရာကို လိမ်းကျံလျက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးများ ကိုယ်စီ ဖွာရှိုက်ရင်း ဖေဖေ့ထံပါးမှာ အမြဲတွေ့ရပြီး ကျွန်မ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လှသည့် နွဲ့နှောင်းပေါ့ပါးသည့် ကိုယ်ဟန် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။

သူတို့ က ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကြသည်။ မျက်နှာများက မခို့တရို့ ပြုံးစစနှင့်။ ထိုအပြုံးတို့ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ မသိပါချေ။ အခြားသူတွေက လည်း ကျွန်မကို ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ကြပြန်သည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ သူ တို့ အားလုံး ကျွန်မကို သိနှင့် နေကြသလား၊ ဦးဘ ပြောခဲ့သလို ကျွန်မ ရောက်အလာကို ငံ့လင့်နေကြရော့သလား။ မသိ…မသိတော့ပါ။ သူတို့ ကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားပြီး မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ သည်။ မျက်လုံးတို့ ကို အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ ပို့လွှတ်ရင်းပေါ့။

နယူးယောက်ကို လွမ်းလှသည်။ အချိန်ပြည့် လူတွေ ကျပ်ခဲနေသည့်လမ်းမတွေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ချဉ်းကပ်ဖို့ခက် လှသည့် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ၊ ကျွန်မ အခြေခိုင် အသားကျနေသည့် ထို နေရာကို ပြန်ချင်စိတ်တွေ ငမ်းငမ်းတက်လာခဲ့သည်။

ကိုက်တစ်ရာခန့်လျှောက်မိတော့ လမ်းက နှစ်မြွာကွဲထွက်သွားသည်။ ကျွန်မဟိုတယ်က ဘယ်လမ်းမှန်း မမှတ်မိ။ မြင်ကွင်းက ကြည့်လေရာ အတူတူချည်း။ အရာရာသည် ကျွန်မနှင့် စိမ်းနေသည်။ အကျွမ်းဝင်မှု ကင်းမဲ့နေသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။

“မစ္စဝင်း…မစ္စဝင်း”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လူငယ်တစ်ယောက် ရပ်နေ၏။ ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းလား၊ ရန်ကုန် လေဆိပ်က အသိအကျွမ်းလား၊ မြင်းလှည်းမောင်းသမားလား၊

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးလား မမှတ်မိ။

“ဘာရှာနေသလဲ မစ္စဝင်း၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ရပါတယ် မလိုပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချက်ချင်းပဲ မနက်က ချက်အင် ဝင်ခဲ့သည့် ဟိုတယ်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်

လိုစိတ်တွေက လွှမ်းမိုး လာသဖြင့်-

"အင်း-ကျွန်မ ဟိုတယ်"ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

"ဟောဟိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ ညာဘက်ကို ခင်ဗျ၊ ငါးမိနစ်လောက် လျှောက်ရင် ရောက်ပါပြီ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ ပျော်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ကလောက ကြိုဆိုပါတယ်"

သူက ပြုံးချိုစွာ ပြောနေစဉ်မှာ ပဲ ကျွန်မ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့ အပြုံးပန်းဝေကာ ကြိုဆိုနေသည့် ဧည့်ကြိုကောင်တာစာရေးကို ခပ်သွက်သွက်ဖြတ်ကျော်၊ ရောမ လှေကားထစ်ကြီး များကို ကျော်နင်းရင်း ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းထဲ ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲချ လိုက်သည်။

နယူးယောက်-ရန်ကုန် ခရီးစဉ်သည် ၇၂ နာရီကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တစ်ညလုံးနှင့် တစ်မနက်ခင်းလုံး လူတွေရော၊ ကြက်တွေရော၊ ပစ္စည်းတွေရော ကျပ်ညပ်နေသည့် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ပင်ပန်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဒီတိုင်းပြည်၏ မြို့တော် ဆိုတာကနေ ခု ဇနပုဒ်ကလေးကို ရောက်ဖို့ အတွက်ပေါ့။

တကယ်တော့ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေသင့်ပြီ။ နေလုံးပျောက်၍ အမှောင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ခရီးဆောင် သေတ္တာက ဟိုဘက်ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့်အတိုင်း အရာမယွင်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်း သေချာစေဖို့ တစ်ခန်းလုံး မျက်စိကစားကြည့်မိပြန်သည်။ မျက်နှာကြက်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ပန်ကာဟောင်းကြီး တွဲရရွဲကျနေသည့် အခန်းကြီးက အတော် ကြီး၏။ ပရိဘောဂဟောင်းများကြောင့် အဟောင်းအမြင်းနံ့ ထွက်နေသည်။ အဝတ်ဗီရို၊ ပြတင်းပေါက်၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်နှင့် ခုတင်နှစ်လုံးကြားမှ ညစားပွဲကလေး၊ နံရံဖြူညစ်ညစ်တို့ ကတော့ မှန်တွေ၊ ပန်းချီကားချပ်တွေ ဘာမျှမရှိ၊ ဒီအတိုင်း ဝတ်လစ်စားလစ်။

ကြမ်းခင်း ပျဉ်ချောတုံးကလေးများက ဟောင်းနွမ်းချောမွတ်လျက်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ အသစ်လွင်ဆုံးဆို၍ ကိုရီးယားလုပ် ရေခဲသေတ္တာအသေးလေး သာ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ရေခဲသေတ္တာက အလုပ်မလုပ်။ ဖွင့်ထားသည့်ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် လေအေးများကတော့ ဝင်လာခဲ့ပြီ။

ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန် ရောက်လာတော့ နေ့လယ်က အဘိုးအိုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ပုံရိပ် မြင်ကွင်းတို့ က ပို၍ ပို၍ ဒြပ်မဲ့ကာ ဒဏ္ဍာရီဆန်လာခဲ့ သည်။ မပီဝိုးတဝါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မထင်မရှား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မှတ်မိဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သူက ဝါကြင့်ကြင့် အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီ၊ အစိမ်းရောင်လုံချည်နှင့် ရော်ဘာညှပ်ဖိနပ်များ ဝတ်ဆင် ထားသည်။ ဆံပင်ကတော့ ဖြူလွှလွှ ထူထူထဲထဲပင်။ မျက်နှာက အရေး အကြောင်းတို့ ကလည်း ထင်ရှားလှသည်။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်လဲ။ ခြောက်ဆယ်လား၊ ခုနစ်ဆယ်လား မသိနိုင်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာ ကျွန်မ- ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်သည့် အပြုံးတစ်ခုက ရှိနေခဲ့သေးသည်။ သူ ကျွန်မထံက ဘာများ လိုချင်ပါလိမ့်။

ငွေများ လား၊ သူ ငွေအကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပြောခဲ့။ သို့သော်လည်း သူ့အဝတ်အစား တွေ ကြည့်ရတာဖြင့် ငွေလိုချင်သည် မှာ အထင်အရှား။ သူ ကျွန်မနာမည်ကို ဟိုတယ်မှာ စုံစမ်းလိမ့်မည်။ ဩဳကြို စာရေးနှင့် သူ မဟာမိတ်တွေ ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အထင်ကြီး အောင် ရှေ့ဖြစ်ဟော သလိုလို၊ နိမိတ်ဖတ်သလိုလို၊ ဗေဒင်ပညာရှင်လိုလိုနှင့် လာလုံးခြင်း ဖြစ်မည်။ ဟင့်အင်း၊ ဒါမျိုး ကျွန်မ အထင်မကြီး။ အဘိုးကြီး အလကား အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းသာ။

သူ ဖေဖေ့ကို တကယ် သိခဲ့သလား။

ဦးဘရေ၊ ကျွန်တော်က ဘာသာရေးသမား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အသည်းခိုက်အောင် ယုံကြည်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အရာကတော့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာပါပဲဟု သူ့ကို ဖေဖေ တကယ်ပဲ ပြောခဲ့သလား။ ဟင့်အင်း-ဖေဖေက ဒီလို ပြောဖို့ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရင်တောင် စဉ်းစားမိမယ် မထင်။

သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ပြောဖို့ ဆိုတာတော့ ဝေလာဝေးပေါ့။ နေစမ်းပါဦး၊ အဲလိုပြောရအောင် ညည်းက ညည်းအဖေအကြောင်း ဘယ်လောက်များ သိ လို့ လဲ ဂျူလီယာ၊ ညည်း သိလှပါချေရဲ့ ဆိုတဲ့ ညည်းအဖေ ဆိုတာ ခုလိုမျိုး စာလေးတစ်လုံးတောင် ရေးမသွားဘဲ မြေလျှိုးမိုးပျံသလို စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားတတ်တဲ့ လူမျိုးလား။ ဘာဆို ဘာမှ မပြောဘဲ မိသားစုကို ထား သွားရက်တဲ့ လူမျိုးလား။

ရဲဌာနကတော့ ဖေဖေ့ခြေရာသည် ဗန်ကောက်တွင် အစပျောက်သွားခဲ့ သည် ဟု ဆို၏။ ထိုင်းမှာ သူ လုယက် သတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရသည် ဟု ယူဆ ကြသည်။

ဒါမှ မဟုတ် ထိုင်းပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ နှစ်ပတ်လောက် အနားယူ အပန်းဖြေခရီးသွားရင်း ရေနစ် သေဆုံးရခြင်းများ လား။ ဒါကတော့ ဖေဖေ ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ တရားဝင် ရသေ့စိတ်ဖြေ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုသာ။

သေမှုသေခင်း စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ကတော့ ဖေဖေ၏ နှစ်မြှောက်ပွဲနေသည့် ဘဝ ကို သံသယ ရှိကြသည်။ သူ့ဘဝရေ့ပိုင်း ပထမ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် အကြောင်းကို ဘာဆို ဘာမှ မသိ ဟူသည့် မေမေ့ ဖြောင့်ချက်ကိုလည်း သူ တို့ လက်မခံချင်ကြ။ ဖေဖေ ပျောက်ဆုံးမှုမှာ မေမေပင်လျှင် ကြံရာပါလေ လားဟု သူတို့ သံသယ ဖြစ်ကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဖေဖေ့ သေဆုံးမှု မှာ အသက်အာမခံနှင့် တခြားငွေကြေး အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှ မရှိသည့် အချက်က ထင်ရှားလှသဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ တော့ သံသယ အားလုံးကို ခဝါချခဲ့ရသည်။ ဖေဖေ့မိသားစု အရင်းအချာဖြစ်သော ကျွန်မ တို့ အဖို့ ကတော့ ကျွန်မတို့ ဖေဖေ၏ ပျိုနုစဉ် ပထမ နှစ်နှစ်ဆယ် အကြောင်း ဘာဆိုဘာမှ မသိကြကြောင်း ထင်ရှားသထက် ထင်ရှား ခဲ့ရတော့သည်။

****

အခန်း(၃)

ဖေဖေ့အကြောင်း နောက်ဆုံးအမှတ်ရချိန်သည် လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်က ဖြစ်၏။ ကျွန်မ ဥပဒေကျောင်းမှ ဘွဲ့ရပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဖြစ်၏။ ဘွဲ့ရသည့် ညနေက ကျွန်မကို ဂုဏ်ပြုပွဲ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ထူးထူးဆန်း ဆန်း ထိုညက ကျွန်မ အိမ်မပြန်လိုခဲ့။ ကလေးဘဝက ရရှိခဲ့သည့် လုံခြုံ စိတ်ချမှုမျိုး တစ်ဖန် ပြန်လည် လိုချင်နေခဲ့သည်။ တစ်ခါလောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေါ့။

ထိုခံစားမှုကပင် ကျွန်မမှာ ရှေ့ဖြစ်နိမိတ်ဖတ် စွမ်းရည်မျိုး ရနေခဲ့သည် လား မပြောတတ်ပါတော့။

ထိုနေ့နံနက်မှာ ဖေဖေက ကျွန်မကို အစောကြီး နှိုးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ခုတင်ခြေရင်းမှာ သူ ဝတ်နေကျ မီးခိုးရောင် ဂရိတ်ကုတ်၊ ဘော်ဆယ်လီနို ဦးထုပ်ညိုတို့ ကို ဆင်မြန်းရင်း ဖေဖေ ရပ်နေခဲ့သည်။ ကလေးပေါက်စဘဝ ကတည်းက မြင်နေကျ သူ၏ မပြောင်းလဲသော အ လုပ်သွားဝတ်စုံပါပဲ။ မနက်တိုင်း ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ဖေဖေ့ကို မ သွားစေလို၍ ငိုခဲ့ရသည် မှာ လည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။ အိမ်တံခါးမှ ထွက်၊ ခြေသုံးလှမ်းလှမ်းပြီး ကားမောင်းသမား အသင့် စောင့်ဆိုင်း နေသည့် ဇိမ်ခံကားထဲ ဝင်ရသည့် အခိုက်အတန့် ကာလကလေးကိုပင် ဖေဖေ သည် ဂရိတ်ကုတ်နှင့် ဦးထုပ်ကို အစဉ်ထာဝရ ဆင်မြန်းထားတတ်သည်။ ကုတ်နှင့် ဦးထုပ်များကို မကြာမကြာ ဝယ်ယူ တတ်သော်လည်း ညအိပ်ဝတ်ရုံကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ အသစ် မဝယ်။ ဝယ်သမျှ ဦးထုပ်တွေက လည်း ဘော်ဆယ်လီနိုတွေချည်း၊ ဖေဖေ့မှာ ဘော်ဆယ်လီနို ခြောက်လုံး တိတိ ရှိသည်။ အနက် နှစ်လုံး၊ အညို နှစ်လုံး၊ မိုးပြာရောင် နှစ်လုံး။ အင်မတန် ရှေးကျ ရိုးရာဆန်လှသည့် နယူးယောက် ဟောဘာဒတ်ရှ်ရှာလို နေရာမျိုးမှာ ပင် အသင့်ချုပ် ဂရိတ်ကုတ် ဝယ်မရတော့သည့် အခါမတော့ ဖေဖေသည် ဂရိတ်ကုတ်များကို စပယ်ရှယ် ချုပ်၍ ဝတ်တော့သည်။

ဘော်ဆယ်လီနိုကတော့ သူ့အဆောင်လက်ဖွဲ့လိုကို ဖြစ်၍ နေသည်။ ပထမဆုံး အလုပ် အင်တာဗျူးကို ဘော်ဆယ်လီနို ဆောင်း၍ ဖြေသဖြင့် အလုပ်ရခဲ့သည် ကိုး။ ဦးထုပ်ကိုလည်း သူ ကြိုက်၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မ ပြောင်းမလဲစတမ်း ဘော်ဆယ်လီနိုကို ဆောင်းလာခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း ခေတ်နောက်ကျ ရှေးဆန်ပြီး ၁၉၅၀ ကျော် ရုပ်ရှင်များ ထဲမှာ တွေ့ရတတ် သည့် ဇာတ်ကောင်သဖွယ် တစ်ဦးတည်း ထီးတည်းကျန်သည် အထိ သူ ဘော်ဆယ်လီနိုကို ဆောင်းမြဲဆောင်းဆဲ။ ဆယ်ကျော်သက် တစ်ဦးအဖို့ ဖေဖေ့ အမူအရာနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ကျွန်မကို စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စေသည် မှာလည်း အမှန်။ ဝတ်ပုံစားပုံ ရှေးဆန်ရသည့် အထဲ ကျွန်မကို ကျောင်းလာကြို၍ ကျွန်မ

သူငယ်ချင်းများ၏ အမေများနှင့် တွေ့လျှင် ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်တတ်သေးသဖြင့် သူငယ်ချင်းများ ရယ်သွမ်းသွေး ကြသည်မှာလည်း ခဏ ခဏ။ ခေါင်းစွပ်၊ လုံးစွပ်၊ တီရှပ်၊ ဂျင်းတို့ ကို ဘယ် သောအခါမှ သူ မဝတ်။ ထိုဝတ်ပုံစားပုံတို့ ကို သူအထင်သေး၏။ သက်သာရာသက်သာကြောင်း ရှာတတ်သည့် လူ့ အောက်တန်းစား စရိုက် ဟု သူ ဆိုတတ်သည်။

ဖေဖေက ကျွန်မကို လေသံလေးနှင့် ခေါ်၏။ ယနေ့ ဘော်စတွန်မှာ အလုပ်ကိစ္စရှိ၍ သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မည်ကိုမပြောနိုင်သေးကြောင်း ပြောသည်။ ဒီလိုဆို နောက်နှစ်ရက် အတွင်း ပြန်မ ရောက်သည် က သေချာ၏။ သူ့အလုပ်ဇယားသည် သူ့နာရီလိုပင် တိကျ သေချာလှသည် မဟုတ်လော။ အမှန်တော့ ဖေဖေ ဘော်စတွန်သို့ အကြိမ် ပေါင်းများ စွာ သွားခဲ့ဖူးသော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ ညအိပ်ညနေ နေလေ့မ ရှိသည်ကို ကျွန်မ သတိမပြု နိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းလွန်းနေခဲ့သည်။ သူက ကျွန်မ နဖူးကို နမ်းရင်း-

"ကလေးလေး၊ ဖေဖေ အရမ်းချစ်တယ်နော်၊ ဒါကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့ ကြားလား"

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ကျွန်မ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း-

"အင်း-သမီးလည်း ဖေဖေ့ကို ချစ်ပါတယ်"

ဟု ပြန်ပြောရင်း ခုတင်ပေါ် လှိမ့်ကာ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးဖြင့် အပ်ရင်း ပြန်အိပ်ပျော် သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဖေဖေ့ကို ကျွန်မ နောက်ထပ် မ တွေ့ရတော့ပါ။

တစ်ခုခု မှားနေခဲ့ပြီ ဆိုခြင်းကို ထိုနေ့ မနက် ဆယ်နာရီလောက်မှာ စတင် သိရှိခဲ့ရသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အိပ်ရာထပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွား တော့ မေမေက နံနက်စာ အဆင်သင့် တည်ခင်းရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖြင့် စောင့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ညဝတ်အင်္ကျီ ကိုယ်စီ နှင့်။ ထိုင်နေကျ နေရာမှာ နံရံကို မှီရင်း ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေထောက်တင်၊ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဖက်ကာ လိမ္မော်ရည် မြို့ရင်း မေမေ့ကို ကျွန်မ၏ နွေရာသီ အစီအစဉ်များ အကြောင်း ပြောပြနေတုန်း ဖုန်းမြည်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေ့ အတွင်းရေးမှူး ဆူဆန် ဆက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဖေဖေ နေမကောင်းဘူးလားတဲ့။ ဆယ်နာရီ ချိန်းထားသည့် အမှုသည် က တပူပူ တဆူဆူ လုပ်နေပြီတဲ့။

သူ ဘော်စတွန်အကြောင်း တစ်လုံးမျှ ပြောမသွားခဲ့။

အရေးပေါ်ကိစ္စ တစ်ခုခု ဖြစ်မည်ဟု မေမေရော ဆူဆန်ပါ ထင်နေကြသည်။ အစည်းဝေးခန်းထဲများ ရောက်နေသလား၊ ဘော်စတွန်သွား လေယာဉ်ပေါ် တက်နေသလား၊ တစ်ခုခုပေါ့။

မနက်စာကို စားနေရင်း ကျွန်မ ထိုကိစ္စကို တွေးကာ စိတ်ပူလာ သော်လည်း မေမေကတော့ တုံဏှိဘာဝေသာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း အသာမေ့ထားလိုက်သည်။ စားပြီးတော့ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင် ကြပြီး ဗဟို ပန်းခြံကို ဖြတ်ကာ ဘာ့ဂ်ဒေါ့ဖ် ဂွတ်မန်းဆီ ချီတက်ကြသည်။ နွေဦးရာသီ ဖြစ်သဖြင့် နယူးယောက်သည် အစွမ်းကုန် လန်းဆန်းနေသည်။ ပန်းခြံမှာ လူတွေ စည်ကားလှသည်။ မြက်ခင်းရနံ့ လေးတွေက သင်းပျံ့လျက်။ အဘိုး ကြီးနှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ကာ စကိတ်စီးရင်း ကျွန်မတို့ ရှေ့မှ ဖြတ် ကျော်သွားသည်။

မေမေက တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မလက်ကို တွဲထားသည်။ ဘာ့ဂ်ဒေါ့ဖ်ဂွတ် မန်း ရောက်တော့ အဝါရောင် ဝတ်စုံတစ်ထည် ကျွန်မဖို့ ဝယ်ပေးသည်။ ဝယ်ခြမ်းစရာတွေ ကုန်တော့ ပလာဇာမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ထွက် လာခဲ့ကြသည်။

ပလာဇာဟိုတယ်ကို ကျွန်မ သိပ်မကြိုက်လှပါ။ ပြင်သစ် ရီနေဆွန်းစတိုင် ဟိုတယ်က ကျွန်မ အတွက် ခမ်းနားကြီးကျယ်လွန်းလှသည်။ မေမေ ကတော့ မရ။ ဒီဟိုတယ်ကို အင်မတန် သဘောကျလှသည်။ ပြင်သစ်စားပွဲ ထိုးများ ၏ သုတိသာယာ နူတ်ခွန်းဆက်သံ “မင်္ဂလာပါ မဒမ်ဝင်း ခင်ဗျား” ဆိုသည် ကို သူ နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှသည်။ ကိတ်တွေ၊ အချိုမုန့်တွေ ရေခဲမုန့်တွေ ဘူဖေးစတိုင် တည်ခင်းထားသည့် စားပွဲမှာ ထိုင်ကြသည်။ တယောသမား နှစ်ယောက်က ဗီယင်နာ ဝေါ့ဇ်တေးသွား ကို တီးခတ်နေခဲ့သည်။ မေမေက ဘလီးနစ် ကားဗီးယားငါးဥနှင့် ရှန်ပိန် နှစ်ခွက် မှာ လိုက် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ တုံး မေမေ၊ ဘာများ အောင်ပွဲခံစရာ ရှိလို့ လဲ”

“သမီး ဘွဲ့ရတဲ့ အတွက်ပေါ့ အချစ်ဆုံးလေးရဲ့”

ဘလီးနစ် ကားဗီးယားက ငံလွန်းသည်။ ရှန်ပိန်က နွေးလွန်းနေသည်။ မေမေက စားပွဲထိုးကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဇာတ်လမ်းကတော့ စချေပြီ။

“ထားလိုက်ပါ မေမေရယ်၊ အဆင်ပြေပါတယ်”

မရ..မရ..မရပါချေ။

“သမီး အသာနေစမ်း”

ဟု ပင် ခပ်ထန်ထန် မာန်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မကို ဘာမျှ မသိ နားမလည်သည့် ပီဘိ ကလေးငယ်လို သဘောထားနေပြီ။

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာတော့ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြော တော့သည်။ စားပွဲထိုးခမျာ တောင်းပန်ရင်း အရည်ပျော်တော့မတတ် ဖြစ် နေရှာသည်။ မေမေ့အသံက အေးစက် မာကျောလွန်းလှသည်။ ကျွန်မ နေ မထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ဟော-သူ ကျွန်မကို ကြည့်နေပြီ။

"ဒီဟာတွေကို စားမကောင်းဘဲ သမီး စားမယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်မ ယောင်နန ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့-

"ဟင်း-ညည်းအဖေလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ လိုက်လည်း လိုက်တဲ့ သားအဖအေ"

ဟု မြည်တွန် တောက်တီးတော့သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ"

"ဒါရိုကျိုးတာလား၊ နို့မ့်ချတာလား၊ လိုဘနည်းတာလား၊ ပြီးပြီးရော သဘောထားတာလား၊ ပြဿနာဖြစ်မှာ ကြောက်တာလား၊ ဒါကိုပဲ သဘောကောင်း မနောကောင်းလို့ ပြောကြတာလား သိတော့ပါဘူးအေ"

"ဩော်...ဘယ်က သဘောကောင်း မနောကောင်းက ပါလာရပြန်တာလဲ လို့"

"ညည်းတို့ သားအဖလေ၊ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပုံစံတည်း၊ စားပွဲထိုး ချပေး တာစား၊ ခေါင်းငုံ့ ပြန်လာကြတဲ့ ဟာတွေ၊ တစ်ခါမှ ကို စောဒကမတက်ဖူး ဘူး၊ သဘောကောင်း၊ မနောကောင်းကြီး တွေလေ"

မေမေ ဘာလို့ ဒီလောက် ဒေါသထွက်နေမှန်း မသိ။ ရှန်ပိန်က နွေးပြီး ကားဗီးယားက ဆားငန် နေလို့ တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

"ဩော်...မေမေကလည်း ဘာမှ အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ထိုစကား တစ်ဝက်သာ မှန်၏။ ကျွန်မက စောဒကတက်ရမည်ကို မုန်း၏။ ဘာမျှ မဟုတ်ဘဲ ဆူပူ သောင်းကျန်းတာကို နည်းနည်းမျှ မကြိုက်။ ရှက်၏။ ဖေဖေကတော့ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ သူက ဒီလို အခြေအနေမျိုး ကို လုံးဝဥဿုံ ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်သူသာ။ သူ့ရှေ့က ဖြတ်သွားသမျှ လူ တိုင်းကို

ပြုံးပြတတ်သည်။ ပြန်အမ်းငွေကို ဘယ်သောအခါမှ ရေတွက်ခြင်း မပြု။ မေမေကတော့ တစ်ဆင့်၊ နှစ်ဆင့်က အစ ရေတွက်တတ်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေမှာ တကယ့်ကို ဘာအသွင်မျှ မတူသည့် အိမ်ထောင်ဖက် နှစ်ဦးသာ။

"တန်ရာတန်ကြေး ပေးထားပြီး တန်ရာတန်ကြေး ပြန်မရတာကို သည်းခံနိုင်ကြတာ အံ့ဩ ပါ့အေ၊ ငါကတော့ နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး ဒါပဲ"

"တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ ဖေဖေ့ကို စိတ်မပူဘူးလား ဟင်"

"မပူပါဘူးအေ၊ ပူစရာလား"

ထိုစကားကလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြောခြင်း မဟုတ်သည့် အမှန်တရားသာ။ မေမေက ဖေဖေ့အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်တုန်းကမှ ဝင်မ စွက်ဖူးခဲ့။ သို့သော်လည်း ခုလိုအခြေအနေမှာ မေမေသည် နေနိုင်လွန်းလှ သည် ကော။ သံယောဇဉ် နည်းသည် လား၊ နှစ်ရှည်လများ မျှော်လင့်ခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခု တကယ် ဖြစ်သွားပြီမို့ မိုးပြိုမှာ စိုးသည့် စိတ်တွေ လျော့ကျသွား ပြီး စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေနိုင်သည် လား မပြောတတ်ပါတော့။

"ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားလှသည့် ဝေါစတွိရှေ့နေကြီး အစအန ရှာမ ရအောင် ပျောက်ဆုံးခြင်း"

ဖေဖေ ပျောက်ဆုံးပြီး ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ နယူးယောက်တိုင်းမ် သတင်းစာကြီးက ဤသို့ ခေါင်းကြီးတပ်ကာ ဖော်ပြခဲ့သည်။ ရက်ပိုင်း အတွင်း စာစောင်ပေါင်းစုံမှာ မှန်းဆချက်တွေနှင့် ပြည့်နှက်သွားခဲ့သည်။ အမှုကိစ္စ မကျေနပ်သော အမှုသည် တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ဖြတ် သွားခြင်း လား၊ ပြန်ပေးဆွဲခံလိုက်ရသလား၊ ဟောလိဝုဒ်နှင့် ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိနေသလား၊ ပထမ နှစ်ပတ်အတွင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ အရ အမှုသည် ပို၍ ပင် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဆန်လာခဲ့သည်။

သူ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် နေ့က ဖေဖေသည် ဂျေအက်ဖ်ကေ လေဆိပ်ကို ရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘော်စတွန်သို့ သွားရမည့် အစား လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ လေဆိပ်တွင် လေယာဉ် လက်မှတ် ဝယ်ခဲ့ ပြီး ဘာအထုပ်အပိုးမျှ မပါခဲ့။ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်မှ ဟောင်ကောင်သို့ ယူနို က်တက် လေကြောင်းအမှတ် ၈၈၈ ဖြင့် ပထမတန်းလက်မှတ် ဝယ်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြန်သည်။ လေယာဉ်မယ် တစ်ဦးက ရှန်ပိန်မှာသတင်းစာမဖတ်ဘဲ ပါဗလိုနီရူဒါ၏ ကဗျာပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကြီးကို တစ် ချိန်လုံး ဖတ်နေသည့် ဖေဖေ့ကို ကောင်းစွာ သတိထားမိခဲ့သည်။ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး တည်ငြိမ်လှသည့် ဖေဖေသည် အစားလည်း မစား၊ အိပ်လည်း မအိပ်၊ ရုပ်ရှင်လည်း မကြည့်ဘဲ

တစ်ချိန်လုံး သဲသဲမဲမဲ ကဗျာ ဖတ်နေခဲ့သည် တဲ့။

ဟောင်ကောင် ပနင်ဆူလာဟိုတယ် အခန်းအမှတ် ၂၁၈ မှာ တစ်ညတည်း သွားခဲ့သည်။ ကြက်သားနှင့် ရေသန့် အခန်းထဲမှာ စားသည်။ နောက် တစ်နေ့မှာ ကဒွေး ပစိဖိတ်လေကြောင်းအမှတ် ၆၁၅ ဖြင့် ဗန်ကောက်သို့ သွားသည်။ ဗန်ကောက်ရှိ အရှေ့တိုင်း မန်ဒရင်း ဟိုတယ်မှာ တည်းသည်။ ဖေဖေသည် သူ့လမ်းကြောင်းကို ဖုံးကွယ်ရန် လုံးဝ မကြိုးစားခဲ့။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သွားတိုင်း တည်းနေကျ ဟိုတယ်များ တွင်သာ တည်းခိုပြီး ပေးချေနေကျအတိုင်း ခရက်ဒစ်ကတ်ဖြင့်သာ ငွေရှင်းသည်။ သို့သော် ဗန် ကောက်သည် စုံစမ်းစစ်ဆေးသူများ အတွက် ခရီးဆုံး ဖြစ်၏။ နောက်လေး ပတ်ကြာတော့ ဗန်ကောက်လေဆိပ်အဝင်ဝမှာ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်သမားတစ်ဦးက ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သည် ဟု ဆိုသည်။

တွေ့ရှိရသည့် အချက်အလက်များ အရတော့ သူ ထိုင်းနိုင်ငံမှ မထွက်ခွာ ခဲ့။ ဗန်ကောက်မှ ထွက်ခွာသည့် ခရီးသည် စာရင်းကို ရဲက ပိုက်စိပ်တိုက် စစ်ဆေးသော်လည်း သူ့နာမည် ပါမလာခဲ့။ ထိုင်းမှာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် အတုလုပ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသလား။ ထိုင်းလေကြောင်း အမှုထမ်းများ ကတော့ သူ့ကို တွေ့ကြသည် ဟု ဆိုသည်။ တစ်ခုက လန်ဒန်၊ တစ်ခုက ပါ ရီ၊ တစ်ခုက ဖနွမ်းပင်။ အဓိပ္ပာယ်တော့ မရှိလှ။

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအာဏာပိုင်များ ထံမှ ရသည့် အချက်အလက်များအရတော့ ကျွန်မ၏ ဖေဖေ သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် မြန်မာပြည်မှ နေ၍ အမေရိကန်သို့ ကျောင်းသားဗီဇာဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည် ဆို၏။ နယူးယောက်မှာ ပညာသင်ပြီး ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မွေးဖွားရာ ဇာတိကို မြန်မာနိုင်ငံမြို့တော် ရန်ကုန်ဟု ရေးသွင်းထားခဲ့သည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်နှင့် ရန်ကုန်ရှိ အမေရိကန် သံရုံးတို့ ကို စုံစမ်းတော့လည်း ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာရသလိုပင်။ ဝင်း ဆိုသည့် နာမည်က မြန်မာနိုင်ငံမှာ အလွန်ပေါသည် ဆိုပဲ။ ထို့ကြောင့် လည်း ဖေဖေ၏ မျိုးရိုး ဇာတိကို စုံစမ်းရာမှာ ခြေရာ လည်း ပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ခဲ့ရ တော့သည်။

****

အခန်း(၄)

ဘဝပျက်လောက်သည့် အလှည့်အပြောင်းဆိုတာ ရှိလေသလား၊ နေသားကျနေသည့် ကမ္ဘာကလေး ပျက်စီးသွားလောက်သည် အထိပေါ့။ နှလုံးခုန်သံ တစ်ချက်ကနေ နောက်တစ်ချက်အကူး မျက်စိတစ်မှိတ် အချိန်လေးအတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားနိုင် သလား၊ ဘဝပေး ချစ်ရသူက သူ့မှာ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေပြီဟု ဆိုင်းမ ဆင့် မှုံမပါ ပြောရင်း ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားတာမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် အဖေ၊ အမေ၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို ထာဝရ ဆုံးရှုံးသွားတာမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆရာဝန်က ခင်ဗျားမှာ ကုမရတဲ့ ဦးနှောက်ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီဟု ပြောထည့် လိုက်တာမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီတဒင်္ဂ အခိုက်အတန့် လေးများ သည် ကာလ ရှည်ကြာ ဖွဲမီးလို တငွေ့ငွေ့ လောင်ကျွမ်းလာခြင်း၏ မျက်ရည်တို့ ဖြင့် ထုံသင်းရသော နိဂုံးလေလား။

အကယ်၍ သာ ထိုအလှည့်အပြောင်းတို့ သည် အစစ်အမှန် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မတို့ သည် အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်ကို တင်ကြိုသိနိုင်စွမ်းရှိမည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဖြစ်ပြီးမှ သာ နှောင်းတမြည့်မြည့် နောင်တ ပင်လယ် ဝေ မည်လား။

အဆိုပါ မေးခွန်းတို့ ကို အရင်က ကျွန်မ စိတ်လည်း မဝင်စား၊ အဖြေ ထုတ်ဖို့ လည်း မကြိုးစားခဲ့။ ဖေဖေ့ ပျောက်ဆုံးမှုက အဆိုပါ အမျိုးအစား တွေထဲ မပါခဲ့။ ဖေဖေ့ကို လွမ်းလှပေမယ့် အဆိုပါမေးခွန်းတွေ ထုတ်ရလောက်အောင် မဖြစ်ခဲ့။ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားမိခဲ့။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က ညရှစ်နာရီခန့်မှာ ကျွန်မ ရုံးမှ အိမ်သို့ ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ပြီးမှ လုံခြုံရေးအစောင့်က ခေါ်၍ ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေ သည်းလှသည်။ တစ် ကိုယ်လုံးလည်း တုတ်တုတ်ကျနေပြီ၊ ချမ်းလည်း ချမ်းလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ့်အခန်းထဲ အရောက်ပြန်ဖို့ အရေးက လွဲ၍ တခြား ဘာမျှ စိတ်မ ဝင်စား။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးမိသည်။

"ဘာတုံးရှင်"

"ပါဆယ်ထုပ် ရောက်လို့ ပါ"

ဧည့်ခန်းမှန်ပြတင်းများမှ တစ်ဆင့် အပြင်ကို ကြည့်မိသည်။ ကား နောက်မြီးအလင်းတန်းတို့ က မိုးရေဖြင့် ရွှဲစို၊ မပီဝိုးတဝါး၊ ရေငွေ့ဖြင့် ရေချိုးကာ လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက် သောက်ချင် လှပြီ။ သူ ကမ်းပေးသော ဖိနပ်သေတ္တာအရွယ် ညိုတိုတို အထုပ်ကို ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဘွဲ့ရစဉ်က ဖေဖေ

ဝယ်ပေးခဲ့သည့် ၃၅ လွှာရှိ ကျွန်မအခန်းသို့ တက်လာခဲ့ သည်။

ဖုန်းဖြေကြားစက်ထဲမှာ မက်ဆေ့ချ်နှစ်ခု ဝင်နေသည်။ အလုပ်စားပွဲမှာတော့ ပြေစာတွေ၊ အရေးမပါသည့် စာတွေ ပြန့်ကျဲနေ၏။ အခန်းရှင်း ခေတုဆေးရည်နဲ့ မွန်နေသဖြင့် မိုးသည်းနေသော် လည်း လသာဆောင် ပြတင်း ကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။ တိမ်တွေက နိမ့်လွန်းလှသဖြင့် အရှေ့မြစ် ဟိုဘက် ကမ်းကိုပင် ကောင်းကောင်း မမြင်ချင်။ အောက်မှာ တော့ ကားလမ်း ပိတ် နေခဲ့ပြီ။

ရေချိုးပြီးတော့ ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။ ရုံဖန်ရုံခါ စိတ်ကူးပေါက်လျှင် ကျွန်မဆီ နှုတ်ခွန်းဆက် သဝဏ်လွှာ အစရှိသည့် စာတို၊ စာရှည် ပို့တတ်သော မေမေ့လက်ရေးကို မြင်တာနှင့် သိသည် ပေါ့။ ဖုန်းမက်ဆေ့ချ်ကို မုန်းလှသော မေမေ၏ ဆက်သွယ်နည်းပေါ့။ သို့သော် သူ ပါဆယ်ထုပ် မပို့တာ ကြာလှပြီ။ ခုမှ -

အထဲမှာ ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ဖေဖေ့စာတွေနှင့် မေမေ့စာတိုလေး တစ်စောင်-

ဂျူလီယာ

အိမ်ရှင်းရင်း ဒီပစ္စည်းတွေ တွေ့တယ်၊ တရုတ်ဗီရိုဟောင်းထဲက ထွက်ကျ လာတာ၊ သမီးတော့ စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်တယ်။ တို့ မိသားစု လေးယောက် ဓာတ်ပုံလည်း ထည့်ပေး လိုက်တယ်။ မေမေ့အတွက် မလိုတော့ပါဘူး။ အား ရင် ဖုန်းဆက်။

ချစ်တဲ့ -

မေမေ

ကျွန်မ ဘွဲ့ယူသည့် နေ့က မိသားစု ဓာတ်ပုံလေးက ထိပ်ဆုံးမှာ။ မေမေက လည်း ပြုံးလို့၊ ဖေဖေကလည်း ပြုံးလို့၊ အစ်ကိုကလည်း ပြုံးလို့၊ ကျွန်မက လည်း မိဘနှစ်ပါး တစ်ဖက်စီ ခြံရံ သူတို့ လက်တွေကို ချိတ်လို့၊ ပြစ်မျိုးမှဲ့ မထင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မိသားစုကလေးပေါ့လေ။ ဓာတ်ပုံတွေဟာ လိမ် တတ်တယ်နော်။ ဒီပုံ ကြည့်လိုက်ရင် မိသားစု တကွဲတပြား မဖြစ်ခင် ရိုက်ခဲ့ တဲ့ နောက်ဆုံးပုံလို့ ထင်ရက်စရာ အထောက်အထား ဘာရှိလို့ တုံး။

မေမေ့ရဲ့ သက်တမ်းကုန် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ် နှစ်အုပ်။

ဖေဖေ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသား အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေ။

ဘော်စတွန်၊ ဝါရှင်တန်၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်၊ မီယာမီ၊ လန်ဒန်၊ ဟောင်ကောင်၊ ပါရီ အလုပ် အချိန်ဇယား စာအုပ်ဟောင်းတွေ။ ဖေဖေ

ကမ္ဘာပတ်အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကာလများ ဆီကပေါ့။ ဖေဖေက ဖျော်ဖြေရေးလုပ်ငန်း ဆိုင်ရာ ဥပဒေအကြံပေးကိုး။ သူ့ဖောက်သည် တွေထဲ ဟောလိဝုဒ် စတား တွေ အများ သားပဲ။

သူ့ အလုပ်မှာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးထူးကဲ ကဲ အောင်မြင်ရတာလဲ ကျွန်မ မသိရိုး အမှန်ပါ။ အလုပ်နဲ့ လက် မပြတ် တမ်း လုပ်နေပေမယ့် ဖေဖေ့မှာ မိုးစွန်တမွတ် ကြယ်ကို ဆွတ်မယ် ဘာညာ သာရကာ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂလိက ရည်မှန်းချက် အိပ်မက် ဘာမျှ မရှိတာ ကျွန်မ အသိဆုံး။ ဖေဖေဟာ ဘယ်တော့မှ ကျော်ကြားအောင်မနေ၊ အတင်းအဖျင်း ကဏ္ဍထဲ သူ့နာမည် ဘယ်တော့မှ အပါမခံ၊ ပါတီပွဲတွေ၊ မေမေနဲ့ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေ လုပ်တဲ့ ပရဟိတ အလှူပွဲတွေလည်း ဘယ်တော့မှ မတက်၊ ပကတိ ပြကတေ့ တိုင်းခြားပြည်သားတစ်ယောက်လို ခပ်စိမ်းစိမ်း နေသည် ပဲ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြိုက်များ သည့် ရှေ့နေကြီး ဆိုသည့် အသွင်အပြင် ဘာတစ်ခုမျှ မရှိသူပဲ။ ဒီလို ခပ်ကုပ်ကုပ် မထင်မရှား နေခြင်း ကပဲ သူ့ကို သူမတူအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းသူအဖြစ် အောင်မြင်စေခဲ့လေသလား။ ဖေဖေ့၏ တည်ငြိမ်မှု၊ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း၊ သမာသမတ်ရှိမှု၊ ရိုကျိုးနှိမ့်ချမှု နှင့် အပြစ်ကင်းသည့် ဟန်ပန်အမူအရာတွေ က ဒီအလုပ်မှာ တုနှိုင်းမမီ ယှဉ်သူမရှိ ဖြစ်စေခဲ့သလား။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တို့ကတော့ ဒီအမူအကျင့်တွေအတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ကြရသည်တဲ့လေ။ သူ့မှတ်ဉာဏ်က ကောင်းလွန်းလှသည်။ တစ်ချက် ကြည့်ရုံမျှဖြင့် အရာအားလုံးကို မှတ်သားနိုင်သည်။ အတိတ်ကာလက စာရွက်စာတမ်း တွေ၊ ဒိုင်ယာရီတွေ၊ စာတွေကို အလွတ်ပင် ရနေသလား မသိ။ လူတစ် ယောက်နှင့် စကားပြောပြီ ဆိုလျှင် စစချင်းမှာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ကာ ထို လူ၏ အသံကို သီချင်း တစ်ပုဒ်အလား စိမ်ပြေနပြေ နားထောင်ပြီးသည် နှင့်ထိုလူ၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ချက်၊ အမှန်ကို ပြော သလား၊ ဖြီးနေသလား ဆိုခြင်းကို ချက်ချင်း တန်းသိနိုင်သည် ကတော့ မယုံ နိုင်စရာပင်။ ထိုအရည်အချင်းကို သင်ယူ၍ ရသည် ဆိုခဲ့ပါလျှင် သူ့ကို ဘယ် သူက ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ သင်ပေးခဲ့သလဲ။ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ နားလည်နိုင်မည် မထင်။

၁၉၆၀၊ အလုပ် ဒိုင်ယာရီကို ကြည့်မိသည်။ မမြင်ဖူးသော နာမည်တွေ၊ နေရာတွေ၊ အချိန်တွေ။

အို-စာအုပ် အလယ်လောက်မှာ ဖေဖေ့လက်ရေးဖြင့် စာသားတစ်ပိုဒ်ပါ လား။

လူတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှင်သန်နေနိုင်မှာ လဲ။။။

ရက်တစ်ထောင်လား တစ်ရက်လား...

တစ်ပတ်လား ရာစုနှစ်ပေါင်း များ စွာလား…

လူတစ်ယောက် သေအံ့မူးမူးအချိန် ဘယ်လောက်ကြာမှာ လဲ

ထာဝရလို့ ပြောမယ်ဆို အဲဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ…

ပါဘလို နီရူဒါ

စာအုပ်နောက်ကျောမှာ တော့ လေယာဉ်စာအိတ်ပြာလေးတစ်လုံးကို လေးထောင့်စက်စက် ဖြစ်အောင် သေသပ်စွာ ခေါက်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဖွင့်ဖြန့်လိုက်သည်။ စာပါလိပ်စာက-

မိမိ

၃၈ မြို့ပတ်လမ်း

ကလော၊ ရှမ်းပြည်နယ်

မြန်မာနိုင်ငံ တဲ့။

ဟင်-ဒီစာအိတ်ပြာလေးဟာ ဖေဖေ့အညှာကို ကိုင်ထားတာလား။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ဒေါသက ထောင်းခနဲထ၊ မီးရှို့ပစ်မှ။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လောင်မီးကျသွားမှာ။

ဂက်စ်မီးဖိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

စာအိတ်ကို ယူသည်။

လက်တစ်ချက်အလှုပ်မှာ မိသားစုအကုန် ငြိမ်းအေးရမှာ။

မီးဖိုနား ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေမိမှန်း မမှတ်မိတော့။ ငိုနေတာပဲ သိလိုက်မိသည်။ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ဘယ်တုန်းက အိပ်ရာပေါ် ရောက်သွားပြီး ကလေးမလေး တစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေမိသည် ကို မသိတော့။

ပြန်နိုးလာတော့ ငါးနာရီ နှစ်ဆယ် ရှိပြီ။ ဝမ်းနည်းစိတ်သည် အရိုးထဲထိ စိမ့်ဝင်နေသေးသည်။ ဒါ တကယ်မဟုတ်ဘဲ အိပ်မက်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ ဟယ်။ သက်ပြင်းချကာ လက်ထဲ ဆုပ်ထား၍ တွန့်ကြေနေသော စာအိတ်ထဲ မှ စာကို ထုတ်လိုက်သည်။

၁၉၅၅ ဧပြီ(၂၄)

နယူးယောက်

ချစ်ရတဲ့ မိမိရေ…

မိမိရဲ့ စည်းချက်ညီ နှလုံးခုန်သံလေးတွေ နောက်ဆုံး ကြားခဲ့တာ ရက် ပေါင်း ငါးထောင့်ရှစ်ရာ ခြောက်ဆယ့်လေးရက် ရှိသွားခဲ့ပြီ။ နာရီနဲ့ ဆို၊ မိနစ်နဲ့ ဆို ဒါဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာမယ် ဆိုတာ မိမိသိရဲ့ လား ကွယ်။ သီချင်းမဆိုနိုင်တဲ့ ငှက်ငယ်၊ မပွင့်နိုင်တဲ့ ပန်း၊ ရေထဲကနေ ကုန်းပေါ် ရောက်နေတဲ့ ငါးရဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲတယ် ဆိုတာ မိမိသိရဲ့လား ဟင်။

မိမိဆီ စာရေးဖို့ အစ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရတာပါ။ စာတွေ အများ ကြီး ရေးဖြစ် ပေမယ့် တစ်ခါမှ ပို့ခွင့်မသာခဲ့ဘူး။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဆက် သွယ်ဖို့ မင်တွေ၊ စာရွက်တွေ၊ စကားလုံးတွေ၊ ဘာသာစကားတွေက လိုလို့ လားကွယ်။ မိမိ အစ်ကိုနဲ့ အတူ နာရီပေါင်း တစ်သိန်း လေးသောင်း ခုနစ် ရာ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီ နေခဲ့ပြီးပြီ၊ အင်း-ဒီလိုပြောတော့လည်း အများကြီး ပေါ့။ တို့ နှစ်ယောက် ပြန်မဆုံမချင်း အစ်ကို့ရင်ထဲမှာ မိမိဟာ ထာဝရ ရှိနေ မှာ ပါ(ခုလို ပြောမိလို့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်) အချိန်ကျရင် အစ်ကို ပြန်လာမှာ ပါ။ အသံမထွက်တဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ခြောက်ကပ်လှတယ်။ စကားလုံးတွေ သုံးပြီး၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊ စက္ခု၊ သောတအာရုံတွေ သုံးပြီးမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နီးစပ်အောင် လုပ်ယူနိုင်တဲ့ ဘဝတွေဟာ ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ တယ်။ ချစ်ပါတယ် ဆိုတာကို သက်သေပြဖို့၊ အတည်ပြုပေးဖို့ လိုအပ်နေ သေးသရွေ့ အင်း-ဒီစာဟာလည်း မိမိလက်ထဲ ရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်။ ဒီစာတွေဟာ အစ်ကို့စိတ်ကို အစ်ကို ဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့ ရေးနေတယ် ဆို တာ မိမိ နားလည်နိုင်ပါစေ။

ကျွန်မစာကို ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် ပြန်ဖတ်သည် ခေါက်သည်။ စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ စနေ မနက် ခုနစ်နာရီထိုးပြီးစ၊ မိုးတိတ်သွားပြီ။ မန်ဟက်တန်က တိမ်ကင်းစင်သော မိုးသားပြာပြာအောက် မှာ ဖြည်းညင်းစွာ နိုးထလာခဲ့ပြီ။ အရှေ့မြစ်ပေါ်က နေမင်း ထွန်းလင်းလာခဲ့ ပြီ၊ အေးစိမ့်လှပသည့် နေ့တစ်နေ့။

စာရွက်တစ်ရွက် ယူပြီး အခြေအနေကို ကမန်းကတန်း ချရေးရန် ကြံသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာမဟာဗျူဟာတွေ ချမှတ်သင့်လဲ၊ သို့သော် စာရွက်က ဗလာ၊ တစ်လုံးမျှ ချမရေးဖြစ်၊ ပြန်လမ်း မရှိသည့် အခြေအနေကို ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီ ထင်သည်။ အလွတ်ရနေသော ယူနိုက်တက် လေကြောင်း ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်သည်။ ဟောင်ကောင်၊ ဗန်ကောက်မှ တစ် ဆင့် ရန်ကုန် သွားမည့် ခရီးစဉ်က တနင်္ဂနွေနေ့။ ဗန်ကောက်မှာ ဗီဇာယူပြီး ထိုင်းလေကြောင်းဖြင့် မြန်မာပြည်ကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ သွားရမည်။

“အပြန်လက်မှတ်အတွက်ရော”

ကျွန်မ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ထားလိုက်ပါ”

ပြီးတော့ မေ့မေ့ဆီ ဖုန်းခေါ်သည်။

******

အခန်း(၅)

ကျွန်မရောက်သွားတော့ မေမေက ကော်ဖီသောက်ရင်း တိုင်းမ် ဖတ်နေသည်။

"သမီး မနက်ဖြန် ခရီးထွက်မလို့ မြန်မာပြည်ကိုပါ"

ကျွန်မအသံက ကိုယ်ထင်ထားသည် ထက် ပို၍ မဝံ့မရဲ ဖြစ်၍ နေသည်။

မေမေက စာစောင်မှာ မျက်နှာအပ်ထားရင်း-

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မလုပ်စမ်းနဲ့"ဟု ဆို၏။

အဲသလို အပြောမျိုးတွေနဲ့ ကျွန်မကို အမြဲ နှုတ်ဆိတ်စေခဲ့သော မေမေ။ ရေတစ်ငုံ သောက်ရင်း မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ မီးခိုးရောင် ဆံပင်တွေကို ရွှေရောင်ပြန်ဆိုးပြီး အတိုညှပ်ထားသဖြင့် သူ့ကို ပိုငယ်ရွယ်သည့် ပုံ ပေါက်နေစေသလို တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ပိုကြောက်စရာကောင်းသည့် အသွင်လည်း ဆောင်နေပြန်သေးသည်။ နှာခေါင်းက ပို၍ ချွန်မြလာသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက မြုပ်လုနီးနီး၊ ပါးစပ်ထောင့်စွန်းတွေက အောက်စိုက်လာ သဖြင့် ခါးသီးသောအသွင် ဆောင်လာသည်။ ငယ်ငယ်က ငေးခဲ့ရသည့် မျက်ဝန်းပြာများက အရောင်မှိန်လာခဲ့ပြီ။ အချစ်မခံရသူ အရွယ်လွန် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ခံစားမှုပေလား၊ မိမိအကြောင်းကို သူများ အစောကြီး ကတည်းက သိထားလေသလား။ မေမေသည် ကော်ဖီတစ်ငုံ ငုံလိုက် ပြန်သည်။ သူ့ အမူအရာများကို ကျွန်မ ဘာသာမပြန်တတ်။

"ဘယ်လောက် ကြာမှာ လဲ"

"မပြောတတ်သေးဘူး"

"ညည်းအလုပ်ကရော"

"မသိသေးဘူး"

"ညည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်ဆီးနေတာပဲ"

မေမေ ပြောတာ မှန်လှသည်။ မိမိ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာ နေသလဲ၊ ဖေဖေ့ ဘဝမှာ သူ ဘယ်လောက် လွှမ်းမိုးသလဲ၊ သူ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးသလား၊ ဘာမျှ မသိ။ လက်ထဲ ရှိနေသည် က နာမည်တစ်ခုနှင့် ဝေးလံလှသည့် ကမ္ဘာ တစ်ဖက်မှ ဘယ်နေရာမှန်း မသိသည့် နေရာတစ်ခု၏ လိပ်စာ။ ဖြစ်သလို လုပ်တတ်သော ဉာဉ်

ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မမှာ မရှိခဲ့။ အာရုံသိထက် ဆင်ခြင်တုံတရားကိုသာ အမြဲ ယုံကြည်ခဲ့သော ကျွန်မ။ ခုတော့……။

"သွားပြီးတော့ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

"အမှန်ကို သိချင်လို့ ပါ"

ထိုစကားက ဖြေရှင်းချက်လား၊ မေးခွန်းလား၊ ကျွန်မ မကွဲပြား။

"ဘာရဲ့ အမှန်တုံး၊ သူ့အတွက် အမှန်တရားလား၊ ညည်းအတွက် အမှန်တရားလား၊ ငါ့အတွက် ဆိုရင်တော့ ခု ညည်းကို စာကြောင်းသုံးကြောင်းနဲ့ ပြောပြလိုက်လို့ ရတယ်၊ သေချာ နားထောင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့"

မေမေ့အသံက နွမ်းလျ ခါးသီးကာ ဟာတာတာ ရှိလှသည်။

"ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားလဲ သိချင်လို့ ပါ"

"သိတော့ ဘာထူးမှာ မို့လဲ"

"ဖေဖေ သက်ရှိထင်ရှား ရှိချင် ရှိနေမှာ ပေါ့"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံး၊ သူ ငါတို့ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်စရာ အကြောင်း ကိစ္စ ရှိသေးလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ညည်းက စုံထောက်လုပ်တမ်း ကစားချင် နေတာလား"

ကျွန်မ ခေါင်းယမ်းကာ မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ထပ်မေးသည်

"ဘာကို သိချင်တာလဲ"

ကျွန်မက ထပ်ဖြေသည်။

"တကယ့်အမှန်တရားကိုပါ"

မေမေက စာစောင်ကို ချလိုက်ပြီး ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

"ဒီမယ် သမီး၊ ညည်းအဖေဟာ သူ ရုတ်တရက် ပျောက်မသွားခင် ရေးပဝေသဏီကတည်းက အမေ့ကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီးသား၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့ပြီးသားကွဲ့၊ တစ်ခါ နှစ်ခါ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်သက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း အချိန် တိုင်း နာရီတိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ရက်မပြတ် သစ္စာဖောက်ခဲ့တာ၊ ခရီး သွား တုန်း သောင်းကျန်းတာတို့၊ အိမ်ကို နောက်ကျမှ ပြန်လာတာတို့ ဒီလိုပုံစံ မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အရှုပ်အရှင်း ကိစ္စတွေ ရှိတယ်ရယ်လို့ လည်း မကြား ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက အဓိက မဟုတ်ဘူး လေ၊ သူဟာ မေမေ့ကို ဟန်ဆောင် ကတိတွေ ပေးခဲ့တယ်၊

ကက်သလစ်ဘာသာကို အမေ့အတွက် ဝင်ခဲ့သလို ဟန်ဆောင်ခုတ်ခဲ့တယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ စကားလုံးတွေဖြစ်တဲ့ ပျော်ရွှင်ချိန်တွင် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေ ချိန်တွင် လည်းကောင်း ဆိုတာတွေကို သူ လိုက်ရွတ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ အယောင်ဆောင်တွေကွဲ့၊ ဘုရားသခင်အပေါ် ယုံကြည်မှုရော၊ အမေ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူ့အချစ်ရော အားလုံးဟာ မာယာတွေကွဲ့၊ သာဋ္ဌေ ယျတွေကွဲ့၊ သူဟာ အမေ့လူ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး” ဂျူလီယာ၊တစ်ခါမှ ကို မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ”

မေမေက စကားကို ခေတ္တ ရပ်နားရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။

“သူ့အတိတ်အကြောင်း အမေ မမေးဖူးဘူး ထင်လို့ လား သမီး၊ အမေနဲ့ မ တွေ့ခင် နှစ်နှစ်ဆယ် သော အချိန်ကာလကို အမေက ဘယ်လိုမှ သဘောမ ထားဘဲ အသာကြည့်နေမယ် ထင်တာလား၊ ပထမဆုံးအကြိမ် စမေးတုန်း က မှတ်မိသေးတယ်၊ သူ အမေ့ကို ကြည့်တယ်၊ ညည်း သိတဲ့ အတိုင်း နူး နူးညံ့ညံ့ ကြည့်တာ၊ သူ့အကြည့်ကို အမေ မခုခံနိုင်ဘူး၊ မတော်လှန်နိုင်ဘူး လေ၊ ပြီးတော့ သူ ပြောတယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ အားလုံး ပြောပြမှာ ပါတဲ့၊ အဲဒါ လက်မထပ်ခင်တုန်းကလေ၊ အမေ သူ့ကို ချစ်ခဲ့တယ်၊ ယုံခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေကို သိလာခဲ့တယ်၊ ဒီလိုမျိုး ဆက်ပြီး လျှို့ဝှက်နေဦးမယ် ဆိုရင် ထွက်သွားမယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး၊ ကွာရှင်းပေး အစရှိသဖြင့် တောင်းပန်တယ်၊ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ အမျိုးမျိုး နည်းတွေနဲ့ ကြိုးစားတယ်၊ သူကတော့ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တာပဲတဲ့၊ တခြား ဘာလိုသေးလို့ လဲတဲ့၊ အတိတ်ကာလအကြောင်း တစ်လုံးမှ မပြောပြဘဲနဲ့ ချစ်တယ် ဆိုတာကို ဘယ်လို ယုံရမှာ လဲ သမီး၊ အမေ ပြောတာ မှား သလား၊ သမီးကို မွေးပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူ့စာအုပ်တွေ ကြားထဲက စာ အဟောင်းလေး တစ်စောင်ကို အမေ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အမေတို့ မင်္ဂလာ မ ဆောင်ခင် မြန်မာပြည်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ ရေးခဲ့တဲ့ ချစ် သဝဏ်လွှာ ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက် ရတယ်၊ သူက ရှင်းပြမယ် ဆိုပေမယ့် အမေ ဘာမှ မကြားချင်တော့ပါဘူး၊ ဝန်ခံဖို့ အခါလွန်သွားခဲ့ပြီ၊ ဝန်ခံတယ် ဆိုတာမှာ အချိန်အခါ ရှိတယ်လေ၊ လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးခင် သိပ် စောနေရင် ဝန်ခံချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သိပ်နောက်ကျသွားရင် အခွင့် အရေးက ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ အယုံအကြည်မဲ့ခြင်းတွေ မိုးလောက် မြင့်သွားပြီလို့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတံခါးက ပိတ်သွားခဲ့ပြီ၊ အမေ့ အတွက် တော့ ညည်းအဖေ ဝန်ခံမယ် ပြောတာဟာ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ အမေ ဟာ လက်တွေ့ ကျတဲ့ လူ၊ ပုံပြင်တွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါတွေ နားထောင်ရလို့ လည်း ချစ်စိတ်က တစ်ဖန် ပြန်လာဖြစ်လာမှာ မဟုတ် တော့ဘူး၊ အနာပေါ် ဆားပက်သလို ဖြစ်မှာ၊ ဒါနဲ့ အမေ သူ့ကို ပြောတယ်၊ နောက်ထပ် ဒီလိုစာ တစ်စောင် တွေ့လို့ ကတော့ ချက်ချင်း ကလေးတွေ ခေါ်ပြီး ထွက်သွားမယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့စေရ ဘူးလို့ ပေါ့၊

သူ့ပစ္စည်း တွေ အမေ မွှေနှောက်ရှာပေမယ့် နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်မတွေ့တော့ဘူး”

မေမေက ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို သိမှတ်မဲ့ ငေးနေခဲ့သည်။ သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူ ကိုင်ထားဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ခေါင်းခါ ပြီး လက်ကို အကိုင်မခံ၊ သူပြောသလိုပါပဲ၊ အရာရာဟာ သိပ်နောက်ကျ သွားခဲ့ပြီ။ သူ ဆက်ပြောသည်။

“အမေ သူ့ကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲ သိလား၊ အမေလည်း ကိုယ့်လျှို့ဝှက် ချက်နဲ့ ကိုယ် သီးသန့် နေနိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တည်ဆောက်ယူ တယ်၊ သူ့ကို ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အတွေးတွေ၊ ခံစားချက်တွေအားလုံးကို စည်းနှောင်ထုပ်ပိုးလို့ သိမ်းထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက အရေးအရာ လုပ်ပြီး တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဖူးပါဘူး၊ တကယ်တော့ သူ အမေ့ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ကြင် ကြင်နာနာ ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ တိုင်တိုင်ပင်ပင် နွေးနွေးထွေးထွေး နေမယ်ဆိုရင် အမေ့ တံခါးတွေကို ဖွင့်ပစ် လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ အဲလို မလုပ်ခဲ့တဲ့ အတွက် အမေနဲ့ ညည်းအဖေ ဟာ သူ ပျောက်သွားတဲ့ မနက်ထိ သီးခြားကမ္ဘာတွေထဲ ရပ်တည်နေခဲ့ကြ တာပေါ့”

မေမေက နောက်ထပ် ရေတစ်ခွက် သောက်၏။ မီးဖိုခန်းထဲခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြီး ပြန်ထိုင်ပြန်၏။ ကျွန်မကား တုံဏှိဘာဝေ။

“သူနဲ့ စတွေ့တော့ အမေ့အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ အင်မတန် အပြစ်ကင်းပြီး ပြောသမျှ ယုံလွယ်တဲ့ အရွယ်ပေါ့၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပါတီပွဲမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှည်ရှည် မြင့်မြင့်နဲ့ အမြဲ ပြုံး ယောင်သန်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်တွေကို ပိုင်သတဲ့ သူ့ကို အမေ စတွေ့ခဲ့ တာပေါ့၊ သူက ချောတယ်လေ၊ မိန်းမတွေ ကျတာပေါ့၊ သူကတော့ ဂရုစိုက် ပုံ မရပါဘူး၊ သူ့ကို ရဖို့ အမေ့ သူငယ်ချင်းတွေ အသည်းအသန် ဖြစ်ခဲ့ကြ တယ်၊ သူ့နှာတံ၊ နဖူး၊ မျက်နှာကျတွေဟာ သိပ်ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပဲ၊ မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်ထားလို့ ရုပ်မဆိုးတဲ့ အပြင် ပိုတောင် ဆွဲဆောင်နိုင် သေးတယ်၊ သူ့ရဲ့ အေးအေးသက်သာနိုင်လှတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ စကားသံ၊ ရောင်ဝါဖြာနေတဲ့ ကိုယ်ဟန်တွေဟာ မေမေ့မိဘတွေ ကိုတောင် အထင်ကြီးစေတယ်၊ တကယ်လို့သာ သူဟာ လူဖြူ ဖြစ်ခဲ့ရင် သမက်တော်ဖို့ တစ်ခါတည်း သဘောတူလိုက်မယ့် လူမျိုးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက တခြားကမ္ဘာက အရောင်ရှိ လူသားလေ၊ သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ အတွက် မေမေ့ မိဘတွေဟာ. . မေမေ့ကို သေချိန်ထိ ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ကြဘူး၊ တကယ်တော့ လည်း မိဘစကား နားမထောင်မိခဲ့တာ၊ အဲဒါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး အကြိမ်ပါပဲ၊ သမီး သိတဲ့ အတိုင်း အမေက မိုက်မဲတဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ တစ်ခါဆို

ဆိုသလောက်ပါပဲအေ၊ အမှားနယ်ကို တစ်ခါ လေး ကျွံမိပါတယ်၊ တစ်ဘဝလုံး ပြန်ပေးဆပ်နေရပါရောလား”

“ဖေဖေက သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ခဲ့ပါဘူး”ဟု မေမေက ဆို၏။

“ပထမတော့ သူက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မသိသေးလို့ စောင့်ပါဦးတဲ့၊ နောက်ကျတော့ တို့ က ငယ်သေးလို့ အချိန်ယူရဦးမယ်တဲ့၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်လေးမှာ တော့ သူ အမေ့ကို ပြောခဲ့တာက အမေ မျှော်လင့်နေတဲ့ အချစ်မျိုး သူ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုပဲ၊ သူက အဲသလို ငြင်းလေလေ၊ တွန့်ဆုတ်လေလေ အမေ သူ့ကို ပိုလိုချင်လေပဲ၊ သူကလွဲလို့ တစ်လောက လုံး ဘာကိုမှ မလိုချင်ဘူးလို့ ကို ဖြစ်ခဲ့တာ၊ မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမများ ရှိလို့ လားလို့ မေးတော့ မရှိဘူးတဲ့ သူ ဖြေတယ်၊ သူ့တိုင်းပြည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ ပြောတာ ဒါ အကုန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း အမေ ဒါတွေကို အဲဒီအချိန်တုန်းက ခေါင်းထဲ မထည့်ပါဘူး၊ ကြာရင် သူ မေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတာပေါ့၊ မြန်မာပြည် ဆိုတာက တခြား ကမ္ဘာ လိုပဲလေ၊ ဘာပဲပြောပြော သူ့နားမှာ အိပ်ခွင့်ရသူက အမေပဲလေ၊ အမေ သူ့ကို အလုံးစုံ အောင်နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မိတာ မှားသလားကွယ်၊ မိဘတွေကို ပုန်ကန်ပြီး၊ အဖေ့ရဲ့ ကမ္ဘာကို ကျောခိုင်းပြီး အသားညိုတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ ပြန်ရတာက ဒါ လား မသိတော့ဘူး၊ အမေ တကယ်ကို မသိတော့ပါဘူး၊ ဒီမေးခွန်းတွေ အတွက် နှစ်ပရိစ္ဆေဒများ စွာ အဖြေရှာဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မ အောင်မြင်ပါဘူး၊ အမေ မျှော်လင့်သလို ညည်းအဖေကို မပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ ဘူးလို့ သေသေချာချာ သိတဲ့ အချိန်မှာ တော့ သိပ်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ၊ သမီး နဲ့ သားတို့ အတွက်သာ အမေတို့ တူတူနေဖြစ်တာပါ၊ ကွာရှင်းဖို့ သတ္တိမရှိ တာလည်း ပါတာပေါ့၊ ဒါက အမေ့ဘက်ကပါ၊ ညည်းအဖေကတော့ ဘယ် နည်းဘယ်ပုံ အသက်ရှင်သန် နေထိုင်နေတယ် မပြောတတ်တော့ပါဘူး”

မေမေက ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားပုံပင်။ ခဏနားပြီးနောက် သူ ဆက် ပြောခဲ့သည်။

“သွားပါ၊ သမီး သိပ်သွားချင်ရင် အဲဒီ မြန်မာပြည် ဆိုတာကို သွားပါ၊ ပြန် ရောက်လာခဲ့ရင် အမေ ဘာတစ်ခုမှ မမေးဘူး၊ အမေ့ကိုလည်း ဘာမှ လာမ ပြောပြနဲ့၊ ညည်း ဘာပဲ တွေ့ခဲ့ တွေ့ခဲ့၊ အမေ အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စား တော့ပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ ကျွန်မ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ကြည်လင်အေးမြသည့် နံနက်ခင်းမှာ လေဆိပ် သွားဖို့ တက္ကစီက ကျွန်မ နေထိုင်သော အဆောက်အအုံရှေ့မှာ စောင့်နေခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာက ဝင်သက်၊ ထွက်သက် တိုင်းမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကားကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပတ် လျှောက်နေသည်။ တံခါးစောင့်က ကျွန်မ အိတ်တွေကို ကားပေါ် တင်ပေး နေသည်။ နေလို့ ထိုင်လို့

မကောင်းလှ၊ ကြောက်နေသည်၊ စိုးထိတ် နေသည်၊ ဝမ်းနည်းနေသည်၊ ကြေကွဲနေသည်၊ မေမေ့ အသည်းတွေ ကြေ ပြုန်း နေသည် ကို အရင်ဘယ်တုန်းကမှ သိခွင့်မရခဲ့။ ဟိုတစ်နေ့က မေမေ ပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်မ ပြန်စဥ်းစားနေမိသည်။ ညည်းအဖေ ဟာ သူ ရုတ်တရက် ပျောက်မသွားခင် ရှေးပဝေသဏီကတည်းက အမေ့ကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီးသား၊ ဟင်-ကျွန်မကိုရော ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကတည်းက စွန့်ခွာခဲ့ တာလဲ ဖေဖေရယ်။

*****

အခန်း(၆)

မလှုပ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲ ချုံးချုံးကျနေပေမယ့် ကျွန်မ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘဲ နိုးနေခဲ့ပါသည်။ မေးခွန်းတွေ အသင်္ချေ အနန္တက ကျွန်မကို အနားမပေးဘဲ စဉ်ဆက်မပြတ် နှိပ်စက် နေခဲ့သည် ကော။ တစ်ညလုံး လှဲလိုက်၊ ထထိုင်လိုက်နှင့် နာရီကိုသာ ခဏ ခဏ ကြည့် နေမိသည်။ ၂:၃၀၊ ၃:၁၀၊ ၃:၄၀။

ထို့ကြောင့် လည်း မနက်ကျတော့ နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်း။ ခေါင်းက ကိုက်နေသည်။ ရင်က တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ရင်ဘတ်ပေါ် အတင်းတက်ဖိထားသလို ခံစားနေရသည်။ အရေးပါသော ကွန်ဖရင့်တွေ၊ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းပွဲတွေ မတိုင်မီ ဖြစ်တတ်သော ခံစားမှုမျိုးပင်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းမှ လေညင်းကလေး ကခုန်မြူးထူးကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ အေးမြလတ်ဆတ်သည့် ရနံ့တစ်မျိုး ရနေခဲ့သည်။

ရောင်နီပျို့လာခဲ့ပြီ။ အိပ်ရာမှ ထ၍ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်သည်။ တိမ်ကင်းစင်သော နိုးထစ ကောင်းကင်က ပြာမှိုင်းမှိုင်း၊ နေမင်း ကတော့ ဟိုးအဝေး တောင်တန်းတွေနောက်မှာ ပုန်းကွယ်နေဆဲ။ ဟိုတယ် ရှေ့က သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းချုံတွေက အရိုင်းဆန်လှသည်။ အရောင်တောက် လှသည်။

ရေချိုးသည့် အခါမတော့ ရေပူ မရခဲ့။

စားသောက်ခန်း နံရံနှင့် မျက်နှာကြက်တွေက သစ်သားမည်းမည်းကြီး တွေ၊ ပြတင်းပေါက်နားက စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ညှော်သည် ဆိုလို့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း။

ခေါင်းကလေး တညွတ်ညွတ်နှင့် စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် အနား ရောက်လာသည်။ လက်ဖက် ရည်လား၊ ကော်ဖီလား၊ ကြက်ဥ အကျက် ကြော်လား၊ မွှေကြော်လားတဲ့။ ဝက်အူချောင်းမရှိ၊ ချိစ်မရှိ၊ ပြောင်းဆန်မှုန့် မရှိ။

"အကျက်ကြော်လား၊ မွှေကြော်လား ခင်ဗျာ"

"မွှေကြော်နဲ့ ကော်ဖီ ပေးပါ"

စားပွဲထိုးလေးက အလျင်အမြန် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခြေချ ညင်သာ လှသဖြင့် ခြေသံ တစ်စုံတစ်ရာ မကြား၊ ကြမ်းကို မထိဘဲ လေနှင့် အတူ လွင့်မျောသွားသလားတောင် ထင်ရသည်။

ခုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း၊ တိတ်ငြိမ်လွန်းသဖြင့် သရိုးသရီ ဖြစ်လာသည်။ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေက မမြင်ရသည့် မျက်လုံးများ နှင့် ကျွန်မ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို လိုက်ကြည့်နေသလို ခံစား နေရသည်။ ဒီ လောက်တိတ်ဆိတ်သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံဖူးခဲ့သ ဖြင့် နေသားမကျ၊ ကော်ဖီနဲ့ ကြက်ဥမွှေကြော် လုပ်တာ ဘယ်လောက် တောင် ကြာမှာလဲ မသိ၊ မီးဖိုခန်း ထဲကလည်း ဘာသံမျှ မကြား၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့် ကျွန်မကို နှိပ်စက် ဖိစီး နေခဲ့သည်။ အရာရာ ငြိမ်လွန်းသဖြင့် နားတွေအူပြီး ဘာသံမျှ မကြား လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ မခံစားနိုင်လွန်းသဖြင့် တဟာမ်းဟာမ်း လည်ချောင်းရှင်းရင်း ဇွန်းတွေ၊ ခားတွေကို အသံထွက်အောင် လုပ်နေ မိသည်။ လုပ်မိလုပ်ရာ။

ထရပ်လိုက်သည်။ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ အပြင်မှာ လေတဖြူးဖြူး၊ သစ်ပင်ကို လေတိုးသံ၊ ပျားတစ်ကောင်၏ တဝီဝီမြည်သံ၊ အကောင်ဗ လောင်လေးတွေထံမှ အသံတို့ သည် ဒီလောက် သုတိသာယာ ဖြစ်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးဖူးခဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ နံနက်စာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီက ကြက်သီးနွေး ကလေး၊ ကြက်ဥမွှေကြော်က နည်းနည်းတူးနေသည်။ အဲဒီ မွှေကြော်အတူး နှင့် ကော်ဖီ ကြက်သီးနွေးကို စားသောက်နေတုန်း စားပွဲထိုးကလေးက အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ရပ်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြသည်။ ကျွန်မလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပြုံးပြရင်း ဒုတိယကော်ဖီ တစ်ခွက် ထပ်မှာ လိုက်သည်။ ဧည့်လမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ဖွင့် ဖတ်လိုက်သည်။ ကလောအကြောင်းက တစ်မျက်နှာပင် မပြည့်ချင်။

ရှမ်းတောင်တန်း၏ အနောက်ဘက်စွန်းမှ တွဲရရွဲခိုနေသော အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သည့် ဤမြို့ကလေးသည် ကိုလိုနီ အငွေ့အသက် အများ အပြား ကျန်ရစ်နေသေး၏။ အမြင့်ပေ ၄၃၀၀ ရှိပြီး အေးမြသည့် ထင်းရှူးတော၊ ဝါး တောပေါလှသည့် ဤရပ်ဝန်းသည် ရှမ်းပြည်နယ် ဆိုသည့် ဒေသ၏ တောင်စဉ်တန်းများ နှင့် တောင်ကြားလွင်ပြင်များကို ရှုမဆုံးတမ်း မြင်နိုင် သည့် အရပ်ပင်။

မြို့လေးတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသူတွေကလည်း ရှမ်းတွေ၊ ဗမာတွေ၊ တောင်ပေါ်လူမျိုးစုတွေ၊ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေနှင့် ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သော နီပေါ ဂေါ်ရခါးတွေတဲ့၊ အမေရိကန် သာသနာပြုကျောင်း တွေက ၁၉၇၀ ကျော် ကာလတွေအထိ ဒီမှာ ဖွင့်လှစ်ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ သည့် အတွက် သက်ကြီးပိုင်း အတော်များများ သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောနိုင်ဆိုနိုင် ရှိကြသတဲ့။

လည်ပတ်လို့ ကောင်းတဲ့ နေရာတွေကတော့ ဘုရားသုံးဆူနှင့် ကလော

ဈေးပါတဲ့။ ဗမာ စားသောက်ဆိုင် တစ်၊ တရုတ်စားသောက်ဆိုင် တစ်၊ နီပေါစားသောက်ဆိုင် တစ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံ တစ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အများ အပြား ရှိပါသတဲ့။ ခု ကျွန်မ တည်းခိုနေသည့် ကျူးဒေါလ်စတိုင်ဟိုတယ်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဗိသုကာတစ်ယောက်၏ ဒီဇိုင်းလက်ရာ ဖြစ်သတဲ့။ ကိုလိုနီခေတ်ကတည်းက ကလော၏ ဦးဆောင်ဟိုတယ် ဖြစ်ခဲ့သည် တဲ့။ တခြားဟိုတယ်နှင့် တည်းခိုခန်းအသေးစားလေးတွေ အများ အပြား ရှိပြီး ဧည့် သည် တွေ၏ လိုအင်ကို တတ်စွမ်းသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးနေပါသတဲ့ လေ။

နံနက်စာ စားပြီးတော့ ပန်းခြံထဲ ဆင်းပြီး ထင်းရှူးပင်အောက်က သစ်သားခုံတန်းလေးပေါ် ထိုင်နေမိသည်။ နေထွက်လာခဲ့ပြီ။ ချမ်းစိမ့်စိမ့် နံနက်ခင်း အရသာကလေး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ လေထုက စိုထိုင်းထိုင်း၊ ချိုအီအီ။

ကဲ-ကျွန်မရဲ့ ရှာဖွေရေး အစီအစဉ် ဘယ်က စရပါ့။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်လေးဆယ်က ရေးထားခဲ့သည့် စာအိတ်ပြာတစ်လုံးပေါ်ရှိ-

၃၈ မြို့ပတ်လမ်း

ကလော-ရှမ်းပြည်နယ်

ဆိုသည့် လိပ်စာတစ်ခုသာ ကျွန်မမှာ ရှိသည် ပဲ။

သွားဖို့ လာဖို့ ယာဉ်တစ်စီးစီးနှင့် နယ်မြေဒေသကျွမ်းသည့် ဒေသခံတစ်ဦး ရမှ ဖြစ်မည်။ နောက်တော့ရော-

မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်မ ထိုသို့ ရေးမှတ်ထားခဲ့သည်။

*ကားနှင့် ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး ငှားရန်

*ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ဦး ရှာရန်

*ဖုန်းလိပ်စာ စာအုပ် ရှာရန်

*ဒေသမြေပုံ ဝယ်ရန်

*စာပါ လိပ်စာကို ရှာရန်

*အိမ်နီးနားချင်းများ နှင့် ရဲကို မေးခွန်းများ မေးရန်

*ရဲကို ဖေဖေ့အကြောင်း မေးရန်

*မြို့ဝန်နှင့် တွေ့ဆုံရန်

*အမေရိကန်၊ သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှများကို ရှာဖွေရန်

*လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ ဟိုတယ်များ နှင့် စားသောက်ဆိုင်များ တွင် ဖေ ဖွေဓာတ်ပုံပြ၍ စုံစမ်းရန်

“ဟိုတယ်များ၊ ကလပ်များကို စုံစမ်းရန်

ဒါတွေကကျွန်မ အလုပ်လုပ်တိုင်း လုပ်နေကျ ကျင့်သားရ ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုအလေ့အကျင့်က ကျွန်မနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လွန်းလှပြီ။

ဟိုတယ်ကဒရိုင်ဘာနှင့် ညှော်လမ်းညွှန် နှစ်ဖက်လှ ဆောင်ရွက်နိုင်သူတစ် ဦးကို ညွှန်းဆိုသည်။ သို့သော် သူက ဒိန်းမတ် တိုးရစ် စုံတွဲတစ်တွဲကို လိုက်ပို့နေသဖြင့် နောက်နေ့မှ ရမည်တဲ့။ ဟိုတယ်ကို ညရှစ်နာရီလောက် မှာ ရောက်လာတတ်သည် ဟု ဆိုသည်။ နောက်တစ်နေ့မှ ရမည် ဆို သော်လည်း သူ့ကို စောင့်နေရခြင်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ဟို ဦးဘ ဆိုသူကို လိပ်စာ မေးလိုက်၍ လည်း ဘာမှ တော့ မဖြစ်လောက်။ သူ လူလိမ်ဖြစ်ပါစေဦး၊ သူ့တစ်သက်လုံး ကလောမှာ နေလာသည် ပဲ။ မွန်း တည့်ပြီးခါစသာ ရှိသေးသော်လည်း အပြေးလေ့ကျင့်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ခရီးရှည်ကြီး နှင်ခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်က ကိုယ် လက် လေ့ကျင့်ခန်းကို သေလောက်အောင် တောင့်တနေခဲ့ သည်။

ရာသီဥတုက ပူသော်လည်း တောင်ပေါ်လေအေးကြောင့် ခံသာပါသည်။ အပူဆုံး နွေရာသီ ကာလများ တွင် ပင် ဗဟိုပန်းခြံတွင်း မိုင်ပေါင်းများ စွာ ပြေးခဲ့ဖူးသည် ပဲလေ။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြေးလွှားလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် ကောင်း၏။ လွတ်လပ်စေ၏။ လူတကာ ဝိုင်းကြည့်နေသည် ကို ဂရုမစိုက်တော့။ ကိုယ့် ခြေထောက်ကိုယ် ဂရုစိုက်ရတာနဲ့ သူတို့ ကို ဂရုမစိုက်အား။ လူတကာ ဂရုစိုက်၊ စောင့်ကြည့်ခံရသည့် ဘဝက ထွက်ပြေးသည် ဟု ဆိုချင်ဆို။ လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလာခဲ့ရင်း စေတီတစ်ဆူ၊ ဗလီတစ်ခုကိုဖြတ်၊ ဈေး ကိုပတ်၊ နွားလှည်းတွေ၊ မြင်းလှည်းတွေ၊ ကိုရင်ကလေးတွေကို ဖြတ်ကျော်၊ ပြေးနေရင်း ဒေသခံတွေကို ကြည့်မိတော့ သူတို့ ဘယ်လောက် ခြေကျ ညင်သာပြီး အေးအေးဆေးဆေးနိုင်လှသည် ကို သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်။

ရေမိုးချိုးပြီးတော့ ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲရင်း နားလိုက်သည်။ အတော်လေး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်း လာခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အသွားလမ်းမှာတော့ ခြေထောက်တွေကို ပူပင်သောက ဆွဲထားသည်ကို ခံစားမိ၏။ ပူ လည်း ပူသည်၊ စိတ်လည်း လှုပ်ရှားသည်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ ကျွန်မက

အံ့အားသင့်ရသည် ကို မကြိုက်၊ ဦးဘ ဘာပြောမှာ လဲ၊ သူ့စကား ဘယ်လောက်ယုံစားရမှာ လဲ၊ သူ့ကို အသေးစိတ်မေးခွန်းတွေ မေးဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲနေမိသည်။ အမြီးအမောက် မတည့်လို့ ကတော့ တော့တာပဲ။

ဦးဘက ရောက်နှင့် နေပါသည်။ ကျွန်မကို တွေ့တော့ မတ်တတ်ထရပ် ရင်း ကျွန်မလက်တွေကို ဆွဲယူသည်။ သူ့လက်ဖဝါးက နူးညံ့ နွေးထွေးလို့ ပါပဲ။ သူက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နှင့် မုန့်တွေ မှာ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်စိကိုမှိတ်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချရင်း သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက် ခဲ့တော့သည်။

****

အခန်း(၇)

ကလောရဲ့ ဒီဇင်ဘာဟာ အလွန့်ကို အေးလှ၏။ တိမ်တစ်မျှင်တောင် မရှိဘဲ ပြာလွဲ့သည့် ကောင်းကင်ယံမှာ အရှေ့မှ အနောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ နေမင်းက အချိန်မှန် ရွေ့လျားနေသော်လည်း အနွေးဓာတ်ကို မည်မည်ရရ ပေးနိုင်စွမ်း မရှိလေ။ အေးမြလတ်ဆတ်သည့် လေထဲမှာ အပူပိုင်း မိုးများ ဒေသ၏ လေးလေးပင်ပင် ချိုမြမြရနံ့ကို သတိထားမိသူ အတော်ရှားလိမ့် မည်။ တိမ်တွေက မြို့ကလေး ပေါ်မှာ၊ တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့် တွဲရရွဲခိုနေသည်။ သို့သော်လည်း ပူအိုက်စွတ်စိုမှုနှင့် မြေကမ္ဘာ၏ ရေငတ်ဝေဒနာကို သက်သာစိမ့်သောငှာ ထက်ကောင်းကင်က ရေချိုးအေး ဒလဟော သွန်ချ ဖျန်းပေးမှုကို မကြုံပါဘူးဟု အာမမခံ။ ထိုသို့ ဖြစ်လာ လျှင် ဈေးထဲက အသားတွေ ပုပ်လွယ် သိုးလွယ် လှသဖြင့် ယင်မမဲရိုင်းကြီး တွေ မည်းမည်းလှုပ်နေတတ်သည်။ ကမ္ဘာမြေသားကလည်း ချွဲးစေးတွေ ပြန် လာပြီး ပိုးကောင်မျိုးစုံ တွင်းထဲက ထွက်လာတတ်သည်။

ကလောသူ၊ ကလောသားများ အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် အေးမြသည့် နေ့တွေ၊ အေးစိမ့်သည့် ညတွေနှင့် ဒီဇင်ဘာသည် အယောင်ဆောင်သက်သက် ပါပဲဟု မြမြ တွေးနေမိသည်။

အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ် ထိုင်ကာ လယ်ကွင်းတွေ၊ တောင်ကြား လွင်ပြင်နှင့် အဝေးမှ တောင်ကုန်းတွေကို မြမြ ငေးမောနေသည်။ ခုနေတော့ ကြည်လင်အေးမြ သန့်ရှင်းလှသဖြင့် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်လိုက်လျှင်ကမ္ဘာမြေအဆုံးထိပင် မြင်ရမလား ထင်မိသည်။ သို့သော် လှည့်စားတတ် သော ရာသီဥတုကို မယုံလေနှင့်။ သူ မွေးကတည်းက ဒီဇင်ဘာ ကောင်းကင်မှာ တိမ်မမြင်ဖူးသော်လည်း ရုတ်တရက် ဝုန်းဒိုင်းကြဲပြီး မိုးမ ရွာဘူးဟု အာမမခံနိုင်။ သို့တည်းမဟုတ် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် အခြေပြုသည့် မုန်တိုင်းတစ်လုံးလုံး ကလောတောင်တန်းများ ဆီ ရောက်မ လာဘူးဟု မပြောနိုင်။ မည်သည့် နေရာမှာ အခြေပြုသော မုန်တိုင်းဖြစ်စေ မြမြ၏ မွေးရပ်မြေကို ကောင်းကောင်း ဖျက်ဆီး နိုင်စွမ်း ရှိသည် လေ။ မြေ လျှောသည် လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်း၊ အို-နေ့တိုင်းသည် ကမ္ဘာပျက်နိုင်သည် ပါပဲ။ ကြည်နူးစရာ နတ္ထိ၊ ယုံကြည်စရာ ဇလာဖြစ်ပြီ ဆိုကြောင်းကို သူ့နှလုံးသားထဲက မြမြ သိနေပါသည်။ သူ့ဘဝမှာ၊ ဤကမ္ဘာမှာ၊ အေးချမ်း တည်ငြိမ်ခြင်းသည် မရှိလေတော့။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၇ နှစ်၊ ပြုတ်ထားသလို ပူလှသည့် ဩဂုတ်လ တစ်နေ့မှာ သူ နှင့် သူ့အမြွှာမောင်တို့ မြစ်ကမ်းပါးမှာ ဆော့ကစားရင်း မောင်ငယ်သည် ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခြေချော်ကျသွားခဲ့သည်။ ဟန်ချက် ပျက်ပြီး လက် ကလေးတွေ လေထဲမြှောက်ကာ ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေပုံမှာ မှောက်ထားသည့် ဖန်ခွက်ထဲမှ

ယင်ကောင်တစ်ကောင်ပမာ။ ရေစီးအတိုင်း သူ့ထာဝရခရီး အဖြစ် ထွက်ခွာသွားသော အချိန်မှာ မြမြခများ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ကူညီ ကယ်တင်ခွင့် မသာခဲ့။ မြစ်ပြင်ပေါ် ဘွားခနဲ တစ်ချက် ပေါ်လာသည့် မောင်ငယ် ၏ မျက်နှာလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် သူ ငေးနေခဲ့ရသည်။

ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသာဆိုလျှင် ဤဖြစ်ရပ်ကို ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်ကျဟု မိန့်ပေလိမ့်မည်။ ဘုရားသခင်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်သဒ္ဒါကို စမ်းသပ်ခြင်းဟု ဆိုပေလိမ့်မည်။ ဘုရားသခင်က ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံဖြင့် စမ်းသပ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများကတော့ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာဟု တရားနှလုံးသွင်းကြ ပေလိမ့်မည်။ မသိခြင်းကြောင့် ဘဝဆက်ထုံးတွေ များ ခဲ့ရပြီး ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရပေမည်ကိုး။

အခင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ တော့ ဗေဒင်ဆရာ အကြားအမြင်ဆရာ တစ်ဦးက ခုလို မြွက်ကြားခဲ့ပြန်သေးသည်။ ပြဿဒါးရက်ဖြစ်သည့် ဩ ဂုတ်လ၊ စနေမှာ မွေးနံနှင့် မအပ်စပ်သည့် မရဏ အရပ်ဖြစ်သော မြောက် အရပ်သို့ သွားကာ ဆော့ကစားမိ၍ ကြမ္မာငင်ရခြင်းတဲ့ သူ့ကို စောစောစီးစီး တိုင်ပင်ခဲ့လျှင် ဤအဖြစ်ဆိုးကို မုချသတိပေး တားဆီးနိုင် မည်တဲ့။ ဘဝ ဆိုတာ ထိုမျှ ရိုးစင်း၊ ထိုမျှ ရှုပ်ထွေးသတဲ့ လား။

သူ့ဝိညာဉ်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသည် မောင်ငယ်နှင့် အတူ ပါသွားခဲ့ပြီဖြစ် သော်လည်း မောင်ကလေး အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်မျှပင် မလုပ်နိုင်ခဲ့။ လက်လုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသော တောင်သူမိဘနှစ်ပါး အတွက် အရေးအကြီး ဆုံး သီးနှံစိုက်ပျိုးချိန် ဖြစ်နေခဲ့သည် ကိုး။ ကျွေးရ မွေးရမည့် တခြား သားသမီး လေးယောက်လည်း ရှိသေးသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဖို့ အချိန် မရှိရှာကြ။ မသေထမင်း၊ မသေဟင်းပင် မှန်မှန်စားနိုင်ဖို့ ခက်လှ သည် လေ။

ဤသို့ဖြင့် ဝိညာဉ်တစ်ဝက် သေဆုံးပြီးသား မြမြခများ အထီးကျန်ခဲ့ရသည်။ သူ အပြင်းအထန် အလုပ်လုပ်သည်။ ညနေစောင်းတိုင်း မြစ်ကမ်းနံဘေး သို့ သွားထိုင်သည်။ မောင်ငယ်လေးများ ဘွားခနဲ ရေပေါ် ပြန်ပေါ်လာမ လားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ကလေးနှင့် ပေါ့။ ဟင့်အင်း၊ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ မြစ်ပြင်သည် မောင်လေးခန္ဓာကိုယ်ကို ကျောက်ခဲတစ်လုံးလို စုပ်မျိုသွားခဲ့ သည်။ ပြန်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပုံ မရ။ မြမြသည် အိပ်ခါနီးတိုင်း တစ်နေ့ တာ လုပ်ငန်းစဉ်ကို မောင်လေး ကြားလေယောင် အစီရင်ခံသည်။ သူတို့အတူအိပ်ခဲ့သော ဖျာကလေးပေါ်မှာ မောင်ငယ်ဘက်အခြမ်းမှာ အိပ်၊ မောင် ငယ့်စောင်လေးကို ခြုံလိုက်လျှင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာလာသည့် တိုင် မောင်ငယ်လေး၏ ကိုယ်သင်းရနံ့ကို

သူ့နှာခေါင်းက ရနေဆဲ ဟု ထင်မိ နေသည်။

အမေက မြစ်ဆိပ်ဆင်း၍ အဝတ်လျှော်ဖို့ ခေါ်တိုင်း သူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။ တတ်နိုင်သမျှ သူ ရေကို ရှောင်သည်။ စည်ပိုင်းထဲမှ ရေကို ချိုး ဖို့ ပင် မိဘနှစ်ပါး ရှိနေမှ ချိုးသည်။ စည်ပိုင်းထဲမှာ ရေနစ် နိုင်သည့် အလား။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်ထိ စနေနေ့ဆို လုံးဝ စကားမပြော။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆို ဘာမျှမစား။ စိတ်ဒဏ်ရာ ပင့်ကူအိမ်ထဲ ရုန်းမရအောင် ငြိတွယ်နေသည့် သားကောင်တစ်ကောင် အလား။

မိသားစုအတွက်တော့ ရိုးရာဓလေ့ကို လိုက်နာခြင်းသည် ဘေးကင်းလုံခြုံ သည် ဟု ယုံမှတ် ကြလေပုံပင်။ အရင်က တစ်နှစ် တစ်ခါလောက်မှ ဗေဒင် မေးတတ်သည့် သူ့မိသားစုသည် မောင်ငယ့် အဖြစ်ဆိုး ကြုံပြီးသည့် နောက် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဗေဒင်ဆရာကို ပင့်ကြ ဖိတ်ကြသည်။ ဗေဒင်ဆရာ၏ နှုတ်ထွက်စကားမှန်သမျှ ဒူးတုပ်နာယူကြသည်။ ယတြာမှန်သမျှ အကုန် လေးလေးစားစား လုပ်ကြသည်။ မြမြက အဆိုးဆုံး၊ ကြာသပတေးနေ့ဖွား သူ့အဖို့ မီးလိုမွှေသည့် စနေကို ကြပ်ကြပ်ရှောင်ရမည်တဲ့ လေ။ အထူးသဖြင့် ပြေး၊ ဩဂုတ်နှင့် ဒီဇင်ဘာ စနေများ တဲ့။ ထို့ကြောင့် လည်း စနေနေ့များမှာ သူ အိမ်မှ တစ်ဖဝါးမခွာဘဲ နေခဲ့သည်။ တစ်ခုသော ပြေးမှာ တော့ မီးဖိုနား မှာ လှန်းထားသည့် စောင်ကို မီးစွဲသည်။ မီးတောက်က သူတို့ တဲကလေး ကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဝါးမျိုလိုက်ရုံမျှမက မြမြတွင် ကျန်ရှိ နေသေးသည့် ယုံကြည်ချက် နောက်ဆုံးအလွှာလေးကိုပါ ဆွဲခွာသွားခဲ့သည်။ ဤလောက မြေမဟီမှာ သူ့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချအပ်သော နေရာသည် မရှိလေတော့။

ထိုအဖြစ်ကို ခု သတိရတော့ ကျောထဲမှ စိမ့်တက်သွားခဲ့သည်။ ခြေထောက်က ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတော့ အပေါ်ယံကြောတင်းပြီး ရေခဲစပြု နေသည့် ရေပုံးကို ကန်မိသည်။ ရေခဲလွှာလေး ဖျတ်ခနဲ ကွဲကြေသွားသည် ကို သူ ငေးနေမိသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ ဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ သူ သိပ်လှသည် ပဲ။ သို့သော် လှသည် ဟု မခံစားမိ၊ တခြား ဘယ်သူမှ လည်း သူ့ကို လှသည် ဟု မပြောဖူးခဲ့။ မဟူရာဆံနွယ်ရှည်တွေက တင်ပါးဖုံးမတတ်၊ အရည်လဲ့နေသည့် မျက်နက် ဝန်းကြီးတွေ၊ ပြည့်တင်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေ၊ ရှည်သွယ်သွယ် လက်ချောင်းတွေ၊ တင့်တယ်သည့် ခြေဆံလက်ဆံတွေ။ ဗိုက်၊ ဗိုက်ကတော့ လုံးဝန်းတင်းကားကာ စူထွက်နေသည်။ ခုလပိုင်းများ အတွင်း ကြီးထွား ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည့် ဝမ်းဗိုက်။ သူ့အတွက်တော့ သူစိမ်းဆန်လှသည့် ထိုဗိုက်။ ဟော-အတွင်းက ကန်သည်၊ ထုသည်၊ လာကြပြန်ပြီ။

မနေ့ညကစ၍ ဗိုက်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုတွေ စတင်ခဲ့သည်။ အစကတော့ တစ်နာရီခြား တစ်ခါလောက်၊ ခုတော့ စိပ်၍ လာသည်။ နှစ်မိနစ်ခြား တစ်ခါ လောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လှုပ်ရှားမှုက မြန်လာခဲ့သည်။ အားကောင်းလာ ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ မလာပါနဲ့ ဦး ကလေး ရယ်၊ အနည်းဆုံး ဒီဇင်ဘာ စနေည ဖြစ်တဲ့ ဒီနေ့တော့ မလာပါနဲ့ နော်။

ကိုယ်တိုင် ကလေးလေးယောက် မွေးထားသော အိမ်နားနီးချင်း မိန်းမကြီးကတော့ မြမြအဖို့ သားဦးကိုယ်ဝန် ဖြစ်သော်လည်း မွေးရ အတော်လွယ်သည် ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သူကတော့ သေချာ မမှတ်မိပါ။ ခန္ဓာကိုယ်က စိတ်အလိုမလိုက်ဘဲ သူ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေကြသည့် တခြား ကမ္ဘာတစ်ခုထဲမှာ နာရီနှင့် ချီပြီး နေခဲ့ရသည် ဟု သာ တွေးမိပါသည်။ ခုတော့ သူဟာ ဧရာမ အနာဟောင်းလောင်းကြီး တစ်ခုမျှသာ။ ဧရာမ တိမ် မည်းညိုကြီးတွေကို သူ တွေ့နေသည်။ နဖူးပေါ်လာနားသော လိပ်ပြာ တစ် ကောင်ကို သူ မြင်သည်။ ရေစီးနှင့် အတူ ပြန်မျောပါလာသည့် မောင် ကလေးကို မြင်သည်။ ကြက်မွေးလေး တစ်မျှင် လေထဲ လွင့်သွားသလို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်လို့ မရသည့် အတွေးတစ်စက ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီ သားဦးစနေလေးဟာ မီးလိုမွှေ၊ မမွှေ မသိရသေးပေမယ့် သူ့မောင်လေး ဝင်စားတာများ လား။

ကလေးငိုသံကို သူ ကြားရသည်။ ငိုသံက မာမာထန်ထန် ဒေါမာန်ပါပါ ပါ ပဲ။ မောင်လေး ပြန်လာတာလား၊ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ဒီသွေးအလူးလူးနဲ့ ပိစိကွေး သတ္တဝါ လေးလား၊ မဟုတ်သေးပါ ဘူး၊ ကြည့်ပါဦး၊ ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ အသည်းယားစရာ တွန့်လိမ် လို့ ပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်၏ လိုအင်ကို မြမြ မသိ။ ဘာမျှ ပြင်ဆင်ထားခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ မိခင် ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော မြမြအတွက် ချစ်ခြင်း မေတ္တာဆိုသည် မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ စွာတုန်းက ပူပြင်းလှသည့် ဩဂုတ် စနေ တစ်နေ့မှာ မြစ်ရေနှင့် အတူ စီးမျော ပါသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါ လား။

****

အခန်း(၈)

သားလေး လူ့လောကသို့ ရောက်လာခါစ ပထမနေ့များ အတွင်း မြမြခမျာ သူ့သားကို ပေယျာလကန် ပစ်ထားသည် ဟု မည်သူမျှ မစွပ်စွဲနိုင်။ အိမ်နီးနားချင်း အစ်မကြီး ညွှန်ကြားသမျှ ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးကို သူ လုပ်ခဲ့ သည် သာ။ သားလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ရင်း နို့ချို တိုက်ကျွေးသည်။ အို့-အို့- အေ့-အေ့ သားချော့ တေးဖြင့် ထွေးပွေ့ သိပ်သည်။ ငိုလျှင် ပျာနေအောင် ချော့သည်။ ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာ ရှိ၍ အပြင် ထွက်လျှင်လည်း ကလေးကို အနီးဖြင့် ထုပ်ရင်း ကိုယ်နှင့် မကွာ။ ညညဆို လင်နှင့် သား အကြားမှာ လဲလျောင်းရင်း သားလေးပုလုံကွေး၏ အမောတကော တိုဆတ်ဆတ် အသက်ရှူသံလေးများကို နားစွင့်ရင်း အိပ်မပျော်။ သားလေး၏ လက်ပေါက်စကလေးက သူ့လက်ချောင်းများကို အားကိုးတကြီး ဖမ်းဆုပ် လာလေတိုင်း သူ့ရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ခံစားချက်တွေကို အလေးဂရုပြု၍ အာရုံခံမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဗလာနတ္ထိ ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်နေ ခဲ့သည် ကို ကုစားနိုင်မည့် ခံစားချက်တွေများ လား။

သားဘက်သို့ လှည့်ကာ ဖက်ထားမိသည်။ မထိဝံ့၊ မတို့ ဝံ့၊ ဖွဖွညင်သာ ခြင်းနှင့် အကြမ်းပတမ်း ဖျစ်ညှစ်ခြင်းတို့ ကြား။ သားငယ်၏ မျက်ဝန်းညို တွေက သူ့ကို မော့ကြည့်လေတိုင်း ချစ်မေတ္တာတို့ လှိုင်းတံပိုးထန်လာသင့် သော်လည်း မြမြရင်ထဲမှာ ဗလာ။ အမေနှင့် သားမှာ သံ နှင့် သံလိုက်လို ပူးကပ် ဆွဲငင်ထားရမည့် အစား သံလိုက်နှစ်တုံးလို အချင်းချင်း တွန်းကန်နေတာများ လား။ ခုပင် သားကို ဖက်ထားတာလား၊ ဖိထားတာလား သူ မ သေချာ။

အချိန်၊ အချိန် လိုနေတာ နေမှာ ပါလေ။ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတွေ တစ် ရစ်ပြီး တစ်ရစ် တင်းလာဖို့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ တန်ခိုး ပြာဋိဟာတွေ အသက်ဝင်လာဖို့ အချိန်လိုနေသေးတာ ဖြစ်မှာ ပါ။ အကယ်၍ သာ ကြက် ကိစ္စ မပေါ်ခဲ့လျှင် သူ့အတွေးတွေ မှန်ချင် မှန်မှာ ပေါ့လေ။

သားလေး မွေးပြီး နှစ်ပတ်တင်းတင်းပြည့်သည့် စနေ တစ်မနက်။ နေမ ထွက်ခင် မြမြ ခြံထဲ ဆင်းပြီး မီးမွေးဖို့ ထင်းကောက်သည်။ အေးလွန်းလှသ ဖြင့် ကတိုက်ကရိုက် အိမ်နောက်ဖေးမှ ထင်းပုံသို့ အသွား ထင်းပုံရှေ့မှာ သေ နေသော ကြက်တစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြက်သေ ကို သူတောင် နင်းမိတော့မလို့။ နောက်တစ်ကောင်ကို သားလေး မွေးချိန် ဖြစ်သော မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ လောက်မှာ ထပ်တွေ့ရသည်။ တတိယတစ် ကောင်၊ စတုတ္ထတစ်ကောင် ဆက်တိုက်သေသည်။ ညနေပိုင်းမှာ တော့ အိမ်က ကြက်ဖကြီး သေဆုံးနေသည် ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ် သူက အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေသော်လည်း ကြက်တွေ သေရသည့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ ဘယ်လိုမှ

ရှာမတွေ့ခဲ့။ ချွေး၊ ကြောင်၊ ကျား ဘာသားရဲ့မျှ မတွေ့။ မြမြအတွက်ကတော့ ကြက်သေကောင်များ သည် သူ အကြောက်ဆုံးကိစ္စ ဖြစ်သော မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သော ဒီဇင်ဘာမှာ မုန်တိုင်းဝင်သလို၊ တော်လည်း သံကြီးပေး၍ မြေလျှင်လှုပ်သလို အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးတို့ ၏ ရှေ့တော်ပြေးလက္ခဏာမှန်း သေချာလွန်းနေခဲ့သည်။ ကျိန်စာဆိုးက သား အပေါ် ကျရောက်ခဲ့ပြီ။ သားဟာ ကံကြမ္မာဆိုးရဲ့ တမန်တော် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဗေဒင်ဆရာကြီး ကြိုတင်ဟောခဲ့သလို ဒီဇင်ဘာ သားဦးစနေသည် မီးလိုမွေခဲ့ပြီ။

သူတို့ အိမ်က ကြက်တွေလို ကံကြမ္မာမျိုး အိမ်နီးနားချင်းတို့ ၏ ကြက်များ တွင် လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ပေမယ့် မြမြ၏ အယူသီးမှုကတော့ ပျောက်ပျက်မ သွားလေတော့။ ပို၍ သာ ဆိုးလာခဲ့သည်။ ဒါ ကျိန်စာဆိုးရဲ့ ရှေ့တော်ပြေးမျှ သာ။ ကလေးငယ် ယူဆောင်လာသည့် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုတွေက ဒီ လောက်နဲ့ ရပ်ရိုးလား။ ဆိုးသထက် ဆိုးလိမ့်ဦးမည်။

ခုဆို ညစဉ်ညတိုင်း သူ ဖြစ်ရပ်ဆိုးတို့ ကို ငံ့လင့်နားစွင့်နေတော့သည်။ ဖြစ်သည် ကတော့ ဖြစ်မည်သာ။ အနေးနှင့် အမြန်သာ။ ကလေးငယ်၏ ချောင်းဆိုးသံ၊ လက်သီးဆုပ်သံ၊ သက်ပြင်းချသံ တိုးလျလျတွေကပင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ဆင်းသက်လာသော မိုးကြိုးခွင်းသံလို သူ့နားဝမှာ ကျယ်လောင်လှသည်။ မြမြသည် လှုပ်ပင် မလှုပ်ရဲဘဲ ကလေးငယ်၏ အသံဗလံတွေကို နားစိုက် ထောင်နေခဲ့သည်။ သားငယ်၏ အသက်ရှူ သံတွေကပင် ကျိန်စာဘီလူး၏ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချဉ်းကပ် လမ်းလျှောက် သံတွေလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မသိ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာ သူ နို့ရည်တွေ ခန်းသွားခဲ့သည်။ သူ့ရင်သားအစုံက လေလျော့သွားသည့် ဘောလုံးနှစ်လုံး လို ရင်ဘတ်ပေါ် တွဲရရွဲ ကျနေသည်။ သူ့လိုပင် ကလေးမွေးထားတာ မ ကြာသေးသော အိမ်နီးချင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့သားကိုပါ နို့ခေါ်တိုက် ပေးသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ အိမ်မှာ ကလေး မရှိတိုင်း သူ ပျော်သလိုလို ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။ အင်း-ယောကျ်ားဖြစ်သူနဲ့ စကားပြောမှ ဖြစ် တော့မည်။ ခုလို နေလို့ တော့ မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြမှ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

****

ပထမပိုင်း(ခ)

အခန်း(၉)

မြမြတစ်ယောက် အပူမရှိ အပူရှာနေသည် ဟု ခင်မောင် ထင်မိသည်။ သူလည်း နက္ခတ်ဗေဒင်ကို မယုံ မဟုတ်၊ ယုံပါသည်။ မွေးနေ့ မွေးရက် မွေး ချိန်သည် လူသားတစ်ယောက်၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ပွဲကိုင် ပုံဖော်သည် ကို လူတိုင်း သိသည် မဟုတ်လား။ ဒီယုံကြည်မှုကို သူ သံသယ မရှိပါ။ ဝိပါက်ကြမ္မာ မရှောင်သာသည် ကို လည်းကောင်း၊ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရ မည်ကို လည်းကောင်း သူလည်း ကောင်းကောင်း သိ၏။ မြမြလိုပဲ သူလည်း ခံစားရ၏။ နတ်တော်ပြဿဒါး စနေဖွား သူ့သားအတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ် အား တက်ကြွစရာ အကြောင်းမရှိ။ နက္ခတ်တွေက သူတို့ သားတော်မောင် ကို ကောင်းချီးမပေး။ ဘဝကို ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းရမည်မှာ အသေအချာ။ ပြဿဒါး စနေဖွားတွေ၏ ဘဝသည် ခွေးကျိုးတစ်ကောင် လို ခက်ခဲပင်ပန်းသည်။ လောင်းရိပ်မိသည့် သစ်ပင်လို ဘယ်တော့မှ ကြီးပွား ဖူးပွင့်နိုင်စွမ်း မရှိ။ ကြက်တွေ သေခဲ့စဉ်ကလည်း သူ့မယားနည်းတူ သူ စိုး နှောင့်ဗျာဗွေစိတ်တွေဖြင့် ယောက်ယက်ခတ် ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း စနေနေ့မှာ မွေး၍၊ ပြဿဒါးနေ့မှာ မွေး၍ ကျိန်စာမိနေပြီ ဆိုသည့် ကောက်ချက်ကတော့ လွန်လွန်းသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဗေဒင်ဆရာကြီးထံ သွားမှ ဖြစ်မည်ဟု မယား မြမြက ဆိုတော့လည်း ခင်မောင့်မှာ မကန့်ကွက် သာ။ အဆင်ပြေသွားပါစေ၊ သားလေး၏ အညွှံ့တွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်သလို လျှောကျ ပျောက်ကွယ်နိုင်ပါစေ၊ ယတြာများ လည်း စွမ်းပါစေ။

ဗေဒင်ဆရာက ရွာစွန်မှာ တဲကလေးဖြင့် နေ၏။ ဤလူ့အဖွဲ့အစည်းမှာတော့ သူ့ထက် ဂုဏ်ရှိန် ကြီးမြင့်သူ အတော်ရှားချိမ့်မည်။ အိမ်ပန္နက်ရိုက် မင်္ဂလာ၊ အိမ်သစ်တက်မင်္ဂလာ၊ အာဝါဟ ဝိဝါဟ မင်္ဂလာ၊ တောလည် မင်္ဂလာ၊ ခရီးထွက်မင်္ဂလာ၊ ဘယ်မင်္ဂလာဖြစ်ဖြစ် နက္ခတ်ကောင်းမှ အကြောင်းလှမည်။ အားလုံးကို အဆင်ပြေအောင် သူ စီမံဆောင်ရွက်ပေး နိုင်သည် သာ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဂုဏ်သတင်းက ရပ်ကျော်ရွာကျော် ရုံမက ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်မှာ ပါ မွှေးချင်တိုင်း မွှေးနေခဲ့သည်။ နက္ခတ် ဗေဒင်ဆိုတာ အယူသီးသူတို့ ကို ဖြန်းချင်တိုင်း ဖြန်းနေသည့် အလကား ပေါက်ပန်းဈေး အလိမ်အညာမျှသာဟု ရယ်သွမ်းသွေးခဲ့ကြသည့် ကလောမှ အုပ်ချုပ်သူ အင်္ဂလိပ် သခင်ကြီးများ ပင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သူ့ဆီ လာ၍ ဗေဒင်မေး၊ ယတြာတောင်းကြရသည် ကိုး။

ဗေဒင်ဆရာအဘိုးအိုသည် သူ့တဲထဲမှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည်။ လမင်း

ကြီးလို ပြည့်ဝိုင်းသော ဦးခေါင်းမှာ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နားရွက်တို့ က အချိုးညီစွာ တည်ရှိနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာက ကြည့်ကောင်းလှသည် ဟု ခင်မောင် ထင်မိသည်။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီမှန်း မည်သူမျှ မသိ။ ရွာထဲက အသက်အကြီးဆုံးလူပင်လျှင် ဗေဒင်ဆရာ လူငယ်လူရွယ်ဘဝကို မသိမီဟု ဆိုခြင်းကြောင့် သူ့အသက် ရှစ်ဆယ်ထက် မနည်းဟု ခန့်မှန်းရ သည်။ သီလ၊ သမာဓိကြောင့် လားတော့ မသိ၊ ဗေဒင် ဆရာကြီးသည် မျက်နှာမှာ အရေးအကြောင်း အနည်းငယ်ရှိပေမယ့် အသက် ၂၀ လူငယ် အလား သန်သန်မာမာ သွက်သွက်လက်လက် မြင်နိုင်စွမ်း၊ကြားနိုင်စွမ်းတွေ မယုတ်လျော့သေး။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက တည်ငြိမ် အေးချမ်းသည့် သူ့အသံကလည်း ပြောင်းလဲသွားခြင်း အလျှင်းမရှိ။

ခင်မောင်နှင့် မြမြ နှစ်ဦးသား ဆရာကြီးကို ကန်တော့ကြသည်။ ဒီအိမ်ကို ကလေးဘဝ ကတည်းက အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ် သော်လည်း မြမြဒီကို လာလေတိုင်း ကြောက်ရွံ့ ရိုသေရစမြဲ။

ခင်မောင့်အတွက်ကတော့ ခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ မြမြနှင့် လက်ထပ်ဖို့ အခါရွေးချိန် သူ့မိဘတွေ ဗေဒင်ဆရာဆီ ချောင်းပေါက် မတတ် သွားခဲ့တုန်းကလည်း သူ မရောက်ဖြစ်ခဲ့၊ ခုတော့ ရောက်ရပြီ။ သူ အိမ်ကလေးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အခင်းအကာတွေက ကျွန်းသားမည်း မည်း ကြီးတွေ၊ ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းနှစ်ပေါက်မှာ နေရောင်သည် လေး ထောင့်ကွက်နှစ်ကွက်အသွင် အိမ်ထဲ ဝင်နေသည်။ နေရောင်တန်း တစ်လျှောက် ဖုန်မှုန့်လေးတွေ တလက်လက် လွင့်နေ၏။ ကြမ်းပြင်က ချော ပြောင်နေသည်။ ခင်မောင့်အကြည့်က ရွှေရောင် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ရှိရာ ဘုရားစင်သို့ ရောက်၏။ အလွန်သပ္ပာယ်လှသည့် ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပွားတော် ရှေ့မှာ တော့ ပန်းအိုးနှစ်အိုးနှင့် အသီးအနှံ မျိုးစုံ ဆွမ်းတော် ကပ်ထား၏။ လိမ္မော်သီး လေးလုံးကို ပိရမစ်ပုံ လုပစွာ စီထားသည်။ ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံး၊ သဘော်သီးတစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်များ၊ အိမ်နံရံများမှာ ဂဏန်းတွေ၊ စာလုံးတွေ ပြည့်နေသည့် စာရွက်တွေ ကပ်ထား၏။ အခန်းထောင့် လေးထောင့်မှာ တော့ သဲအိုးလေးလုံး ချထား သည်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်နှင့် မြမြတို့ နှစ်ဦး သူ့ ရှေ့က ဖျာပေါ် ရွှေ့ထိုင် ကြသည်။ မြမြ ရင်တွေ ခုန်လွန်းသဖြင့် ဘာစကား မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ခင်မောင်က ဦးဆောင် ပြောလေမလား။ သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်အတွင်း သူ့ယောက်ျား မည်မျှ နှုတ်ဆိတ်သည် ကို မြမြ ကောင်းကောင်း သိပြီး ဖြစ်သည်။ ခင်မောင့်ငှထံမှ တစ်နေ့လုံး စကားတစ်ခွန်း ကြားရဖို့ အတော်ခဲယဉ်းသည်။ စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊

ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း စသည့် ခံစားချက်မျိုး တွေ မည်သည့်အခါမှ သူ့မျက်နှာမှာ မတွေ့ရ၊ အမြဲ ပြုံးစစနှင့် သာ။

သို့သော်လည်း ခင်မောင်သည် လူပျင်းမဟုတ်၊ အလွန် အလုပ်လုပ်သည့် တောင်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အမြဲ အလုပ်နှင့် လက် ပြတ်သည် ဟူ၍ မရှိ။ သူ့ ဘဝက လှိုင်းတံပိုးကင်းသည့် မြစ်တစ်စင်းလို ဖြောင့်စင်းလှသည်။ ဘာ ရည်မှန်းချက်မှ ကြီးကြီးမားမား မရှိသည့်၊ သံသယတွေ ဝိစိကိစ္ဆာတွေ နည်းလှသည့်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်စွာ နေတတ်သည့် ခင်မောင်။

"ဆရာကြီး ခင်ဗျား"

ခင်မောင်က ခပ်တိုးတိုး တစ်ခွန်း ပြောပြီး အတော်ကြာအောင် အားယူနေခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးဆီ လာရပြန်ပြီ ခင်ဗျာ"

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်က သားကလေး မွေးပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူ့ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော်တို့ သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျ"

ဗေဒင်ဆရာက ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် မြေဖြူကို ယူလိုက်သည် ဇာတာတွက်ဖို့ မွေးချိန် အတိအကျကို မေးသည်။

"ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်နေ့ မနက် ၁၁ နာရီ မိနစ် ၄၀ ပါ ခင်ဗျ"

ဗေဒင်ဆရာက ဇာတာခွင်ဖွဲ့သည်။ တွက်ချက်သည်။ မျဉ်းကြောင်းတွေ၊ စက်ဝိုင်းတွေ၊ ဇယားတွေ ဆွဲသည်။ ဂိတသင်္ကေတတွေနှင့် ပင် တူတူသေး တော့။

ခဏနေတော့ သင်ပုန်းကို ဘေးချရင်း မြမြနှင့် ခင်မောင့်ကို သူငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတစ်စပင် မကျန်ရစ်ခဲ့။ ဟော-သူ စပြော"

"အိမ်း-ကလေးက မရဏဖွားကွဲ့၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေကို ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့သူပေပဲ"

ဆိုးစမဲ့ နွံ့အိုင်ကြီးထဲ မြုပ်သွားသလို မြမြ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆွဲစရာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ပင် မရှိ၊ ကူကယ်ရာမဲ့၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးနှင့် ကိုခင်မောင့် အသံတွေကို သူ ကြားနေရသော်လည်း မသိတော့။ အသံတွေက တခြား ဘဝက ပြောနေသယောင်။ ဝမ်းနည်းစရာတွေ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာတွေကို ဆောင်ကြဉ်း

လာသူတဲ့ လေ။

"ဘယ်လို ဝမ်းနည်းစရာမျိုးလဲ ခင်ဗျာ"

"မျိုးစုံပါပဲ၊ အဓိကကတော့ ကျန်းမာရေးပေါ့"

ဗေဒင်ဆရာကြီးက သင်ပုန်းကို ပြန်ဆွဲယူပြီး ရေးချွတ် တွက်ချက် ပြန်သည်။

"သူ့ ဦးခေါင်းမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွဲ့"ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဦးခေါင်း ဘယ်နေရာမှာ လဲ ခင်ဗျာ"

ခင်မောင်က အထအနကောက်၍ လိုက်မေးနေသည်။ သူ အင်မတန် သိချင်နေရှာသည် လေ။

ဗေဒင်ဆရာကြီးက စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး၏ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ထည့်သွင်းထားသည့် အလား သူ့သင်ပုန်းကို ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့သင်ပုန်း သည် သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း အားလုံး၏ မှတ်တမ်းစာအုပ် ပင်။ တွေ့သမျှအားလုံး မခြွင်းမချန် ပြောပြလိုက်ရမလား၊ မြမြမှာ နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့မှန်း၊ ခင်မောင်က သူပြောတာ နားမလည်မှန်းသူကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း -

"မျက်လုံးမှာ ဖြစ်မှာ" ဟု သာ သူ ပြောလိုက်တော့သည်။

မြမြသည် အိမ်ကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာမှန်း မသိ။ ကိုခင်မောင်က သူ့ တစ်သက်လုံး မပြောဖူး သမျှ အတိုးချ ပြောသည့် အလား တစ်လမ်းလုံး တတွတ်တွတ် စကားအမျှင်မပြတ် ပြောလာခဲ့သော်လည်း သူ ဒီဘက်နားက ဝင်ပြီး ဟိုဘက်နားက ထွက်သွားခဲ့သည်။ စကားတစ်လုံးတည်းသာ သူ့ ခေါင်းထဲ ယင်ကောင်ဝဲသလို ပျံ့ဝဲနေခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို ဆောင်ကြဉ်းလာလိမ့်မည်တဲ့။

ခင်မောင်သည် သူ့မိန်းမကို လပေါင်းများ စွာ ကြာအောင် ဖျောင်းဖျခဲ့ သည်။ ဗေဒင်ဆရာကြီး ပြောသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဆိုသည် မှာ ကျန်းမာရေးကိစ္စကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အတိတ် နိမိတ်ဆိုး၊ ကျိန်စာ ဆိုး မဟုတ်ကြောင်း ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောသော်လည်း အကြောင်းမထူး၊ မြမြ နားမထောင်မှန်း သူ သိနေခဲ့သည်။ မြမြသည် သားကို ကြည့်နေ သော်လည်း မမြင်၊ သား အသံကို ကြားနေသော်လည်း နားမထောင်၊ သား ကို ထွေးပွေ့ကြင်နာခြင်းလည်း အလျှင်း မရှိလေတော့။

ဤသို့ဖြင့် တင်ဝင်း၏ ဘဝသည် ပထမ ၂၁ ရက်အတွင်းမှာပင် ကံကြမ္မာ

ဘဝလမ်းကြောင်းကို ပြဌာန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဘဝလုံး ကျိန်စာဆိုးသင့်နေသူတဲ့ လား၊ လွန်လွန်းလှသည် လေ။

****

အခန်း(၁၀)

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုတော့ နက္ခတ်တွေက အဖြေပေးခဲ့ပြီ၊ ကလေး၏ ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်း ကို ပြဋ္ဌာန်း ပေးခဲ့ပြီမို့ မြမြ ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်ပြီ ဖြစ်၏။ သူ ဘာကို မျှော်လင့်ရမည်ကို ကောင်းကောင်း သိခဲ့ပြီ။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်း စသည့် မျှော်လင့်ချက် အများတို့ နှင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မလှည့်စားတော့၊ အိပ်မက်တွေနှင့် ကယောက်ကယက်လည်း ဖြစ်မနေတော့။ သူ တည်ငြိမ်ခဲ့ပါပြီ။

မြမြ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ချိန်မှာ ကလေးနှင့် မိန်းမကြားမှာ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နှင့် အိပ်မပျော်သူက ခင်မောင် ဖြစ်လာသည်။ ကံကြမ္မာဆိုး က ပေါက္ခရဝသနိမိုးလို ကံကွက်ကျားပြီး သူ့မိသားစုပေါ်မှ ကျရမတဲ့ လား။ အဘိုးကြီး ပမာဒ လေခပြီး မှားပြောတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကံ လမ်းကြောင်း ဆိုတာ သွေဖည်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့ လား။ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးခွင့် မရှိတော့ဘူး တဲ့ လား။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သာ သခင်။ ကိုယ်သာ အရှင် မဟုတ်ဘူး လား။ နက္ခတ်က ပြောသမျှ လည်စင်း ခံရမတဲ့ လား။

ဗေဒင်ဆရာထံမှ ပြန် လာပြီးပြီးချင်း ပထမဆုံးညက သူ အိပ်ရာထက်မှာ ထိုင်နေမိသည်။ သူ့မိန်းမကတော့ သူ့ဘေးမှာ အိပ်ပျော်လျက်။

"မြမြ၊မြမြရေ၊မြမြ"

အသံအက်အက်ဖြင့် သူ ခေါ်တော့ မြမြ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာသည်။

ထိုညက တိမ်ကင်းစင်သည့် လပြည့်ည၊ စိတ်ညစ်စရာ လရောင်က တဲ တွင်းကို ပြတင်းက တစ်ဆင့် ဝင်နေသဖြင့် မြမြ၏ မျက်နှာလေးကို သူ မြင် နေရသည်။ မြမြသည် မိန်းမချော တစ်ယောက်ပေပဲ။ သူ ဒါကို တစ်ခါမျှ သတိမထားမိခဲ့။ မိဘ ပေးစားသဖြင့် ယူလိုက်ရသည့် မြမြအပေါ် အချစ်ရှိ၊ မရှိ သူ မသိ။ အချစ်က နောက်မှ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု သာ သူ တထစ်ချ ယုံစားထားခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုသည့် အရာကို သူ သေချာမှ မသိဘဲလေ။ အချစ်ဆိုတာ တချို့လူတွေ ရပြီး တချို့ မရနိုင်သည့် ကောင်းချီး မင်္ဂလာ တစ်ပါးလေလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မြမြကို ပြောစရာတွေ တနင့်တပိုး ရှိနေခဲ့သည်။

"မြမြရေ၊ ငါတို့ ငါတို့ လေ ဟို…"

"ကျွန်မ သိပါတယ် ကိုခင်မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ သိပါတယ်"

မြမြက ထထိုင်ရင်း ခင်မောင့်ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွေ့ယူကာ ရင်မှာ အပ်ထားလိုက်သည်။ အင်မတန် အေးလှသော ဟေမန္တ ဆောင်းတစ် ရက်မှာ ရေပူစမ်းကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသလို ရှားပါး လှသော ကြင်နာ ယုယခြင်း၊ ဒီလို အပြုအမူမျိုးက အိပ်မက်သမားတွေ၊ အချိန်ပိုလွန်းသူတွေ အတွက်သာ၊ မြမြက ဒီနှစ်မျိုးလုံးထဲမှာ စာရင်းမပါ။

သို့သော် သူ့ယောက်ျား ဘယ်လို ခံစားနေရသည် ကို သူ သိသဖြင့် သနား လှသည်။ ခင်မောင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက် မြမြကို တင်းတင်း ဖက်ထားသည်။ သြော်-သူ့အတွက် အချိန်လိုသည် ပဲ။ ကြမ္မာဆိုးတွေ ဖြစ်မ လာအောင် တားဆီးနိုင်စွမ်း ရှိသည် ဟု သူ ခုထိ ယုံနေရှာတုန်းကိုး။ ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးကို ဖြိုမယ် ကြံနေတုန်းကိုး။

ခင်မောင်က တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေတုန်း၊ သို့သော် သူ့ကို ပြောနေခြင်း မဟုတ်။ သူ ဘာပြောနေမှန်းလည်း မြမြ နားမလည်၊ သူ့ကိုယ်သူ မနားတမ်း ပြောနေခြင်းသာ။ အဆက်မပြတ် တသွင်သွင် စကား စမ်းချောင်းတွေ စီးနေခဲ့သည်။ သေအံ့မူးမူး လူမမာအနားမှာ အသံကုထုံးဖြင့် စဉ်ဆက်မပြတ် ကုပေးနေသူ တစ်ဦးအလား။

သူ့သားအတွက် သူ ကံကို အန်တုရှဲ စိန်ခေါ် တိုက်ပွဲဝင်ချင်လှသည်။ ရှင်သန်ခြင်း၏ ကတိကဝတ်တို့ ကို တတ်စွမ်းသမျှ သူ ဖြည့်ဆည်းမည်။ မြမြအကူအညီ မရလည်း ရှိစေတော့။ သူ့ တစ်ကိုယ်တည်း တိုက်မည်။ သူ မြမြကို ထိုအကြောင်းတွေ ပြောပြချင်လှသည်။ သိမှတ်မဲ့ ပြောမိသည်။ အဆက်မပြတ် ပြောသည်။ လင်းအားကြီးထိ ပြောသည်။ ထို့နောက်မှာ တော့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သို့သော်လည်း မြမြကတော့ အပြောမခံ၊ မနက်စာစားချိန်၊ ညစာစားချိန်၊ နောက်တစ်နေ့ညထိ သူ ပြောခွင့်မသာ။ ညဘက်မှာ တော့ ဗေဒင်ဆရာ ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးတိုင်းကို သူ အနုလုံ ပဋိလုံ ပြန် သုံးသပ်သည်။ ထို မြင်ကွင်းတွေကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။ မြင်ကွင်းတို့ သည် မြူဖုံးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ရှင်းသွားသလို ဝါးနေရာမှ ကြည်လင်လာခဲ့သည်။ ဗေဒင် ဆရာ၏ အိမ်ခန်း၊ ဖယောင်းတိုင်တွေ၊ မြေဖြူခဲတွေ၊ ကံကြမ္မာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ သောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ ခုန်ထွက်လာခဲ့သည့် သင်ပုန်းငယ်။ ဆရာကြီး၏ ဟောကိန်းတွေ၊ တစ်လုံးချင်းစီ ပြန်ကြားယောင်သည်။ ကျန် စာသင့်သည့် အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပါတာ သေချာသည်။ ဒါကို သူ့မိန်းမ သိအောင် သူ ပြောမည်။ ခုမပြောရလျှင် မနက်ဖြန် မနက် ပြောမည်။ မနက် မပြောရလျှင် ည၊ အို-နောက်နေ့တွေမှာ ပြောမည်။

သို့သော်လည်း သူ့မှာ အခွင့်အရေး မရခဲ့ရှာ။ အကယ်၍ သာ ခင်မောင် သည်

ခင်မောင် မဟုတ်ခဲ့ပါလျှင် အခွင့်အရေးကို ရနိုးနိုး ထိုင်စောင့်နေမည် မဟုတ်၊ ဖန်တီးယူလိုက်မည်သာ။ သို့သော် ခင်မောင်က ခင်မောင်သာဖြစ်သည်၊ တိုက်တိုင်းအောင် သူရဲကောင်း မဟုတ်၊ အတွေးကမ္ဘာထဲသာ ချာချာလည်နေပြီး ထိုးဖောက်ကျော်လွှားဖို့ ခွန်အားသတ္တိ သူ့မှာ မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း သံသယစိတ်တို့ တပ်တောင်တာမိုလ်ထု ချီလာသောအခါ သူ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်း မရှိ။ နက္ခတ်တို့ သည် ထာဝရ မှန်သည် သာ။ နတ်တော် ပြဿဒါး စနေဖွား သားလေးသည် ကြေကွဲမှုတွေကို ဆောင်ကြဉ်းလာမည် သာ။

သားလေး မွေးပြီး ရှစ်ပတ်တိတိ အကြာမှာ ကြီးတော်ကြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့ သည်။ အိမ်အပြင် မထွက်တာ ကြာလှပြီဖြစ်သည့် မီးစာကုန် ဆီခန်း အဘွားကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဒါကံကြမ္မာဆိုး၏ လားရာလမ်းကြောင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ခုတော့ ခင်မောင်တစ်ယောက် မြမြနှင့် သဘောတူခဲ့ရပါပြီ။

ကဲလေ-သူနဲ့ မြမြမှာ ဒီကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရနိုင်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နတ်တော် ပြဿဒါး စနေဖွား မဟုတ်သည့် တခြား ကလေးများ စွာ ထပ် မွေးလို့ ရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ခင်မောင်သည် သူ့ယာတောကို သူရင်းငှားချ၏။ သူကတော့ အင်္ဂလိပ်တွေ၏ ဂေါက်ကွင်းမှာ ဥယျာဉ်မှူး လုပ်၏။ ဂေါက်အိတ်ထမ်း၏။ ဒါက ပိုက်ဆံ ပိုရသည့် အပြင် စိတ်ဆင်းရဲ စရာကောင်းလှသည့် အိမ်နှင့် ဝေးဝေး နေနိုင်သည် လေ။ ဂေါက်သီး အားကစား ဆိုသည်က ရာသီသုံးပါးမရွေး အမြဲ ကစားကြသည် ကိုး။

မြမြကလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေနှင့် ဂျင်ဂျာလည်နေအောင် အလုပ်ရှုပ်နေ လိုက်သည်။ သူတို့ က ခင်မောင့်ယောက်ဖဝမ်းကွဲ၏ ရောမ နှစ်ထပ်စံအိမ် ဝင်းနောက်မှာ သစ်သားတဲကလေး ထိုးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စံအိမ်ကြီး က ကလော အရှင်သခင်ကြီးများ စိတ်ကြိုက် ကျူးဒေါ်စတိုင် ခံ့ခံ့ညားညား ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ တည်ရှိသည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးလို မြို့ကြီးတွေမှာ ကျောကွဲအောင် ပူချိန်တွေမှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေလေးထောင်ကျော်မြင့်သည့် ကလောက အညာနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသများ၏ အပူဒဏ်မှ ကင်းလွတ်သဖြင့် အုပ်ချုပ်သူ အင်္ဂလိပ်များ၏ နွေရာသီ အပန်းဖြေစံနန်းတွေများ လှသည်။ ထိုစံအိမ်ကြီးမှာလည်း အငြိမ်းစားယူထားသည့် အင်္ဂလိပ် အရာရှိကြီးတစ်ယောက် နေထိုင်ရန် စိတ်ကြိုက်ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီး ဖြစ်သည် သို့သော်လည်း အငြိမ်းစားယူပြီး နှစ်ပတ်အကြာ ထိုအရာရှိကြီးမှာ တောလည်သွားရာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည့် အတွက် ကျန်ရစ် သူ အရာရှိကြီးကတော်က ခင်မောင့်ယောက်ဖကို ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ခင်မောင့်အစ်မဝမ်းကွဲ၏ ယောကျ်ားဖြစ်သူမှာ အိန္ဒိယလူမျိုး လက်တစ်ဆုပ်စာက လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားသည့် ဆန်စပါးဈေးကွက်မှာ အောင်မြင်နေသည့် ရှားရှားပါးပါး

တိုင်းရင်းသား သူဌေးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကလောမှ စံအိမ်မှာ သူ့အတွက် ဘာမျှမဟုတ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ခြင်း၏ သရုပ်သကန် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်သာ ဝယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြောက်နှစ်တာ ကာလအတွင်း သူ့စံအိမ် ကို သူ တစ်ခါမျှ လာမ ကြည့်ခဲ့။ စံအိမ်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့ က ခြံစောင့်သဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ခင်မောင် နှင့် မြမြ တို့ ၏ တာဝန်သာ။ အိမ်ကြီးရှင်က အချိန်မရွေး ရောက်လာ နိုင်သည် လေ။ ကလေးမွေးပြီးနောက်ပိုင်း မြမြသည် ထိုစံအိမ် ထိန်းသိမ်း ခြင်းတာဝန်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်၍ လုပ်သည်။ ကြမ်းတွေကို မှန်ကြည့်၍ ရလောက်အောင် ပေါလစ်တိုက်သည်။ တစ်ရက် နှစ်ကြိမ် ကြမ်းတိုက်သည်။ တံမြက်စည်း လှည်းသည်။ ဖုန်ရှင်းသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဆေးကြောသန့်စင်သည်။ ဥယျာဉ်ကို သသည်။ ပန်းပင်တွေကို ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းသည်။

ဟော-ရဲနှစ်ယောက် စံအိမ်ရှိရာ ကုန်းပေါ်တက်လာသည် ကို မြမြတွေ့နေရသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူက မီးဖိုထဲ မုန်လာဥ လှီးနေချိန်။ တစ်ကျော့ပြန် ဒီဇင်ဘာ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ မြမြ ပျာယာခတ်နေသည်။ ဟင်းချက်ပြီးသည် နှင့် စံအိမ် ဒုတိယထပ်ကို ကြမ်းတိုက် ပေါလစ်တင် ရဦးမည်။ အကယ်၍ သာ အိမ်ကြီးရှင် မနက်ဖြန် ရောက်လာခဲ့ပါလျှင် သူ့စံအိမ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းထားခြင်း မရှိဟု မြင်သွားခဲ့ပါလျှင် လုပ်ခဲ့သမျှ အဟောသိကံ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတွေးနေသည်။

ဝတ်စုံပြာ ကိုယ်စီနှင့် ရဲနှစ်ယောက်သည် ကားလမ်းမှ တက်လာခြင်း မဟုတ်၊ ထင်းရှူးပင်တွေကြား မြွေလိမ်မြွေကောက် လူသွားလမ်းကလေးမှ တက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျက်နှာတွေကို မြင်ရတော့ မြမြကျောထဲမှ စိမ့်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ သားကလေး တင်ဝင်း ခြောက်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ ဖြစ်၏။ မွေးနေ့တိုင်းမှာ ကြုံလာလတ္တံ့သော ကြမ္မာဆိုးတွေကို အံခဲ ကျော်လွှားနိုင်အောင် မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း မြမြ မောလှပြီ၊ ခုရော။

အသက်ကို အမောတကော ရှူ၏။ အစာအိမ်နှင့် အူတွေကို လက်မည်း ကြီးနှင့် ဆွဲကိုင် ယမ်းခါ နေသလို တင်းသထက် တင်းလာသည်။ အသက်မ ရှူနိုင်လောက်အောင် မွန်းကျပ် ဆို့တက်လာသည်။ ဘုရား ဘုရား၊ ဘာမှ မ ဖြစ်ပါစေနဲ့။ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ။

ရဲတွေက ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်၏။ အထဲဝင်၏။ ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်၏။ ပြီး တော့ မြမြ ရှိရာသို့ ဦးတည် လျှောက်လှမ်းလာ၏။ သူတို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ချင်းက မြမြကို ဆောင့်ကန်နေသလို အင့်ခနဲ အင့်ခနဲ ခံစားနေရသည်။ ရဲ နှစ်ယောက်အနက် ငယ်ရွယ်သူက ခေါင်းကို ငုံ့ထား၏။ အသက်ပိုကြီးသည့် ရဲက သူ့ကို ငေးရီနေသည်။ သူ့ကို မြမြ သိပါသည်။ သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။ သူ သိပါပြီ။ ရှောင်လွှဲ မရသည့် ကြမ္မာငင်မှုတစ်ခုတော့ ဖြစ်ခဲ့ ပြီ။ နားထောင်ဖို့ အင်အားမှ ရှိ၊ ရှိသေးရဲ့

လား။ ဟော-သူ ပြောပြီ၊ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းမဖော်နိုင်။

"ခင်ဗျား ယောက်ျား မတော်တဆ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သိပါတယ်"

"သူ ဆုံးရှာပြီဗျာ"

မြမြသည် တုဏှိဘာဝေ၊ ထိုင်ကျသွားခြင်း၊ ငိုယိုခြင်း၊ တက်ခြင်း၊ ချက် ခြင်း အလျှင်းမရှိ၊ ပကတိ ကျောက်ရုပ်။

လေအဟုန်ကြောင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်လာသည့် ဂေါက်သီးသည် ညာဘက် နားထင် တည့်တည့်ကို ထိမှန်ပြီး ပွဲချင်းပြီး သေရသတဲ့။ တာဝန်ရှိသည့် အင်္ဂလိပ်လူကြီးလူကောင်းက အသုဘစရိတ်နှင့် ကရုဏာ ကြေးတွေ ပေးမည်တဲ့။ အမှုအခင်းတော့ မဖြစ်လိုပါတဲ့။ မြမြ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

ရဲတွေ ပြန်သွားတော့ သူ့သားကို သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့သားက ကစားနေခဲ့သည်။ သူ့ကို ခေါ်ပြီး သူ့အဖေ မရှိတော့သည့် အကြောင်း ပြော လိုက်ရမလား။ အို-ဘာကိစ္စ ပြောရမှာ လဲ၊ ဒီကြမ္မာတွေကို သင်းပဲ သယ်ယူ လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ နက္ခတ်ကြောင့် ဘာကြောင့် ညာကြောင့် ဆိုခြင်း ထက် ဒီကလေး တင်ဝင်းကိုယ်တိုင်ကိုက ဂြိုဟ်ကောင်လေး ဖြစ်သည်။ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်လေး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းညိုညိုတွေက သူ့ကို တကယ် မြင်၊ မမြင်ပင် မြမြ မသိ။ သူ့ မျက်ဝန်းတွေက အကဲခတ်လို့ မရ။ ဘာခံစားချက်မျှ မတွေ့။ အော့နှလုံးနာစရာ ဟာကလေး။ မြမြသည် အပြစ်အားလုံး သူ့သားပေါ် ပုံချနေမိပြီမှန်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတိထား လိုက်မိသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ လက်မြှောက်ပါပြီ။ အားလုံးကို ပစ်ချထားခဲ့တော့မည်။ သင်းမျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မမြင်ချင်တော့။

နောက် သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီအတွင်း သူ တစ်ကြောင်းတည်းသော စိတ် ဖြင့် အသက်ရှင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ပူပူနွေးနွေး မုဆိုးမကလေးအဖြစ် အိမ်နီးနားချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများ အကူအညီဖြင့် ခင်မောင့် အလောင်း မြေ ကျသည် ထိ သူ မနားတမ်း လုပ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ တော့ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ခင်မောင် ယူလာခဲ့ဖူးသည့် ဂေါက်သီးအိတ်ဟောင်းတစ်လုံးထဲ ထိုးသိပ်ထည့်သည်။ တင်ဝင်းက သူ့အမေနားမှာ ရပ်ရင်း အမေ လုပ်သမျှ ငေးနေခဲ့သည်။ သင်း မျက်နှာကို မမြင်ချင်၊ မကြည့်ချင်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာလွှဲရင်း-

“ငါ သွားစရာ ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ တင်ဝင်းထံမှ စကားပြန်မရ။

သူ အိမ်ပြင်ထွက်လိုက်သည်။ သူ့သားက နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။ တံ့ခနဲ ရပ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တင်ဝင်း၏ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားသည်။

“နင် လိုက်မလာနဲ့”

“ဟို-အမေ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာ လဲဟင်”

“မကြာခင်ပေါ့”

မြမြ အိတ်လွယ်ပြီး ခြံပြင်ထွက်ဖို့ ဂိတ်တံခါးဆီ လျှောက်သည်။ တင် ဝင်း၏ ခြေသံဖွဖွကို သူ ကြားနေရသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော့-ပြောနေတာ မကြားဖူးလား”

ဒေါထန်လှသည့် အမေ့အသံကြောင့် တင်ဝင်း ခေါင်းကလေးကို အမောတကော ညိတ်ပြ ရှာသည်။

မျက်စိထဲ တွေ့ရာ ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် သည်။

“နင် ဒီမှာ ထိုင်နေခဲ့၊ ငါ ပြန်လာတဲ့ ထိ စောင့်နေ၊ ကြားလား”

တင်ဝင်းကလေးက အပင်ရင်းမှာ ပြေးထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုနေရာမှ ဆို လျှင် တစ်အိမ်လုံးကို ကောင်းကောင်း ဆီးမြင်ရသည် ပဲ။ အမေ ခိုင်းသည့် အတိုင်း သူ လုပ်မည်။ အမေ သွားပြီ၊ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီ၊ ဂိတ်တံခါး ကို ဖွင့်သည်၊ အပြင်ထွက်သည်၊ ပြန်ပိတ်သည်၊ နောက်ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်၊ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဆင်းသည်၊ တရွေ့ရွေ့ ဝေးရာ...ဝေးရာဆီသို့။ အစက်အပြောက်ကလေး ဖြစ်ပြီး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ တင်ဝင်း ငေးကြည့်နေသည်။ အမေ ပြန်လာလျှင်လည်း ဤသို့ပင် လှမ်းမြင်ရမည်သာ။

****

အခန်း(၁၁)

တင်ဝင်း စောင့်နေသည်။

တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး ထင်းရှူးပင်ရင်းမှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်စောင့်သည်။

ဆာလည်း မဆာ၊ ရေလည်း မငတ်၊ ညချမ်းချိန်ခါ တောင်တန်းတွေပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာသော စိမ့်နေအောင် အေးသည့် လေအေးတို့ သည် ပင် သူ့ကို ချမ်းစိမ့်စေခြင်းငှာ မစွမ်းသာ။ သူ့အပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားသလို ထင်ရ သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ လည်း သူ ထင်းရှူးပင်ရင်းမှ တစ်ဖဝါးမခွာ။ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ဘာမျှ မမြင်ရတော့ချိန်အထိ ဂိတ်တံခါးကို ပြူးကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့အမေ ထိုလမ်းမှ သာ ပြန်လာမည်လေ။ သူ့အမေ ဝတ်ထားသည့် အနွေးထည်နီနီရဲက အဝေးမှ ပင် လှမ်းမြင်နိုင်လောက်အောင် ထင်ရှား သည် လေ၊ အမေ ပြန်လာတာ တွေ့သည် နှင့် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားမှာ ပဲ၊ ပါးစပ်ကလည်း အသံကုန် အော်ပစ်မှာ ပဲ၊ အမေက ဒူးထောက်ရင်း သူ့ကို အတင်းဖက်ထားမှာ ပဲ၊ ပျော်စရာ။

တကယ်တော့လည်း ထိုမြင်ကွင်းက သူ့အိပ်မက်တွေထဲမှာ အမြဲမက်ခဲ့ရ သည့် မြင်ကွင်းမျိုးပါ။ သူ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက အဖေသည် လည်းကောင်း၊ အမေသည် လည်းကောင်း သူ့ကို တစ်ခါဖူးမျှ ပွေ့ချီ နမ်းရှုပ် ခြင်းမျိုး မကြုံခဲ့ရဖူး။ သူကသာ အဖေနှင့် အမေကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာဖြင့်ခြေထောက်တွေကို မီးရာ ဖက်ခဲ့ရသည်။ အဖေနှင့် အမေကတော့ သူ့ကို ထိ ရမှာ ပင် ရွံနေသလို သူ ခံစား မိသည်။ ဒါကလည်း သူ့အပြစ်ကြောင့် သာ ဖြစ်၏။ ဒါကို သံသယရှိစရာ မလို၊ သူ့ကို အပြစ်ပေးနေတာ ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာအပြစ်အတွက်ကြောင့် များ လဲ ဖေ နဲ့ မေရယ်။ သူ ဘာအပြစ် လုပ်မိမှန်း သူ့ကိုယ်သူ မသိရှာခဲ့ပါ။ အို-ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ အပြစ် ဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်တော့လည်း ပြစ်ဒဏ်ပေးကာလက ပြီးဆုံးသွားမှာ ပဲ မဟုတ် လား။ ဒီမျှော်လင့်ချက်တွေက အေးစက် တောင့်တင်းပြီး နှုတ်ဆိတ်နေသည့် အဖေ့ကို သစ်သားသေတ္တာရှည်ရှည်ထဲ ထည့်ပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပစ်လိုက် ကြပြီး နောက်ပိုင်း ပိုလို့ တောင် အင်အားကောင်းလာခဲ့သည်။ အမေ့ကို သူ စောင့်မည်။ ပြန်လာသည် အထိ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာဘဲ ထိုင်စောင့်မည်။ ဟိုး အဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်း တစ်နေရာမှာ နီနီအစက်ကလေး ပေါ်လာလိမ့်မည်။ ပေါ်လာချိန်ထိ စောင့်ရမည်။

တတိယမြောက်နေ့မှာ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း မချိတင်ကဲ ဖြစ်လှသည့် အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်က ရေတစ်ခွက်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်

ပုံထားသည့် ထမင်းတစ်ပန်းကန် လာပေးပြီး သူ့အိမ်မှာ လာစောင့်ဖို့ ပြော၏။ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ အမေက ဒီကစောင့်လို့ ပြောသွားခဲ့သည်။ အစားအသောက်တွေကို သူ လက်ဖျားနှင့် ပင် မတို့။ ခရီးဝေးကြီးမှ မောမောပန်းပန်း ပြန်လာမည့် အမေ ဆာနေရှာလိမ့်မည်။ သူ အမေ့ကို ကျွေးရ မည်။

လေးရက်မြောက်နေ့မှာ တော့ မခံနိုင်လွန်းသဖြင့် ရေနည်းနည်းသောက် မိသည်။

ပဉ္စမမြောက်နေ့မှာ အိမ်နီးနားချင်း ဒေါ်စုကြည်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး၊ ထမင်း၊ ဟင်း၊ ငှက်ပျောသီးများ နှင့် သူ့နား ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုအစားစားဖို့ ရေသောက်ဖို့ ပြော၏။ သူ လက်မခံ၊ ဒေါ်စုကြည်က မကြာခင် အမေ ပြန်လာလိမ့်မည်၊ သူ အားရှိအောင် စားထားသောက်ထားမှ ဖြစ်မည် ဟု ဖျောင်းဖျသော်လည်း သူ မကြားသယောင်။

ခြောက်ရက်မြောက်နေ့မှာ တော့ သူ မျက်လုံးတွေ ပြာလာသည်။ သစ်တောကြီးတစ်ခုလုံး ယိမ်းထိုးနေသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ အရည်တွေ ပြည့်နေသလို၊ အဝတ်စ တစ်ခု လေထဲ လွင့်နေသလို၊ အနီရောင် အပြောက်ကလေးတွေ၊ ဟော-အမေလား၊ အနီရောင် အစက်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်း သူ့နား လွင့်လာသည်။ အင်္ကျီအနီလည်း မဟုတ်ပါလား။ အနီလုံးကလေး တွေ သူ့နားမှ ဖြတ်သွားပြီး မြေကြီးပေါ် ကျရောက် ပေါက်ကွဲ။

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ တော့ ငုတ်တုတ်ကလေး မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည့် ကလေးကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာ အသက်ကုန်နေပြီဟု ဒေါ်စုကြည် ထင်လိုက်မိသည်။ အေးစိမ့်ထုံကျဉ်နေသည့် ဇန်နဝါရီ နံနက်ခင်းမှာ တစ်ကိုယ် လုံး အေးစက် ဖြူရောက်နေသည့် ကလေးငယ်သည် မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်ဝင် နေပြီး ကလီစာတွေ မရှိတော့သည့် အခွံချည်းသက်သက် ခန္ဓာတစ်ခုဟု ပင် ထင်ရသည်။ အနားကပ် ကြည့်တော့ ရုပ်အင်္ကျီလေးအောက်က ရင်ဘတ် ကလေးမှာ ငါးကို ကုန်းပေါ် တင်ထားသလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် အသက်ရှူရင်း သေငယ်ဇောဖြင့် မြောနေရှာသည့် ကလေးလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တင်ဝင်းမှာ ဒေါ်စုကြည် ရောက်လာသည် ကိုလည်း မမြင်၊ သူ့အသံကို လည်း မကြားနိုင်ရှာတော့။ တစ်လောကလုံး မြူတွေ ဖုံးနေသလို ဝိုးတဝါး အဖြူရောင်တွေချည်းသာ မြင်နေခဲ့သည်။ သူ့နှလုံးက ပေါက်ကွဲတော့ မတတ် ခုန်နေသည်။ အသက်ရှိနေသေးသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်က သေဆုံးလုလု။

သူ့ကို လက်နှစ်ဖက် လာပွေ့ဖက်သည်။ မ ယူသည်။ ချီပိုးသွားသည်။

အဝေးသို့ ဆောင်ယူ သွားသည် ကိုတော့ သူ ခံစားမိသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ သူ့ ဒုတိယအမေသည် ဘ၀အမောအားလုံးကို အသံနက်နက်ဖြင့် ရယ်ပွဲဖွဲ့ဖို့ ဝန်မလေးသည့် ဒေါ်စုကြည် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးမှာ မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားခဲ့သည်။ နောက် တစ်နှစ်မှာ သူ့ယောက်ျား ငှက်ဖျားဖြင့် ဆုံးခဲ့သည်။ ယောက်ျားဆုံးပြီးတော့ သူတို့ အိမ်ကလေးကို ရောင်းပစ်ခဲ့ရပြီး မကြည်ဖြူသည့် ဆွေမျိုးတွေနှင့် ကပ်ရပ်နေရရှာသည့် အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်စုကြည်။ သူ့အမျိုးတွေ အမြင်မှာ ဒေါ်စုကြည်သည် ဘ၀ကို ရွှံ့စောင်းမြင်တတ်သော လက်ပေါက်ကတ်သည့် မိန်းမကြီး၊ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းကို သရော်လှောင်ပြောင်တတ်သည့် ဟာမကြီး၊ ကျိန်စာဆိုးနက္ခတ်ဆိုးကြောင့် ချစ်ရသူတွေ အသေဆိုးဖြင့် သေရ သည် ဆိုခြင်းကို အယုံအကြည် မရှိသော ကြောက်စရာ မိန်းမရိုင်းကြီးသာ။ ဒေါ်စုကြည်အဖို့ ကတော့ ဒီလို ချစ်ရသူတွေနှင့် သေကွဲကွဲရခြင်းသည် တင် ကြိုမြင်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိ၊ ရှောင်လွှဲ၍ လည်း မရနိုင်သဖြင့် ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံသာ၊ ရှင်သန်နေသည့် ဘ၀ကိုသာ ချစ်တတ်ဖို့ လိုသည် လေ။ အနာဂတ်ကို တင်ကြို ခန့်မှန်းရင်း ကြောက်လန့်နေရတာ လူဖြစ်ရှုံးလှသည် ပဲ။ ဘ၀ဆိုတာ နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာ ချည်းသာ။ သူ ဒါတွေကို ထုတ်မ ပြောခဲ့သော်လည်း အားလုံးက သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း တင်ဝင်း ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သူသာ အသင့်တော်ဆုံးဟု အားလုံးက တညီတညွတ် လက်ခံကြသည်။

သူသည် တင်ဝင်းကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ တင် ဝင်းကလေး တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သည် ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့မိဘ နှစ်ပါးနှင့် ခြားနားစွာ အသားဖြူလှသည် ကို လည်းကောင်း၊ အမြဲထာဝရ အဖော်မဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ဖြစ်နေသည် ကို လည်းကောင်း သူ မြင်နေခဲ့ရသည်။

တစ်ခါသာ မြို့ထဲသို့ အသွားမှာ ထင်းရှူးပင်အောက် ထိုင်ပြီး ပေါက်ဖတ် အစိမ်းလေးတစ်ကောင် လက်ပေါ် တက်နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေသည့် သူ့ မွေးစားသားကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

"သားလေး ဘာလုပ်နေတာတုံး"

"ကစားနေတာ ကြီးကြီးမေ"

"ဟင်-ငါ့သားက တစ်ယောက်တည်း ကစားနေတာလား"

"သား တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီးမေရဲ့"

"ဟဲ့-ဘယ်သူမှ လည်း မမြင်ပါ့လား"

"အနားမှာ ရှိတယ်လေ၊ ကြီးကြီးမေ မတွေ့ဘူးလား"

ဒေါ်စုကြည် ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ဘယ်သူ့မှ မတွေ့။

"မတွေ့ပါဘူး ငါ့သားရယ်၊ ဘယ်သူတွေတုံးကွဲ့"

"ပျားလေးတွေ၊ ပေါက်ဖတ်လေးတွေ၊ ကျိုင်းကောင်လေးတွေ၊ လိပ်ပြာလေးတွေနဲ့ သစ်ပင်တွေလေ၊ အားလုံးဟာ သားသူငယ်ချင်းတွေပေါ့ ကြီး ကြီးမေရဲ့"

"ဟင်-သစ်ပင်တွေ၊ ဟုတ်လား သား"

"ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ က ဘယ်တော့မှ ထွက်မပြေးဘူးလေ၊ အမြဲ ဒီမှာ ပဲ ရှိတာ၊ ကြီးကြီးမေမှာ ရော သူငယ်ချင်းတွေ ရှိလား"

"အင်း-ကြီးကြီးမေမှာ ညီမ ရှိတယ်လေ"

"ဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် သူငယ်ချင်းကို ပြောတာ"

"သြော်-သားလိုမျိုး သစ်ပင်သူငယ်ချင်း၊ လိပ်ပြာသူငယ်ချင်းတွေလား"

တင်ဝင်းက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က ဒေါ်စုကြည်ကို ကြောက်လန့် သွားစေခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး၊ ဒီလို ချောမောတဲ့ မျက်နှာကလေးမှာ အသက်ရှင်သန်နေတဲ့ လက္ခဏာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါကလား၊ ကျောက်တုံးကို မျက်နှာပုံ ထွင်းထားသလိုပါပဲလား၊ မျက်လုံး ချင်းဆုံမိပြန်တော့ ဒေါ်စုကြည် ဒုတိယမ္ပိ ကျောထဲက စိမ့်သွားရ ပြန်သည်။ ကလေးဟာ အသက်နဲ့ မမှုအောင် လောကဓံကို တနင့်တပိုး ခံခဲ့ ရရှာသည် ကိုး။ ဟော-သူ ပြုံးပြီ၊ ကျောက်တုံးမျက်နှာ ပေါ် အပြုံးပန်းလေး တစ်ပွင့် ပွင့်လာသည်။ ထိုအပြုံးက သူ့ရင်ကို နင့်စေသည်။ မျက်စိထဲမှာ စွဲ ကျန်ရစ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ လည်း အမြဲလိုလို ထိုအပြုံးကို သူ အမှတ်ရ နေခဲ့သည်။ ဒေါ်စုကြည် သွားတော့မည် အလုပ် တင်ဝင်းက ဗြုန်းခနဲ ထ မေးသည်။

"ပေါက်ဖတ်လေးတွေက တစ်နေ့မှာ လိပ်ပြာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလား ကြီးကြီးမေ"

"အင်း-ဟုတ်တယ် သားရဲ့"

"ဒါဆို သားတို့ ကရော ဘယ်လို ဘဝမျိုးကို ပြောင်းသွားမှာ လဲဟင်"

"ဟင်-ကြီးကြီးမေလည်း မသိဘူး သားရယ်"

နှစ်ယောက်လုံး အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ တင်ဝင်းက ထပ်မေးပြန်သည်။

“တိရစ္ဆာန်လေးတွေ ငိုတာရော တွေ့ဖူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“သစ်ပင်နဲ့ ပန်းပွင့်တွေ ငိုတာရော”

“မတွေ့ဖူးဘူး သားရယ်”

“သား တွေ့ဖူးတယ်၊ သူတို့ ငိုတာက မျက်ရည်မထွက်ဘူး ကြီးကြီးမေရဲ့၊ သိလား”

“ဟင်-ဒါဆို သူတို့ ငိုနေမှန်း သားက ဘယ်လိုသိတုံး”

“သူတို့ ဝမ်းနည်းနေတာ သား သိတာပေါ့၊ ကြီးကြီးမေလည်း ကြည့်တတ်ရင် တွေ့လိမ့်မယ်”

တင်ဝင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ပေါ်က ပေါက်ဖတ်စိမ်းလေး ကို ဒေါ်စုကြည်ရှေ့ ကပ်ပြရင်း-

“ကြည့်-ခု သူ ငိုနေသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်စုကြည် တွေသွားသည်။ ပေါက်ဖတ်ကို ငူငူကြီး ကြည့်နေသည်။ ပြီး တော့ သူ တစ်ခုခု ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

“မငိုဘူး သားရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ခု သူ မငိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးမေက ဖြီးတာ”

“ဟင်-သား ဘယ်လိုသိတာတုံး”

တင်ဝင်းက ဘာမျှ မပြောဘဲ ထပ်ပြုံးသည်။ အဖြေက သိသာလွန်းသဖြင့် သူ ပြောစရာ မလိုသည့် အလား။

တင်ဝင်းကို စောင့်ရှောက်ရခြင်းက ဒေါ်စုကြည်အတွက် အင်မတန် ခက်ခဲသည့် ကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပထမတစ်လမှာ ရန်ကုန်-မန္တလေးမြို့ကြီးတွေမှာ လူကြုံဖြင့် မြမြ သတင်းကို စုံစမ်း၏။ ဘာသတင်းမျှ မရသည့် အခါ တင် ဝင်းအိမ်ကို သူပြောင်းနေပြီး တင်ဝင်းနှင့် စံအိမ်ကြီးကို သူက စောင့်ရှောက် ပေးခဲ့သည်။ တင်ဝင်းကတော့ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ ဘာတုံ့ပြန်မှုမျှ မရ။ ဒေါ်စုကြည်လို ပျော်ပျော်နေ သေခဲ အကောင်းမြင်ဝါဒသမားပင် လက်မှိုင်ချရမတတ်။

သူ့စိတ်အခြေအနေက လက်ဖျစ်တစ်တွက်အတွင်း မှာပင် ကုဋ္ဌေပေါင်းများစွာ မနားတမ်း ပြောင်းလဲနေပုံပင်။ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ရက်ပေါင်းများ စွာ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုထဲမှာ မီးလှုံရင်း ထမင်းစားကြတော့လည်း ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ဘာမျှမပြော။ ထင်းရှူးတောထဲ မှာ ဘာကစားနည်းတွေ ကစားနေတုန်းဟု ရှာကြံမေးတော့လည်း အသိရ ခက်သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ငေးကြည့်တာကိုသာ ခံခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း ညဘက်တွေ ဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်၏။ တင်ဝင်းသည် ညအိပ်လျှင် ဒေါ်စုကြည်၏ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တင်းကျစ်နေအောင် ဖက်ထားတတ်သည်။ တစ်ခါတလေများ အတင်းဖက် သဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးယူရသည်။

နောက်တော့ သူ စကားပြောလာသည်။ ခြံထဲဆင်းတိုင်း ဒေါ်စုကြည်ကို ခေါ်တတ်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း သစ်ပင်တွေ ပြောသမျှ သူ့ကြီးကြီးမေကို ဖောက်သည် ချသည်။ ပျားတွေ၊ ခရုတွေ၊ အင်မတန် လှသည့် လိပ်ပြာလေး တွေကလည်း တင်ဝင်းလက်ပေါ် မကြောက်မရွံ့ လာလာနားကြသည်။ တ ကယ့်ကို မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေပုံပင်။

နောက်ပိုင်းမှာ အိပ်ရာဝင်တိုင်း ပုံပြောပြဖို့ ပူဆာသည်။ ပုံပြင် ဆုံးသည် အထိ မလှုပ်မယှက် နားထောင်ရင်း ပြီးသည် နှင့် “နောက်တစ်ပုဒ်ဆိုဦး”ဟု ပြော၏။ ဒေါ်စုကြည်က သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း “ဟဲ့-ကြီးကြီးမေက သီချင်းဆိုပြနေတာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောတော့၊ “ဟင့်အင်း၊ အဲဒါ သီချင်းပဲ” ဆိုဦး နောက်တစ်ပုဒ်” ဟု ခိုင်းတတ်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူ အိပ်ပျော်ချိန်အထိ ပုံပြင်သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဆိုပြခဲ့ရသည်။ တင်ဝင်း...တင်ဝင်း...သားလေး တင်ဝင်းသည် သူ့အလုံပိတ် ကမ္ဘာလေးထဲမှာ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကမ္ဘာလေးကို သတိကြီးစွာ လေးစားသမှု ဖြင့် ချဉ်းကပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ကြီးကြီးမေ ဒေါ်စုကြည် သိပါ၏။ ဘဝ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို သူကိုယ်တိုင် တနင့်တပိုး ခံစားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သဖြင့် သားကလေး၏ စိတ်ဒဏ်ရာကို သူ အသေအချာ နားလည်သည်။ သို့သော် အဲဒီ စိတ်ဒဏ်ရာတွေနှင့် အထီးကျန်လှောင်အိမ်ထဲ သေသည် အထိ ပိတ်မိ သွားမည်ကိုတော့ သူ စိုးရိမ်လှသည်။ ဒီတောင်ကို သူဖြတ်ကျော်နိုင်သလို သားလေး ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါစေ။ အချိန်ဟူသော ဆေးသည် တချို့အနာတွေကို ကျက်အောင် မစွမ်းနိုင်သော်လည်း သေးငယ်သွားအောင်တော့ ချုံ့လို့ ရသည်ကို သားလေး သိနိုင်စေဖို့ သူ မျှော်လင့်နေခဲ့တော့သည်။

****

အခန်း(၁၂)

ဘယ်တုန်းက စသတိထားမိမှန်း ဒေါ်စုကြည် မမှတ်မိတော့။ မနက်တုန်းကများ လား။ တင်ဝင်းလေး ခြံစည်းရိုးနား ရောက်နေသဖြင့် အော်ခေါ်တော့ ခေါင်းကလေးလှည့်ပြီး ပြန်ကြည့်သယောင် လုပ်နေခဲ့ သည် ထင် မိသည်။ ဒါမှ မဟုတ် ပြီးခဲ့တဲ့ သုံး လေးရက်လောက်တုန်းက ညနေစာစား နေတုန်း ခြံထဲမှာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်တွေ့လို့ ပြောရင်း လက်ညှိုးထိုးပြ တော့-

"ဘယ်နားမှာ တုံး ကြီးကြီးမေ"ဟု သူ မေးရှာသည်။

"ဟိုမှာ လေ သားရဲ့ ကျောက်တုံးလေးနားမှာ"

"ဪ...ဪ"

တင်ဝင်းက ငှက်ရှိသောဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် လုပ်နေခဲ့သည်။

ခြံထဲ၊ အိမ်ထဲ၊ သစ်တောထဲ သွားတိုင်း သူ သွားနေကျ လမ်းကြောင်းကို သာ အမြဲသွားခဲ့သည်။ တစ်ခါတလေ လမ်းကြောင်းကို မှတ်မိစေဖို့ သစ် စကလေးတွေ၊ ခဲကလေးတွေ ချထားတတ်သည်။ တစ်ခုခု ကျွေးတိုင်း ပန်းကန်ကို လှမ်းယူဖို့ အချိန်အတော် ကြာတတ်သည်။ အနီးနားမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြည့်လေတိုင်း ဟိုးအဝေးတောင်ကြားလွင်ပြင်ကို ပိန်းပိတ်အောင် ကျနေသည့် နှင်းထုထဲမှာ ကြည့်ရသလို သူ ခက်ခဲပင်ပန်းနေ တတ်သည်။

တကယ်တော့လည်း ထိုဖြစ်ရပ် ဘယ်တုန်းက စခဲ့မှန်း တင်ဝင်းကိုယ်တိုင် ပင် မသိခဲ့။ အဝေးက တောင်တန်းကြီးတွေနှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတို့ ဘာကြောင့်များ အမြဲတမ်း တိမ်ဖုံးနေရတာလဲ ဟု သာ သူတွေးမိရှာသည်။

သူ့အမေ ပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း သူ့အမြင်အာရုံတွေက ပိုဆိုးလာခဲ့သည်။ သစ်ပင်တွေကို ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ကွဲကွဲပြားပြား သူဘယ်တော့မှ မမြင်၊ အစိမ်းရောင် ပင်လယ်ကြီးအဖြစ်သာ ထွေထွေပြားပြား မြင်နေသည်။ မီးခိုးရောင်မြူတွေက အချိန်တန်လျှင် ဖုံးအုပ်တတ်စမြဲ။ အသံတွေကိုတော့ သူ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ကြားရပေမယ့် လက်တစ်ကမ်း အကွာ မရောက်မချင်း ဘယ်အရာကိုမျှ သူ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်သည့် အတွက် သူ့မှာ အရောင်လောကထဲ နေရသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အစိမ်းက သစ်တော၊ အနီက အိမ်၊ အပြာက ကောင်းကင်၊ အညိုက မြေကြီး၊ ခရမ်းက ပန်း၊ အ မည်းက ခြံစည်းရိုး။ သို့သော် ထိုအရောင်တွေသည် ပင် ခုတော့ သူ့ထံပါးမှ ထွက်ခွာပြေးတော့မယောင်။

တစ်လောကလုံး ဖြူတူတူ အဝတ်စကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသယောင်။ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးသည် ခုတော့ သူ့မြင်ကွင်း ထဲတွင် အနွေးဓာတ်ရော အလင်းဓာတ်ပါ မပေးစွမ်းနိုင်တော့သည့် ငြိမ်းခါ နီး မီးတောက်သဖွယ်။

သို့သော်လည်း ထိုသို့ ဖြစ်နေခြင်းကို သူ နည်းနည်းမျှ မကြောက်။ အမြင်အာရုံတွေ ဆိတ်သုဉ်း၍ ထာဝရ အမှောင်ထုထဲပဲ နေရ နေရ၊ မွေးကတည်းက စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းမရတော့ရော ဘာအရေးတုန်း၊ ဘာများ လွှမ်းလောက်စရာ ရှိလို့ လဲ။ ထို့ကြောင့် လည်း ဆယ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အပြီး နောက်သုံးရက်အကြာ အိပ်ရာမှ နိုးထချိန်မှာ တစ်လောကလုံး မြူဖုံးသွားခဲ့ပေမယ့် ထူးပြီး မတုန်လှုပ်ပါတော့။

ထိုနေ့နံနက် အိပ်ရာက နိုးလာတော့ တင်ဝင်းလေး မထသေးဘဲ အသက် ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရှူသွင်း ရှူထုတ် လုပ်သည်။ မျက်စိတွေကို ဖွင့်သည်။ ပြန်ပိတ်သည်။ ပြန်ဖွင့်သည်။ ဘာမျှ မထူးခြား။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့် သည်။ မျက်စိမှိတ်ထားတော့ မဟူရာရောင်။ ဖွင့်လိုက်တော့ ဖြူတူတူ အရောင်၊ ဖြူဖြူမည်းမည်း မမြင်တာက မမြင်တာပါပဲ။ သံချေးတက်နေသည့် သံချိတ်တွေ ရိုက်ထားသည့် အိမ်နံရံ ဘယ်မလဲ၊ ပြတင်းပေါက်ရော ဘယ်မလဲ၊ အဖေတောထဲမှာ ရှာတွေ့ခဲ့သော ကျားရိုးတင်ထားသည့် စားပွဲ ဟောင်းလေး ဘယ်မလဲ၊ သူ မြင်ရသည့် အရာက နောက်ခံ၊ ရှေ့ခံ မရှိသော အဆုံးအစမဲ့ ဖြူတူတူ လိုဏ်ခေါင်းကြီး တစ်ခုသာ။

သူ့နားမှာ ကြီးကြီးမေ အိပ်နေသည်။ သို့သော် သူ မကြာခင် နိုးတော့မည် မှန်း သူ့အသက်ရှူသံမှ တစ်ဆင့် တင်ဝင်း သိနေသည်။

အပြင်မှာ မိုးလင်းပြီ။ ဒါကိုလည်း ငှက်သံလေးတွေကတစ်ဆင့် သိရသည်။ အိပ်ရာမှ သတိကြီးစွာ ထလိုက်သည်။ ခြေချောင်းလေးတွေ ဖျာစွန်းနှင့် ထိတွေ့နေသည် ကို သိသည်။ ကြီးကြီးမေ ၏ ခြေထောက်တွေကို စမ်း မိသည်။ ကျော်ခွပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်း နည်းနည်း လှမ်း လိုက်တော့ တံခါးကို တွေ့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သည်။ မီးဖိုကို ကျော်သည်။ ကြောင်အိမ်ကို စမ်းမိသည်။ ခြံနောက်ထဲ ဆင်းလိုက်သည်။ အားလုံးက နေသားတကျ ရှိလွန်းသဖြင့် လက်ဆန့်ပြီး စမ်းနေစရာပင် မ လို။ အပြင်ရောက်တော့ မျက်နှာပေါ် နေရောင်ကျလာသည် ကို ခံစား မိသည်။ ကောင်းလိုက်တာ၊ ခုတော့ ဘယ်သူမျှ မရှိသော မြူကမ္ဘာ မြူကျွန်း မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပေါ့။

သို့သော်လည်း သစ်သားခုံတန်း ရှိနေမှန်း ပမာဒ လေခသွား၏။ ထို့ကြောင့် လည်း မျက်နှာနှင့် မြေကြီး ရိုက်မိအောင် မှောက်ထိုးလဲ၏။ ညို့သကျည်း နေရာက စူးခနဲ နာ၏။ မျက်နှာလည်း တစ်ခုခု ဖြစ်သွားပုံပင်။ တံတွေးထဲ သွေးတွေ ပါလာဟန်

တူ၏။

သူ ရုတ်တရက် မလှုပ်နိုင်ခဲ့။ တစ်စုံတစ်ခုသည် ပါးပြင်မှ တစ်ဆင့် တွားတက် လာပြီး နှာခေါင်း၊ နဖူးတို့ မှ တစ်ဆင့် ဆံပင်တွေကြား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှန်း သူ သိနေခဲ့သည်။ ပေါက်ဖတ် မဖြစ်နိုင်၊ မြန်လွန်း သည်။ ပုရွက်ဆိတ်လား၊ ပျားလား မသိ။ မသိတော့ ငိုချင် လာပြီ၊ မျက်ရည် မကျဘဲ သူငိုသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေလိုပေါ့၊ သူ ရှိုက်ကြီးတငင ငိုသည် ကို မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့စေချင်တော့။

လက်ဖြင့် မြေကြီးကို စမ်းကြည့်မိတော့မှ မြေပြင်သည် ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းမှန်း၊ ကျောက်တုံး ကျောက်ချွန် မည်မျှ ပေါများကြောင်း သိ တော့သည်။ ဒါကို အရင်က ဘာကြောင့် များ မသိခဲ့ပါလိမ့်။ သူ ရှာဖွေတွေ့ ရှိသမျှကို လက်ညှိုး၊ လက်မသုံး၍ တမေ့တမြော ခံစား စမ်းသပ်ကြည့်နေ သည်။ ခုချိန်ကစလို့ သူ့တစ်ဘဝလုံးမှာ သိမ်းဆည်းထားသော မှတ်ဉာဏ် တွေ၊ စိတ်ကူးတွေနှင့် သာ လောကကို မြင်တွေ့ရတော့မည်လား၊ အရင် မြင် ခဲ့ဖူးသည့် ပုံရိပ်တွေကတော့ တဖြည်းဖြည်း မှိန် ပျောက်သွားမှာ လား။

သူ အသေအချာ နားစိုက်ထောင်သည်။ မြေကြီး၏ သီချင်းသံ၊ ညည်းသံ၊ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အသံကို သူ ကြားသည် ဆိုရုံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဒေါ်စုကြည်က သူ့ကို မ ထူပေးသည်။

“ခုံက မင်းရှေ့တင် ရှိတာကို သားရယ်”

ဟုတ်သည် လေ။ သို့သော်လည်း ခုံက မြင်တွေ့မှ သာ ရှိသည် ဆိုခြင်းကို သိရမည့် အရာကိုး။ အသံထွက်သည့် အရာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

သူ အဝတ်ရေဆွတ်ရင်း တင်ဝင်း၏ ထိခိုက်ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည်။ မျက်နှာ သစ်ပေးသည်။ ပြင်းစွာ အသက်ရှူနေသံကြောင့် ကြီးကြီးမေခမျာ အတော်လန့်သွားကြောင်း တင်ဝင်း သိနေခဲ့သည်။

“နာလား သားလေး”

အင်း-သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သွေး၏ ငန်ငြိငြိ ချဥ်စူးစူး အရသာက ပါးစပ်ထဲမှာ ရနေသည်။

“လာ လာ၊ မီးဖိုချောင်ထဲ လာခဲ့”

ဒေါ်စုကြည်က ထ ထွက်သွားသည်။

တင်ဝင်းမှာ မျက်နှာမူရမည့် အရပ်မျက်နှာတွေ အာရုံထဲ ထွေးနေသဖြင့် မထနိုင်ဘဲ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ခဏနေတော့ ဒေါ်စုကြည် ပြန်ထွက်လာ သည်။

"ဟဲ့-သားလေး၊ မထနိုင်သေးဘူးလား၊ ဟင်-ဟယ်-အမယ်လေး"

ခုနစ်သံချီ အော်လိုက်သည့် သူ့အသံကို ကြားရသူတိုင်း လိပ်ပြာလွင့် မတတ် လန့်ခဲ့ရသည် ကို နောင်နှစ်ပေါင်းများ စွာအထိ ကလောက လူတွေ သတိရနေပေတော့မည်။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ခမျာ စိတ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ အထိအခိုက် ဒဏ်ရာ အနာတရ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဒီအသက်အရွယ်မှာ အမြင် အာရုံ ကွယ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို သူမစဉ်းစားတတ်။ ဦးနှောက် အကျိတ် ဆိုရအောင်လည်း မူးခြင်း၊ အန်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်းတွေ မရှိ၊ အာရုံကြောဆိုင်ရာ ဝေဒနာလား၊ မွေးရာပါ ချို့ယွင်းချက်လား၊ အနာမသိသ ဖြင့် ဆေးလည်း မရှိ၊ အကောင်းဆုံး မျှော်လင့်နိုင်သည် ကတော့ အသိရ ခက်စွာ ကွယ်ခဲ့သည့် အမြင်အာရုံကို ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပြန်မြင်လာနိုင်စေဖို့ပေါ့။

****

အခန်း(၁၃)

စက္ကူ နတ္ထိ ဘဝ ပထမလများမှာ သူ့ကမ္ဘာလေးဖြစ်သည့် အိမ်၊ ခြံဝင်းနှင့် အနီးနားက ထင်းရှူးတောကို ပြန်ရဖို့၊ ရင်းနှီးဖို့ တင်ဝင်း အဆမတန် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ခြံဝင်းထဲမှာ၊ ထင်းရှူးတောထဲမှာ၊ ထောပတ်သီးပင် အောက်မှာ၊ နေရာတိုင်း အပင်တိုင်း၏ ရနံ့ကို လူတွေ၏ ကိုယ်သင်းနံ့လို ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရသည်။ အိမ်နောက်ဖေး ဥယျာဉ်၏ ရနံ့ကရော အရင် အတိုင်းပဲလား၊ ပြောင်းလဲတာများ ရှိသလား။

သူ ခြေလှမ်းတိုင်းကို ကိုင်မိ ထိမိသမျှ သစ်ပင်၊ ချုံပုတ်၊ ကျောက်တုံးတို့ မှ တစ်ဆင့် ပုံဖော် ထားသော စိတ်ပုံရိပ်ထဲ အကွက်ချ တွက်ချက်ပြီး လှမ်းသည်။ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါတွေဟာ သူ့မျက်စိတွေပေါ့၊ ဒီလိုနှင့် သူ့စက္ခု တိမ်သလ္လာကို တိုက်မည်။ အောင်ရမည်။

သို့သော်လည်း မအောင်၊ အလုပ်မဖြစ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူ မှတ်မိသိရှိနေသည့် အရာတွေသည် ပြောင်းလဲ သွား၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ညတွင်းချင်း ပရိဘောဂတွေကို တမင်တကာရွှေ့ပစ်ထားဘိသကဲ့သို့။ ဤလောကကြီးထဲမှာ မြဲသော အရာသည် မရှိပါကလား၊ အရာရာဟာ အမြဲ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲ နေတာပါက လား။

ဆရာဝန်က ဒေါ်စုကြည်ကို အားပေးခဲ့သည်။ မျက်စိကွယ်သူတွေမှာ တခြားအာရုံတွေ ပိုမို ဖွံ့ဖြိုး အားကောင်းတတ်သည် တဲ့။ ချို့ယွင်းသည့်အမြင်အာရုံအစား နားတွေ၊ နှာခေါင်းတွေ၊ လက်တွေကို ပိုမို အသုံးပြုပြီး ဟန်ချက်ကို ညှိယူရင်း လောကမှာ အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်သွားတတ်မှာ ပါတဲ့။

ဆရာဝန် ပြောသမျှ တင်ဝင်းက ရွဲ့နေသလား ထင်ရလောက်အောင် အဆင်မပြေ။ သူ တစ်သက်လုံး သိခဲ့သည့် အရာများကိုပင် သူ မမှတ်မိ၊ ခလုတ်တိုက်မြဲ၊ သစ်ပင်တွေနှင့် ဝင်တိုက်မိမြဲ၊ အိမ်တံခါးနှင့် အိမ်နံရံများ နှင့် တိုက်မိမြဲ၊ မီးဖိုထဲသို့ နှစ်ကြိမ်တိတိ နင်းမိမလိုဖြစ်ရာ ဒေါ်စုကြည်၏ အသံပြဲကြီးကြောင့် သာ ခြေထောက် မီးမလောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်အကြာ သူ မြို့ထဲထွက်တော့ ကားတိုက်ခံရလုလု ဖြစ်ခဲ့သည်။ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ရင်း နားစိုက် ထောင်နေခဲ့သည်။ ကားသံ၊ လူသံ၊ ခြေသံ၊ မြင်းသံ၊ ငှက်သံ၊ ကြက်သံ၊ နွားချေးပါသံ အားလုံးကို ကြားနေ ရသော်လည်း ဘာမျှ အသုံးမကျ။ ထိုအသံတွေက တည့်တည့်မတ်မတ် သွား နိုင်ဖို့ လမ်းကြောင်းကို

ညွှန်ပြနိုင်စွမ်း မရှိ။ သောတာရုံထက် စာလျှင် ဂန္ဓာရုံ နှင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗ အာရုံတွေကမှ ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိသေး။ တင်ဝင်းခမျာ တစ် ရက်တစ်ရက် ဒူးမပွန်းသည့် နေ့၊ အညိုအမည်း မစွဲသည့် နေ့၊ ခေါင်းမဖုသည့် နေ့၊ စူးရာခြစ်ရာ မရှိသည့် နေ့ ဟူသည် မရှိခဲ့။

သူ တက်နေသည့် အီတလီ ဘုန်းတော်ကြီး၊ သီလရှင်များ ၏ သာသနာပြု ကျောင်းကို ဆက်တက် ဖို့ က ခက်သထက် ခက်လာသည်။ သူ့ကို အလေးဂရုပြု၍ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်ခိုင်း၊ သင်ခန်းစာတွေကို လိုက်နိုင်၊ မ လိုက်နိုင် မကြာခဏ မေးကြသော်လည်း သူတို့ ပြောနေ သင်နေတာကို ပို၍ ပို၍ နားမလည်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စာသင်ခန်းထဲက လူတစ်အုပ်တစ်မ ကြားမှာ သူ အထီးအကျန်ဆုံး ခံစားချက်ကို ပို ခံစားရသည်။ သူတို့ အသံတွေ၊ အသက်ရှူသံတွေကို ကြားနေရသော်လည်း လူလုံးတွေ မမြင်ရ။

လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ ရှိနေကြသော်လည်း မိုင်ပေါင်း အသင်္ချေ အနန္တ ဝေးကွာနေသလို။

ဒီလိုနှင့် အတန်းဖော်တို့ က သူ့အတွက် သည်းမခံနိုင်စရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ အသံတွေ၊ ရယ်သံတွေက သူ့နားထဲမှာ အိပ်ရာဝင်ချိန်ထိ တစီစီမြည် အောင် ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့သည်။ သူတို့ ဘုရားကျောင်းထဲက ကစားကွင်းထဲ ပြေးလွှား အော်ဟစ်ဆူညံနေကြချိန် သူကတော့ ချယ်ရီပင် အောက်မှာ ကြိုး နှင့် တုပ်ခံရသလို ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်ရင်း ခြေသံတိုင်း၊ အော်သံတိုင်း၊ ပျော်ပွဲဖွဲ့သံ တိုင်းကို ကြားနေခဲ့ရပြီး ရင်ထဲမှာ မိုးတွေရွာ။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး သူ့မျက်စိအောက်မှာ အရည်ပျော်သွားခဲ့သည် လား၊ သို့တည်းမဟုတ် သားလေး တင်ဝင်း ကိုယ်တိုင်က လောကနှင့် ဝေးရာ အရပ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မြုပ်နှံပစ်လိုက်သည် လား ဒေါ်စုကြည် မကွဲပြား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်၊ ဒီတိုင်းဆို သက်ဆိုးရှည်နိုင်ပါ့မလားကွယ်၊ မျက်စိ ကွယ်ရုံမက နားတွေလည်း ကန်းကုန်ပြီလား၊ နှာခေါင်းတွေလည်း အနံ့မရတော့ဘူးလား၊ ခြေတွေ လက်တွေကလည်း စာခြောက်ရပ်လောက် ပင် အသုံးမကျတော့ပြီလား။ သား၏ စိတ်ခွန်အားတို့ မှာ သူ ထင်တာထက် ပိုမို အားကောင်းသန်စွမ်းလှပေမယ့် သူ့ပါးလျလျ ခန္ဓာကိုယ်လေးက စိတ်နောက်ကို မလိုက်နိုင်တော့ပြီလေ။ သား၏ အံ့မခန်း စိတ်ဓာတ် အင်အားတို့ ကို ဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဒေါ်စုကြည် နားလည်ခဲ့ရသည်။ မျက်စိအမြင်တွေကို ရုပ်သိမ်းပစ်နိုင်သလို သူ့နှလုံးခုန်ခြင်းကိုလည်း ဆန္ဒရှိ လျှင် ရပ်ပစ်နိုင်စွမ်းများ ရှိနေသလား သားရယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ သား ကလေး မောင်တင်ဝင်းသည် သူ့ဘဝကို ဒီလိုနည်းမျိုးဖြင့်သာ နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပစ်မည် ဆိုခြင်းကို ဒေါ်စုကြည် အတွင်းစိတ်ထဲက ခံစား သိရှိ နေခဲ့တော့သည်။

****

အခန်း(၁၄)

ဦးဘ အသံတိတ်သွားခဲ့ပြီ။

သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပြောနေခဲ့တာလဲ။ သုံးနာရီလား၊ လေးနာရီလား၊ ငါးနာရီလား ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ သူ့ထံမှ မခွာနိုင်ခဲ့။ သတိဝင်လာ၍ ဘေးဘီကြည့်မိတော့ တခြား ဘယ်သူမျှ မရှိတော့၊ တစ်ဆိုင်လုံး ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်လျက်။ မှန်ကောင်တာနောက်မှာ ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်နေ သူ၏ ဟောက်သံ၊ ရေနွေးကရားအိုးက ရေနွေးဆူသံလို အသက်ရှူသံမှ တစ်ပါး ဘာသံမျှ မကြား။ ဦးဘနှင့် ကျွန်မကြားက ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်က ငုတ်တိုသာ ကျန်တော့သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းလျက်။ ကျွန်မ မသိမသာလေး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေမှန်း ခုမှ သတိထားမိသည်။

"ဂျူလီယာ၊ ကလေးမ ကျုပ် ပြောတာကို မယုံဘူး ထင်တယ်"

"ကျွန်မက နတ်သမီး ပုံပြင်တွေကို မယုံတတ်ပါဘူး"

"ဩော်-နတ်သမီး ပုံပြင်တဲ့ လားကွယ်"

"ရှင်ပဲ ကျွန်မအကြောင်း အကုန်သိတယ်ဆို၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ မျက်လှည့်တွေ၊ ပါဝါတွေ၊ နက္ခတ်တွေ၊ ဗေဒင်တွေတင်မက ဘုရားသခင်ကိုပါ မယုံတာကို သိရမှာပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်...နက္ခတ်မှားပြီး မွေးတဲ့ ကလေးမို့ စွန့်ပစ် ကြသတဲ့၊ ရူးများ နေကြသလား မသိပါဘူး"

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းစမ်း၊ ဒေါသ ထွက်နေတာကို ဒီလူကြီး သိမသွားစေချင်ဘူး မဟုတ် လား။

"ကလေးမက ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ သူပါ၊ ကျုပ်ကတော့ တစ်သက်လုံး ဒီမှာ ပဲ နေခဲ့တာပါ၊ မြင်းလှည်းနဲ့ တစ်ရက်ခရီးသွားရတဲ့ ပြည်နယ်မြို့တော်ကို မ ရောက်ဖူးခဲ့တာတောင် နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ကလေးမလို အကြားအမြင် များ တဲ့ လူကို ကျုပ်လို အနုညာတက ပမာမခန့် လုပ်ရဲပါ့မ လား ကွယ်"

ပြောနေလိုက်တာများ သူက သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချလေ ကျွန်မက ပိုပြီး ဒေါပွ လေ ဖြစ်လာသည်။

"ကလေးမ အဲသလို ပြောလို့ ကျုပ် ခုတော့ သိရပါပြီ၊ ကလေးမတို့ တိုင်းပြည်မှာ မိဘတွေဟာ သူတို့ ကလေးတွေကို ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ မှ မမုန်းကြဘူး ဆိုတာကိုပေါ့၊ ဒီလို မိုက်မဲ နုံချာ ပညာမဲ့တဲ့ လူတွေ၊ ခေတ်

နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့ လူတွေ ရှိနေတဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်၊ ဒီဖြစ်ရပ်က သက်သေပေါ့လေ၊ စိတ်ရှည် လက်ရှည် နားထောင်ပေးပါဦးလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဆိုလိုတာ အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေကို ကြယ်တွေကြောင့်တော့ မစွန့်ပစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့။

“ကျွန်မ ပုံပြင်တွေ နားထောင်ဖို့ မိုင်ခြောက်ထောင်ခရီးကို လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အဖေ ဘယ်မလဲ”

“သည်းခံပါ ကလေးမ၊ ဒါ ကလေးမ အဖေရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းပါပဲ”

“ဒါက ရှင့်အပြောလေ၊ ဘယ်မတုန်း သက်သေသက္ကာယ၊ ကျွန်မ အဖေ မျက်စိကွယ်ခဲ့ဖူးသတဲ့ လား၊ ဒါကို ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံး မသိကြဘူး ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလား၊ သူ ကျွန်မတို့ ကို ပြောပြမှာ ပဲ လေ”

“ဟုတ်လား၊ မင်း သေချာလို့ လား”

ကျွန်မ မသေချာဘူး ဆိုတာကို သူ သေသေချာချာ သိနေတာ သိပ်ကို သေချာနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မက အတွေးသမား အငေးသမား မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကို ကျွန်မ ပြောပြသည်။ မည်သည့် အခါမျှ စိတ်ကျကုထုံးကို မခံယူဖူးသည့် နယူးယောက် သားလက်တစ်ဆုပ်စာထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိစေသည်။ ကလေးဘဝက ပြဿနာတွေကို တစိမ့်စိမ့် စားမြုံ့ပြန် ရမည် ရှာနေတတ်သူ တွေအပေါ် လေးစားသမှု မရှိကြောင်းလည်း တစ်ပါတည်း ပြော၏။ အဖေ မျက်စိကွယ်ဖူးသည် ဆိုတာ မယုံကြောင်းလည်း ဘယ်နှကြိမ်မှန်း မသိ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြောမိသည်။ ပြောနေရင်းနှင့် ကိုယ်ပြောတာ ကိုယ် သံသယ ဝင်လာသည် ကတော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ဦးဘက နားထောင်ရင်း ခေါင်းတ ညိတ်ညိတ်၊ ကျွန်မ ပြောသမျှ သူ နားလည်ပြီး သဘောလည်း တူပုံရ ပါသည်။ အားလုံးပြောအပြီးမှာ တော့ သူ မေးသည်၊ စိတ်ကျကုထုံး ဆိုတာ ဘာလဲတဲ့။

ဦးဘက လက်ဖက်ရည် တစ်မြုံ မြုံ့လိုက်သည်။

“ကဲ-ဂျူလီယာရေ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါတော့၊ ကျုပ် ဒီလောက်ကြာကြာ စကားပြောလေ့ မရှိဘူး၊ များ သောအားဖြင့် ကျုပ်က နှုတ်ဆိတ်ပြီးပဲ နေကျင့် ရှိတာ၊ ကျုပ်အသက်အရွယ်မှာ ဘာမှ လည်း များများ စားစား ပြောစရာ က မရှိတော့ဘဲကိုး၊

မင်းအဖေ ရေးထားခဲ့တဲ့ စာထဲက မိမိဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး အကြောင်းတော့ မင်း သိချင်နေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ဘယ်ကလဲ၊ မင့်အဖေရဲ့ ဘဝမှာ သူ ဘယ်နေရာက ပါခဲ့သလဲ အစရှိသဖြင့် ပေါ့၊ ကဲ ကဲ၊ နောက်မှ တွေ့မယ်ကွယ်"

ဦးဘက မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ကျွန်မတို့ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မက ဦးဘထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်သော်လည်း သူက သေးလွန်း၍ မဟုတ်၊ ကျွန်မက ထွားကျိုင်းလွန်း၍ သာ။ သို့သော် သူ၏ သွက်လက် မြန်ဆန်သော လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ကျွန်မက လေးကန် ထိုင်း မှိုင်းနေသလို ဖြစ်နေသည်။

"ဟိုတယ် ဘယ်လို ပြန်ရမလဲ သိတယ်နော်"

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"မင်း ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် မနက်စာ စားပြီးချိန်လောက် လာခေါ် ပါ့မယ်၊ ကျုပ်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်တယ်၊ ပြစရာ ဓာတ်ပုံကလေးတွေ လည်း ရှိနေတယ်လေ"

သူက နှုတ်ဆက် ခွဲခွာသွားခဲ့သည်။

ဟိုတယ်အပြန်လမ်းကို ကျွန်မ လျှောက်လှမ်းနေတုန်း ကျွန်မနောက်က သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တကယ့်ကို လေသံလေးနှင့် ပြောလိုက် သော စကားသံ။

"ဂျူလီယာ၊ မင်းအဖေ ဒီနားတင် ရှိတယ်၊ သိပ်ကို နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေ တာ၊ မင်းသူ့ကို မတွေ့ဘူးလား"

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဘ မရှိလေတော့၊ အမှောင်ထုထဲမှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပြီ။

****

အခန်း(၁၅)

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ခု ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်အိပ်ခန်းထဲက ငါးနှစ် သမီးလေး ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဖေဖေက ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်လို့၊ တစ်ခန်းလုံး ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ သုတ်ထားသည့် ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင် အခန်းလေး။ ခုတင်ဘေးမှာ စာအုပ်တွေ၊ ကစားစရာတွေ ပြည့်နေသည့် စင်နှစ်စင်။ အရုပ်မ သုံးရုပ်၊ တစ်နှစ် တစ်ခါ ချောကလက်ဥ လေးတွေ ဥပေးတတ်သည့် ကျွန်မ အချစ်တော် အဝါရောင် ယုန်ကလေး ဟော့ပ်စီ၊ မနာလိုစရာ လည်ပင်းရှည်ကြီးနှင့် သစ်ကုလားအုတ်ကြီး ဒိုဒို၊ လမ်းလျှောက်နိုင်သည့် ချင်ပန်ဇီ အရိကာ၊ ဒါလ်မေးတီယန် ခွေးသုံးကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်၊ ဆင်တစ်ကောင်နှင့် ဝက်ဝံကလေး ဝင်နီ။

အဲဒီထဲက အချစ်ဆုံးအရုပ်ကလေး ဒေါ်လိုရီက ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆံနွယ်နက်ကလေးတွေ ဖြန့်ချလျက်၊ သူကလေးမှာ လက်တစ်ဖက် မရှိရှာ။ ကျွန်မနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ မောင်ဖြစ်သူက သူ့လက်ကို ညှပ်ဖြတ်သွားခဲ့ သည်။ နွေလယ်ကောင်ညချမ်း ဖြစ်သည့် အတွက် နယူးယောက်က နွေး နေသည်။ ဖေဖေက ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ လေနုအေးကလေး ဝင်လာသည်။ မျက်နှာကြက်မှ တွဲရရွဲချထားသော ပျားကောင်လေးတွေ ပုံ ပါသည့် ဘောလုံးကလေး မွတ်နေအောင် လည်ချေပြီ။

ဖေဖေက ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ အသားက သံလွင်သီး ရောင်၊ ညိုမောင်းမောင်း၊ နှာတံမြင့်မြင့်ပေါ်မှာ ကိုင်းမည်းတပ် မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးနှင့်။ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ ဂပုံကို မြင်ရတော့ ဖေဖေ တပ် သည့် မျက်မှန်မျိုး သူလည်း တပ်သည် ကို သိခဲ့ရသည်။

ဖေဖေက ကျွန်မအပေါ် မိုးရင်း ပြုံးကြည့်နေသည်။ ဟော-သူ စကားပြော ပြီ။ တကယ်တော့ သူ့စကားသံသည် စကားသံ မည်ကာမတ္တ မဟုတ်၊ တူရိယာသံ တစ်မျိုးမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ တယောလား၊ စောင်းလား တူရိယာ သံတော့ သေချာသည်။ ဖေဖေက ဘယ်တော့မှ စကားကို နင်ပဲငဆ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မပြောတတ်။ သာယာတိုးညှင်းလှသော ဖေဖေ့အသံက အင်မတန် စိတ်သက်သာရာ ရစေသည်။ ကျွန်မကို လုံခြုံစိတ်ချရအောင် အကာအကွယ် ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်နိုင် စွမ်း အပြည့်အဝ ရှိသည်။ ဖေဖေ့အသံဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလျှင် မနက်ကျ တော့ အပြုံးပန်း ပွင့်ပြီး နိုးလာတတ်သည်။ ခုချိန်ထိ ဖေဖေ့အသံထက် ကျွန်မကို လုံခြုံမှု ပေးစွမ်းနိုင်သော အရာသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိခဲ့။

တစ်ရက်...ဇဟိုပန်းခြံထဲမှာ စက်ဘီးသစ်ကလေး အစီးကျင့်ရင်း

ဟန်ချက်ပျက်ကာ လဲခဲ့သည်။ ခေါင်းနှင့် ကျောက်တုံးနှင့် ဆောင့်မိသဖြင့် ခေါင်းပေါက်သွားပြီး သွေးတွေ ဒလဟော စီးကျလာခဲ့သည်။ ကျွန်မကို ၁၇ လမ်းက ဆေးရုံတစ်ခုဆီ အရေးပေါ် လူနာတင်ကားနှင့် ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဆေးအကူက ပတ်တီးစည်းပေးသော်လည်း သွေးတွေက စိမ့်ထွက်ဆဲ။ အရေးပေါ်ကားက ဥဩသံ ဆူညံညံ၊ အမေ၏ ပျာယာခတ်နေသော မျက်နှာ၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် ဆရာဝန်ကလေး၊ ဆရာဝန်က ခေါင်းပေါက်တာကို ချုပ် ပေးပြီးသော်လည်း သွေးက မတိတ်နိုင်သေး။

အဖေ ကျွန်မနားကို ရောက်လာခဲ့သည်။ အပြင်မှ သူ့အသံကို ကျွန်မ ကြားနေခဲ့သည်။ သူ ကျွန်မ လက်ကို ကိုင်၊ ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို သပ်ရင်း ကျွန်မကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် စပြောသည်။ တစ်မိနစ် မပြည့်မီမှာ ပင် သွေးစီးကြောင်းသည် တန့်သွား၏။ သွေ့ခြောက်သွား၏။ ဖေဖေ့အသံမှာ အနာကို ကျက်စေနိုင်စွမ်းပင် ရှိနေသလား မသိတော့ပါ။

ဖေဖေပြောသော ပုံပြင်တွေက ပျော်စရာ ဇာတ်သိမ်းခဲလှသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မေမေက ဖေဖေ့ ပုံပြင်တွေကို မုန်းလှသည်။ အလကား လူမဆန် တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းဇာတ်လမ်းတွေဟု ဆိုတတ်၏။ "နို့ မင်းတို့ နတ်သမီးပုံပြင် တွေကရော ဘာထူးလို့ တုံး"ဟု ဖေဖေက ပြန်မေးတော့ "ရှင့်ဟာတွေက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ တောင်ရောက် မြောက်ရောက်နှင့် ရှုပ်နေတာပဲ၊ ကလေးတွေအတွက် မသင့်တော်ဘူး"ဟု နှုတ်လုံ့ထိုးတတ်သည်။

မေမေ ဘယ်လိုပြောပြော ဖေဖေ့ပုံပြင်တွေကို ကျွန်မ ချစ်သည်သာ။ ဖေဖေ့ ပုံပြင်တွေက ကျွန်မ ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူးသမျှ ပုံပြင်တွေနှင့် လားလားမျှမတူ။ အားလုံး မြန်မာပုံပြင်တွေချည်းသာ။ ထိုပုံပြင်တွေကို ဖေဖေ ပြောလေတိုင်း သူ၏ ဒဏ္ဍာရီဆန်လှသော အတိတ်ကို ကျွန်မ မြင်နေရသလိုပင်။

ထိုပုံပြင်တွေထဲက ကျွန်မ သဘောအကျဆုံးကတော့ မင်းသားလေး၊ မင်းသမီးလေးနှင့် မိကျောင်းကြီး ပုံပြင်သာ။ ဖေဖေ့ကို အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောခိုင်းခဲ့ဖူးသဖြင့် စကားလုံး တစ်လုံးချင်းစီကို လေယူလေသိမ်း အဖြတ် အတောက်က အစ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ စိမ့်ဝင်သည် ထိ မှတ်မိနေခဲ့သည်။

ဟိုရှေးရှေးတုန်းက အင်မတန် လှပချောမောတဲ့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ရှိ ခဲ့သတဲ့ သမီးလေးရယ်၊ အဲဒီ မင်းသမီးလေးဟာ အလွန်ကျယ်ပြောလှတဲ့ မြစ် မင်းမဟာကြီးတစ်စင်းရဲ့ ကမ်းပါးမှာ ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ နန်းတော်ကြီးတစ်ခု ထဲမှာ ဖခမည်းတော် ဘုရင်ကြီး၊ မယ်တော် မိဖုရားကြီးနဲ့ အတူနေထိုင်ကြ သတဲ့ ကွယ်။ နန်းတော်ကြီးက ထူထဲမြင့်မား ခိုင်ခံ့လွန်းပြီး အတွင်းမှာ အမြဲတမ်း အေးမြ မှောင်မိုက် တိတ်ဆိတ်လို့ နေသတဲ့။ ပင်တိုင်စံမင်းသမီး လေးဟာ တခြား မွေးချင်း မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ မရှိတဲ့ အတွက် အရမ်းကို ပျင်းရိငြီးငွေ့နေခဲ့တာပေါ့။

သူ့မိဘတွေကလည်း သမီးတော်လေးကို စကားစမြည် ပြောဖို့ တောင် မအားလပ်ကြဘဲ တိုင်းရေးပြည်ရာနဲ့ ရှုပ်နေ ကြသတဲ့။ ရံရွေတော် မောင်းမမိဿံ တို့ကလည်း "မှန်လှပါ သခင်မလေး ဘုရား"နဲ့ မဟုတ်ကြောင်းပါ သခင်မလေးဘုရား"ဆိုတဲ့ စကား နှစ်ခွန်းပဲ သူ့ကို အမြဲ သံတော်ဦးတင်ကြတဲ့ အတွက် မင်းသမီးလေးခမျာ အထီးကျန်လွန်း ငြီးငွေ့လွန်းလို့ ဘယ်အချိန်တုန်းက ရယ်မောပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးမှန်းတောင် သူ့ကိုယ်သူ သတိမရလောက်အောင် ဖြစ်ပြီး အမြဲပဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေခဲ့ရ တယ်၊ အပြုံးဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်၊ အပြုံးကို ပမာဒလေခပြီး မေ့လျော့ သွားမှာ စိုးလှတဲ့ အတွက် မင်းသမီးလေးဟာ ကြေးမုံရှေ့ရပ်ရင်း ပြုံးတော်မူ ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ မျက်နှာလေးကို တွန့်ပြီး သွားဖြဲကြည့်တယ်။ ဒါလည်း ပျော်စရာမကောင်းလှဘူး။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ငြီးငွေ့လာတဲ့ အခါ မတော့ သူ မြစ်ကမ်းပါးကို ဆင်းတယ်၊ ရေသဖန်းပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင် ရင်း ရေစီးသံ၊ ငှက်သံနဲ့ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံလေးတွေကို နားထောင်တယ်။ မြစ်ပြင်ပေါ် နေရောင်ကျလို့ ကြယ်ကလေးတွေလို တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတာ ကို ကြည့်တယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ နည်းနည်း ပျော်လာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရယ်မောပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက် ရှိခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ကို သူ မက်ဆဲပေါ့ သမီးလေး။

မြစ်ပြင်ကြီးရဲ့ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းက တိုင်းပြည်မှာ တော့ အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးပြီး ရက်စက် တတ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးက အုပ်စိုးနေသတဲ့။ သူဟာ အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အရွယ် တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးကို တစ် ယောက်မကျန် အလုပ်နဲ့ လက် မပြတ်အောင် လုပ်စေသတဲ့။ လယ်သမား တွေက အမြဲ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး၊ အလုပ်သမားတွေက အမြဲအလုပ်လုပ်နေမှ သူ ကျေနပ်တော်မူသတဲ့။ အဲလို အလုပ်လုပ်၊ မလုပ် ဆိုတာကို အမြဲအထောက်တော်တွေ လွှတ်ပြီး စနည်းနာခိုင်းထားသတဲ့။ အလုပ် မလုပ်ဘဲ အလကားအချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ မည်သူမဆို ကြိမ်ဒဏ်ဆယ်ချက် အပြစ်ဒဏ် ပေးတယ်။ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားတော် မင်းသားလေးကိုတောင် ခြွင်းချက်ထားတော်မမူဘူးတဲ့။ သားတော် မင်းသားလေးဟာ မိုးလင်းက မိုးချုပ် မင်းသားတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသ ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို မပြတ်တမ်း လေ့လာဆည်းပူးနေရတယ်။ တိုင်းပြည်တွင်းက အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ အကျော်အမော် ဆရာတွေကို ဆင့်ခေါ်ပြီး သူ့သားတော်ကို လောကမှာ အထူးချွန်ဆုံး အထက်မြက်ဆုံး မင်းသားလေး ဖြစ်အောင် ကွပ်ညှပ် သွန်သင် ပဲ့ကိုင် ပုံသွင်းစေသတဲ့ သမီး.

အဲ-တစ်နေ့မှာ တော့ မင်းသမီးလေးလိုပဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့တော်မူလှတဲ့ မင်းသားလေးဟာ နန်းတော်ထဲက ရအောင်ထွက်ပြီး မြစ်ကမ်းနံဘေးကို ဆင်းလာသတဲ့။ ဒီမှာ ပဲ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းက ရေသဖန်းပင် အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့

မဟူရာဆံနွယ်ရှည်တွေမှာ ပန်းဝါဝါလေးတွေ ပန်ထားတဲ့၊ ထူး ထူးကဲကဲ အံ့ဘွယ် သရဲ လှလွန်းတဲ့ မင်းသမီးလေးကို တွေ့ပါလေရော၊ တွေ့ တွေ့ချင်းပဲ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို အရောက်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒ တွေ မင်းသားလေးဆီမှာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ပေါ်လာတော့သတဲ့ ကွယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း အင်မတန် ရေးကျတဲ့ ခေတ် ဖြစ်လေတော့ မြစ်ပြင်ကျယ် ကြီးကို ဖြတ်ကူးဖို့ တံတား လည်း မရှိ၊ လှေလည်း မရှိတဲ့ အပြင် တိုင်းပြည် နှစ်ခုက ဘုရင်နှစ်ပါးဟာ တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေး ဖြစ်လေတော့ ကိုယ့် တိုင်းပြည် နယ်နိမိတ်ထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ တစ်ဖက်နိုင်ငံသားကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း သေဒဏ်ကိုယ်စီ ချမှတ်ထားကြတယ်တဲ့။ လွတ် အောင် ရှောင်နိုင်ဦးတော့ မြစ်ထဲမှာ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများ စွာ ရှိနေတဲ့ မိကျောင်းကြီးတွေဟာ မြစ်ထဲဆင်းလာတဲ့ မည်သူ့ကို မဆို စားဖို့ ဝါးဖို့အသင့်စောင့်နေကြတာတဲ့ ကွယ်။

ဆန္ဒချင်ခြင်းတွေ မွှန်ထူ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ မင်းသားကလေးဟာ ပထမ တော့ ဘာမျှ မစဉ်းစား နိုင်ဘဲ မြစ်ထဲ ဆင်းလိုက်သတဲ့။ ရေ ဒူးဆစ်လောက် အမြုပ်မှာ ပဲ ပါးစပ်ကြီးတွေ ဖြဲပြီး သူ့ဆီ အူယားဖားယား ချီတက်လာကြတဲ့ မိကျောင်းကြီးတွေကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ အတွက် ကမန်းကတန်း ကမ်းပါးပေါ် ပြန်တက်လိုက်ရတယ်ကွဲ့။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးလေးနဲ့ တွေ့ခွင့်၊ စကားပြော ခွင့် မရတဲ့ မင်းသားလေးဟာ မချိတင်ကဲနဲ့ ငေးပြီးပဲ နေရရှာသတဲ့။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မြစ်ကမ်းပါးကို ရအောင် ထွက်လာ၊ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ် ထိုင်ရင်း မင်းသမီးလေးကို မင်းသားလေးဟာ မျှော်ငေးနေခဲ့ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေ လတွေ ကုန်ဆုံးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ တော့ မင်းသား လေးရှိရာ မြစ်ကမ်းပါးဆီကို ရောမ မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ရောက် လာ ပြီး အခုလို ပြောသတဲ့။

“အို-အသင်မင်းသားလေး၊ ကျွန်ုပ် မင်းသားလေးကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ၊ မင်းသားလေး ရွှေစိတ်တော် မပျော်ပိုက်သည် ကိုလည်း ကျွန်ုပ် သနားလှသည်၊ ကျွန်ုပ် မင်းသားလေးကို ကူညီပါရစေ”

အံ့အားသင့်လှတဲ့ မင်းသားလေးက အခုလို ပြန်ပြောတာပေါ့။

“ဟင်-အသင်က ကျွန်ုပ်ကို မည်သို့ မည်ပုံ ကူညီမှာ လဲ”

“ကျွန်ုပ် ကျောပေါ်သာ တက်လှည့်ပါ အသင်မင်းသား၊ ကျွန်ုပ် သင့်ကို တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ့မယ်”

မင်းသားလေးဟာ မိကျောင်းကြီးကို သံသယအပြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်းက-

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သင်တို့ မိကျောင်းတွေဟာ ရေထဲရောက်လာတဲ့ လူကို ဘယ်တုန်းက အလွတ်ပေးဖူးလို့ တုန်း၊ သင် ကျွန်ုပ်ကို မလှည့်စားနဲ့"

လို့ ပြောရှာတာပေါ့။

"မိကျောင်းတိုင်း တစ်သဘောတည်းလို့ မတွေးပါနဲ့ အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်ုပ်ကို ယုံတော်မူပါ"

လို့ မိကျောင်းကြီးက ပြန်ပြောတဲ့ အခါမတော့ မင်းသားလေးဟာ တွေဝေသွားခဲ့တယ်။ မိကျောင်းကြီးကလည်း ယုံတော်မူပါ ဘုရား လို့ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြောနေခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မင်းသားလေးခမျာ ရွေးစရာ မရှိတော့ဘူး။ သူ အင်မတန် တွေ့ချင်လှတဲ့ မင်းသမီးလေးနဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ ဆိုရင် မိကျောင်းကြီး ကို ယုံမှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မိကျောင်းကျောပေါ် သူ လှမ်း တက်လိုက်တယ်။ မိကျောင်းကြီးကလည်း သူ့ကတိအတိုင်း တစ်ဖက်ကမ်း ကို ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့တယ် သမီးရဲ့။

မင်းသားလေး သူ့ရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာ မြင်တော့ မင်းသမီးလေး ဟာ သူ့မျက်စိတောင် သူ မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်ရရှာတာပေါ့။ သူက လည်း နေ့စဉ် မြင်နေရတဲ့ မင်းသားလေးကို သူ့နား ရောက်လာစေဖို့ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့တာလေ။ ရုတ်တရက် နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခါ မင်းသားလေးခမျာလည်း ရှက်သွေးတက်ပြီး ဘာပြော ရမှန်း မသိရှာဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ပဲ တောင်တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံးနဲ့ ပါးစပ်ထဲ တွေ့တာတွေ လျှောက်ပြောရင်း နှစ်ယောက်လုံး ရယ်ချင်စိတ်တွေ တလိပ် လိပ် တက်လို့ အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်ကြသတဲ့။ မရယ်တာ ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ မင်းသမီးလေးဟာလည်း ရယ်ရလွန်းအားကြီးလို့ အူတွေတောင် နာ ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေတာပေါ့။ အတော်လေးကြာလို့ မင်းသား လေး ပြန်ချိန်တန်တော့ မင်းသမီးလေးဟာ အပူလုံးကြွပြီး မင်းသားလေးကို မပြန်ဖို့ ပူဆာတော့တယ်။

"မောင်တော် မပြန်လို့ မဖြစ်ချေဘူး နှမတော်၊ မောင်တော့်ကို နှမတော်နဲ့ အတူရှိနေတာ ဖခမည်းတော် သိသွားခဲ့ရင် သူ မောင်တော့်ကို အကျဉ်းချ ထားလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို နှမတော်ကို မောင်တော် ဘယ်တော့မှ တွေ့ခွင့်ရတော့ မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တော် ပြန်လာခဲ့မယ် နှမတော်၊ မောင်တော် ကတိပေးတယ်"

ဒီလိုနဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့ မိကျောင်းကြီး စီးရင်း မင်းသားလေး တစ်ဖက် ကမ်းကို ပြန်သွားရှာသတဲ့ သမီးလေး။

နောက်တစ်နေ့မှာ တော့ မင်းသမီးလေးဟာ တစ်နေ့လုံး မင်းသားလေးကို မျှော်တော်ဇောနဲ့ မောနေရှာတယ်။ သူ လက်လျှော့လိုက်တော့မယ် ကြံတုန်းမှာပဲ မင်းသားလေးဟာ မိကျောင်းကြီး စီးရင်း ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မင်းသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ မိကျောင်းကြီး ကျေးဇူးနဲ့ နေ့စဉ် ဆုံတွေ့ မေတ္တာမျှခွင့် ရကြသတဲ့။

စားစရာရှိတာကို မစားဘဲ ကျောပေါ် တင်ပြီး ပို့ဆောင်ရေးလုပ်နေတဲ့ မိကျောင်းကြီးကို တခြား မိကျောင်းတွေက အင်မတန် ဒေါပွတာပေါ့။ ဒါ ကြောင့် တစ်နေ့မှာ မင်းသားလေးကို ကျောပေါ် တင်ရင်း မြစ်လယ်ရောက် တဲ့ အခါ တခြားမိကျောင်းတွေဟာ ပါးစပ်တွေ ဖြဲရင်း စုပုံ ရောက်လာခဲ့ကြ တယ်။ သူ့ကိုပေး၊ သူ့ကို ကျွေးလို့ ငြာသံတွေ ပေးရင်းပေါ့။

“ဟေ့-အသာနေကြစမ်း၊ သွားကြစမ်း ဖယ်ကြစမ်း”

လို့ ဧရာမ မိကျောင်းကြီးက ငေါက်ငမ်းပြီး မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ကူးပေမယ့် အများ နဲ့ တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အဝိုင်းခံရတာပေါ့။ မိကျောင်းကြီးလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘဲ-

“ကျွန်ုပ် အာခံတွင်းထဲ ဝင်တော်မူပါ အရှင်၊ အရှင် ဘေးကင်းအောင်လို့ ပါ”လို့ ပြောရင်း ပါးစပ်ကြီးကို ဟပေးရှာတယ်။

မင်းသားလေးလည်း မိကျောင်းခံတွင်းထဲ တိုးဝင်ရတာပေါ့။ တခြား မိကျောင်းတွေက သူတို့ ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘူး။ သူတို့ ကူးခပ်တဲ့ နောက် ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေကြတယ်၊ စောင့်နေကြတယ်။ မင်းသား လေးလည်း မိကျောင်းခံတွင်းထဲက ထွက်လို့ မရဘူး။ မိကျောင်းကြီးဟာ နာရီပေါင်းများ စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရတယ်။ နောက်ဆုံး တခြား မိကျောင်း တွေ လက်လျှော့သွားတဲ့ အခါမှ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးသွားခဲ့တယ်။ ကမ်းပါးရောက်တော့ ပါးစပ်ကို ဟပေးလိုက်တယ်။ မင်းသားလေးဟာ ထွက်မလာနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ခံတွင်းထဲမှာ မလှုပ်မယှက်။ မိကျောင်းကြီးဟာ အင်မတန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားတယ်။

“အရှင်…အရှင်၊ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်ပြီလေ၊ မင်းသမီးလေးဆီ ပြေးပါ တော့လား အရှင်မင်းသားရယ်”

မင်းသားလေးကတော့ မလှုပ်ဘူး သမီး။

မင်းသမီးလေးကလည်း အသံကုန် အော်ခေါ်ရှာတယ်။

“မောင်တော်၊ မောင်တော်ရေ၊ ထွက်လာပါတော့ မောင်တော်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ အကြောင်းမထူးတော့ဘူး သမီး။ မင်းသားလေးဟာ မိကျောင်း ခံတွင်းထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြီး ကံတော်ကုန်ရှာခဲ့ပြီလေ။

မောင်တော်မင်းသားရဲ့ အဖြစ်ကို သေချာသိသွားတဲ့ မင်းသမီးလေးများ လည်း ချက်ချင်း ဆိုသလိုပဲ ရင်ကွဲနာကျပြီး မြေပေါ် လဲကျ ကံတော်ကုန်ရှာ သတဲ့။

သားတော်နဲ့ သမီးတော်တွေကို ရုတ်တရက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ ဧကရာဇ်နှစ် ပါးဟာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး အလောင်းတွေကို မြေမမြှုပ်ဘဲ မြစ်ကမ်းပါးမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ကိုယ်စီကိုယ်င ဆုံးဖြတ်တော်မူ ကြသတဲ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်Fn

ဆိုင်ပဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပွဲ အခမ်းအနားတွေဟာ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဘုရင်နှစ်ပါးဟာ သား နဲ့ သမီး သေရတဲ့ အတွက် တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ဆဲရေး တိုင်းထွာ ခြိမ်းခြောက်ရင်း ကမ်းပါး တစ်ဖက်စီကနေ ရန်စောင်နေကြသတဲ့။

မကြာခင်ပဲ ကမ်းပါးနှစ်ဖက်ကနေ ရောမ မီးတောက်ကြီးတွေ ကိုယ်စီ တက် လာပြီး အလောင်းတွေ လောင်ကျွမ်းသွားခဲ့တယ်။ လေငြိမ်တဲ့ နေ့ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် မီးခိုးတွေဟာ ထက်ဘဝင် ကောင်းကင်ယံထိ ခေါင်းတိုင်လို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း တက်သွားခဲ့သတဲ့။ မီးတောက်တွေ ငြိမ်းသွားတဲ့ အထိ အရာရာဟာ ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။ မြစ်ထဲက ရေစီး သံတောင် မကြားရဘူး။ ဘုရင်နှစ်ပါးလည်း ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တေးသီကြတော့တယ်။ ပထမဆုံး မိကျောင်းတွေက အစပြုတာပေါ့။

ဟင်-ဖေဖေကလည်း မိကျောင်းက သီချင်းမှ မဆိုတတ်တာ။

ပုံပြင် ထိုနေရာ ရောက်တိုင်းမှာ ကျွန်မ အမြဲ စောဒကတက်တတ်သည်။

ဆိုတတ်တာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သူတို့ ကို ဆိုခွင့်သာ ပေးလို့ ကတော့ မိကျောင်း တွေ သီချင်းဆို တတ်တယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်တတ်ဖို့ ပဲ လိုတာ ဟု ဖေဖေက အမြဲ ချေပတတ်သည်။

ပြီးတော့ ဆင်တွေရော သီချင်းဆိုလား။

အင်း-ဆင်တွေလည်း သီချင်းဆိုတယ် သမီးလေး။

နောက်တော့ရော ဘယ်သူတွေ ဆိုသေးလဲ ဖေဖေ။

မြွေတွေ၊ ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ ကင်းလိပ်ချောတွေ၊ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ၊

ကျားတွေ၊ ကျားသစ်တွေ၊ ခြသေ့်တွေ၊ မြင်းတွေ၊ မျောက်ဝံတွေနဲ့ ငှက်တွေအားလုံး တစ်လှည့်စီ သီချင်းဆိုကြသတဲ့ သမီးလေးရဲ့။ သံပြိုင်ပုဒ်မှာ သူတို့ ပြိုင်တူ ဆိုလိုက်ကြတဲ့ အခါ အင်မတန် သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ အသံသာသာ ထွက်လာသတဲ့။ အဲဒီအသံ ထွက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မျဉ်းပြိုင်လို ဖြစ်နေတဲ့ မီးခိုးတန်း နှစ်ခုဟာ တဖြည်းဖြည်း ကွေးညွတ်လာခဲ့ တယ်။ သီချင်းသံဟာ ပိုကျယ်ပြီး ကြည်မြ လာလေလေ မီးခိုးတန်းနှစ်ခုဟာ နီးသထက် နီး လာလေ၊ နောက်ဆုံးတော့ မီးခိုးတန်းတွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ပေါင်းစပ်ပွေ့ဖက်လို့ တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားခဲ့တာကို ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိသူတွေသာ မြင်ခွင့်ရခဲ့သတဲ့ သမီးလေးရယ်။

ကျွန်မ ပုံပြင်ပြီးသွားတိုင်း မျက်စိတွေ မှိတ်ထားရင်း တိရစ္ဆာန်တွေ၏ သီချင်းသံတွေကို နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။ ဟုတ်ပ၊ ဖေဖေပြောတာ အမှန်ပင်။ ကျွန်မ အခန်းထဲက တိရစ္ဆာန်လေးတွေ လည်း သီချင်းဆိုတတ်ပါ သကော။ ကျွန်မကို ချော့သိပ်သည့် တေးကို သူတို့ သီကျူးနေလေပြီ။

မေမေကတော့ ကျက်သရေ ကျက်သရာ မရှိဟု ဆိုကာ ထိုပုံပြင်ကို နည်း နည်းမျှ မကြိုက်။ ဖေဖေကတော့ နောက်ဆုံး သူတို့ ပေါင်းစည်းသွားကြ သည် က ပျော်စရာ ဇာတ်သိမ်းပေါ့ဟု ထင်တတ်သည်။

ကျွန်မက ကျွန်မကရော..ကျွန်မ ဘယ်လိုထင်မှန်း ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ သေချာမသိခဲ့။

****

ဒုတိယပိုင်း(က)

အခန်း(၁)

အကာလ တိတ်ဆိတ်မှုက ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသလို ကျွန်မကို တရိရိ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း နေခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ် လှဲရင်း အကျွမ်းဝင် အသားကျနေသည့် ကားဟွန်းသံ၊ ဥသြသံ၊ တစ်ဖက်ခန်းမှ ရက်ပ်ဂီတသံ၊ ရုပ်မြင်သံကြားသံ၊ ဓာတ်လှေကားက ခေါင်းလောင်းသံတွေကို နားစွင့်ငံ့လင့်နေမိသည်။ ဘာဆို ဘာမျှ မကြား။ လှေကားဆန်တွေက ကျိုးကျိုးကျွီကျွီ အသံတွေ၊ စကြံလမ်းက လမ်းလျှောက်သံ တွေကိုပင် မကြား၊ ပကတိ အ ငြိမ်။

ဘာသံမျှ မကြားတော့ ဦးဘ၏ အသံကို နားက ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ ကိုယ်ပျောက် ကျူးကျော်သူတစ်ယောက်လို သူ့အသံက အခန်းထဲ ဝင် လာ ပြီး စားပွဲနားမှ၊ ဗီရိုနားမှ၊ ခုတင်နားမှ လာလာပြောနေသည်။ သူ ပြောသည့် ဓာတ်လမ်းကို ကျွန်မ ခေါင်းထဲက ထုတ်၍ မရ။ ထို့ကြောင့် လည်း ဦးဘ၏ တင်ဝင်းကိုချည်း တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေမိသည်။ အဲဒီတင်ဝင်းက ဖေဖေတဲ့ လား၊ ဖေဖေ့ အရိပ်အယောင် သရုပ်သကန် အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခုမျှ သူ့မှာ မတွေ့မိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ က မိဘတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်များ သိလို့ လဲ၊ မိဘတွေကရော ကျွန်မတို့ အကြောင်း \ ဘယ်လောက် ထဲထဲဝင်ဝင် သိလို့ လဲ၊ မွေးကတည်းက တစ်သက်လုံး အတူ နေခဲ့ကြပေမယ့် ကျွန်မတို့ က သူတို့ မဟုတ်သလို၊ သူတို့ ကလည်း ကျွန်မတို့ မဟုတ်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အူမချေးခါး မကျန် သိဖို့ ဘယ်လောက်များ အားထုတ် ကြောင့်ကြခဲ့ဖူးလို့ လဲ။ အရာရာသိတဲ့ ကိုဖိုး သိ၊ မဖိုးသိ တွေချည်း လောကမှာ ရှိနေရင် လောကမှာ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ တောင် ရှိပါ့မလား၊ လူတွေက အမှန်တရား အကြောင်း မကြာခဏ ပြော တတ်သည်။ ဘယ်လို အမှန်တရား။ ဘယ်သူ့အမှန်တရား၊ ဘယ်လောက် မှန်တဲ့ အမှန်တရားအပေါ် ကျွန်မတို့ မှီခိုနေကြတာလဲ၊ ယုံကြည် ကိုးစားမှု ဆိုတာကရော၊ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားလို့ ရသူ လောကမှာ ရှိရော ရှိလို့ လား။

အိပ်စက်ခြင်းကလည်း ကျွန်မကို မလွတ်မြောက်စေခဲ့။ ဦးဘ၏ တင်ဝင်း ကို အိပ်မက် မက်ပြန် ပါလေသည်။ ထို မျက်မမြင် တင်ဝင်းကလေး ချော်လဲရင်း ကျွန်မရှေ့မှာ ထိုင်ငိုနေပါသတဲ့။ ကျွန်မ သူ့ကို ကုန်း၍ ထူ ပေးလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးက သေးသော်လည်း သူ့ကိုယ်က လေး လှသည်။ သူ့လက်တွေကို ဆွဲထူသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လက်တွေနှင့် မြဲမြဲ ကိုင်ရင်း အားကုန်ဆွဲသည်။ မရ၊

သံမဏိ နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်အလား လေးလံလွန်းသည်။ ကျွန်မ သူ့နားမှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကား တိုက်ခံရပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် သေအံ့မူးမူး လူတစ်ယောက်နားမှာ ထိုင် ရဘိသကဲ့သို့။ ပြီးတော့ နှစ်သိမ့်စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောသည်။ သူက ကျွန်မကို ထွက်မသွားဖို့၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း ချန်မထားဖို့ တောင်းပန်နေသည်။ ဟော-ဘွားခနဲ ဖေဖေ ကျွန်မတို့ နား ရောက်လာသည်။ သူ ကောင်လေးကို စွေ့ခနဲ ဆွဲပွေ့လိုက်သည်။ သူ့နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးညင်သာပြောသည်။ ဖေဖေ့ လက်ပေါ်မှာ တင်ဝင်း ကလေး အင်မတန် သက်သောင့်သက်သာ ရှိပုံပင်။ ဖေဖေ့ ပခုံးပေါ် မှီရင်း၊ တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်ရင်း သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကျွန်မနားမှ လှည့်ထွက်သွား ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝေး...ဝေး။

ကျွန်မ နိုးလာတော့ ချိုမြမြ ရနံ့ရှိသော လေနွေးနွေးလေး တိုက်နေသည်။ အပြင်ဘက်မှာ အင်းဆက်အသံလေးတွေ ကြားနေသည်။ လူနှစ်ယောက် ကျွန်မ ပြတင်းပေါက် အောက်တည့်တည့်မှာ ရပ်စကားပြောနေကြသည်။ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တော့ ခြေသလုံးသားတွေ ကိုက်ခဲနေသည်။ သို့သော် အရင်နေ့တွေတုန်းကထက် အများကြီး ပို၍ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသည်။ အကြာကြီး အိပ်ပစ်လိုက် သဖြင့် လန်းဆန်းနေသည်။ ကနေ့ ပူနွေးသဖြင့် ရေအေးဖြင့် ရေချိုး၍ လည်း ကောင်းသည်။ ကော်ဖီပင် ပူပူလောင်လောင် နှင့် သောက်ကောင်းလှသည်။ မိမိကို ရှာဖွေဖို့ မူလရည်ရွယ်ချက်ကြီးကို သတိရ သော်လည်း ဦးဘ၏ ဇာတ်လမ်းက ကျွန်မကို ဖမ်းဆုပ်ထားခဲ့သည်။ သူ ပြောသလိုများ ကျွန်မ ဇာတ်လမ်း ကျိန်စာသင့်ပြီလား မသိ။

စားသောက်ခန်းထဲ မလှုပ်မယှက် ထိုင်ရင်း အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဥယျာဉ်သုံး ကတ်ကြေးရှည်ကြီးဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသည် ကို ငေးနေမိသည်။ အနီရောင်၊ အဝါရောင်၊ အဖြူရောင်၊ ပန်းရောင် ရာသီပေါ်ပန်းကလေး တွေက ဝေနေအောင် ပွင့်သည်။ ဥယျာဉ်အလယ်လောက်မှာ သစ်တော်ပင် ကြီးတစ်ပင်၊ သစ်တော်ကိုင်းတွေအောက်က မြေပြင်မှာ ပန်းဖြူဖြူလေးတွေ ရှိ၏။ ထန်းပင် နှစ်ပင်နှင့် ထောပတ်သီးပင်တို့ မှာ လည်း အသီးတွေ ပြွတ် နေသည်။ စားတော်ပဲ၊ မုန်လာဥနီ၊ ဥဝါ၊ စတော်ဘယ်ရီနှင့် ရက်စ်ဘယ်ရီ တွေလည်း အစုံအလင် ရှိနေသည်။

ဆယ်နာရီ ထိုးပြီးစမှာ ဦးဘ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ လာနေတာကို ဟိုး အဝေးကြီးကတည်းက ကျွန်မ မြင်သည်။ သူက ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း စက်ဘီးသမားတစ်ယောက်ကို ရပ်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန် လျှောက်လာသည်။ ဟိုတယ်ရှေ့ ရောက် လာပြီ။ လျှောက်ရ လွယ်စေဖို့လား မသိ၊ လုံချည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မကာ လျှောက်လှမ်းလာပုံမှာ စကတ်အရှည်ကြီး ဝတ်ပြီး ပူဒယ်ခွေးကလေးကို ကျော်ခွလျှောက်လာသည့် အမျိုးသမီးနှင့် ပင်

တူနေသေးသည်။ သူ ကျွန်မကို ပြုံးပြပုံက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိလှသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သိကျွမ်းလာခဲ့သည့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေများကဲ့သို့ ညက စကားများ ပြီး ခွဲခွာသွားသည့် ပုံမျိုး မဟုတ်။

"မင်္ဂလာနံနက်ပါ ဂျူလီယာ၊ စက်တော်ခေါ်လို့ ပျော်ရဲ့ လား ကလေးမရဲ့"

သူ၏ ရေးကျလှသော စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကြောင့် ကျွန်မ ပြုံးမိသည်

"အင်း-မင်းမျက်လုံးလေးတွေ လှပုံက မင်းအဖေအတိုင်းပဲ၊ ဒီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ၊ သွားဖြူ ဖြူ လေးတွေဟာလည်း အဖွေ့အမွေပဲ၊ ဟုတ်စ၊ ကျုပ် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောမိနေတာကို ခွင့်လွှတ်တော့ ကလေးမရေ၊ မင်းကို မြင်တိုင်း စကားလုံးတွေက ဒီလို ထွက်ထွက်သွားတယ်"

သူ ပြောမှ ကျွန်မ ရှက်အားပိုသွားမိသည်။ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်မှ ထွက်ပြီး ချောင်းဘက်ဆင်းသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေး တစ်လျှောက် ထန်းပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေ၊ ငှက်ပျောပင်တွေက တန်းစီ နေသည်။ လေထဲမှာ စံပယ်နံ့ သင်းနေသည်။

ချောင်းထဲမှာ မိန်းမကြီးတွေ အဝတ်လျှော်နေသည်။ တချို့က ဦးဘကို နှုတ်ဆက်ကြပြီး ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြသည်။ သစ်သားတံတား လေးအတိုင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသည်။ မတ်စောက်စောက် အတက် လမ်းကို တက်ကြသည်။ အဝတ်လျှော်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်သိုက်၏ သီချင်းသံက နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

အဝေးက တောင်ကြားလွင်ပြင်နှင့် တောင်ထိပ်တွေ မြင်ကွင်းက ပို့စကတ်တွေထဲ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းမျိုး မဟုတ်။ တောင်စောင်းတွေမှာ ထင်းရှူးပင်ပျိုတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ အပင်တွေကြားက မြက်တွေက စိမ်းလွင်မနေဘဲ မီးလောင်ခံထားရသလို ညိုပုပ်နေသည်။

"ဒီနေရာဟာ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ နေပြောက်မတိုးနိုင်တဲ့ ထင်းရှူး တောကြီးပေါ့ကွယ်၊ ၁၉၇၀ ကျော်လောက်မှာ ဂျပန်တွေ လာပြီး ထင်းရှူးပင်တွေကို အပြောင်ရှင်းသွားခဲ့ကြတယ်"

ဟင်-တယ်လွန်ပါ့လား၊ အဲသလို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်တာကို ဘယ်သူမှ မ ကန့်ကွက် ကြဘူးလား၊ ကျွန်မ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် လျှာကို ကိုက်ထား လိုက်သည်။ ဒါ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်။

တစ်ချိန်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ပြီး ခုတော့ ပျက်စီးစ ပြုနေပြီဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ် အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးမတော့

သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံးဆီ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ ဝရန်တာသေးသေးလေးနှင့် အိမ်မည်းမည်းကလေး၊ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ ကို ခြံထဲမှာ တွေ့ရသည်။

ပြတင်း လေးပေါက် ပါသော ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်၍ လာသည်။ ပရိဘောဂတွေက ကိုလိုနီခေတ် လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေ ထင်သည်။ နံရံမှာ လန်ဒန်မျှော်စင် ဆီဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

"ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး သက်သောင့်သက်သာနေကွဲ့၊ ကျုပ် လက်ဖက်ရည် ဖျော်လိုက်ဦးမယ်"

ဦးဘက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။

ထိုင်မယ်ကြံရုံရှိသေး၊ တဝီဝီ မြည်သံ ကြားသဖြင့် ခေါင်းထောင်ကြည့် မိသည်။ ပယ်-ပျားတွေ၊ အခန်းထဲမှာ လျှောက်ပျံနေသည်။

စာအုပ်စင် အပေါ်ဆုံးအကန့်မှာ ဘောလုံးအရွယ်ခန့် ရှိသော ပျားအုံကြီး။

ပျားအုံနှင့် အဝေးဆုံးနေရာကို ပြောင်းပြီး မလှုပ်မယှက် ထိုင်ရသည်။ အသက်ပင် ပြင်းပြင်း မရှူရဲ။

"ပျား မကြောက်ဘူး မဟုတ်လားကွဲ့"

လက်ဖက်ရည်အိုး၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်များ ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသော ဦး ဘက မေး၏။

"နကျယ်ကောင်ပဲ ကြောက်တာပါ"

ကျွန်မ ညာပြောလိုက်သည်။

"အင်း-ကျုပ် ပျားတွေက မတုပ်တတ်ပါဘူး"

"ဩော်-ဒါဆို သူတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးဘူးပေါ့"

"တုပ်တာနဲ့ အန္တရာယ်ပေးတာ ဘာများ ကွာခြားလို့ လဲ ကလေးမရဲ့"

"ရှင်က ပျားရည် ကြိုက်တာလား"

"ဘယ်လို ဘာ ပျားရည်တုံး"

"ပျားအုံ ရှိမှ တော့ ပျားရည် ရမှာ ပေါ့"

ဦးဘက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး-

"ပျားရည်ဆိုတာ ပျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပါ ကလေးမ၊ ကျုပ် ပျားအုံကို တစ်ခါမှ မတို့ မထိဖူးပါဘူး"

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး လျှောက်ပျံနေသည့် ပျားတွေကို ကျွန်မ မယုံသင်္ကာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ သူ တကယ် ပြောနေတာလား။

"ဒါဖြင့် ဒီပျားအုံကြီးကို ဘာလို့ ဖယ်မပစ်တာလဲ"

သူက ရယ်သည်။

"ဘာလို့ ဖယ်ပစ်ရမတုန်းကွဲ့၊ သူတို့ က ဘာမှ အန္တရာယ်မပေးဘဲနဲ့ ကို၊ အိမ်မှာ ပျားစွဲလို့ ကျုပ်က ဂုဏ်တောင်ယူသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာမှာ ပျားစွဲသော မုတ်ဆိတ်ဆိုတာ ရှိသကွဲ့၊ ပျားဟာ ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတကွ ယှဉ်တွဲ နေထိုင်ကြတာ ငါးနှစ်ငါးမိုး ရှိခဲ့ပြီ"

"ဟင်-တကယ်လား"

"အင်း-ဒီပျားတွေ စွဲပြီး တစ်နှစ်ကျော် ကြာတော့ မင်းအဖေ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပဲ၊ ခုလည်း မင်း ကျုပ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေပြီလေ"

သူက ပြုံးပြန်သည်။ လက်ဖက်ရည် ငှဲ့ပေးသည်။

"ကဲ-မနေ့က ဇာတ်လမ်း ပြန်ဆက်ကြစို့၊ ဘယ်နား ရောက်သွားပြီလဲ၊ သြော်-တင်ဝင်းကလေး မျက်စိကွယ်သွားပြီး သူ့ မွေးစားအမေ ဒေါ်စုကြည် သောကရောက်နေတဲ့ နေရာ ရောက်ပြီနော်၊ ဟုတ်ပြီ"

ဒီလိုနှင့် သူ့ ပုံပြင်ကို ပြန်အသက်သွင်းပြန်တော့သည်။

****

အခန်း(၂)

မိုးပေါက်ကြီးတွေ သွပ်မိုးပေါ် တဖြောင်းဖြောင်း ကျနေသည့် အသံမှာ အိမ်ပေါ်ကို ခဲမိုး ရွာနေသလို ဆူညံလှသည်။ တင်ဝင်းသည် မီးဖိုချောင်ထဲ မှာ ကုပ်နေသည်။ ဒီလို မိုးကြီး လေကြီး ကျတာကို သူ နည်းနည်းမျှ မ ကြိုက်။ အသံဆူလွန်းသည်။ မိုးခြိမ်းသံတွေကလည်း ကြောက်စိတ်ကို ဖြစ် စေသည်။ ကြီးကြီးမေ အော်ခေါ်နေသံကပင် မိုးသံကို မလွှမ်းနိုင်။

"သားရေ၊ သား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဩော်-ဒီမှာ ကိုး၊ လာ လာ မိုးက တိတ်တော့မှာ"

ကြီးကြီးမေ မှန်သည်။ ရာသီဥတုနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ အမြဲ မှန်သည် ချည်း။ မိုးရွာခြင်း၊ မုန်တိုင်းကျခြင်းတွေနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့မှာ ဝမ်းတွင်းပါ အသိသညာ ရှိသည်။ မိုးကျခါနီးလျှင် သူ့နားတွေက ယားလာသည်။ ကိုက် လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ပြောသည် ကို တင်ဝင်း သံသယ မရှိ။ နောက်နှစ်မိနစ် မပြည့်တပြည့်မှာ သူတို့ အိမ်ပြင်ရောက်ပြီ၊ မိုးလည်း တိတ် ခဲ့ပြီ။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ တင်ကျန်ရစ်သည့် ရေစက်ကလေးတွေ ကျလာသံနှင့် လေတိုးသံလောက်သာ ကြားရတော့သည်။

ဒေါ်စုကြည်က သူ့လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ မြေကြီးက စိုရွှဲ ချောကျိ နေသည်။ မနက် ခုနစ်နာရီ မထိုးတတ်သေး။ ဟော-နေထွက် လာပြီ။ သူ့ မျက်နှာပေါ် နေခြည်နွေးနွေး ကျလာသည်။ မကြာခင် နေမင်းကြောင့် ဘူမိ ကမ္ဘာလာ မြေသားလွှာမှာ ချွေးတစိုစိုနှင့် ရှိလိမ့်ဦးတော့မည်။ တဲတန်းစုစုလေးဆီမှ နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာတွေ စတင်ကြားနေရပြီ။ ကလေးငိုသံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် တွေအသံ။

ဒေါ်စုကြည်သည် သူ့ကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးမေ သီတင်းသုံး ရာ မြို့တွင်းရှိ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးကို သူ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း အတော် ကြာခဲ့ပြီ။ သမီး နှင့် လင်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် သူ့သောက ပရိဒေဝမီးတွေကို ဆရာတော်ကြီးကြောင့် သာ မဟုတ်လျှင် သူ ငြိမ်းသတ် နိုင်လိမ့်မည် မထင်။ ဆရာတော်ကြီးက သက်တော် ရှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။ သက်တော်ကို သေချာတော့ မသိ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ် လောက်ကစ၍ ဆရာတော်ကြီးသည် အမြင်ကွယ်ခဲ့သည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မှာ သူ ဒေသခံ ကလေးတွေအတွက် ကျောင်းကလေး ဖွင့်၍ မနက်တိုင်း စာသင်ကြားပေးတော်မူနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မျက်မမြင်ကလေး တင်ဝင်းကို

မျက်မမြင် ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံ ပေးလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်စုကြည်က မျှော်လင့်သည်။ စာပေပညာသာမက အမှောင် ခွင်း၍ အလင်းဆောင် နိုင်သော၊ ခန္ဓာအိမ် တည်ဆောက်တတ်သော တဏှာ ယောက်ျား လက်သမားကို ရှင်းလင်းစွာ သိမြင်၍ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဗျာပါဒများကိုသာမက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ မစ္ဆရိယ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ တို့ကို ပယ်သတ်နိုင်စွမ်းကိုလည်း သူ့ကို လမ်းညွှန်ပေးသလို သူ့ ဝမ်းမနာ သားကလေး တင်ဝင်းကိုလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး လမ်းညွှန်ပေးပါစေ။ ခန္ဓာရှိလျှင် ဝေဒနာ ရှိပေလိမ့်မည်။ အို၊ နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေးကို ရှောင်လွှဲ၍ မရ။ သောက ပရိဒေဝ မီးကို ကိုယ်တိုင် မငြိမ်းလျှင် မည်သူမျှ ငြိမ်းသတ်ပေး နိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာ။ အငိုနှင့် စသည့် ဘဝသည် အငိုနှင့် သာ အဆုံးသတ်လိမ့်မည်။ ဘဝဟူသည် ဆင်းရဲခြင်း၊ ပျော်ရွှင်မှုဟူသည့်တစ်ခဏတာ ရေပွက်ပမာ စသည့် ဆိုဆုံးမမှုများကို ဆရာတော်ကြီးထံမှ မ ရေမတွက်နိုင်အောင် သူ နာကြားဖူးခဲ့ပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသည် လမ်းမကြီးဘေးတွင် ရှိ၏။ အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့် ကာရံထား၏။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း စေတီဖြူ ဖြူ လေးတွေ အများ အပြား။ ပင်မကျောင်းကြီးက ဆယ်ပေခန့် မြင့်သော ဖို့ မြေပေါ် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် ရေမဝပ်နိုင်။ ပင်မကျောင်းကြီးဘေးမှာ ကျောင်းဆောင်သစ်တွေက အများကြီး။ ထင်းရှူးသားဖြင့် တည်ဆောက် ထားသော ဘုံခုနစ်ဆင့် မျှော်စင်ကြီးကလည်း ကျောင်းဝင်း အလယ်မှာ ထီးထီးမားမား။ ပင်မကျောင်းကြီးထဲမှ ဧရာမ ရုပ်ပွားတော်ကြီးက မျက်နှာကြက် ထိမတတ် မြင့်မားတော်မူလှသည်။ သောက်တော်ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ဆွမ်းတော်တို့ က ရုပ်ပွားတော်ကြီးရှေ့မှာ။ နံဘေးမှာ လည်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်လေးများ အများ အပြား အစွယ်စုံ။ သို့သော် တင်ဝင်းအဖို့ ကတော့ ဘာမျှ မမြင်။

ဒေါ်စုကြည်သည် တင်ဝင်းလက်ကို ဆွဲရင်း ကျောင်းကြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်မှာ တော့ ဆရာတော်ကြီး ဦးမေ တင်ပလ္လင် ခွေထိုင်ရင်း သီတင်းသုံးနေသည်။ ဦးခေါင်းက ရိတ်ပြီးခါစ ပြောင်လက် နေသည်။ ရှေ့က စားပွဲဝိုင်းမှာ တော့ လက်ဖက်ရည်အိုးတစ်အိုး၊ ခွက်တစ် ခွက်၊ နေကြာစေ့လှော် တစ်ပန်းကန် ရှိနေသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မျက်ကွင်းများက ချိုင့်ခွက်လျက်။ ပါးပြင် အရေပြားတို့က တွဲကျလျက်။ ခန္ဓာကိုယ်က ပါးပါးလျားလျား။ သို့သော် အားပြတ်ပိန်ချုံးနေခြင်းမျိုး မဟုတ်။ မျက်နှာတော်က ရှင်းသန့်လှသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ကင်းသော ကြည်လင်သော မျက်နှာတော်။

ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ပထမဆုံး စတင်ဆုံတွေ့ရချိန်ကို ဒေါ်စုကြည် မမေ့နိုင်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်တုန်းက မြို့တော် ရန်ကုန်မှ ရထားဖြင့်

ကြွလာသော ဘုန်းတော်ကြီးကို ဘူတာရုံတွင် ရပ်တော် မူနေသည် ကို ဈေးသွားရင်း မစုကြည် စတင် ဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။ ခြေဗလာနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးက မ စုကြည်ကို ကလောဘုန်းကြီးကျောင်း သွားရာလမ်းကို မေး၏။ မစုကြည်က ကျောင်းအထိ လိုက်ပို့၏။ လမ်းတစ်လျှောက် စကားလက်ဆုံကျသွားရင်း ထိုအချိန်မှ စ၍ ဆရာ၊ ဒကာ ဆက်ဆံရေး စတင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာတော်က သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို မစုကြည်ကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကလေးဘဝ၊ လူငယ်လူရွယ်ဘဝ၊ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ ရပုံ၊ ဘဝဇာတ်ခုံ။

၁၈၅၂ ခုနှစ် ဒုတိယ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်အပြီး မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတစ်ခုလုံး အင်္ဂလိပ် လက်အောက် ရောက်ပြီးချိန်ကစ၍ ဆန်စပါးဈေးကွက်ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသည့် အိန္ဒိယချစ်တီးတို့ အကြား ထူးထူးခြားခြား ဆန်စက်ပေါင်း များစွာ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဆန်စက်သူဌေး မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက် လာခဲ့သော ဦးမေ။ သူ့အဖေ သူဌေးကြီးက ဒေါသကြီးလှ၊ အာဏာပြင်းလှ သည့် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သဖြင့် သားသမီးတွေက ကြောက်ကြသည်။ သူ့ အမေက ရန်ကုန်ရှိ ထိပ်တန်းအင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်တွေပင် ရောဂါနာမည် မ တပ်နိုင်သော တရှောင်ရှောင် ရောဂါဆန်းတစ်မျိုး စွဲကပ်နေခဲ့သည်။ ကလေး သုံးယောက် ရပြီးချိန်မတော့ သူဌေးကြီးမှာ ရောဂါထူလှသော မိန်းမကို စိတ်ကုန်လှသဖြင့် ကလေး နှစ်ယောက်နှင့် အတူ ဆေးကုရန် ဆို သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကာလကတ္တားသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ မိသားစု လုပ်ငန်းကို ဆက်ခံရမည့် သားကြီးဩရသ မောင်မေကတော့ အဖေနှင့် အတူနေစေ။ အမေ့ ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာကြောင်း၊ မကြာခင် ပြန်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကာလကတ္တားက စာတွေ ရောက်လာတော့မောင်မေ ပျော်လှသည်။ သို့သော်လည်း ရက်ကို လစား၊ လကို နှစ်စား၍ အချိန်တွေ ကြာအောင် စာမလာ သတင်းမကြား ဖြစ်လာသောအခါမတော့ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ အမေနှင့် ညီ၊ ညီမလေးတွေကို သင်္ဘောပေါ် လိုက်ပို့ခဲ့ ခြင်းက သူတို့ကို နောက်ဆုံးမြင်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခုနစ်နှစ်သား မောင်မေ သဘောပေါက် လာခဲ့သည်။

သူ့ကို အိမ်စေများ၊ ကလေးထိန်းများက ထိန်းကျောင်းခဲ့ကြသည်။ ထမင်းချက် မိန်းမကြီးနှင့် ဥယျာဉ်မှူးတို့ လက်ထဲမှာ မောင်မေကလေး ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ယယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှာ ကတည်းက မောင် မေသည် သူတစ်ပါးကို သိပ်စိတ်ချမ်းသာစေလိုသည်။ အလိုပြည့်စေလို သည်။ ဥယျာဉ်ထဲ ကစားရသည် ကို သူ ပျော်လှသည်။ ဥယျာဉ်မှူးကို ကူညီ၍ သစ်ပင်တွေ စိုက်ပေးရသည် ကို သူ နှစ်ခြိုက်သည်။ အဖေတွေ့ တော့ သူ စိုက်ထားသည့် သစ်ပင်တွေကို အမြစ်ပါမကျန် ဆွဲနုတ်ပြီး ဒေါ သူပုန် ထသည်။ မတန်မရာအစေခံအလုပ်တွေ မလုပ်ရတဲ့ လေ။

မောင်မေကလည်း အဖေ့စကား နားထောင်ပါသည် အဖေ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာသည်။ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ခါနီးမှာတော့ သူ့အဖေက သူ့ကို သင်္ဘောသူဌေး တစ်ယောက်၏ သမီး နှင့် ကြောင်းလမ်းရမည်ဟု ကြေညာချက်ထုတ်သည်။ ရွှေချင်းထပ်မှ မြတ်သည်။ စီးပွားတွက်တွက်သည်။ ဥစ္စာခနေအင်အား ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးလာမည်တဲ့။ သို့သော်လည်း မောင်မေမှာ သူတို့ အမှုတော်ကို ကာလ ရှည်ကြာ ထမ်းလာခဲ့သည့် ထမင်းချက်ကြီး၏ သမီးလေး မမူနှင့် မေတ္တာမျှ ပြီးနေခဲ့ပြီ။ မစွမ်းရင်းကရို ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိခဲ့ပြီးပြီ။ ၁၆ နှစ်အရွယ် မမူကလေးမှာ ကိုယ်လေး လက်ဝန် ရှိနေပြီ ဆိုတာသိတော့ သူဌေးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ "ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တာပဲလေ၊ အချိန်တန်တော့ ပြီးသွားမှာ ပေါ့ ငါ့သားရဲ့၊ ပူမနေနဲ့" တဲ့။ "မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ မမူကို ကျွန်တော် အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်တယ်"ဆိုတော့ အဖေက တစ်အိမ်လုံး တုန်သွားမတတ် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်၏။

"အဖေ ပေးစားတဲ့ သူကို မယူနိုင်ဘူးဗျာ"ဟု နှုတ်လှံထိုးမိတော့ အဲဒီနေ့မှာပဲ ထမင်းချက်နှင့် သူ့သမီးကို အထုပ်ပြင်ခိုင်းပြီး ဘုံဘေ ပို့ပစ်လိုက်သည်။ "မောင်မေ သိလို့ ကတော့ နင်တို့ အသေပဲ" ဆိုသည့် ခြိမ်းခြောက်မှုနှင့် အတူ ပေါ့။ မောင်မေတစ်ယောက် ရှာပုံတော်မင်းသားလေး ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ မြန်မာ ပြည် တစ်နံတစ်လျားသာမက ဖြိတိသျှပိုင်နက် အရှေ့တောင်နှင့် တောင်အာ ရှတစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်အောင် မမူကို သူရှာသည်။ ဘုံဘေဆိပ်ကမ်းကို သင်္ဘော အဆိုက် မမူကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ မမူအသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည် ဟု ထင်နေမိသည်။ အသံကြားရာ လှည့်ကြည့်တော့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ပျားပန်းခပ်နေသည့် လူအုပ်ကြီးကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက် ရေထဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

မမူနှင့် သူ့အမေကို အစအနတောင် ရှာမရတော့။ မောင်မေ ဆောက်တည်ရာမရ ဒေါသတွေ ထွက်လာသည်။ သူ့ဘဝကို လေလွင့် ပစ်လိုက်သည်။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်သည်။ ကာလကတ္တားနှင့် စကော်ပူမှာ သောက်စားမူးယစ် ပျော်ပါးသည်။ သူ့အဖေ တစ်နှစ်လုံးရှာမှ ရသောငွေကို ဘိန်းကုန်ကူးရင်း တစ်ချီတည်း ရသည်။ အားလုံးကို လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ကုန်အောင် ဖြုန်းပစ်သည်။ ကိုလံဘိုမှ ရန်ကုန် အပြန် သင်္ဘောပေါ်မှာ သူ့ အဖေနှင့် လုပ်ငန်းချင်း ဆက်စပ်သည့် ဘုံဘေဆန်စက်သူဌေးနှင့် စကားလက်ဆုံကျသည်။ သူ့မြန်မာထမင်းချက်၏ သမီးလေးနှင့် သူ့သမီး၏ သားကလေး ဘုံဘေ ဆိပ်ကမ်းမှာ အသေဆိုးနှင့် သေရပုံကို ပြောပြတာ နားထောင်ရသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူတစ်ယောက် နောက်ကို လိုက်ရင်းသားအမိနှစ်ယောက်လုံး ရေထဲ ကျသေရသည် တဲ့။ ထိုအဖြစ်ဆိုး နောက်ပိုင်း ထမင်းချက်၏ လက်ရာသည် စားမဖြစ်လောက်အောင် ညံ့ဖျင်း လာသဖြင့် အလုပ်ထုတ်လိုက်ရသည် တဲ့။

ထိုစကားကြားပြီးနောက်ပိုင်း သူဘာလုပ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကိုတော့ ဒေါ်စုကြည်သာမက ဘယ်သူ့ကိုမျှ သူ မပြောပြဖြစ်ခဲ့။ ရန်ကုန်သို့ သင်္ဘောဆိုက်ပြီးပြီးချင်း သူ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ခြေရင်းရှိ ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်သွားခဲ့သည်။ ရဟန်းခံခဲ့သည်။ ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက်မှာ သုံး လေးနှစ် သီတင်းသုံးပြီး ဆစ်ခင်၊ နီပေါ၊ တိဗက်ဒေသများကို ကြွချီသည်။ ထေရဝါဒ၊ မဟာယာန ဗုဒ္ဓအဆုံးအမ မှန်သမျှ အစုံအလင် လေ့လာ ဆည်းပူးသည်။ ဒါဂျီလင်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကလေးမှာ နှစ် နှစ်ဆယ် ကျော် သီတင်းသုံးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မမူ၏ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော ကလော သို့ ကြွလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ ဟိုးအရင်တုန်းက သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ဥယျာဉ်ထဲမှာ၊ အစေခံတန်းလျားထဲမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ချိန်းတွေ့ကြရင်း ကလောအကြောင်း အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ကလေးနှင့် အတူ ကလော ကို ထွက်ပြေးကြဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြဖူးသည်။ တစ်လောကလုံး နေရာအနှံ့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကလောကို ဦးပဉ္ဇင်း ဦးမေ ခြေမချရဲ။ ခုတော့ အချိန်ကျခဲ့ပြီ။ သူ့သက်တော်လည်း ငါးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကလောမှာပင် သူ ခေါင်းချတော့မည်။

တင်ဝင်းသည် ဒေါ်စုကြည်လက်ကို ဆွဲလျက် ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ ဟော-ကြီးကြီးမေက ထိုင်ခိုင်းပြီ။ တင်ဝင်း ပုဆစ်တုပ် ထိုင်လိုက်သည်။ လက်အုပ်မိုး၍ ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့သည်။

တင်ဝင်း၏ အဖြစ်သနစ်ကို ဒေါ်စုကြည် ပြောပြနေချိန်တစ်လျှောက်လုံးဆရာတော်ကြီးက အာရုံစိုက်နားထောင်သည် ပြောပြီးသွားတော့ အတန်ကြာအောင် ဘာမျှ မိန့်တော်မမူသေးဘဲ ဒေါ်စုကြည်ဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့ ကလေး ထိုင်နေသည့် တင်ဝင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဆရာတော်က တိုတိုပြတ်ပြတ်သာ မိန့်၏။ သက်န်းနှင့် သပိတ်မှ တစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်မှုဗလာ ဖြစ်ရသော သာသနာ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘဝအကြောင်း၊ မိုးလင်းလင်းချင်း ဆွမ်းခံရမည့် ကိုရင် သာမဏေတို့၏ နိစ္စဓူဝ ဝတ္တရား အကြောင်း၊ စာရေး၊ စာဖတ်၊ အတွက်အချက်တွေကို လက်ထောက်ဆရာ ဦးပဉ္ဇင်း ကလေး၏ အကူအညီဖြင့် သူ သင်ကြားပေးနေသည့် အကြောင်း၊ စာပေပညာထက် နှလုံးသားထဲ ထာဝရ ကိန်းဝပ်ရမည့် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်း ကို ရစေချင်သည် က အဓိက ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်တော် မူသည်။ တင်ဝင်းက ဆရာတော်ကြီး စကားကို အသေအချာ နာယူသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ စကားလုံးတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်တွေကို မဟုတ်။ ဆရာတော် ကြီး၏ ဆည်းလည်း သံလို တည်ငြိမ်အေးမြ ချိုသာသော အသံတော်ကို အာရုံစိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအသံက အရုဏ်ဦးငှက်ကလေးတွေ၏ အသံကို သတိရစေသည်။ သူ့နားမှာ အိပ်နေသည့် ကြီးကြီးမေ၏ အသက်ရှူသံ ဖြည်းမှန်မှန်ကို သတိရစေသည်။ ထိုအသံတို့ ကို သူ

ကြားရ ရုံတင်မက အရေပြားပေါ်မှာ လက်တင်လိုက်သလို ခံလည်း ခံစားရသည်။ သူ့စိတ်ဝိညာဉ်၏ အလေးချိန်ကို အသံတွေအပေါ် တင်ထားလိုက်သည် ပဲ။ ဟော-သူ သိလိုက်ပြီ။ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထိုအသိ ဝင်လာခြင်းပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ အသေအချာကို သိလာခဲ့တော့သည်။ သူ အသံတွေကို မြင်ရပြီပဲ။ မီးခိုးငွေ့တွေလို၊ ရှေ့နောက် ရွေ့လျားနေသော လှိုင်းနုလေးတွေ လို၊ ပျောင်းညွတ်စွာ ကနေသော လက်အစုံလို။

အိမ်အပြန်ခရီးမှာ သားအမိနှစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြ။

ကြီးကြီးမေ၏ လက်သည် နွေးထွေးနူးညံ့လှချေသည် တကား။

နောက်တစ်နေ့ နေထွက်ချိန်မှ စ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သူ သွားရမည်။ သက်န်းဆီးရမည်။ သာမဏေတွေနှင့် အတူ ဆွမ်းခံကြွရမည်။ ထိုအတွေး က သူ့ကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စေသည်။ တစ်သက်လုံး နေခဲ့သည့် ခြံဝင်း ထဲမှာ ပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မလျှောက်နိုင်သော သူ့မှာ ထိုခရီးတို့ ကို မမြင်မစမ်းဖြင့် ဘယ်လို လျှောက်လှမ်းရမှာ လဲ။ အိပ်ရာနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ က ခံ့တန်းရှည်၊ ဒီနှစ်နေရာသာ သူ့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသည် ကိုလေ။

သို့သော် ကြီးကြီးမေကို သူ စောဒက မတက်ချင်။ ထို့ကြောင့် လည်း ကြီး ကြီးမေလက်ကို ဆွဲရင်း သူ တရွတ်တိုက် ပါလာခဲ့သည်။ ကုတ်ကတ် ခေါင်းမာလှသော ခွေးပျင်းလေးတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာရဘိ သကဲ့သို့။ ဟော- ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကျောင်းသားလေးတွေ၏ သံပြိုင်သီကျူးသံ၊ ထိုအသံ များက တင်ဝင်းကို ရုတ်ခြည်း စိတ်သက်သာသွားစေသည်။ လက်တွေနှင့် ပွေ့ဖက် ပွတ်သပ် ချော့မြှူပေးလိုက် သလိုပါ။ သူ နေရာမှ မရွေ့ဘဲ အသံကို နားစိုက်ထောင်နေသည်။ သူတို့ အသံတွေကြားမှ သစ်ရွက်လှုပ်သံ တိုး ညင်းညင်းကိုလည်း ကြားရသည်။ မည်ကာမတ္တ ကြားရုံမျှ ကြားခြင်း မဟုတ်။ တကယ့်ကို အနုလုံ ပဋိလုံ အသေးစိတ် ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ တစ်ရွက်နှင့် တစ်ရွက် ထပ်ကာ ပွတ်တိုက်ကာ၊ ဟော-အရွက်ကလေးတွေ ကြွေပြီ၊ ဟော-မြေပေါ်ကျပြီ၊ အင်း-ဗဟိဒ္ဓ စကြ္ဝာ ကမ္ဘာနှင့် အပြိုင် အဇ္ဈတ္တသောတကမ္ဘာ ဆိုတာလည်း ရှိသေး သလား။ လူသာမန်တွေ သတိမမူမိသည့် အာရုံ ခံစားမှုလေးတွေ ပြည့်နှက် နေသည့် အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာလေးပေါ့။

နောက်နှစ်ပေါင်းများ စွာအကြာ နယူးယောက် သံစုံဂီတပွဲတစ်ခုမှာ ပထမ ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထိုင်နားဆင်မိတော့ တင်ဝင်းတစ်ယောက် ထိုအခိုက်အတန့်လေးကို သတိရမိသည်။ နောက်ခံ ဒရမ်သံ တိုးတိုးကြားမှ တယော သံတွေ တိုးဝင်၊ ရှယ်လို၊ အိုးဘိုနှင့် ပလွေသံတွေ အားဖြည့်၊ ကလော နွေ နံနက်က သစ်ရွက်တစ်ရွက်ချင်းစီ၏ အသံလို သူ့နားထဲမှာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် သံပြိုင်ပိုဒ်မှာ

တူရိယာတွေ တစ်ပြိုင်နက် တီးမှုတ်လိုက် တော့ အသက်ရှူရပ်မတတ် ဟာဒဟာနှလုံးမှာ အပျော်ခတ်တွေနှင့် မူး နောက် ရီဝေ။

ကြီးကြီးမေက သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ သူက အမူးသမားတစ်ယောက်လို ဒယီးဒယိုင် လိုက်လာရသည်။ အသံတို့ ဆိတ်ငြိမ်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ခြေသံတွေနှင့် ကြီးကြီးမေ၏ အမောတကော အသက်ရှူသံ၊ ကြက်တွန်သံတို့မှတစ်ပါး ဘာမျှမကြားတော့။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် မခံမရပ်နိုင်လောက် အောင် နာကျင်စေတတ်သည် ပဲလေ။

*****

အခန်း(၃)

သူတို့ ကျောင်းကိုရောက်တော့ မိုးလင်းခါစသာ ရှိသေးသည်။ ပင်မ ကျောင်းဆောင် ခန်းမကြီးထဲမှာ ဆရာတော်ကြီးနှင့် သက်ကြီးဝါကြီး ဘုန်းတော်ကြီးတွေ တရားရှုမှတ်နေကြသည်။ ဦးပဥ္စင်း ငယ်ငယ် တစ်ပါး ကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မီးမွှေးဖို့ ထင်းခွဲနေသည်။ ခွေးနှစ်ကောင်က သူ့ ကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ လုပ်နေကြသည်။ သက်န်းနီညိုရောင်နှင့် ကိုရင်ကလေး တစ်ဒါဇင်လောက်က လှေကား အောက်မှာ တန်းစီနေကြပြီ။ သူတို့ က တင်ဝင်းအတွက် သင်္ကန်းတစ်စုံ ပေး၏။ သင်္ကန်းတောင်းခြင်း အမှု မြန်မြန်ပင် ပြီးသွားခဲ့သည်။ တင်ဝင်းကလေး သင်္ကန်းဆီးပြီ။ မနေ့ည ကတည်းက ကြီးကြီးမေက သူ့ကို ခေါင်းတုံးတုံးပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုရင် အသစ်စက်စက်ကလေး တင်ဝင်း၊ သူ့အသက်ထက်စာလျှင် အရပ်က မြင့် နေသည်။ ခေါင်းကလေးက လုံးလုံးဝန်းဝန်းနှင့် ချစ်စရာ။ အသားက ဖြူ ဖြူ၊ သင်္ကန်းက နီနီညိုညို၊ ပန်းရလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ မကြာခဏ လဲထား သဖြင့် ဒူးခေါင်းမှာ အမာရွတ်စွဲနေသည်။ ရှည်လျားသည့် လက်ချောင်း လေးတွေက ကျက်သရေရှိသည်။ ခြေထောက်ကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ ဖိနပ်မစီးခဲ့သဖြင့် ခြေဗလာနှင့် ကျင့်သားရပြီးသား ဖြစ်သည်။

သားကို သနားနေ၍ မဖြစ်ဟု သနားစိတ်ဝင်လာသော ဒေါ်စုကြည် မာန်တင်းသည်။ သနားနေလျှင် ဒီကလေးအဖို့ ဘယ်တော့မှ လူရာဝင်မည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထားခဲ့ရမည်ဆိုတော့ စိတ်က မချ။ ဆရာတော်ကြီးစီစဉ်ပါလိမ့်မယ်လေ။ အပေါင်းအဖော်တွေကြား နေနိုင်မှ သူ့အတွက် လုံခြုံ စိတ်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှု ဆိုတာ ရှိလာမှာ ပေါ့။ နေရစ်ခဲ့တော့ သားရေ၊ အဲ-ကိုရင်ရေ။

ကိုရင်တင်ဝင်းလက်ထဲ သပိတ်တစ်လုံးနှင့် ဝါးတုတ်တစ်ချောင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့က ကိုရင်က ဝါးတုတ်တစ်ဖက်ကို ဆွဲသည်။ ကျန် တစ်ဖက်ကို တင်ဝင်းကဆွဲ၊ ဒီလိုနည်းနှင့် ကိုရင်တင်ဝင်းကို ဆွမ်းခံထွက် စေတော့မည်။ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ကိုရင်တန်းကြီး ဆွမ်းခံကြွပြီ။ ကျောင်း ပေါက်ဝက ထွက်ပြီ။ ညာဘက်ကို ချိုးပြီ။ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနေ ပြီ။ တင်ဝင်း သတိမထားမိခင်မှာ ကိုရင်တန်းသည် ခြေလှမ်း မြန်လာခဲ့ သည်။ ဆွမ်းလောင်းမည့် အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် ရပ်ကြသည်။ လင်းအားကြီး ထဲက သဒ္ဓါတတ်အား နည်းများ မဆို ထချက်ထားကြသော ဆွမ်းနှင့် ဟင်း ကို အလှူခံကြသည်။ ဒီလိုနှင့် တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်၊ သပိတ်တို့ မှာ ဆွမ်း၊ ဟင်းတို့ ပြည့်လာခဲ့။

သပိတ်တစ်ဖက်၊ ဝါးလုံးတစ်ဖက်နှင့် ကိုရင်တင်ဝင်းကတော့ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေသည်။ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် စမ်းစမ်း လျှောက်ရသည်ကို သူ ကျင့်သားရနေပေမယ့် ခုလို သူများ ကိုင်ပေးထားသော ဝါးလုံး စ တစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး အတန်းလိုက်ကြီး လျှောက်ရသည် ကို အကျွမ်းတဝင် မရှိ။ သူ့မှာ ရှေ့က ကိုရင်ကြီးကို လုံးဝဥဿုံ မှီခိုထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ ကြီးကြီးမေ အနားမှာ မရှိသည့် အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်၊ သူ့အသံ၊ သူ့ရယ်သံတွေကို လွမ်းလှသည်။ ကိုရင်တွေက နှုတ် ဆိတ်လွန်းသည်။ သပိတ်ထဲ ဆွမ်းလောင်းချိန် သာခုခေါ်သံမှ တစ်ပါး တခြား ဘာသံမျှ မထွက်။ ဒီလောက်တောင် တိတ်တိတ်နိုင်လွန်းတာ တင် ဝင်း မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တစ်နာရီ မပြည့်တပြည့် အချိန်လောက်မှာ ပင် သူ့ခြေထောက်တွေက သဲမြေပေါ်အသားကျလာသည်။ ရဲရဲ လှမ်းလာနိုင်သည်။ တွန့်ဆုတ်တွေဝေခြင်း မရှိ၊ လဲလည်း မလဲ။ ဟန်ချက် ကို ကောင်းစွာ ထိန်းနိုင်လာသည်။ လက်တွေက တင်းခဲမနေတော့ အသားကျ ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ခြေလှမ်းတွေ သွက်လာ ကျဲလာသည်။

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ သူ့ကို ဝိုင်းကူကြသည်။ လှေကားက ကျဉ်းကျဉ်း မတ်မတ်၊ လက်ရန်းကလည်း မရှိ။ မာန်တက်နေ သည့် ကိုရင်တင်ဝင်းက သူ့ဘာသာသူ တက်ဖို့ ဆန္ဒရှိပေမယ့် ကိုရင်နှစ်ပါး က ရှေ့က ဆွဲ၊ တစ်ပါးက နောက်က တွန်းရင်း သူက မေးလိုက်ကာ လှေကားပေါ် တက်သွားကြသည်။

မီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ရင်း ဆွမ်းစားကြသည်။ မီးဖိုထဲမှ ထင်းမီးစွဲသံ တဖျစ်ဖျစ်၊ ရေနွေးအိုးဆူသံ တရှဲရှဲကို ကြားနေရသည်။ ကိုရင် တွေ အလယ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသည့် တင်ဝင်းမှာ မဆာ၊ ဟိုက်တော့ ဟိုက် နေသည်။ ဆွမ်းခံရသည် က ပင်ပန်းပေသား။ ရှေ့က ကိုရင်ကြီးကို အားကိုး ရတာ စိတ်ဆင်းရဲသည် လား မသိ။ မောတာတော့ မောတာ အမှန်ပင်။ ထို့ ကြောင့် လည်း ဆရာတော်ကြီး စာသင်ချိန်မှာ၊ နေ့လယ် တရားထိုင်ချိန်မှာ သူငိုက်သည်။ ငိုက်သမှ အကြီးအကျယ် မှောက်ထိုးလဲမတတ် ဖြစ်သဖြင့် ကိုရင်တွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ညဦးယံ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေရင်း သူ အိပ်မပျော်နိုင်။ မနက်က ကြားခဲ့ရသည့် ထူးခြားသော အသံတွေကို ပြန်အမှတ်ရနေသည်။ ဒါဟာ အိပ်မက်များ လား။ သူ့နားရွက်တွေက သူ့ကို မလှည့်စားခဲ့ဘူး ဆိုပါလျှင် ခု ဒီအသံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဘယ်လောက် အာရုံစိုက်စိုက် ဘေးက ကိုရင်တွေ၏ ဟောက်သံမှ တစ်ပါး တခြားအသံတွေ ဘာလို့ မကြားတော့တာလဲ။ မနက် ကလို အသေးစိတ် အသံလေးတွေကို သရုပ်ခွဲ ကြားချင်သည်။ သို့သော်ကြားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလေ ဘာမျှ မကြားလေ။ နောက်ဆုံးမှာ ဟောက်သံတွေ ဝေးကွာ

တိတ်ဆိတ်သွားချိန်အထိပေါ့။

ရက်တွေ ကြာလာတော့ ကိုရင်တင်ဝင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အသားကျလာခဲ့ပြီ။ တစ်မြို့လုံး ပတ်ကာ ဝါးလုံးကိုင်ရင်း ဆွမ်းခံ ပျော်ပျော်ကြီး ကြွနိုင် ပြီ။ ကျောင်းဝင်းကို အမှ ိုက်ရှင်းတတ်ပြီ။ သင်္ကန်းတွေကို ကိုယ်တိုင် လျှော်တတ်ပြီ။ ထင်းခွဲတတ်ပြီ၊ မီးမွှေးတတ်ပြီ၊ ဦးပဥ္စင်း၊ ကိုရင်တို့ ၏ အသံ တွေကိုလည်း ခွဲတတ်ပြီ၊ စကားသံတွေသာမက ချောင်းဆိုးသံ၊ လေတက် သံ၊ ကြမ်းနှင့် ခြေဖဝါး ထိသံတွေကိုပါ သူ အသေးစိတ် သိလာခဲ့ပြီ။

ဆရာတော်ကြီးနှင့် စာသင်ရသော အချိန်တွေကတော့ သူ အပျော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးကို ပတ်လည်ဝိုင်းထိုင်ကြသော စာသင်သားထဲ မှာ သူက ရှေ့ဆုံး ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ အသံသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားစဉ်ကလို ကြည်လင်မြဲ၊ ချိုသာမြဲ၊ ညှို့ငင်ဓာတ် အပြည့်အဝ ရှိမြဲပင်။ များ သောအားဖြင့်တော့ ဆရာတော်ကြီး၏ လက်ထောက် ဦးပဥ္စင်းက ဦးဆောင်သင်ကြားသည်သာ။ သင်ကြားချိန်ကုန်လျှင် တခြားစာသင်သားတွေ ထွက်သွားကြလျှင် တော့ သူ ဆရာတော်ကြီးနား ကပ်ပြီး မေးခွန်းတွေ မေးစမြဲ။

"ဘုန်းဘုန်းကြီး မျက်စိမမြင်ဘူးဆို"

"ဟေ-ငါ မမြင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောသလဲကွဲ့"

"ကြီးကြီးမေ ပြောတာ ဘုရာ့၊ ဆရာတော်ကြီးက မျက်စိကွယ်နေတယ်တဲ့

"ဩ-မျက်စိကွယ်သတဲ့ လား၊ အိမ်း-အမြင်အာရုံ ကွယ်သွားတာတော့ လေးငါးနှစ် ရှိပြီပေါ့လေ၊ ဒါက မျက်ကန်းလို့ တော့ မဆိုနိုင်ဘူးကွဲ့၊ ဒါနဲ့ ကိုရင်ရော မျက်စိကန်းသလား"

ကိုရင်တင်ဝင်းက စဉ်းစားလိုက်သည်။

"တပည့်တော် လင်းတာနဲ့ မှောင်တာကိုတော့ သိတယ် ဘုရား၊ တခြား တော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး ဘုရား"

"အိမ်း-ကိုရင့်နှာခေါင်းက အနံ့မရဘူးလားကွဲ့"

"မှန်လှပါ၊ ရပါတယ် ဘုရား"

"လက်တွေကရော အထိအတွေ့ကို မသိဘူးလားကွဲ့"

"သိပါတယ် ဘုရား"

"နားကရော မကြားဘူးလားကွဲ့"

"ကြားပါတယ် ဘုရား"

ကြားသမှ ထူးထူးကဲကဲကို ကြားကြောင်း ဘုန်းဘုန်းကြီးကို လျှောက်တင်လိုက်ရ ကောင်းမလားဟု တင်ဝင်း တွေးရင်း ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဆက်မိန့်သည်။

"ဒါဆို ကိုရင်က ဘာများ ထပ်လိုချင်သေးလို့ တုံး၊ မမြင်ရလည်း အရာဝတ္ထုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုရင် သိနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အိမ်-လောက မှာ လူတွေဟာ စက္ခုအာရုံကို အားကိုးလွန်းတော့ ကျန်အာရုံတွေဟာ အစွမ်းမထက်တော့ဘူး ကိုရင်ရဲ့၊ အပေါ်ယံ မြင်တာလေးကိုသာ ယုံတတ်ကြတဲ့ ပုထုဇဉ်တွေကိုးကွယ်၊ ကျန်အာရုံတွေဆိုတာ အကြား၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ အာရုံတွေတင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသားရဲ့ ခံစားမှု အာရုံ၊ အသည်းနှလုံးရဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်လို့ ခေါ်ကြပါစို့ ကိုရင်ရယ်"

ဆရာတော်ကြီး၏ လက်တွေ ကိုရင့်ပခုံးပေါ် ရောက်လာသည်။ လက်တွေက နွေးထွေးလွန်းလှသည်။

"အမြင်အာရုံ မရှိသူဟာ အသိ၊ သတိကို လက်မလွှတ်ရဘူး ကိုရင်ရဲ့၊ အရာရာကို သိနေဖို့ လိုတယ်၊ ဒါက ပြောတော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပဲ၊ တကယ်တော့ အင်မတန် ခက်တယ်နော်၊ ဘုန်းကြီးကိုကြည့်၊ ဘုန်းကြီးမှာ အမြင်အာရုံ မရှိဘူး၊ ဒါကို ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ ရောက်ရာပေါက်ရာ စိတ်ကို ရွက်လွှင့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အာရုံတွေဟာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်လာမယ်၊ ကလေး ဆိုးတွေ မိဘဂရုစိုက်တာ ခံချင်သလို ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်နဲ့ ဆန္ဒပြလာမယ်၊ စိတ်မရှည်ဘူး၊ အလောတကြီးနိုင်မယ် ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတွေ မှောက်ကုန်မယ်၊ ဆန်ပြုတ်တွေ မှောက်ကုန်မယ်၊ စိတ်က တောရောက် တောင်ရောက် ဖြစ်နေရင် သူများ ဘာပြောမှန်း သတိမထားမိဘူး၊ ဦးပဉ္စင်း တစ်ပါးပါး ခိုင်းတာ မလုပ်လို့ ဒေါသထွက်ရင် မီးဖိုကြီး တက်နင်းမိချင်မိ မယ်၊ ဒေါသကြောင့် ထင်းမီးသံကို မကြားတော့ဘူး၊ မီးခိုးနံ့ကို မရတော့ဘူး ကိုး ကိုရင်ရဲ့၊ အိမ်-လူတွေကို တကယ် ကန်းစေ ထိုင်းစေတာက မျက်လုံး ကြောင့်၊ နားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကိုရင်ရဲ့၊ ဒေါသကြောင့်၊ လောဘကြောင့်၊ မောဟကြောင့်၊ ဝိစိကိစ္ဆာကြောင့်၊ ဣဿာမစ္ဆရိယကြောင့် ကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသော စိတ်နှလုံး၊ သင့်တင့်သော စိတ်နှလုံးသွင်းတတ် ရတယ်၊ သည်းခံတတ်ရတယ် ကိုရင်"

ကိုရင်တင်ဝင်းက ဘုန်းဘုန်းကြီးဘက် လှည့်လိုက်သည်။

"သည်းခံတတ်ရမယ် နော် ကိုရင်"

ဆရာတော်ကြီးက ထပ်ပြောပြီး မတ်တတ်ထဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကိုရင်တင်ဝင်းက ဆရာတော်ကြီးကို တွဲမသည်။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကိုရင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ နွေလယ်မိုးပါး ကလေး ဖွဲဖွဲရွာနေခဲ့သည်။ သွပ်ပြားပေါ်မှ ကျလာသည့် ရေစက်တွေ သူတို့ ခြေထောက်ကို လာစဉ်သည်။ ဆရာတော်က ဦးခေါင်းကို အပြင်ထုတ်လိုက် သည်။ မိုးရေတွေ စိုရွှဲ သွားသည်။ ကိုရင်တင်ဝင်းကိုလည်း ခေါင်းထုတ်စေသည်။ မိုးရေက နွေးနေသည်။ အရသာက နှံ့ငြိငြိ-

"ကိုရင် ဘာကြောင့် စိုးထိတ် ကြောက်လန့်နေတာလဲ"

"ဟင်-တပည့်တော် ကြောက်တယ်လို့ ဘုန်းဘုန်းကြီးက ဘာလို့ ပြောတာလဲ"

"ကိုရင့်အသံကြောင့် ပေါ့ကွဲ့"

ဆရာတော်ကြီးစကားက သွေးထွက်အောင် မှန်လှသည်။ တင်ဝင်းလည်း သူ ဘာကို ကြောက်နေသည် ဆိုတာကို သူသေချာမသိ။ ကြောက်စိတ်သည် အရိပ်ပမာ သူ့နားမှာ အမြဲတွယ်ကပ်ပါလာသည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ သိသည် ဆိုရုံမျှ။ တစ်ခါတလေတော့ အင်မတန် အင်အားကြီးထွားပြီး လက် မှာ ချွေးစေးတွေပြန် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည် ထိ ဖြစ် တတ်သည်။

ဆရာတော်ကြီးက ထပ်မေးပြန်သည်။

"ကဲ-ကိုရင် ဘာကို ကြောက်တာလဲ ပြော"

"တပည့်တော်လည်း မသိဘူးဘုရား၊ တစ်ခါတလေ အိပ်မက်ထဲမှာ ပိုးကောင်လေးတစ်ကောင် ရောက် လာပြီး ရုတ်တရက် ကြောက်စရာ အသွင် ဖြစ်သွားလို့ လန့်နိုးတယ် ဘုရား၊ တစ်ခါတလေ သစ်ကိုင်းပေါ်က ပြုတ်ကျတာ အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ထိ ကျသွားတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ် ဘုရား"

ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်လေး၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို အသာလိမ်ဆွဲလိုက်သည်

"ကြောက်စိတ်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတယ်ကွဲ့၊ ကိုရင်ရယ်၊ နွားချေးထဲ ယင်ကောင်ဝဲသလို ကြောက်စိတ်ဟာ လူသားတွေနားမှာ တဝဲဝဲတလည်လည်နဲ့ အမြဲရှိနေတတ်တယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ကြောက်စိတ် ပေါ်လာရင် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြတယ်၊ ပုံးကြတယ်၊ ကူးကြတယ်၊ နောက်ဆုံး အမောဆို့ သေသည် အထိပေါ့၊ လူတွေဟာလည်း ကြောက်စိတ် နဲ့ ပတ်သက်လာရင် တိရစ္ဆာန်ထက်ထူးပြီး ဉာဏ်ပို မရှိဘူး။ ကိုရင်၊ ကြောက်စိတ်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့၊ ကြောက်စိတ်ကနေ ပုန်းကွယ်ဖို့ လောကမှာ နေရာ မရှိဘူး၊ မရှိပေမယ့် လူတွေဟာ ကြိုးစားကြတယ်၊

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု နဲ့ အာဏာပါဝါဟာ ကြောက်စိတ်ကို ပုန်းဖို့ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပြီး ဒါ တွေရအောင် မနားမနေ ကြိုးစားကြတယ်၊ ရလာခဲ့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်စိတ်ကို အောင်နိုင်တဲ့ အနန္တစွမ်းအားရှင်လိုလို အာရုံမှောက်မှားပြီး စိတ်ကြီးဝင်လာတယ်၊ မိသားစုအပေါ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအပေါ်၊ မိတ်ဆွေ တွေအပေါ်၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေအပေါ် ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးချင်လာတယ်၊ ရည်မှန်းချက်နဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ အကန့်အသတ် မရှိတာချင်း တူတူပဲကွဲ့၊ အာဏာ ပါဝါနဲ့ ကြွယ်ဝမှုဟာ ဘိန်းလိုပဲ စွဲတတ်တယ်၊ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ တယ် ဆိုတာ မရှိဘဲ လိုချင်ပြီးရင်း လိုချင်ရင်း ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ တကယ် တော့ ပိုက်ဆံနဲ့ အာဏာဟာ ကြောက်စိတ်ကို ပျောက်စေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုရင်၊ ကြောက်စိတ်ထက် ပိုအင်အားကြီးတဲ့ အရာဟာ လောကမှာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ကိုရင်ရဲ့”

ထိုညက ကိုရင်တင်ဝင်း အိပ်ရာပေါ်လဲ့ရင်း နားစွင့်နေခဲ့သည် ဆရာတော်ကြီးမှ လွဲ၍ ကျန်သော ဦးပဥ္စင်းနှင့် ကိုရင်အားလုံး ခန်းမကြီးထဲ စုအိပ်ကြရသည်။ အားလုံး စောင်ထူထူခြုံပြီး အိပ်မောကျနေကြပြီ။ ကြမ်း အကွဲကြောင်းတွေကြားမှ စိမ့်နေအောင် အေးသည့် လေအေးကလေးတွေ ဝင်ဝင်လာတတ်သည်။ တင်ဝင်း အားစိုက်နားစွင့်သည်။ ခွေးတစ်ကောင် ဟောင်သည်။ နောက်တစ်ကောင်၊ နောက် တစ်ကောင်၊ ခွေးအောင် ဖိုထားသော မီးဖိုထဲမှာ ထင်းမီးသံ တဖျစ်ဖျစ်။ လေအဟုန့်မှာ အသံမြည်တတ်သည့် ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်က ဆည်းလည်း လေးတွေ။ ဘုန်းကြီးများ ၏ အသက်ရှူသံတွေ၊ ဟောက်သံတွေ။ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်ညင်သာ တိတ်ဆိတ်။ ဟော-ချောက်ထဲ ကျပြန်ပြီ။ ကူကယ်ရာမဲ့၊ အတွယ် အတာမဲ့၊ ကျပြီးရင်းကျ၊ မဆုံးနိုင်အောင်ကျ၊ နက်သထက်နက်၊ အို-အသက်ရှူသံတွေ၊ ခွေးဟောင်သံတွေ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံ၊ ဟင်-အိပ်မက်က လန့်နိုးလာ တာလား၊ ဘာသံမှ မကြားဘဲ ဖြစ်သွားတာလား၊ အမြင်အာရုံကွယ်သလို အကြားအာရုံများ ကွယ်သွားတာလား။

ကြောက်စိတ်က သူ့ကို ဖိစီးလာပြန်သည်။ ဘုန်းဘုန်းကြီး၏ ဩဝါဒ စကားတွေကို သူ နှလုံး သွင်းသည်။ လောကမှာ ကြောက်စိတ်ထက် အင်အားကြီးတာ တစ်ခုပဲ ရှိသကွဲ့ ကိုရင်ရဲ့ တဲ့။ သူ ဒါကို ရှာရမည်။ မျှော် တော်ဇောဖြင့် မောမနေဖို့ တော့ လိုသည် ပေါ့။

****

အခန်း(၄)

ကျောင်းဝင်းကို ဒေါ်စုကြည် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သဖန်းပင်ရိပ်အောက်မှ ကိုရင်ခြောက်ပါးက သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ဝရန်တာ လှေကားအပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ ထိုင်နေသည့် တင်ဝင်းကို သူ အဝေးကပင် မြင်ပါ၏။ တင်ဝင်းက ပေါင်ပေါ်မှာ စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ် တင်ကာ စာမျက်နှာတွေကို လက်ထိပ်လေးတွေနှင့် စမ်းလိုက်၊ ခေါင်းကလေး လိုက်၊ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်လိုက်နှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသည်။ ဒီ လေးနှစ်အတွင်း သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သည့် နေ့လယ်ခင်းတိုင်း မှာ တင်ဝင်းကို စာဖတ်နေသည် သာ တွေ့ရတတ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် အပတ် ကတော့ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကို အသေအချာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ သားတင်ဝင်းသည် အင်မတန် ထူးခြားသည့် ပါရမီရှင် စာသင်သား တစ်ဦး ဟူ၍ပေါ့။ ၁၅နှစ်သား ကျောင်းသားကလေး၏ မှတ်ဉာဏ်က အံ့မခန်းပါပဲ တဲ့။ သူ့အတွက် ဒီကျောင်းမှာ လောကီပညာ ဆက်သင်စရာ မရှိတော့။ အိမ် ပြန်ခေါ်သွားပြီး အိမ်ကနေသာ ကျောင်းတက် တော့။

သူများ တွေ ကျောက်သင်ပုန်းကိုယ်စီနှင့် နာရီဝက်ခန့် တကုပ်ကုပ်တွက်ရသည့် သင်္ချာပုစ္ဆာကို သူ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း စိတ်တွက်ဖြင့် ဖြေရှင်း နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ကို သီးခြား ပို့ချ ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်တွေတုန်းက အင်္ဂလိပ်တစ်ဦး ပေးခဲ့သည့် ဘူဂေါလ အခြေခံဖတ်စာ စာအုပ်ကို စာအုပ်စင်မှ သူ ထုတ်သည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဘူဂေါလအကွာရာကို တင်ဝင်း အကျွမ်းတဝင် ရှိသွားခဲ့သည်။ မွေးရာပါ မျက်မမြင် သားငယ်ရှိသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ မိတ်ဆွေ အင်္ဂလိပ်အရာရှိ တစ်ဦး၏ ကောင်းမှုနှင့် ဘူဂေါလစာအုပ်တွေ အမြောက်အမြား ရထားသဖြင့် တင်ဝင်း အတွက် ဖတ်စရာ မပြတ်ခဲ့။ ထိုစာအုပ်တွေမှ တစ်ဆင့် ပုံပြင် တွေ၊ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ ခရီးသွား မှတ်တမ်းတွေ၊ စွန့်စား ခန်းဝတ္ထုတွေ၊ ပြဇာတ်တွေ၊ ဒဿနကျမ်းတွေကို သူ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ သူ ဒီ စာအုပ် တွေကို အိမ်သယ်လာခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ညတွေတုန်းကလည်း သူ့ အသံတိုးတိုးကြောင့် လန့်နိုးတော့ မှောင်မိုက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ပေါင် ပေါ်တင်ရင်း လက်နှင့် စမ်းဖတ်ကာ တတွတ်တွတ် တီးတိုး ရွတ်နေသော တင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဟဲ့-သား၊ ဘာလုပ်နေတာတုန်း" "ခရီးထွက်နေတာလေ ကြီးကြီးမေ"

မချိတင်ကဲဖြင့် ဒေါ်စုကြည် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဟုတ်သည်၊ သူ ပြော ဖူးသည် စာအုပ်ကို ဖတ်ရုံတင် ဖတ်တာမဟုတ်၊ စာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေနှင့် အတူ စီးမျောလိုက်ပါသွားရင်း တခြား တိုက်ကြီး တွေ၊ တိုင်းပြည်တွေကို သူ ရောက်သည်။ မတွေ့ဖူးသူတွေနှင့် တွေ့ရသည်။ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခွင့် ရသည် တဲ့ လေ။

ဒေါ်စုကြည် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ ဩော်-သားလေးရယ်၊ စာအုပ်ထဲ မှာ မိတ်ဆွေ ပေါသလောက် အပြင်လောကမှာ အထီးကျန်လှပါလားကွယ်။ ပညာတွေ တတ်လာပေမယ့် ခုထိ အေးတိအေးစက်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မရှိခဲ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ၊ ကိုရင်တွေ၊ ဦးပဉ္ဇင်းတွေနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံလာတာ ကြာခဲ့ပေမယ့် ထွေးရောယှက်တင် မရှိခဲ့။ အမြဲတမ်း စည်းတစ်ခု ခြားနေသလို။ ကြည့်ရတာ သူ့ကမ္ဘာထဲမည်သူမျှ ဝင်မရအောင် တားထားသည့် အလား။ သူကိုယ်တိုင်ရော၊ ဆရာတော်ကြီးရောပေါ့။ တင်ဝင်းသည် သူ့သီးခြားကမ္ဘာထဲမှာ နေထိုင်နေ ခြင်း များ လား။

ဒေါ်စုကြည်က လှေကားခြေရင်းမှ နေ၍ တင်ဝင်းကို စုတ်သပ်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် စာအုပ် နှင့် ခရီးသွားနေသည့် တင်ဝင်းက မကြား၊ အောက်မှ မော့ကြည့်နေသော ဒေါ်စုကြည်သည် တင်ဝင်း ဘယ်လောက် အရွယ်ရောက် လာပြီ ဆိုခြင်းကို ခုမှ သေချာကြည့်မိသည်။ ကျောင်းမှာ ရှိ သမျှ လူတိုင်းထက် သူက ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်နေသည်။ လယ်သမားတစ် ယောက်လို ကြွက်သားအဖုဖုနှင့် အားကောင်း မောင်းသန်။ သို့သော် လက်ချောင်းတွေကတော့ ရွှေပန်းတိမ်ဆရာတစ်ယောက်လို သွယ်လျ ရှည်လျားလှသည်။ မကြာခင် အရွယ်ရောက်လာတော့မည့် လူငယ် လူရွယ်လေး။

“မောင်တင်ဝင်းရေ”

သူ အော်ခေါ်လိုက်သည်။ လှေကားထိပ်မှ သူငယ်က အသံလာရာကို

ခေါင်းလေး ငဲ့စောင်း ကြည့်သည်။

“ကြီးကြီးမေ ဈေးခဏသွားဦးမယ်၊ သား လိုက်မလား၊ ဒီကပဲ စောင့်မ လား”

“ဒီကပဲ စောင့်မယ် ကြီးကြီးမေ”

ဟုတ်သည်။ သူ ဈေးကို မကြိုက်၊ ဆူညံလွန်းသည်၊ လူများ လွန်းသည်၊ အသံတွေ၊ အနံ့တွေက စိတ်ရှုပ်စေသည်။

“အေး အေး မြန်မြန် ပြန်ခဲ့မယ် သိလား”

တင်ဝင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ အစိမ်းရောင် လုံချည်သစ်လေးကိုခါးမှာ တင်းတင်းဆီး လိုက်ပြီး ဝရန်တာမှ တစ်ဆင့် ကျောင်းခန်းမကြီးထဲ ဝင်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ သွားမလို့ ဟန်ပြင်နေတုန်း သူ တစ်ခါမျှ မကြားဖူး သည့် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အုန်းမောင်းခေါက်သံလား၊ နာရီ စက်သံလား၊ ဟင့်အင်း-အသံက အဲသလောက်မကျယ်၊ မပြင်းထန်၊ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်၊ ဟန်ချက်ညီ စည်းချက်ကျကျ၊

တင်ဝင်း ရပ်လိုက်သည်။ ဒီကျောင်းထဲက အခန်းတိုင်း၊ ထောင့်တိုင်း နေရာမှန်သမျှ သူ သိသည်။ ဒီ အသံကို သူ မကြားဖူးတာ သေချာသည်။ ဒီမှာ တင်မက ဘယ်မှာ မှ မကြား ဖူးခဲ့။ ဒါဖြင့် ဒီအသံ ဘယ်က လာသလဲ၊ ကျောင်းတွင်းကလား၊ ကျောင်းပြင်

ခြေတစ်လှမ်း ထပ်လှမ်းလိုက်သည်။ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ အာရုံစိုက် နားထောင်သည်။ အသံက ပိုကျယ်လာသည်။ ပိုကြည်လာသည်။ တံခါးကို တိုးတိုးလေး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ခေါက်နေသလို အသံမျိုး။။ ခဏနေတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဘုန်းကြီးများ ၏ ခြေသံ၊ လေတက်သံ၊ စကားသံ၊ ပန်းကန် ခွက်ယောက်သံ၊ တံစက်မြိတ်အောက်က ခိုတွေ၊ မျက်နှာကြက်ပေါ်က ပိုးဟပ်တွေ၊ ချေးပိုးထိုးတွေ၊ နံရံထက်က အသံစူးစူးက ... ဘာတုံး၊ ယင်ကောင်တွေ နောက်ခြေထောက်ကို ပွတ်နေသံလား၊ ဟော-အပေါ်က တစ်ခုခု ပြုတ်ကျ လာပြီ၊ ငှက်မွေးလေးတစ်မျှင်၊ ထုပ်တန်းထဲက ခြသံတွေ၊ လေအဟုန့်မှာ ပါလာသော သဲမှုန်လေးတွေ၊ အဝေးက လယ်ကွင်းတွေထဲက နွားတွေ နှာမှုတ်သံ၊ ဈေးထဲက အသံတွေ၊ ထိုအသံတွေက သူ့ကို ကမ္ဘာ လောကမြင်ကွင်းကို လိုက်ကာ လှပ်ပြသလို ပြပြီး ပြန်ပြန်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့သည်။ သူ့အာရုံတွေက ပေါ်တုံ ပျောက်တုံ။

ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် မြည်သံ၊ ညည်းသံ၊ တီးတိုးလေသံ၊ မိုးပေါက်ကျသံ အားလုံးနှင့် မတူ တစ်မူ ကွဲပြားနေသည် က ခုနက တိုးညင်း ဖျော့တော့လှသည့် စည်းချက်မှန် ခေါက်သံလေးပေါ့။ တင်ဝင်းသည် အာရုံခံနေသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်သည်။ ခါတိုင်း အသံတွေလို ပေါ်တုံ ပျောက်တုံ များ ဖြစ်မည်လား၊ ခြေတစ်လှမ်း ထပ်လှမ်းလိုက်သည်။ အသက်ကို အောင့် ထားသည်။ ကြားရသေးလား၊ အင်း- ကြားရသေးသည်။ နောက်တစ် လှမ်း။ ရပ်ပြီး နားစွင့်၊ နောက်တစ်လှမ်း၊ ခြေလှမ်းတို့ နှင့် အတူ အသံက ပို ကျယ်လာသည်။ သူ ရပ်လိုက်ပြီ၊ အသံက သူ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ။

“ဘယ်သူ ရှိလဲဟင်”

သူ လေသံလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ရှိပါ့၊ ရှင့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ၊ ရှင် ကျွန်မကို နင်းမိတော့မယ်”

အလို-ကောင်မလေး တစ်ယောက် အသံပါလား၊ သူ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့် အသံ၊ သူ့ရုပ်ပုံလွှာက ဘယ်လိုမျိုးများ လဲ။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူများ လဲ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဩော်-တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ အသံတစ်သံများ ကြားမိလား”

"ဟင့်အင်း မကြားပါဘူး"

"ဒီနားမှာ ပဲဗျ"

တင်ဝင်းက ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခု အသံက အလွန့်အလွန်ကို နီးကပ်နေခဲ့ပြီ။

"ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အတော်ကျယ်ကျယ်ကို ကြားနေတယ်၊ ခင်ဗျား မကြားဘူးလား"

"မကြားဘူး"

"မျက်စိမှိတ်ကြည့်ပါလား"

မိမိက မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်သည်။

"ဘာမှ မကြားဘူး"

ပြောရင်း ရယ်ချင်လာသဖြင့် ခိခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ တင်ဝင်းက သူ့နား သို့ ကပ်သထက် ကပ်လာသည်။ သူ့ထွက်သက် နွေးနွေးပင် တင်ဝင်း မျက်နှာပေါ်ရိုက်ခတ်နေပြီ။

"အသံက ခင်ဗျားဆီက လာတာ ထင်တာပဲ"

နားကိုစွင့်ရင်း မိမိ၏ ရင်ဘတ်နားမှာ ရပ်သွားသည်။

အသံလာရာ ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်ကား ဤနေရာ၊ အသံက တခြား မဟုတ်။ မိမိ၏ နှလုံးခုန်သံ ပင်တည်း။

အမှန်ကို သိချိန်မှာ သူ့နှလုံးသားကလည်း ပြင်းထန်စွာ ခုန်လာခဲ့သည်။ သူ့အဖြစ်က သူများ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ချောင်းနားထောင်သူလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းသွားသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အဖြစ်ကို မြင်သွား၍ လား မပြော တတ်၊ မိမိ၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပါးပြင်ကို အသာကိုင်လိုက်သည် ကို ခံစားမိသည်။ ထိုလက်ဖဝါးလေး၏ အနွေးဓာတ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြာ ဆင်းသွားသည်။ ဒီလက်ကလေး သူ့ပါးပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး မခွာတော့ လျှင် ကောင်းမည်ဟု တိတ်တခိုး မျှော်လင့်မိသည်။ မဖြစ်သေး၊ သူ ထရပ် လိုက်သည်။

"ကျ-ကျွန်တော် ကြားနေရတာ ခင်ဗျားရဲ့ နှလုံးခုန်သံပဲ"

"ဟင်-ဒီလောက်အဝေးကြီးကနေ နှလုံးခုန်သံကို ရှင် ကြားတယ်လား"

မိမိက တခိခိ ရယ်ပြန်သည်။ သူ့ကို လှောင်ရယ် ရယ်နေခြင်း မဟုတ်။ ယုံကြည် ကိုးစားလို့ ရသော ရိုးသားပွင့်လင်းသည့် ရယ်သံ ဆိုတာကို သူခံစားလို့ ရသည်။

"ခင်ဗျား မယုံဘူးလား"

"မသိပါဘူးရှင့်၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ နှလုံးခုန်သံကို ဘယ်လိုမျိုး ကြားရလဲဟင်"

"အံ့မခန်းပဲ၊ ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီထက် ပိုလှတယ် သူ့အသံ က......"

တင်ဝင်း စကားလုံး ရှာနေသည်။ အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည်။ ရှာမတွေ့။ လက်လျှော့လိုက်သည်။

"မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိဘူး"

"အင်း-ရှင့်ကြည့်ရတာ နားသိပ်ကောင်းပုံပဲ"

"အင်း-ဟင့်အင်း၊ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကြားတာတော့ ကြားရတာပဲ"

သူ့အဖြစ်က လှောင်စရာ ပြောင်စရာများ ဖြစ်နေပြီလား။ မိမိ၏ လေသံထဲ မှာ တော့ သူ့ကို ပြောင်ခြင်း လှောင်ခြင်းမျိုး သူ မကြားရပါ။

နှစ်ယောက်သား အသံတိတ်သွားကြသည်။ တင်ဝင်း ဘာဆက်ပြောရ မှန်း မသိ။ မိမိ ဆိုသည့် ကောင်မလေး သူ့အနားမှ ထထွက်ပြေးသွားမှာ စိုး လှသည်။ စကားပြောပြီးရင်း ပြောနေမလား မသိ။ သူ့အသံက မိမိအတွက် နားထောင်ချင်စရာမှ ဖြစ်ရဲ့ လား။ ကဲ-ပြော၊ တစ်ခုခုပြော၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြော။

"ကျွန်-တော်-ခင်ဗျားကို ဒီကျောင်းမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး မှတ်တယ်"

နောက်ဆုံးတော့ သူ အောင်မြင်စွာ ပြောလိုက်နိုင်သည်။

"ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို မြင်ဖူးပ၊ ခဏ ခဏ မြင်ဖူးတယ်"

ထိုအချိန်မှာ မိန်းမသံ တစ်သံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာသည်။

မိမိက မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်သည်။

"ဘာမှ မကြားဘူး"

ပြောရင်း ရယ်ချင်လာသဖြင့် ခိခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ တင်ဝင်းက သူ့နား သို့

ကပ်သထက် ကပ်လာသည်။ သူ့ထွက်သက် နွေးနွေးပင် တင်ဝင်း မျက်နှာပေါ် ရိုက်ခတ်နေပြီ။

"အသံက ခင်ဗျားဆီက လာတာ ထင်တာပဲ"

နားကိုစွင့်ရင်း မိမိ၏ ရင်ဘတ်နားမှာ ရပ်သွားသည်။

အသံလာရာ ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်ကား ဤနေရာ၊ အသံက တခြား မဟုတ်။ မိမိ၏ နှလုံးခုန်သံ ပင်တည်း။

အမှန်ကို သိချိန်မှာ သူ့နှလုံးသားကလည်း ပြင်းထန်စွာ ခုန်လာခဲ့သည်။ သူ့အဖြစ်က သူများ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ချောင်းနားထောင်သူလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းသွားသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အဖြစ်ကို မြင်သွား၍ လား မပြော တတ်၊ မိမိ၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပါးပြင်ကို အသာကိုင်လိုက်သည် ကို ခံစားမိသည်။ ထိုလက်ဖဝါးလေး၏ အနွေးဓာတ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြာ ဆင်းသွားသည်။ ဒီလက်ကလေး သူ့ပါးပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး မခွာတော့ လျှင် ကောင်းမည်ဟု တိတ်တခိုး မျှော်လင့်မိသည်။ မဖြစ်သေး၊ သူ ထရပ် လိုက်သည်။

"ကျ-ကျွန်တော် ကြားနေရတာ ခင်ဗျားရဲ့ နှလုံးခုန်သံပဲ"

"ဟင်-ဒီလောက်အဝေးကြီးကနေ နှလုံးခုန်သံကို ရှင် ကြားတယ်လား"

မိမိက တခိခိ ရယ်ပြန်သည်။ သူ့ကို လှောင်ရယ် ရယ်နေခြင်း မဟုတ်။ ယုံကြည် ကိုးစားလို့ ရသော ရိုးသားပွင့်လင်းသည့် ရယ်သံ ဆိုတာကို သူခံစားလို့ ရသည်။

"ခင်ဗျား မယုံဘူးလား"

"မသိပါဘူးရှင့်၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ နှလုံးခုန်သံကို ဘယ်လိုမျိုး ကြားရလဲဟင်"

"အဲ့မခန်းပဲ၊ ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီထက် ပိုလှတယ် သူ့အသံက..."

တင်ဝင်း စကားလုံး ရှာနေသည်။ အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည်။ ရှာမတွေ့။ လက်လျှော့လိုက်သည်။

"မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိဘူး"

"အင်း-ရှင့်ကြည့်ရတာ နားသိပ်ကောင်းပုံပဲ"

"အင်း-ဟင့်အင်း၊ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကြားတာတော့ ကြားရတာပဲ"

သူ့အဖြစ်က လျောင်စရာ ပြောင်စရာများ ဖြစ်နေပြီလား။ မိမိ၏ လေသံထဲမှာ တော့ သူ့ကို ပြောင်ခြင်း လျောင်ခြင်းမျိုး သူ မကြားရပါ။

နှစ်ယောက်သား အသံတိတ်သွားကြသည်။ တင်ဝင်း ဘာဆက်ပြောရ မှန်း မသိ။ မိမိ ဆိုသည့် ကောင်မလေး သူ့အနားမှ ထထွက်ပြေးသွားမှာ စိုး လှသည်။ စကားပြောပြီးရင်း ပြောနေမလား မသိ။ သူ့အသံက မိမိအတွက် နားထောင်ချင်စရာမှ ဖြစ်ရဲ့ လား။ ကဲ-ပြော၊ တစ်ခုခုပြော၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြော။

"ကျွန်-တော်-ခင်ဗျားကို ဒီကျောင်းမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး မှတ်တယ်"

နောက်ဆုံးတော့ သူ အောင်မြင်စွာ ပြောလိုက်နိုင်သည်။

"ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို မြင်ဖူးပ၊ ခဏ ခဏ မြင်ဖူးတယ်"

ထိုအချိန်မှာ မိန်းမသံ တစ်သံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာသည်။

မိမိရေ မိမိ၊ ဘယ်နား ပုန်းနေတုန်း ဒီကောင်မလေး"

"ဒီမှာ မေမေ၊ ဒီမှာ ရှိတယ်"

"သွားစို့လေ၊ အိမ်ပြန်ကြမယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်၊ လာပြီရှင့်"

မိမိ၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ သို့သော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သံကို မကြားရ။ မိမိ၏ လက်ဖဝါးလေးက သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ထိတွေ့လာပြန်သည်။

"ကဲ-သွားရတော့မယ်၊ နောက်မှ တွေ့မယ်နော်"

သူ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ တင်ဝင်း အသေအချာ နားထောင်သည်။ မိမိ သည် မတ်တတ်ရပ်၍ လမ်းလျှောက်သွားခြင်း မဟုတ်။ လေးဖက်ထောက် ရင်း တွားသွား ထွက်ခွာသွားခြင်းပင်တကား။

****

အခန်း(၅)

ခြေထောက်တွေကို ရင်ဘတ်မှာ ကပ်၊ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် ခေါင်းတင်ရင်း ကြမ်းပေါ်မှာ တင်ဝင်း ထိုင်နေသည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးရော၊ တစ်ညလုံး ရော၊ နောက်တစ်နေ့ရော သူ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုပဲ ထိုင်နေချင်သည်။ မိမိ မရှိ တော့ပေမယ့် သူ့နှလုံးခုန်သံလေးက တင်ဝင်းနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အလား။ ဒီနေရာလေးမှာ မိမိ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်သွားခဲ့သည်။ ခုရော တခြား အသံတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြပြီလဲ။ ခေါင်းကို မော့ရင်း ဘယ်ညာလှည့်ရင်း သူ နားစိုက်ထောင်သည်။ ကြားသည်။ အားလုံးကို ကြားသည်။ ခေါင်မိုး ပေါ်က အသံ၊ နံရံက အသံ၊ သစ်သားထဲက အသံ၊ လယ်ကွင်းထဲက အသံ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အသံ၊ အံ့ဩမိသည်။ အရင်က ကြားချင်သည့် အခါ ကြားပြီး ခဏနေ ပျောက်သွားတတ်သည့် ထူးကဲသော သောတအာရုံသည် ခု သူနှင့် အတူ တစ်သားတည်း တည်ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကျယ်သော၊ တိုးသော၊ နားဝင်ပီယံ ရှိသော၊ မရှိသော အသံပေါင်းစုံကို ခု သူ ကြားခဲ့ပြီ။ ထိုအသံ တွေက ကမ္ဘာလောကကို မြင်စေဖို့ သူ့ကို ကူညီလေမည်လား။

သူ ကျောင်းပေါ်မှ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလိုက်သည်။ ကျောင်းဝင်းကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း လမ်းမပေါ် ထွက်သည်။ လမ်းမအတိုင်း အစုန် အဆန် အပြန်အလှန် ရဲတင်းစွာ မတွန့်မဆုတ် လျှောက်သည်။ တစ်မြို့လုံးမှ အသံ တွေကို သူ ကြားချင်သေးသည်။ အကျွမ်းတဝင်မရှိသော အသံအသစ်တွေ ကို နားထောင်ချင်သေးသည်။ မြေကမ္ဘာ၏ တုန်ဟည်းသံ၊ လှုပ်ရှားသံ၊အက်ကွဲသံ၊ မြည်တွန်သံ တွေကို သူ ကြားနေရသည်။ ခုတော့ ကြောက် စိတ်ရယ်လို့ တစ်စက်ကယ်မျှ မရှိလေတော့။ နားတို့ သည် မျက်လုံးကို အစားထိုးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ထင်းရှူးတောကို မြင်ခဲ့စဉ်က မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ သစ်ပင်တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေ၊ သစ်ရွက်တွေ၊ ချုံတွေ၊ ပန်းပွင့်တွေကို တစ်ပြိုင်နက် မြင်ရသော်လည်း အာရုံ စိုက်ကြည့်သည့် မြင်ကွင်းကိုသာ အသေးစိတ်မြင်သည် မဟုတ်လား။ အကြည့်ကို ရွှေ့လိုက်သည် နှင့် အာရုံစူး စိုက်ရာ မြင်ကွင်းပြောင်းသွားသော်လည်း နောက်ခံ မြင်ကွင်းကြီးကတော့ မြင်နေသည် သာ။ ခု အမြင်အစားအကြားအာရုံနှင့် အစားထိုးလျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်သာ။ အသံအားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် ကြား နေသော်လည်း နောက်ခံအသံနှင့် အာရုံစိုက်ရာအသံဟူ၍ ခွဲခြား နိုင်လာခဲ့ ပြီ။ ထို့ကြောင့် လည်း နေရထိုင်ရတာ အင်မတန် အရသာရှိလာသည်။ အသံအသစ် တွေကိုလည်း မပြတ်တမ်း သိလာခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း အုတ်တံတိုင်းတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ နားထောင်လိုက်နှင့် သူ လှေကျင့်ခန်း ဆင်းနေခဲ့သည်။ လေထဲမှ

အသံအားလုံးကိုတော့ သူ ဖမ်းယူနိုင်စွမ်း မရှိတာ သေချာသည်။ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းက အိမ်တစ်လုံးထဲမှ မီးမွှေးနေသံ၊ ကြက်သွန်၊ ချင်း၊ ခရမ်းချဥ်သီးတွေ တောက်တောက်စဥ်းသံ၊ ထမင်းအိုးငှဲ့နေသံတွေကို သူ ကြားသည်။ ကြီးကြီးမေ ချက်ပြုတ်တိုင်း ဒီအသံ တွေကို သူ ရင်းနှီးခဲ့သည် ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခု အသံကြားနေရသော အိမ်နှင့် သူ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ဝေးသည်။ ပကတိမျက်စိဖြင့်ပင် လှမ်းမမြင်နိုင်သည့် အကွာအဝေး။ ထိုအိမ်ထဲမှ အိမ်ရှင်မငယ် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်နေပုံကိုပင် သူ မြင်ယောင်လာ သည်။ သူ့နားက မြင်းတစ်ကောင် နှာမှုတ်သံ၊ လူတစ်ယောက် လမ်းမပေါ်ကွမ်းတံတွေးထွေးသံ၊ နောက်ထပ်ဘာအသံတွေကိုများ သူ ကြားနိုင်စွမ်းရှိ သေးသနည်း။ အသံတိတ် သီချင်းညည်းသံ၊ ညည်းသံ၊ ရှိုက်သံတွေကိုများ ကြားရလေဦးမလား၊ ကြားတော့ရော ဘယ်သူ့ထံမှ ထွက်လာသည့် အသံ ဆိုတာကို သူ ခွဲခြားနိုင်စွမ်း ရှိလို့ လား။ သစ်ကိုင်းကျိုးသံ တစ်ခု ကြားပြီ ဆို ပါတော့၊ ထင်းရှူးကိုင်းလား၊ ထောပတ်ပင်ကိုင်းလား၊ ရေသဖန်းပင်ကိုင်း လား၊ စက္ကူပန်းပင် ကိုင်းလား သူ သိနိုင်လို့ လား။ ခြေထောက်အောက်မှ တ စီစီ မြည်သံ ကြားပြီဆိုပါတော့၊ ချေးပိုးထိုးလား၊ မြွေလား၊ ကြွက်လား သူ ခွဲ နိုင်လို့ လား။ အသံတစ်ခု ဖြစ်တည်ရာ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဖြစ်ရပ်ကို သူ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်။ ထိုသို့ မသိနိုင်ပါလျှင် သူ့စွမ်းရည်သည် ဘာအသုံးတည့် မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် သူ အကူအညီ လိုသည်။ အကယ်၍ သာ အသံတို့ သည် ဘာသာစကားအသစ်တစ်ခု၏ စကားလုံးတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် အဓိပ္ပာယ် ကို သိရဖို့ သူ စကားပြန်လိုပါသည်။ ယုံကြည်လောက်သည့်၊ ကိုးစား လောက်သည့် အမှန်ကို ပြောမည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ပေါ့။ 1 မလှည့်ဖြားတတ်သည့်

လူသွားလူလာများ သည့် လမ်းမကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အမယ်လေး၊ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်လုံးမှ တဒုန်းဒုန်းနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ၏ နှလုံးခုန် သံတွေ၊ သြော်-လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသွင်သဏ္ဍာန်မတူရုံမက နှလုံးခုန်သံပင် ကွဲပြားကြပါလား။ တချို့က ကြည်ကြည်မြမြ။ တချို့က ပေါ့ ပေါ့ပါးပါး၊ တချို့က ကလေးသံလေးလို၊ တချို့က လေးလေးပင်ပင်၊ တချို့က အရိုင်းဆန်ဆန်၊ တချို့က သစ်တောက်ငှက် သစ်ပင်ကို ဆိတ်နေသလို အဆက်မပြတ်၊ တချို့က ပျာယီးပျာယာ၊ တချို့က အေးအေးမှန်မှန်၊ တချို့က နာရီသံလို တချက်ချက်။

“ဟဲ့-သား၊ ဘာလို့ လမ်းမကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရတာလဲ”

ကြီးကြီးမေ၏ ပူပန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကြီးကြီးမေကို စောင့်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်တာပဲ”

ဒေါ်စုကြည်က သူ့လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ အဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်း လာခဲ့ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကို ဖြတ်သည်။ ဗလီကို ကျော်သည်။

စေတီလေးတစ်ဆူနောက်က သူတို့ နေရာ ကုန်းမြင့်ကလေး ကို တက်သည်။ ဒေါ်စုကြည်က သူ့ကို တစ်ခုခု ပြောသော်လည်း ဒေါ်စု ကြည်၏ နှလုံးခုန်သံကို နားစွင့်နေသော တင်ဝင်းက မကြား။ သူ့နားထဲမှာ ကြီးကြီးမေ နှလုံးခုန်သံက ဆန်းနေသည်။ ဖွဖွ တစ်ချက်၊ ပြင်းပြင်းတစ် ချက်၊ ဖွဖွတစ်ချက်၊ ပြင်းပြင်းတစ်ချက်။ ခဏနေတော့ သူ့နားထဲမှာ အသားကျသွားသည်။ ကြီးကြီးမေနှင့် လိုက်ဖက်သားပဲ။ သူ့နှလုံးသားက သူ့စိတ်နေစိတ်ထား ခံစားချက်တွေနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ခုန်တာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အသံလိုပင် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းသွားတတ်သေးသည်။ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။

အိမ်ရောက်တော့ သူ အရင်ကလို ကြီးကြီးမေ လုပ်ပါဦး၊ ကူပါဦး မပြော ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲက ခုံရှည်မှာ ထိုင်ရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားစွင့်နေသည်။ ဒေါ်စုကြည်ကတော့ အိမ်ပြင်မှာ ထင်းခွဲ နေသည်။ သူ့နားမှာ ကြက်မတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ ထင်းရှူးကိုင်းတွေ လေအဟုန်မှာ ယိမ်းနွဲ့ နေသည်။ ငှက်ကလေးတွေ တေးဆိုနေသည်။ သူ ဒါတွေကို သိသည်။ ခွဲခြား တတ်သည်။ ခဏနေတော့ တစီစီမြည်နေသံ ဖျော့ဖျော့လေးကို ကြားရ သည်။ သူ ဒါကို မသိ။ ချေးပိုးထိုးလား၊ ပျားလား၊ ကဲ-စကားပြန်လိုလာခဲ့ ပြီ။

"ကြီးကြီးမေ၊ ကြီးကြီးမေ၊ ခဏလာပါဦး"

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ အော်ခေါ်တော့ ဒေါ်စုကြည်ခမျာ ပုဆိန်ကြီး ဘေးချပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ အမောတကော ဝင်လာခဲ့သည်။

"ဘာတုံး၊ သား မောင်တင်ဝင်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"စီခနဲ စီခနဲ မြည်နေသံကို ကြီးကြီးမေ ကြားရလား"

နှစ်ဦးသား နှုတ်ဆိတ်ကာ နားထောင်ကြသည်။

ကြီးကြီးမေနှလုံးက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ သူ အင်မတန် အာရုံစိုက်နေရပုံပင်။ ခုနက တောင်ကုန်းပေါ် တက်စဉ်က နှလုံးခုန်သံ လောက်ကို ကျယ်လောင်သည်။

"ဟင်-ကြီးကြီးမေတော့ ဘာမှ မကြားပါဘူး"

"တံခါး အပေါ်နားလောက်က ကြားရတာပဲ၊ အဲဒီနား ဘာရှိလဲ"

ဒေါ်စုကြည်က တံခါးနားသွားပြီး ကြည့်သည်။ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်သည်။

"ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မရှိဘူး သားရဲ့"

“အနားကပ်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

“ဩော်-မရှိပါဘူးဆိုမှ၊ ဖုန်တွေနဲ့ ပင့်ကူမျှင်တွေပဲ ရှိတယ်၊ နို့ မင်းက ဘာ ရှိမယ် ထင်လို့ တုံး”

“မပြောတတ်ဘူး၊ အသံက အဲဒီနားက လာတယ် ထင်တာပဲ”

ဒေါ်စုကြည် ပြူးပြဲ၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ဘာဆို ဘာမျှ ထူးခြားတာ မတွေ့။

“ခုံပေါ်တက်ကြည့်ပါလား ကြီးကြီးမေ”

တက်ဆိုတော့လည်း တက်ကြည့်ပေးရသည်။ ကြည့်သာကြည့်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မကောင်းတော့။ အနီးကပ်ကြည့်တိုင်း ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ခုလည်း မဲသဲနေသည့် မီးဖိုချောင် ထောင့်ကို သူ ပြူးပြဲ ကြည့်နေရသည်။ ပင့်ကူတစ်ကောင်မှ တစ်ပါး အခြားမရှိ။

“ဘာမျှ မရှိပါဘူးကွယ် တကယ်ပါ သားရဲ့”

တင်ဝင်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ စကားပြန်က အလုပ်မဖြစ်။ သူ မကျေနပ် သေး။

“လာ ကြီးကြီးမေ၊ ခြံထဲလိုက်ခဲ့”

သူတို့ တဲကလေးရှေ့မှာ ရပ်နေကြသည်။ ဒေါ်စုကြည် လက်ကို ကိုင်ရင်း ထူးထူးခြားခြား အသံကို သူနားစွင့်နေသည်။ ဟော-တဂွတ်ဂွတ်နှင့် ရေသောက်နေသည့် အသံမျိုး သူကြားရပြီ။

“ရေသောက်တဲ့ အသံမျိုး ကြားရလား ကြီးကြီးမေ”

ဒေါ်စုကြည် သိပါပြီ။ တင်ဝင်းအတွက် အင်မတန် အရေးကြီးသည့် အလှည့်အပြောင်း တစ်ခုကို ကြုံတွေ့နေရပြီ။ သို့သော်လည်း သူ ဘာရေသောက် သံမျှ မကြားရ။

“သားရယ် ဒီခြံထဲ တို့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဘယ်သူမှ ရေမသောက်ပါ ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် ရေသောက်နေတယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ သား ပြောတာက ရေသောက်သလို အသံမျိုး ကြားရတယ်လို့ ပြောတာပါ။ အနားမှာ ပဲ၊ သိပ်မဝေးဘူး ကြီးကြီးမေ”

ဒေါ်စုကြည်က ရှေ့နား နည်းနည်းတိုးကြည့်လိုက်သည်။

"တိုးပါဦး၊ ရှေ့နည်းနည်း တိုးဦး ကြီးကြီးမေ"

တင်ဝင်းက ညွှန်ကြားနေသည်။

ရှေ့ဆက်သွားသည်။ ခြံဝင်းနားထိ ရောက်သွားသည်။ မြေပေါ် ဒူး ထောက်လိုက်သည်။

"ကြားရပြီလားဟင်"

တင်ဝင်းအသံက မေးခွန်းမဟုတ်၊ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စုကြည် တစ်ခုခု တွေ့ချင်လိုက်တာမှ သေမ တတ်။ သို့သော် သူ ဘာမျှလည်း မတွေ့၊ ဘာမျှလည်း မကြား။

"ဟင့်အင်း"

"ဒါဆို ကြီးကြီးမေ ဘာမြင်ရလဲဟင်"

"ခြံဝင်းရယ်၊ မြက်တွေရယ်၊ မြေကြီးရယ်၊ ပန်းပင်တွေရယ်၊ ဒါတွေက လည်း ရေသောက်တဲ့ အသံတော့ မထွက်ဘူး ထင်တာပဲ သားရယ်"

သစ်ခွရိုင်းအဝါလေးတွေကို သူ ငေးနေသည်။ ပျားလေးတစ်ကောင်က ပွင့်ဖတ်တွေပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ သူ ထရပ်လိုက်သည်။

*****

အခန်း(၆)

သဲပြင်ပေါ် မျက်နှာနှင့် မှောက်ရက်ကျသည်။ ပါးစပ်ထဲ သဲတွေ ဝင်ကုန်သည်။ တင်ဝင်းသည် လမ်းဘေး သဲပြင်ပေါ်မှာ မှောက်ခုံကြီး မထနိုင်ဘဲ ချေးပိုးထိုးကောင်ကို ပက်လက်လှန်ထားသလို ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်။ သူ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ နာလို့ မဟုတ်၊ ရှက်ခြင်း၊ မခံချင်ခြင်းနှင့် ဒေါသထွက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒီနေ့ သူ့ကို လုံးဝ ကူညီမပေးဖို့ ကြီးကြီး မေကို အပြတ်မှာ ထားသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ အကူအညီမပါဘဲ သူ့တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မည်။ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်း တန်း လိုရာခရီးသို့ ရောက်ရမည်။ သူ သိပ်သေချာနေခဲ့သည်။

စက္ကူကို သောတဖြင့် အစားထိုးအံ့ဟု အသံတိတ်ကြွေးကြော်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု လွန်ကဲနေသည့် တင်ဝင်းမှာ အသံမထွက်တတ်သည့် ကျောက်တုံး၊ သစ်မြစ်နှင့် ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေကို ဘယ်အာရုံနှင့် ရှောင်တိမ်းကျော်လွှားမည်နည်း။ သူ သွားနိုင်ပြီဟု မာန်တက်ပြီး သတိ တစ်ချက် လွတ်သည်နှင့် ခြေလှမ်းမှားပြီး ဖြစ်နေကျအတိုင်း လဲတော့သည်။ မလုပ်နိုင်။ သူ မလုပ်နိုင်ပြန်ခဲ့။ ဒီအတွေးကြောင့် စိတ်က ဆိုးလာသည်။ ဒေါက ထလာသည်။ ဆရာတော်ကြီး မိန့်ခဲ့တာ အင်မတန် မှန်လှသည်။ ဒေါသ၊ ဒေါသက အာရုံတွေကို ထွေပြားစေသည်။ တင်ဝင်း ဖြည်းဖြည်း ချင်း ထရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို လုံချည်ဖြင့် သုတ်သည်။ ဆက်သွား သည်။ သို့သော် သူ့ခြေလှမ်းတွေက မရေရာလှ။ တစ်လှမ်းချင်း စမ်း၍စမ်း၍ ရန်သူ့နယ်မြေကို ဝင်ရသလို စမ်းတဝါးဝါး သွားနေသည်။

ခု တတ်နိုင်သမျှ အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ အစကတော့ လမ်းတစ်လျှောက် အသံတွေကို စူးစမ်းမည်၊ ရှာဖွေမည်၊ နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်မည်၊ ဈေးကိုပင် ကြီးကြီးမေနှင့် အတူ သွားလိုက် ဦးမည်ဟု တွက်ရေးက စက် သူဌေး လုပ်နေခဲ့သည်။ ခုတော့ သူ ကြားနေရသော အသံတွေကို သူ ပြန်လ န့်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်ရာ အရပ်သို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်လှပြီ။ သူ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လာသည်။ စေတီလေးကို ကွေ့သည်။ ညာဘက်ကို ချိုးသည်။ ကုန်းတက်အစကို ရောက်တော့မည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူ့အမည် ကို ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အသံ။

"ကိုတင်ဝင်း...ကိုတင်ဝင်း"

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ဟော...။

"ကိုတင်ဝင်းရေ"

ခုတော့ အသံရှင်ကို သူ မှတ်မိပါပြီ။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"စေတီဖြူလေးမှာ ကျွန်မ ထိုင်နေတယ်၊ အစ်ကို့ကို စောင့်နေတယ်ကော"

"ဟင်-သူက ဘယ်သွားလို့ လဲ"

"ကျွန်မတို့ က ဈေးနေ့အပတ်တိုင်း ဈေးထဲမှာ အာလူး လာရောင်းတယ်၊ ခု ကုန်းပေါ်မှာ နေတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ အစ်ကိုက ဆန်နဲ့ ကြက် သွားပေးတာ၊ သူ့ကို စောင့်နေတာရှင့်"

စေတီရှိရာသို့ တင်ဝင်း သတိကြီးစွာဖြင့် လှမ်းလိုက်သည်။ မိမိရှေ့မှာရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မလဲချင်။ စေတီပေါ်ရောက်တော့ မိမိနားမှာ သူ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ဟော-မိမိ၏ စည်းချက်ညီ ရင်ခုန်သံလေးကို သူ ကြားပြီ။ စည်းချက်ကျကျ လှလှပပ၊ သူ့ရင်ခုန်သံက တစ်ပါးသူတွေ၏ နှလုံးခုန်သံ ထက် ပိုနရီကိုက်သည်။ ပိုနူးညံ့သည်။ ရင်ခုန်သံဟု ပင် မဆိုနိုင်။ ရင်ထဲက ဂီတသံ။ နှလုံးသား၏ တေးတစ်ပုဒ်။

"တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေရေလို့၊ ကိုတင်ဝင်း လဲလာတာလား"

"အတော်ခိုက်မိသွားလား"

"ဟင့်အင်း"

မိမိ ရင်ခုန်သံနှင့် အတူ သူ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာသည်။ ယုံကြည် မှုတွေ ပြန်ရလာသည်။ အသံတွေ သူ့နေရာမှန် သူ ပြန်ရောက်သွားသည်။ မိမိက သူ့အနား တိုးလာသည်။ ကိုယ်သင်းရနံ့လေး လှိုက်ခနဲ ရသည်။ ပထမဆုံးသော မိုးဦးတစ်ပြိုက်ကျအပြီး ထင်းရှူးတောမှ လှိုက်တက်လာသည့် ရနံ့မျိုး။ ချိုသည်၊ သို့သော် မဟားတရား မဟုတ်။ အင်မတန် နုညက်၍ အထပ်အလွှာ နုနုလေးတွေ များစွာ ရှိနေသော ချိုမြမှုမျိုး။ သူတို့ စကားမ ဆိုမိကြဘဲ တိတ်နေကြသည်။ ဟော-တိုးတိတ် ညင်သာလှသည့် တ ထပ်ထပ် အသံလေးတစ်သံ ကြားရပြန်ပြီ။ သူ နားစိုက်ထောင်သည်။ စေတီ ဟိုဘက်အခြမ်းက ထွက်လာတာ သေချာသည်။ ထိုအသံကို ကြားရသလား လို့ မိမိကို သူ မေးလိုက်ရ ကောင်းမလား။ ကြားရသည် ဆိုလျှင် ဘာတွေ့မ လဲလို့ သွားကြည့်ခိုင်းချင်သည်။ ဒါဆို သူ့ဘာသာစကား၏ စကားလုံး အဓိပ္ပာယ်ကို သူ သိရမည်။ သို့သော် ဘာမှ မကြား၊ ဘာမှ မတွေ့ ဆိုရင် ရော။ မနေ့က ကြီးကြီးမေနှင့် အလုပ်မဖြစ်တာ သတိရလာသည်။ မိမိရှေ့ မှာ

အရှုးလို ဖြစ်ရမည့် အဖြစ်မျိုး မဖြစ်ချင်။ တော်ပြီ။ မမေးတာ ကောင်းသည်။

သို့သော်လည်း အသံ၏ ညှို့ဓာတ်က ပြင်းလှသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မီးစဉ်ကြည့်ကမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမေးကို အမေးဖြင့် ဆင့် မည်။

"မိမိရေ၊ တထပ်ထပ်နဲ့ မြည်နေသံကို ကြားလားဟင်"

"ဟင့်အင်း၊ မကြားပါဘူး"

"တထပ်ထပ်နဲ့ ဆိုတာက စကားအဖြစ် ပြောတာပါ၊ တူသေးသေးလေးနဲ့ သာသာလေး ထုနေသလို အသံမျိုး"

တင်ဝင်းက အုတ်ခုံပေါ်ကို လက်သည်းဖြင့် တတောက်တောက် ခပ်မြန်မြန် ခေါက်ပြလိုက်သည်။

"အဲ-အဲသလို အသံမျိုး မိမိရဲ့"

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတော့ ဘာမှ မကြားဘူး ကိုတင်ဝင်းရယ်"

"ဒါဆို စေတီနောက်မှာ ဘာရှိလဲ တစ်ချက် ကြည့်ပေးကွယ်"

"ဟင့်အင်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ ချုံပုတ်ကြီးပဲ ရှိတယ်"

"ချုံပုတ်ထဲမှာ ရော ဘာရှိလဲဟင်"

တင်ဝင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ခက်လာသည်။ မိမိသာ ကူညီခဲ့ လျှင် သူ့ပြဿနာကြီးကို ဖြေရှင်းနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

မိမိကလည်း သေချာ ကြည့်ပေးရှာသည်။ ဘာမျှတော့ မတွေ့ရ။ ငှက်သိုက် တစ်ခုက လွဲ၍ ပေါ့။

"ဘာမှ မရှိပါဘူး"

"တွေ့တာကို ပြောပြစမ်းပါ"

"ချုံရယ်၊ အရွက်တွေရယ်၊ ငှက်သိုက်ဟောင်းတစ်ခုရယ်ပဲ"

"ငှက်သိုက်ထဲမှာ ရော ဘာရှိလဲ"

"မသိဘူးလေ၊ ကြည့်ရတာတော့ ဘာမှ ရှိပုံ မရပါဘူး"

"အသံက အဲဒီ ငှက်သိုက်ထဲက လာတာပဲ၊ သေချာတယ်၊ အနားကပ်ကြည့်

ပေးပါလား မိမိရယ်”

“သိပ်မြင့်လွန်းတယ်ရှင့် ကျွန်မ မမီဘူးလေ”

ဟင်-ချုံက သူ့ရှေ့တင်ရှိတာကို အသာလေး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရင် ရရက်သားနဲ့၊ တစ်ချက်ကြည့်ရင် လုံလောက်ပြီပဲကို မိန်းကလေးရယ်။

“နေပါဦး၊ ရှင်က အဲဒီထဲမှာ ဘာရှိမယ် ထင်လို့ တုန်း”

တင်ဝင်း ငြိမ်သွားသည်။ ပြောလိုက်ရင် သူ ယုံပါ့မလား၊ ဖြီးနေတာဟု ထင်သွားမလား။

“ဥတစ်လုံး ရှိမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ခု ကြားနေရတဲ့ တထပ်ထပ် အသံဟာ အကောင်မပေါက်သေးတဲ့ ငှက်ကလေးရဲ့ ရင်ခုန်သံလို့ ထင်တယ်”

တင်ဝင်းအဖြေကို ကြားရတော့ မိမိက သဘောကျစွာ တခိခိ ရယ်သည်။

“နောက်နေတာလား ကိုတင်ဝင်းရယ်၊ ဘယ်သူမှ အဲသလောက် မကြားနိုင်ပါဘူး”

သူ စကားမပြောနိုင်၊ ဘာပြန်ပြောရမည်နည်း။

“ကိုတင်ဝင်း ကျွန်မကို ကူညီမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ကြည့်ပေးမယ်လေ၊ ကျွန်မကို ကျောပိုးနိုင်မလား”

စိတ်အားထက်သန်လှသည့် တင်ဝင်းသည် ဘာမျှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချ လိုက်သည်။ မိမိက သူ့လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်သည်။ တင် ဝင်း ဖြည်းဖြည်းထသည်။ မသက်မသာ ထရပ်သည်။ လူက ဘယ်ညာယိမ်းနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုတင်ဝင်း၊ ကျွန်မက သိပ်လေးလို့ လားဟင်”

“မ-မဟုတ်ပါဘူး၊ မလေးပါဘူး”

တကယ်လည်း အလေးချိန်ကြောင့် မဟုတ်။ ကျောပေါ် လူတစ်ယောက် ပိုးထားရသည့် တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော ခံစားချက် အသစ်၊ အထိအတွေ့ အသစ်ကြောင့် သာ။ မိမိသည် သူ့ခြေထောက်တွေကို တင်ဝင်း ခါးပေါ်မှာ ခါးထစ်ခွင် နေရာချသည်။ တင်ဝင်းက သူ့ကို နောက်ပြန်ဖက်ပေးထားရသည့် အတွက် အခု သူ့လက်နှစ်ဖက်လုံး မအားတော့၊ ရှေ့မှာ ဘာရှိမှန်း သူ မသိ။ ဒူးတွေ ခွေချင်လာသည်။

“မကြောက်နဲ့ ကိုတင်ဝင်း၊ ကျွန်မ ပြောပေးမယ် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်”

တင်ဝင်းက မလှမ်းဝံ့ လှမ်းဝံ့နှင့် တစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ နောက်တစ်လှမ်း ထပ်လှမ်း၊ ရှေ့မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ရှိတယ်၊ မနင်းမိစေနဲ့ သတိထား”

ဘယ်ခြေထောက်နားက ကျောက်တုံးကို သူ စမ်းမိသည်။ အသာရှောင်၍ ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့ စေတီလေး အနောက်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ချုံတွေနှင့် တင်ဝင်း မျက်နှာကို မရိုက်မိအောင် မိမိ က ချုံတွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖယ်ရသည်။

“ရှေ့တစ်လှမ်းပဲ ထပ်တိုးတော့၊ ရောက်ပြီ”

သူ့ပခုံးကို လက်ဖြင့်ထောက်ရင်း မိမိက ရှေ့ကို ကုန်းလိုက်သည်။ တင်ဝင်း ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း”ခုန်လာသည်။ ဟန်ချက်ကိုလည်း ထိန်းရသေး သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်ဥတစ်လုံး၊ သိပ်တော့ မကြီးဘူး”

“ဟင်-တကယ်လား”

တင်ဝင်း ပျော်လွန်းမက ပျော်သွားသည်။ မဖုံးကွယ်နိုင်လောက်အောင် ပင်။ လက်ခမောင်း ထခတ်မတတ်ပင်။ ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ မိမိသည် သူ့ဘဝ အမှောင်မိုက်ကို အလင်းပြပေးခဲ့ပြီ။ ခုတော့ သူ စကားပြန်တွေ့ခဲ့ပြီ။ အသံ တိုင်းကို သူ အဓိပ္ပာယ် ဖော်နိုင်တော့မည်။ အထပ်ထပ် ကြားနေရသည့် အသံသည် ဥခွံထဲမှ မပေါက်သေးသည့် ငှက်ကလေး၏ ရင်ခုန်သံ ဆိုတာကို ခု သူ ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိခဲ့ပြီ။ မိမိကြောင့် သူ့ကမ္ဘာ ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့ မည်။

“မိမိရယ်၊ ဘာလို့ ငှက်သိုက်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထမကြည့်ချင်တာလဲ ဟင်”

မိမိ၏ လက်တွေက တင်ဝင်းလက်များကို ကိုင်ပြီး သူ့ခြေသလုံးသားများ ဆီသို့ နေရာရွှေ့ပေးသည်။ မိမိ၏ အရေပြားက နူးညံ့လှသည် ကော။ သူ့ပါး ပြင်နှင့် မကြာခဏ ကပ်ကပ်ထားတတ်သော သစ်ပင်တွေမှာ ကပ်နေတတ် သည့် ရေညှိပွင့်လေးတွေထက်ပင် နူးညံ့သေးသည်။ သူ့လက်များက မိမိ၏ ခြေထောက်တွေကို စမ်းမိသည်။ ဒူးခေါင်းမှ သည် ခြေမျက်စိထဲ။ အို- ခြေထောက်တွေက ပုံပျက်ပန်းပျက် သေးကွေးကြုံလှီ အတွင်းသို့ ခွင်ပြီး လုံးလုံး လှုပ်ရှား၍ မရပါကလား။

*****

အခန်း(၇)

သားချည်းပဲ ငါးယောက်မွေးထားသည့် မရတနာသည် သမီးကလေး မွေးဖွားချိန်ကို သူ့ဘဝ၏ အလှဆုံး အချိန်ဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။ သမီး မိန်းကလေး လိုချင်သော်လည်း ကလေး မရနိုင်တော့ဟု စိတ်တုံးတုံး ချလိုက်သည့် အရွယ်မှ သမီးကလေး ရလာသည့် အတွက် သူ ဝမ်းသာလှသည်။ ၃၈ နှစ် အရွယ်မှ မွေးခဲ့သည့် သမီးလေးသည် ဘဝမှာ တန်ကြေးမဖြတ်နိုင်သည့် လက်ဆောင်ပင်။ သမီးလေးကို ဝမ်းထဲမှာ ကိုးလလွယ်ခဲ့ရသည့် ကာလများ မှာ သူ့ကို ဘာဒုက္ခမျှ မပေးခဲ့။ နေ့စဉ် အလုပ်နဲ့ လက် မပြတ်တမ်း လုပ်နိုင်ခဲ့ သည်။ လယ်ကွင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ခါးဆန့်၊ မျက်စိမှ ိတ်၊ ဗိုက်ကို ပွတ်ရင်း ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ညည ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးလှုပ်လျှင် သူ နိုးလာ တတ်သည်။ သားအိမ်ထဲမှာ လှုပ်ရှား ကန်ကျောက်နေသည့် ကလေးငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရ သိရသည့် အခိုက်အတန့်ထက် လှပသောအရာသည် မ ရှိ။ မွေးမွေးချင်း သမီးလေးမှန်း သိရသည်။ အနက်ဘက် ယိမ်းသည့် မျက်လုံးညိုညိုကြီးတွေက လှလိုက်တာ၊ အသားအရောင်ကလည်း တခြား ကလေးတွေထက် လတ်၏။ ခေါင်းလေးက လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ ဘာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျှ မရှိ၊ မျက်နှာကျကလည်း ပြောစရာ မရှိ။ မွေးပေးသော သားဖွားဆရာမပင်လျှင် မွေးပေးသမျှထဲ အလှဆုံးကလေးလေးဟု အံ့သြ ဘနန်းဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုခဲ့သည်။ သမီးလေး မိမိကို ပွေ့ထားရင်း မ ရတနာ ပျော်လှသည်။ သမီးလေးက သူ့ကို မျက်ဝန်းညိုကြီးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ချိန်တွေဆို ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ။ သားတွေ မွေးစဉ်ကထက် ပိုကဲ သည့် ခံစားမှု။ ဟော-သမီးလေး ပြုံးပြီ။ လှလိုက်သည့် အပြုံးလေး။ တစ်ခါ မျှ မမြင်ဖူးလောက်အောင်ပါပဲ။ ရတနာ အားလုံးကိုမေ့၊ လောကကြီးကို မေ့။ ထိုသို့ မေ့နေသည့် အတွက် သမီးလေး၏ မွေးရာပါ ပုံပျက် ပန်းပျက် ခွင်ပြီး လှုပ်ရှားမှု အလျှင်းမရှိသည့် ခြေထောက်အစုံကို သူ သတိမထားမိ၊ သူ့ယောကျ်ား ကိုမိုးကသာ စတင် သတိထားမိ၏။ ကိုမိုးသည် ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်ရင်း သမီးခြေထောက်တွေကို ရတနာ့အား ပြ၏။

"ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တော့ ဘယ်တူပါ့မတုန်းတော်"

ရတနာက ကိုမိုးကို ဤသို့ပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောခဲ့ပြီး အလွမ်းဇာတ်ကို ပြည်ဖုံးကား ချခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရွာထဲမှ ပျံ့လွင့်လာသော ကောလာဟလများကို သူ နားရှိ၍ ကြားပါသည်။ သမီးလေးဟာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်တုန်းက ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း ကျိုးသွား၍ ပစ်သတ် အဆုံးစီရင်လိုက် သော စကော့လူမျိုး သခင်ကြီးတစ်ယောက်၏ မြည်းကလေး ဝင်စားတာတဲ့ လေ။ ကြာကြာခံမယ် မထင်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီသမီးလေး မွေးပြီးမှ သီးနှံ တွေ ဖြစ်ထွန်း

စီးပွားတွေ တက်ပြီး သွပ်မိုး ပျဉ်ကာ အိမ်သစ်ကလေး ဆောက်နိုင်လာသည် ကို သူတို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပင်။ သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာကောင်း၏ အဖိုးအခက ရောက်လာခဲ့သည် သာ။ ဒုက္ခိတကလေး လေး ရှိတာ ရွာနာတယ်၊ သူ့ကလေးဟာ ကပ်ဆိုး၏ ရှေ့ပြေး တမန်၊ တော ထဲ သွားပစ်လှည့် အစရှိသည့် အသံတွေမျိုးစုံ ထွက်လာသည်။ ကိုမိုး မိဘ များကလည်း ရတနာ့ကို နက္ခတ်ဗေဒင် မေးဖို့ စဉ်ဆက်မပြတ် တွန်းအားပေးသည်။ ဘယ်ဗေဒင်ဆရာ မေးမေး သမီးလေးကို ကံကောင်း ခြင်းလက်ဆောင်ဟု ဟောစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒါကြောင့် ဒီစကားတွေကို ရတနာ နားမထောင်။ ကြယ်တွေ၊ နက္ခတ်တွေထက် သူ့ကြမ္မာကိုသာ သူဖန်တီးမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ယုံစားသည်။ သူ့သမီးသည် အလွန် ရှားပါးတန်ဖိုးရှိသည့် ရတနာလေးပင်။

သမီး တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးအချိန်အထိ ကိုမိုးမှာ လည်း သူ့သမီးသူ ရှုံ့နေခဲ့ သည်။ မထိရဲ၊ မတို့ ရဲ၊ သူ့သားတွေ ညီမလေးကို ချီမည် ပိုးမည် ကြံလျှင် သူက အရင်ဟန့်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရတနာ သူ့ကို ပြောရပြီ။

“ခြေခွင်တာဟာ ကူးစက်ရောဂါ မဟုတ်ပါဘူးတော်”

“အင်းပါ၊ သိပါတယ်”

“သိတယ်လား၊ ဒါဖြင့် တော် သမီးကို ဘာလို့ ကြည့်တောင် မကြည့်တာ လဲ”

ရတနာက သမီးခန္ဓာကိုယ်ကို ထွေးပွေ့ထားသော စောင်တွေကို ခြေမြန် လက်မြန် ခွာချ ပစ်လိုက်သည်။

ကိုမိုး နောက်တွန့်သွားသည်။ သမီးလေး မိမိက ကိုယ်လုံးတီးကလေးနှင့် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ။ အေးလှသည့် အချိန်မို့ ကလေး ဖြဲခနဲ အော်ငိုမည် ထင်သော်လည်း မငို။ သူ့အဖေကိုသာ မျှော်လင့်ခြင်း ကြီးစွာ စိုက်ကြည့်နေ ခဲ့သည်။

“ဘာလို့ လဲ ကိုမိုး၊ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ”

ကိုမိုးသည် သမီး၏ ဗိုက်ကလေးကို အသာအယာ ထိကြည့်သည်။ သေးကွေး ကြုံလှီသော ပေါင်တံလေးများ၊ ဒူးခေါင်းလေးများကို လက်ဖဝါး များ ဖြင့် စမ်းရင်း အတွင်းသို့ ခွင်နေသော ခြေထောက် သေးသေးလေးနှစ် ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မိမိလေးက သူ့အဖေကို ပြုံးပြနေသည်

သူ့အကြည့် သူ့အပြုံးက သူ့အမေ ရတနာချွတ်စွပ်။ ထိုအကြည့် ထိုအပြုံးတွေကို သူ ခုခံ တော်လှန်နိုင်စွမ်း မရှိ။ သမီးကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်ခဲ့သည် ကို ကိုမိုး ရှက်နေမိသည်။

ရတနာက ကလေးကို အနီးပြန်ထုပ်ပြီး နို့တိုက်နေသည်။

သမီးသည် အမေဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးလှလှ၊ အပြုံးလှလှတွေကိုသာ အမွေဆက်ခံသည် မဟုတ်။ ရတနာ၏ ရောင့်ရဲလွယ်သော၊ စိတ်ဆိုးခဲသော၊ ပျော်ပျော်နေသေခဲ စိတ်ထားကိုလည်း အမွေအပြည့်အဝ ဆက်ခံသည် ကို ကိုမိုးသိခဲ့ပါပြီ။ သမီးက ငိုခဲသည်။ ဟစ်အော် သောင်းကျန်းခြင်း အလျှင်းမရှိ။ ညဆိုဘာဒုက္ခမျှ မပေး၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြင်သမျှ အရာတိုင်းကို သူနှင့်လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် ညှိယူသည် သာ။

နောက်တစ်နှစ် ကျော်လာချိန်မှာ တော့ မိမိသည် တွားသွားဖို့ ကြိုးစားနေသည် ကို ကိုမိုးနှင့် ရတနာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ လက်ရန်းကလေးကို ကိုင်၍ ဆွဲတက်ဖို့ လုံ့လစိုက်နေသည်။ ခြံထဲမှာ ကြက်စာ ကျွေးနေကြသည့် လင်မယားနှစ်ယောက် သမီးလေးကို ဘာမျှ မပြောဘဲ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ခွင်နေသော ခြေထောက်လေးများ ပေါ်ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး၏ အလေးချိန်ကို တင်နိုင် အောင် ချိန်ဆနေသည်။ ဟော-သူရပ်နိုင်သွားပြီ၊ မိဘတွေဘက် တစ်ချက် ကြည့်ရင်း ဖုတ်ခနဲ ခွေကျသွားသည်။ သူအလျှော့မပေး။ ရပ်ဖို့ ကြိုးစား ပြန်သည်။ လဲပြန်သည်။ ရပ်ပြန်သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ။ ကိုမိုး ရင် မှာ မချိလွန်းသဖြင့် သမီးကို ဟန့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ရတနာကသူ့ကို ဆွဲထားရင်း-

“နေပါစေ၊ သူ့ခြေထောက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မသယ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို သူ သိပါစေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒါကို မည်သည့် တန်ခိုးရှင်ကမျှ ပြောင်းလဲပေးနိုင်စွမ်းမရှိ။

မိမိက လုံးဝ မငို။ မျက်လုံးလေးကို ပွတ်ရင်း ဝရန်တာ လက်ရန်းကို ကြည့်နေသည်။ လက်ရန်းက တစ်ခုခုများ မှားနေသလား ဆိုသည့် ပုံမျိုးပေါ့။ သူထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြိုးစားနေသည်။ ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီးချိန်မှာ တော့ လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့၊ ရပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှုကို သူ လက်လျှော့လိုက်သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ကြိုးစားခဲ့မှုကို ထိုင်ချရင်း၊ မိဘတွေဘက် လှည့်ကာ ရယ်ပြရင်း ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူ ဖင်တွန်းကာ သွား သည်။ တွားသွားသည်။ လေးဖက်ထောက် သွားသည်။ သွားလို့ ရသည့် နည်းမှန်သမျှနှင့် သွားသည်။ ကြက်တွေကို ခြောက်သည်။ မိုးရွာလျှင် ဗွက် ထဲ လူးသည်။ အစ်ကိုတွေနှင့် တူတူပုန်းတမ်း ကစားသည်။ သူ့ကို ရှာတွေ့ ခဲလှသည်။

ခြေထောက်၏ အသုံးဝင်မှုတွေကို နောက်တော့ သူ တဖြည်းဖြည်း ပိုပိုသိ

လာခဲ့သည်။ အိမ်နီး နားချင်းကလေးတွေ ပြေးလွှား ဆော့ကစား ယူကလစ်ပင်ပေါ် တက်နေသည် ကို ဝရန်တာမှ သူ ထိုင်ငေး တတ်သည်။ ကံစီမံရာ ဖြစ်သော လောကခံကို သူ လက်ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း ရတနာ သိသည်။ မိမိသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မလှုပ်ရှားနိုင်သည် မှာ မှန်၏။ သို့သော် သူ၏ စူးစမ်းချင်စိတ်နှင့် တခြားသော ဘဝ၏ အရသာအသွေးတို့ က အကန့်အသတ် မရှိ။

ထိုအရာများ ထဲမှ တစ်ခုက သူ့အသံ ဖြစ်သည်။ ကလေးပေါက်စ အရွယ် က ရတနာသည် လယ်ထဲ ဆင်းတိုင်း သူ့သမီးကို ကျောပိုးခေါ်သွား တတ်သည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း သီချင်းလေး တအေးအေးဖြင့် ရှိနေ တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ကြာလာတော့ သူ့အမေ ဆိုသမျှ သီချင်းတွေ အားလုံးကို သူ အလွတ် ရလာသည်။ အရွယ်လေးရလာတော့ အမေနှင့်သမီး သံပြိုင်တေးသီကျူးကြသည်။ ခုနစ်နှစ် သမီးအရွယ်မှာ ပင် ထူးထူး ကဲကဲ ချိုကြည်မြနေသော သူ့အသံကို အိမ်နီးနားချင်းများ သတိထားမိ လာ ကြသည်။ သူ သီချင်းဆိုနေပြီဆိုလျှင် ရပ်၍ ထိုင်၍ နားအရသာခံ နားထောင်တတ်သော ပရိသတ် တဖြည်းဖြည်း တိုးလာသည်။ သူတို့ အိမ် ဝိုင်းကလေးအပြည့် ပရိသတ် များ လာသည် လမ်းပေါ်မှာ မိုးတိုးမတ်တတ် နားထောင်သူတွေကလည်း မနည်းမနော။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် သူ့အသံသည် သုတိသာယာ ရှိခြင်းသာမက ပဥ္စလက်ဆန်ဆန် အစွမ်း တွေပါရှိသည် ဟု ယုံမှတ်လာကြသူတွေ ပေါလာသည်။ နှစ်နှစ်လောက် အိပ်ရာထဲ လဲနေသော မုဆိုးမကြီးသည် မိမိအသံကိုကြား၍ လူအုပ်ထဲ တိုးဝင် လာပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ထကသည့် အကြောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းခူကွက်တွေ ဖုံး၍ ငါးဟု ခေါ်ကြသော သူငယ်လေးတစ်ယောက် မိမိ သီချင်းသံကို နေ့စဉ် နားထောင်ပြီး ခြောက်လအတွင်း တစ်ကွက်မကျန် ရောဂါပျောက်သွားသည့် အကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်လာကြသည်။

အမေနှင့် အတူ ဈေးသွားပြီး ဈေးထဲမှာ သူ သီချင်းဆိုလျှင် လူတွေက တစ် အုပ်တစ်မ ဖြစ်လာ တတ်သည်။ ရဲတွေ လာ၍ တားယူရသည် အထိ။ ပသို့ ဆိုစေ မိမိ၏ ကျော်စောသတင်းက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ဘုရင့် တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူ၍ ကလောမှာ အခြေချနေသော အိုင်းရစ် ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး သေအံ့မူးမူး အချိန်တွင် မိမိကို ဖိတ်ပြီး သီချင်းဆိုခိုင်းခဲ့ သည် နောက်တော့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ မွေးနေ့ မင်္ဂလာတွေ၊ အခမ်းအနားတွေမှာ ပင်တိုင်အဆိုရှင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့မိသားစုသည် လည်း ဆန်ဆီဆား၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ကြက် အစရှိသဖြင့် တုံ့ပြန် လက်ဆောင်တွေ တနင့်တပိုးပေါ့။ သမီးလေး၏ အဆိုရှင် ဘဝကို အားပေးအားမြှောက်ပြုမည်၊ သူ့ယာကို လူငှားချထားမည် အစရှိသဖြင့် ကိုမိုးက ကြံစည်နေတုန်း ဗြုန်းခနဲ မိမိက သီချင်းမဆိုတော့ဟု ရုတ်တရက် ကြေညာ လိုက်သည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်ချိန်မှာ ခြံထဲက ကွပ်ပျစ်မှာ သူတို့ မိသားစု ဝိုင်းဖွဲ့ကြချိန်။ ဆည်းဆာချိန် ပေမယ့် အတော်အေးနေခဲ့ပြီ။ ရတနာက သူ့သမီးကို အနွေးထည်ကြီး ခြုံပေးထားသည်။ မိမိက သနပ်ခါးတုံးတွ ဆေးရင်း၊ ရတနာက ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ရွေးရင်း၊ အိမ်အောက်က ဝက်က တအီအီ၊ ယာထဲက ကျွဲက မစင်စွန့်၊ အနံ့တွေက ခြံဝင်းထဲမှာ လှိုင်လို့။ သီချင်းမဆို တော့ဘူး ဆိုသည့် စကားကို ကိုမိုးက ရယ်စရာပြောသည် ဟု ထင်နေသည်

"ဟင်-ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး"

"ပျော်စရာ မကောင်းတော့လို့ "

"ဟင်-ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အဖေကလည်း"

"ဒါပေမဲ့ သမီးအသံက တနေ့တခြား ပိုကောင်းလာတာလေ"

"တော်ပါတော့ အဖေရယ်၊ အဲလို ပြောတာတွေ မကြားချင်တော့ပါဘူး"

"ဒါဆို နောက် ဘယ်တော့မှ သီချင်းမဆိုတော့ဘူးလား"

"အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ သမီး အသံကို ရွှေတာမလို့"

"ဟင်-ဘာအတွက် ရွှေတာမှာ တုံး"

"သမီးလည်း မသိပါဘူး အဖေရယ်"

ကိစ္စပြတ်ပြီ၊ ပတ်တောပိတ်ပြီ ဆိုခြင်းကို ကိုမိုး ကောင်းစွာ သိသည်။ အမေတူသမီးပေပဲ။ အမေ့လိုပဲ ခေါင်းကြောမာသည်။ ဘူးဆို ဖရုံမသီးဘူး ဆိုသည့် အစားမျိုး။ ဒါကိုပဲ ကိုမိုးက သဘောကျ လှသည် မဟုတ်လား။

မိမိ အသက် ၁၄ နှစ် ပြည့်ပြီးခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဣတ္ထိယသဘာဝပြောင်းလဲမှုတွေကို ရတနာ ကောင်းကောင်း သတိထားမိသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းကလေးက လှသထက် လှလာသည်။ အသံက အပျိုဖော်ဝင်လာတော့ ပိုသာယာလာသည်။ မျက်ဝန်းညိုတွေက အရောင် တဖျတ်ဖျတ် လက်လာသည်။ မန်ကျည်းညိုရောင် အသားက စိုလာသည် တွားသွားရသည့် လက်တွေက အသားမာ တက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်ခြင်း မရှိဘဲ သွဲ့သွဲ့ပျောင်းပျောင်းကလေး။ လက်ချောင်းတွေ ကတော့ သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ချက်ပြုတ်လှီးချွတ်လျှင် သူ့ လက်မြန်မှုကို ရတနာ မမီ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က သမီးကို ရက်ကန်းသင် ပေးခဲ့သည်။ အခုတော့

သူ့ထက်ပို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရက်တတ်နေပြီ။ အရင်တုန်းကတော့ သမီးလေးကို ကြည့်ရင်း တိတ်တခိုး ရင်မောနေတတ် သည့် ရတနာ့ခမျာ နိုးတစ်ဝက် ချောက်အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ခဲ့ဖူးပါသည်၊ ဈေးထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဖုန်းတောင်းယာစကာလို လေးဖက်တွား သွားရင်း အများ ရယ်ပွဲဖွဲ့ခံ ဖြစ်ရရှာသည့် သမီးကလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာ။ တစ်ခါတလေ သာစည်သို့ အစုန်ရထားကို မီအောင် တွားသွားရင်း တွဲပေါ် မတက်နိုင်မီ ရထား ထွက်သွားသဖြင့် အမြဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသော သမီး ကလေး၏ ပုံရိပ်လွှာ။

တစ်ခါတလေလည်း အိပ်မက်မမက်ဘဲ တွေးမိသည်။ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မိမိသည် အိမ်သို့ ဧည့်သည် တွေ ရောက်လာလျှင် ဘယ်လို ကြိုမည်နည်း။ လေးဖက်ထောက်ရင်း ကြွပါရှင့်၊ လာပါရှင့်ဟု ခရီး ဦးကြိုပြုနေမည်လား တွေးမိသည် နှင့် ပင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသည်။

ခုတော့ သူ စိုးရိမ်သမျှ စိတ်ပူသမျှ အဟောသိကံ ဖြစ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုသိတော့ ဝမ်းမြောက်စိတ်ဖြင့် သူ မယုံနိုင်အောင်ပင်။ မိမိသည် သူ ထင်သလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် တိရစ္ဆာန်သာသာ ဘဝမျိုးသို့ လုံးဝမရောက်။ တင့်တင့်တယ်တယ် လှသွေးကြွယ်ရင်း ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်နှင့် မိန်းမပျိုလေး ဖြစ်၍ လာတော့သည် ကိုး။

*****

ဒုတိယပိုင်း(ခ)

အခန်း(၈)

ထိုဇာတ်လမ်း ထိုနေရာအရောက်မှာ အရင်က ကျွန်မ တစ်သက်လုံး သိလာခဲ့သည့် ဂျူလီယာအနေနှင့် ထထွက်သွားပေမည်။ ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်မည်။ ဦးဘကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ ကြည့်ရင်း စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ယူ၍ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်မည်။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း အဖြီးအဖြန်း အရွှီးအ ရွှမ်းအနေနှင့် ဆင်ထားသည့် ဇာတ်နာတစ်ပုဒ်ဟု ကြေညာရင်း ကျောခိုင်း မည်။

သို့သော် ခုတော့ ကျွန်မ ကြွက်သားတစ်မျှင်ပင် မလှုပ်နိုင်။ ထရပ်လိုက်ချင်သော်လည်း အင်အား မရှိ။ ဦးဘ ပုံပြင်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမည်ကို ကျွန်မ မသိပါလေတော့။ လွန်လွန်းလှသည်။ ကျွန်မ အတွက် ဇာတ်နာ လွန်းလှသည်။ ဘယ့်နှယ်၊ ဖေဖေ့မှာ ငယ်ဘဝက မျက်စိကန်းနေရုံနှင့် ပင် အားမရသေးဘဲ လေးဖက်တွားသွားရသည့် အကြောသေ ဒုက္ခိတ ဝေဒနာရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ နှလုံးသားကို ပေးဆပ် ဒူးထောက်ခဲ့ရသတဲ့ လား။ ဒီမိန်းမကြောင့် ၃၅ နှစ်တိတိ ဆူကြုံနိမ့်မြင့် အခြေအနေတွေကို အတူရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် မိသားစုကို စွန့်ခွာသွားတဲ့ လား၊ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ကွဲကွာနေခဲ့ပြီးမှ လေ။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ဖေဖေ ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားတစ်ခွန်းကို မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။ လောကမှာ လူသားတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ အရာ ဆိုတာ မရှိ သလောက်ပဲ။ ကောင်းတာဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အင်မတန် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသည့် ကက်သလစ်စစ်စစ် မေမေ့ မောင်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ၁၆ နှစ်သမီး သူတို့ ကလေးထိန်းကောင်မလေးနှင့် ဇာတ်လမ်းရှုပ်ခဲ့သည့် အရှုပ်ထုပ်ကြီး အတွက် ဖေဖေပြောခဲ့သည့် စားပါ။ မေမေကတော့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ခဲ့။ "ဖြစ်ရလေ ဝေါလ်တာ ရယ် ဖြစ်ရလေ၊ မင်း ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး"ဟု ဖွတ်ငြင်း ဖွတ်ပြောနေခဲ့သည်။ ဖေဖေကတော့ ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမျှ တုန်လှုပ်ဟန်မပြ။ လူဟာ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒီလူတစ်ယောက်ကို သိကျွမ်းနေတဲ့ အတွက် ဒါမျိုး သူ မလုပ်လောက်ပါဘူးလို့ ယုံမှတ်ထားလို့ မရဘူးတဲ့။ ဒါအဆိုးမြင်တာ မဟုတ်ဘူး ဟု လည်း ရှင်းပြသည်။ လူတစ် ယောက်အပေါ် မျှော်လင့်ချက်တွေ သိပ်ထားခဲ့ရင် ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက် အတိုင်း ဖြစ်မလာသည့် အခါ အင်မတန် ခံစားရတတ်သတဲ့။ အဲဒီ ခံစားမှု တွေကပဲ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ကွဲရဲ့ ခြင်း၊

ရှုတ်ချခြင်း၊ အထင်သေးခြင်း၊ ဝိုင်းပယ်ခြင်း ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဖြစ်လာစေသတဲ့။

ခုချိန်ထိ ဦးဘ၏ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီးသည့် အခါ ဖေဖွေဘဝ ကောက်ကြောင်းကလေး တစ်ခု ပုံပေါ်စပြုလာခဲ့သည်။ ခုတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တွင်းမှ အချေအတင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြသည့် အသံနှစ်သံကို ကြားစ ပြုပြီ။ တစ်သံက ရှေ့နေမ အသံ။ သူက သံသယသမား၊ အချက်အလက်တွေ လိုချင်သည်၊ အပြစ်ရှိသူကို ရှာသည်၊ အပြစ်ပေးနိုင်မည့် အချက်တွေကို စွဲချက်တင်ဖို့ တကဲကဲ။ နောက်တစ်သံက ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့သည့် အသံ။ စောင့်ပါ၊ ဆက်နားထောင်ပါ၊ ထွက်မသွားနဲ့၊ မကြောက်နဲ့၊ ရှောင်မ သွားနဲ့၊ ရဲရဲရင်ဆိုင်။

"ကလေးမ ဆာရောပေါ့"

ဦးဘ အသံကြောင့် ကျွန်မ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

"ကျုပ် စားစရာ ပြင်ခိုင်းထားပါတယ်"

သူက ကျွန်မ နားမလည်နိုင်သည့် ဘာသာစကားဖြင့် အသံပြုလိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် လင်ပန်း တစ်ချပ်ဖြင့် ထွက် လာသည်။ စားစရာတွေကို ရိုရိုကျိုးကျိုးပင် စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။ ဦးဘ က ကျွန်မကို ပန်းကန်နှစ်ချပ် ပေး၏။ ပထမ ပန်းကန်ထဲမှာ နံပြား ခပ်ပါး ပါး သုံးချပ်နှင့် ထမင်းနည်းနည်း၊ နောက်ပန်းကန်ထဲမှာ ညိုတိုတို အရည် ဆမ်းထားသည့် အသားတုံးများ။ လက်သုတ်ပဝါ အဖြူတစ်ထည်နှင့် ဇွန်း လေးတစ်ချောင်းကိုလည်း သူ ကမ်းပေးသည်။

"ဒါ ဗမာ ကြက်သားချက်လေ၊ အိန္ဒိယ နံပြားနဲ့ တွဲစားရတယ်၊ ကလေးမ ကြိုက်မယ် ထင်ပါတယ်"

အစားအသောက်တွေကို ကျွန်မ မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိဟန်တူသည်။

ဦးဘက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်သည်။

"ဒါတွေ ချက်ပြုတ်တဲ့ အရာ တတ်နိုင်သမျှ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချက်ဖို့ ကူညီ တဲ့ အိမ်နီးနားချင်းကို ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံထားတာပါ၊ ကျုပ်တို့ အစားအသောက်တွေဟာ တိုင်းခြားဧည့်သည် တွေအတွက် ဥပဒ် ဖြစ်တတ် တာ သိပါတယ်၊ ဒီလို ပြောလို့ ကျုပ်တို့ ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လည်း အခါပေါင်းများ စွာ အိမ်သာဒေဝ ဖြစ်ဖူးပ ဂျူလီ ယာ"

"အမယ်လေး အားရှိစရာပဲရှင်"

ကျွန်မ ပြန်ပြောရင်း နံပြားတစ်ဖဲ့ စားလိုက်သည်။ ခရီးသွား ဧည့်

လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှာ တော့ အရွက်သုပ်၊ အသီး၊ ရေစိမ်းနှင့် ရေခဲတွေကို ကြပ်ကြပ်ရှောင်ဟု သတိပေးထားသည်။ နံပြားတို့၊ ထမင်းတို့ မပါ။ ကြက်သား ဟင်းရည်ဆမ်းပြီး ထမင်းစားကြည့်သည်။ ခါးသက်သက်နိုင် ပေမယ့် အရသာ မဆိုးလှ။ ကြက်သားကတော့ မာလွန်းသည်။ မနည်း ကိုက်ဖဲ့နေရသည်။

စားသောက်ပြီးတော့ ခဏ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခု ကျွန်မ အဖေ ဘယ်မလဲဟု မေးလိုက်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်းဆိုသည့် မာမာ ထန်ထန် မေးခွန်း။ ဒါ ကိုယ်တွင်းက ရှေ့နေမအသံ ဖြစ်သည်။

ဦးဘက နံပြားကို လက်စသတ်နေသည်။ ပါးစပ်ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့်

သုတ်ရင်း-

"မင်းအဖေဟာ ခု မင်းအနားမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ ဂျူလီယာ၊ ဒါကို မခံစားမိ

ဘူးလား"

ဟု အမေးကို အမေးဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

သူက လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက်သောက်ကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်

ပြန်လှဲရင်း-

"မင်းအဖေ ဒီမှာ လို့ တစ်ခွန်းတည်း ဖြေလို့ ရသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးမ လေးနှစ် လေးမိုးတောင် စောင့်ခဲ့ပြီးမှ တော့ နောက်ထပ် နည်းနည်း ထပ် စောင့်လို့ ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့တုန်း။ မင်းအဖေအကြောင်းကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ သိခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဆက်နားထောင်ပါကွယ်၊ သူနဲ့ မိမိ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုဖြစ်ကြလဲ၊ မိမိက သူ့ဘဝအတွက် ဘာလို့ ဒီ လောက်တောင် အရေးပါနေတာလဲ၊ မင်းဘဝကိုပါ ဘာဖြစ်လို့ ခုလို လမ်းကြောင်းပြောင်းစေခဲ့တာလဲ ဆိုတာတွေပေါ့"

သူ ကျွန်မ အဖြေကို စောင့်မနေတော့။

****

အခန်း(၉)

မျှော်သော်လည်း ပေါ်မလာသည့် အတွက် တင်ဝင်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ ဟု တွေးရင်း ဒေါ်စုကြည် ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေသည်။ ခြံပေါက်ဝ မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ရင်း သူ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က မိုးဆက်တိုက် ရွာထားသဖြင့် လမ်းကဆိုးလှသည်။ မြေ လမ်းမှာ နွားလှည်းဘီးရာတွေက ခပ်နက်နက်။ ခု နေပူလိုက်တော့ ခြောက် သွားပြီး လမ်းပေါ်မှာ လှည်းလမ်းကြောင်း ချိုင့်တွေ၊ တွင်းတွေအပြည့်နှင့် မျက်စိမြင်သူပင် သွားရခက်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ ပြောလို့ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်မိတာ မှားများမှားသွားပြီလား၊ ဟော-အကိုြီ ဖြူ လုံချည် နီစိမ်းကျားနှင့် ကုန်းပေါ်တက်လာသူက တင်ဝင်း မဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦး၊ သူ လျှောက်လာပုံက တစ်မျိုးပါလား။ မောင်တင်ဝင်းရော ဟုတ်ရဲ့ လား။

ထိုညက တင်ဝင်းတစ်ယောက် စကားတွေ ဖောင်ရင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ဆိုဆုံးမမှုများ အကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်း အပြန်မှာ ဘယ်လို စိတ် လှုပ်ရှားခဲ့ရကြောင်း၊ လဲသွားတော့ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်ဒေါသထွက် ရ ကြောင်း၊ ခုတော့ သူ့တစ်ယောက်တည်း ကောင်းကောင်း သွားတတ်အောင် စီမံနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အသံတွေအကြောင်း၊ တချို့ရင်ခုန်သံတွေက ဂီတသံ လို သာယာလှကြောင်း တနင့်တပိုး ပြောသည်။ ဒေါ်စုကြည်လည်း သူ့သားကို ကြည့်ရင်း ပီတိတွေ ဖြာနေသည်။

မိမိအကြောင်းတော့ သူ တစ်လုံးမျှ မပြော။ ထို့ကြောင့် လည်း သနားစရာ ကြီးကြီးမေမှာ သူ့သား ဘာဖြစ်ခဲ့မှန်း သေသေချာချာမသိ။ အရင်က အိမ် ထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝစီပိတ် ထိုင်နေတတ်သည့် တင်ဝင်းမှာ ခု တော့ ထိုင်ပင် မထိုင်နိုင်။ အိမ်ထဲ၊ ခြံဝင်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ ဈေးအကြောင်းကို အလွန် အင်မတန် စိတ်ဝင်စား နေသည်။ ဘာကြောင့် များ ငါးရက် တစ်ဈေး ဆိုသည့် ဈေးနေ့ ဆိုတာကြီး လုပ်ထားရတာတုန်း၊ နေ့တိုင်း ဖွင့်ပါတော့လား၊ နောက်ဈေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲ၊ ဘယ်နှရက်နေ့ လဲ။

သူ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် အစားနည်းလာခဲ့သည်။ တတိယမြောက်နေ့ မှာ တော့ လက်ဖက်ရည် သာ တစွပ်စွပ်သောက်ပြီး ဘာဆို ဘာမျှ မစား သလောက်ပင်။ ဒေါ်စုကြည်လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင် ရမှန်း မသိ။ သား လေး တင်ဝင်း နေမကောင်းဖြစ်ပြီ ထင်သည်။ သို့သော် နေမကောင်းပုံ လည်း မရ။ အသံဗလံပေါင်းစုံ ကြားပြီး ရူးများ သွားပြီလား၊ ဖွဟဲ့-လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ။

တင်ဝင်းကတော့ နောက်ဈေးနေ့ကို လက်ချိုးရေရင်း၊ တွန့်လိမ်ရင်း စောင့်နေခဲ့သည်။ တစ်ရက် တစ်ရက် ကြာလွန်းလှသည်။ ကမ္ဘာဟာ သူ့ဝင်ရိုး ပေါ် တစ်ပတ်ပြည့်ဖို့ ထာဝရများ အချိန်ယူနေသလား။ သစ်တောထဲမှ ပက်ကျိလို အချိန်တွေက ဖြည်းညင်းစွာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။ မြန် အောင်လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား။ ထိုအကြောင်း လျှောက်တင်တော့ ပြုံးခဲ ရယ်ခဲလှသည့် ဆရာတော်ကြီးပင် ရယ်တော်မူသည်။

"သည်းခံ ဒကာလေး သည်းခံ၊ တရားရှုမှတ်ကွဲ့၊ အချိန်ဆိုတာ ပညတ်တစ်ခုပါပဲ"

အရင်တုန်းက တရားထိုင်ခြင်းသည် တင်ဝင်းအတွက် ဆေးနည်းကောင်း ကြီး ဖြစ်သော်လည်း ခု ဆေးနည်းကောင်းကြီး အလုပ်မဖြစ်တော့။ ကျောင်း မှာ၊ အိမ်မှာ တရားထိုင်လေတိုင်း မိမိ၏ ရင်ခုန်သံလေးတွေကို၊ သူ့အသံ လေးတွေကို၊ သူ့အထိအတွေ့တွေကို၊ ကျောပေါ်မှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုသာ တဝဲဝဲ တလည်လည် မြင်ယောင် ကြားယောင်နေတော့သည်။

သူ့ရနံ့ကို တင်ဝင်း မမေ့နိုင်။ သင်းပျံ့ပျံ့ ရနံ့ချိုချို။ ဈေးနေ့မတိုင်ခင် ညမှာ တော့ တင်ဝင်း ယောက်ယက်ခတ်လာသည်။ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်၊ ကြီးကြီးမေက သူ့နားမှာ စောင်ခြုံအိပ်နေသည်။ ကြီးကြီးမေ နှလုံးခုန်သံက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်၊ သူ့ရင်ခုန်သံက တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း။ ဘာကြောင့် များ ဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရသလဲ သူ မသိ။ အမြင်မဲ့ကမ္ဘာနှင့် လှုပ်ရှားမှုမဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခု။

မနက်ကျရင် ဈေးထဲက လူပေါင်းများ စွာ၊ ဆိုင်ပေါင်းများ စွာထဲမှာ မိမိကို ဘယ်လို ရှာရပါ့။ ကြီးကြီးမေ အပြောအရတော့ ဈေးဆိုတာ ငှက်အုပ်ကြီး ပြိုဆင်းလာသလို လူတွေ ခြေချင်းလိမ် ယောက်ယက်ခတ်နေတဲ့ နေရာတဲ့။ အသံတွေ၊ အနံ့တွေ၊ ရှုပ်ထွေး ဆူညံလှရာ နေရာ။ အင်းလေ-ဘယ်သူမှ ငါ့ ကို ဂရုစိုက်နေမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ရင်ခုန်သံကတစ်ဆင့်၊ ရနံ့ကတစ်ဆင့်၊ စကားသံလေးတွေက တစ်ဆင့် မိမိကို ရှာတွေ့မှာ ပါ၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကို ရှာတွေ့မှာ ပါ။

လမ်းဘေးမှာ သူ ခဏတစ်ဖြုတ် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလိုက်သည်။ လုံချည်ကို ပြင်ဝတ်သည်။ ချွေးသီးလေးတွေက မျက်ခုံးပေါ်မှာ၊ နှာသီးဖျား မှာ တွဲရရွဲခိုနေပြီ။ ဈေးထဲက အသံတွေက သူ ထင်တာထက်ကို ပိုပြီး ကျယ်လောင် ဆူညံလှသည်။ ကဲ-ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိ၊ ဘယ်အသံမှ လည်း သူနဲ့ မရင်းနှီး။

ခြေတစ်လှမ်း စလှမ်းလိုက်သည်။ ဖြေးညင်းစွာ၊ သို့သော် တွန့်ဆုတ်ခြင်း ကင်းစွာ။ လူအုပ်ကြီး ကြားထဲ ဝင်တိုးလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသည်။

"ဟော့-ကြည့်သွားလေကွာ"ဆိုသည့် အသံကို ကြားသည်။ ကွမ်းတံတွေး ဗျစ်ခနဲ ထွေးသံ ကြားလိုက်သည်။ ကလေးတစ်ယောက် ဝါး ခနဲ ငိုလိုက်သည်။ အသံတွေ၊ အသံတွေ၊ သက်ပြင်းချသံ၊ ချောင်းဟန့်သံ၊ နှာမှုတ်သံမျိုးစုံပါပဲ။ ဗိုက်တွေထဲက တဂွီဂွီ မြည်သံတွေကလည်း ကျယ်လှသည်။ ဘယ်သူ့ ဂွီသံလည်း ဆိုတာ ခွဲမရလောက်အောင်ပင်။ သို့သော် ဒါ တွေက ပြဿနာမဟုတ်၊ ပူတာက ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ချွေးထွက်လွန်းသ ဖြင့် ရှပ်အင်္ကျီလည်း ရွှဲရွှဲစို၊ လူကလည်း အာခြောက်ပြီး ရေငတ်လာသည်။ ဟော-ဈေးလမ်းက ဘယ် ညာ နှစ်လမ်း ကွဲသွားသည် ကို သူ သိလိုက်သည်။ ခဏရပ်ပြီး စဉ်းစားချင်ပေမယ့် နောက်မှ လူအုပ်၏ တွန်းထိုးမှု ကြောင့် ညာဘက်လမ်းအတိုင်း သူ ပါသွားသည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့"

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှာ ကွဲအက်သံကို ကြားလိုက်သည်။ ခြေချောင်းတွေ ချွဲကျိသွားသည်။ ကြက်ဥတွေ တက်နင်းမိပြီ။

"ဟဲ့-နင် ကန်းနေလား"

အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ဆန်မပေါ်ဘဲ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည့် မိန်းမကြီးက တုန်လှုပ် သွားပြီး သူ့ကို တောင်းပန်သည်။ တင်ဝင်း ရှေ့ဆက် လျှောက်သည်။ ငါး တန်း ရောက် လာပြီ ထင်သည်။ နှာခေါင်းထဲက ငါးခြောက်နံ့ ရလာသည်။ တရုတ်နံနံ၏ ခါးသက်သက်အနံ့၊ နှာခေါင်းထဲမှ တစ်ဆင့် စူးခနဲ ပူခနဲ ဝင်သွားသည့် လိမ္မော်မြစ်၏ စူးရှရှအနံ့၊ သစ်ကြမ်းပိုးခေါက်နဲ့ ငရုတ်သီးနံ့၊ စပါးလင်နံ့၊ ချင်းနံ့၊ အမှည့်လွန်နေသည့် သစ်သီးရနံ့များ။

သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိသွားကြတော့ လူတွေက သူ့ကို တွန်းထိုးခြင်း မပြုကြတော့ အသာ ရှောင်ကွင်းပြီး သွားနိုင်အောင် လမ်းပေးကြသည်။ တင်ဝင်း အာရုံစိုက်နေသည်။ နားထောင်နေသည်။ ဟော- သူ ကြားပြီ၊ ညင်ညင်သာ သာ၊ နူးနူးညံ့ညံ့၊ စည်းချက်မှန်မှန် ဂီတသံလေး။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဝိုင်းအော် နေစေဦးတော့၊ ထိုအသံလေးကို သူ ပီသစွာ ကြားနိုင်သည်။ သူ့လက်ဖဝါး တွေက ထိတွေ့ခဲ့ရသည့် နူးညံ့သော အထိအတွေ့လေး။ သူ့ လည်ပင်းကို ဖက်ထားသည့် လက်ကလေးတွေ၊ ဈေးထောင့်တစ်နေရာဆီက ထွက်လာ သည့် ထိုအသံလေးနောက်ကို သူ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပြီ။

****

အခန်း(၁၀)

အာလူးပုံကြီးနောက်မှာ မိမိ ထိုင်နေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်က နီညိုရောင် ထီးကလေးကို ဆောင်းရင်း နေပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ထားသည်။ မနေ့ညကမှ ရက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည့် အစိမ်းနှင့် အနီ ဖောက်ထားသည့် ထဘီ အသစ်ကလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားသည်။ မနက်က အမေ့ကို ပါးကွက်ကွက်ပေးဖို့ သူ ပူဆာခဲ့သည်။ အမေက ပြုံးရင်း သနပ်ခါး လိမ်းပေးသည်။ ပါးကွက် ကွက်ပေးသည်။ ဘာမှ တော့ မမေး၊ အစ်ကို့ကျောပေါ် ရောက်တော့ အမေက သူ့နဖူးကို လှမ်းနမ်းသည်။ ခါ တိုင်းလည်း အမြဲနမ်းနေကျပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်အနမ်းက ထူးခြားသည် ကို မိမိ ခံစားမိသည်။ ဘယ်လို ထူးနေသလဲ ဆိုတာတော့ မပြောတတ်။

လက်လုပ်ထိုင်ခုံကလေးပေါ် သူ ပုံ့ပုံ့လေး ထိုင်ရင်း စောင့်နေခဲ့သည်။ ပြီး ခဲ့သည့် လေးရက်အတွင်း သူ ဘာမျှ မည်မည်ရရ မလုပ်။ အရင်လို ကြက်ဥ ကောက်၊ စတော်ဘယ်ရီကောက်၊ အမေ့ကို ဟင်းချက်ကူ။ ရက်ကန်းရက် ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်၊ ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ ဈေးနေ့ကို... တင်ဝင်းကို။

စောင့်ရသည် က သူ့အတွက် ပြဿနာမဟုတ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ သူတစ်ပါး အကူအညီကို အမြဲစောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် စောင့်ရခြင်းသည် သူ့ဘဝ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ လူတွေ ပျာယီးပျာယာ အလောတကြီး ဖြစ်နေ ကြသည် ကို သူက အံ့ဩမိသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း စောင့်ဆိုင်းရခြင်း၏

ငြိမ်းချမ်းမှုကို သူတို့ မသိရှာကြလေ။ သူ့အစ်ကိုတွေဆိုလျှင် အမြဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ။ စောင့်ရခြင်းသည် အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်ချိန်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ စောင့် သည်။ ဘာကိုမျှ အလောသုံးဆယ် မလုပ်၊ ဖြည်းဖြည်း အေးအေးသာ။ ကမ္ဘာဟာ သူ့ဝင်ရိုးပေါ် ၂၄ နာရီတိုင်း တစ်ပတ် ပြည့်အောင် လည်၍ ၃၆၅ ရက်တိုင်း နေကို တစ်ပတ်ပြည့်အောင် လှည့်သည် ပဲ။ ဘာလောစရာများ ရှိလို့လဲ၊ အစ်ကိုတွေကတော့ နှေးလွန်းသည့် သူ့ကို ပက်ကျိမလေးတဲ့။

ကလောကို ဖြတ်သန်းသွားကြသည့် ရထား၊ ကား ဆိုသည့် စက်တပ်ယာဉ် တွေက အဆိုးဆုံး။ ဝီခနဲ ဝီခနဲ မြန်လှသည်။ အဲသလောက် မြန်မြန်ကြီး တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကို သွားဖို့ လိုလို့ လား။ အချိန်တိုတိုနှင့် မြန်မြန် ရောက်တော့ရော ဘာဖြစ်တုံး၊ မရောက်တော့ရော ဘာဖြစ်တုံး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေးရက်တိတိ စောင့်ပြီးတော့ မနက်ဖြန် ဈေးနေ့ရောက် တော့မည်ကို မိမိ ပျော်သည်။ စောင့်နေစဉ် ကာလအတွင်း သူ့အကြောင်း တွေ စဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တွေကို အသေးစိတ် ပြန်တွေးသည်။ ဒါကလည်း စောင့်ဆိုင်းရခြင်း၏ အကျိုးအမြတ် တစ်ခု ပင်။ သူ့စိတ်အစဉ်မှာ ဖူးပွင့်လာသည့် စိတ်ရုပ်ပုံကားချပ်ကလေးတွေကို ရတနာစိန်ကျောက်များ သဖွယ် သူ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။ တင်ဝင်း သူ့နားသို့ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပုံ၊ သူ့နားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံ၊ သူ့ကို ကျောပိုးပုံ၊ စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်နေပုံ၊ အင်း-တင်ဝင်းသည် သူ့ကို ကျောပိုး၊ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ လျှောက်လှမ်းပြီး မသိသေးသည့် အရာများ စွာ နောက်သို့ လိုက်တော့မည်ဟု သူ ခံစားနေရသည်။

ဝရန်တာမှာ ထိုင်ရင်း၊ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ရင်း တင်ဝင်းလုပ်သလို သူ နားစိုက်ထောင်သည်။ အိမ်အောက်က ဝက်၏ အသံ၊ ခွေး၏ အသံ၊ ငှက်သံ၊ အိမ်နီးနားချင်းအသံတို့ ကို ကြားရပါသည်။ သို့သော် ဘယ်လို နားထောင် နားထောင် ရင်ခုန်သံကိုတော့ မကြားရေးချ မကြား။ နားစွင့်ကြားဟန် ရင်ခုန်သံ ဆိုသည် က မှော်ပညာ တစ်ခုလေလား။ တင်ဝင်းကို သင်ခိုင်း မည်။ အနည်းဆုံးတော့ နည်းလမ်းတော့ ရှိရမည်။

ငှက်သိုက်ထဲမှ ငှက်ဥကလေး ဇာတ်လမ်းကို အငယ်ဆုံး အစ်ကိုလေးကို သူ ပြောပြမိတော့ အစ်ကိုလေးက သူ့ကို ရယ်ပွဲဖွဲ့သည်။ လောကမှာ အဲ သလောက် ကြားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူစွမ်းကောင်း ရှိတယ်လို့ နင်က ယုံနေတာ လားတဲ့၊ အမေးခံရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ငှက်သိုက်ထဲက ငှက်ဥအကြောင်း ပြောပြထားမှာ ပေါ့၊ အဲဒီတင်ဝင်းက နင် အထင်ကြီး အောင် သက်သက်ဖြီးတာတဲ့။

မိမိ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူ့အစ်ကိုကို မဟုတ်၊ ပြောမိသည့် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်ခြင်း။ လောကမှာ ခြေနှစ်ချောင်း အကောင်းပကတိ ရှိသူတွေ နား မလည်နိုင်သည့် အရာတွေ ရှိနေပါသည်။ မြင်မှ ယုံတတ်သည့် လူတွေ နား မလည်နိုင်သည့် အရာတွေလည်း များ စွာရှိသည် ပေါ့၊ သူတို့ ခြေလှမ်းတွေ က ခရီးရောက်ဖို့ ပဲ ရည်ရွယ်ရင်း ရှိကြသည် ကိုး။

****

အခန်း(၁၁)

မွန်းတည့်နေက ဈေးကလေးအပေါ် အညှာအတာကင်းစွာ ကျရောက်နေသည်။ တင်ဝင်းနှင့် မိမိ ထီးကလေးအောက်မှာ ပူးကပ်ထိုင်နေကြသည်။ မိမိအစ်ကိုက ရောင်းမကုန်သည့် အာလူးတွေကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့် နေသည်။ အာလူးအိတ်ကို အိမ်အရင်ပို့မည်။ ပြီးမှ ပက်ကျိမလေးကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခေါ်မည်။

"ကျွန်တော် မိမိကို ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား နှစ်ခေါက် လာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့"

တင်ဝင်းက မိမိ အစ်ကိုကို ပြောလိုက်သည်။

အစ်ကိုက နမဖြစ်သူ ဘာပြောမလဲလို့ ကြည့်နေသည်။ တောင်ပေါ်လမ်း ကို မျက်မမြင် တစ်ယောက်က လိုက်ပို့မယ်၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ကြပါ ဆိုသည့် အကြည့်မျိုး။ မိမိက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မပူပါနဲ့ တဲ့။

သူ့အစ်ကိုက ပါးစပ်မှ ပွစိ ပွစိ ပြောရင်း အာလူးအိတ် ထမ်းပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။

"မိမိရေ၊ တို့ မြို့ထဲကနေ ဖြတ်သွားကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား"

"အစ်ကို့သဘော၊ အစ်ကိုက ကျွန်မကို ကျောပိုးသွားရမယ့်လူ၊ ဘယ်လမ်းက သွားသွား၊ သွားချင်တဲ့ နေရာက သွား"

မိမိက ရယ်ရင်း တင်ဝင်း လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ တင်ဝင်းခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်သည်။ နွားလှည်း၊ မြင်းလှည်းတွေ ရပ်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း သူတို့ ဖြည်းဖြည်း ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဒီလမ်းမှာ လည်း ဈေးသည် တွေ၊ ဆန်အိတ်၊ အာလူးအိတ်၊ သစ်သီးတောင်းတွေ သယ်လိုက် ချလိုက်နှင့် ရှုပ်လှသည်။ မြင်းတွေက တဟီးဟီး၊ နွားတွေက တရှူးရှူး နှာမှုတ်ရင်း မှက်တွေ ယင်တွေကို ယမ်းရင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ နေပူထဲမှာ စောင့်နေရတာ ခများများ လည်း ပင်ပန်းရောပေါ့၊ ဆာနေရှာမှာ ပေါ့၊ သူတို့ ဗိုက်တွေထဲက တဂွီဂွီ မြည်သံတွေကို တင်ဝင်း ကြားနေရသည်။ ခု အသံတွေ ပေါင်းစုံကြောင့် တင်ဝင်း စိတ်ရှုပ်လာသည်။ တစ်ခုခုနှင့် တိုက်မိတော့မှာ ပဲဟု စိတ်ပူပင်လာသည်။ လှည်းတွေ၊ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန် တွေ၊ ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေ၊ ခဲတွေ၊ တောင်းတွေကို မတိုက်မိအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ ဝက်ပါထဲ လမ်းပျောက်သူလို ခံစားလာရသည်။ သူ လေကြီး လေကျယ် ပြောထားသမျှ အလကားဖြစ်ပြီလား။ မိမိကို အိမ်ရောက်အောင် ပြန်ပို့နိုင်ပါ့မလား။

မျက်စိမမြင်ခြင်းအတွက် ခုလောက် သူဘယ်တုန်းကမှ ယူကျုံးမရ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ဒူးတွေ ခွေလာသည်။ ဘယ်ညာ ယိမ်းလာသည်။ အာရုံတွေ ထွေပြားလာသည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် သွားမိနေသလား၊ ချောက်ကမ်းပါးကို ဦးတည်နေသလား၊ နောက်ထပ် တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက် လျှင် ချောက်ထဲများ ကျမလား။

"သတိထား၊ နောက်ထပ် နှစ်လှမ်း ထပ်လှမ်းရင် အစ်ကို ခရမ်းချဉ်သီးတောင်းကြီး နင်းမိတော့မယ်"

နားထဲမှာ တိုးညင်းလှသော မိမိ၏ လေသံကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ "ဘယ်ဘက်ကို နည်းနည်းတိုး၊ အင်း-ရှေ့တည့်တည့်လျှောက်၊ ရပ်-ရပ်-လှည့်"

လေသံအပြင် လက်ချောင်းကလေးတွေကပါ သူ့ပခုံးထက်မှာ သူ့ကို ညွှန်ကြားနေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုးဆယ်ဒီဂရီ လှည့်လိုက်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ နွားတစ်ကောင် ရှိနေသည် ပဲ။ သူ့နှလုံးခုန်သံက ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ တုံးမောင်းသံလို မြည်ဟိန်းလှသည်။ နွားနှာမှုတ်သံနှင့် လေတိုးသည် ကို သူ ခံစားသိရှိရသည်။ ဘယ်ဘက်ပခုံးကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးသည်။ သစ်သား ကိုယ်ထည် တစ်ခုနှင့် တိုက်မိသဖြင့် အင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ဟိ-အစ်ကိုရေ၊ နွားလှည်းကြီးတော့၊ ကျွန်မက လွတ်မယ်ထင်လို့၊ နာသွားလား အစ်ကို"

ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူတို့ သတိကြီးစွာထား၍ လမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်။

"အစ်ကို ရှေ့မှာ ဆန်အိတ်ကြီး၊ ကျော်လှမ်းလိုက်"

ဆန်အိတ်စွန်းကို ခြေချောင်းတွေက စမ်းမိသည်။ သူ ခွကျော်လိုက်သည်

"ဟုတ်တယ်၊ တော်လိုက်တာ"

မိမိက သူ့ပခုံးကို ဖွဖွညှစ်လိုက်သည်။

သူတို့ ဆက်သွားကြသည်။ ခုတော့ သင်္ဘောမောင်းသလို မိမိတစ်ယောက်တင်ဝင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပဲ့ကိုင်ထိန်းကျောင်းနိုင်ပြီ။ တင်ဝင်း ခြေလှမ်း တွေ ခိုင်လာသည်။ ရဲလာသည်။ နားနားကပ်၍ တီးတိုးပြောနေသည့် မိမိ အသံလေးက အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးစေသည်။ သူ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို တင်ဝင်း ယုံသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အာရုံတွေကပင် ရံဖန်ရံခါ သူ့ကို လှည့်စား တတ်သော်လည်း မိမိကိုတော့ သူ ယုံလှသည်။

မိမိက သူ့လည်ပင်းမှ ချွေးတွေကို သုတ်ပေးရင်း-

“မိမိက သိပ်လေးနေလား အစ်ကို”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

မလေးဘူး၊ နည်းနည်းမှ မလေးဘူး၊ မင်း ကျောပေါ် ရှိနေတာဟာ ကိုယ့် အဖို့ အင်မတန် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းလှတယ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုများ ပြောရပါ့မလဲ။

“အစ်ကို ရေငတ်လားဟင်”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရေငတ်လိုက်သည် မှ အလွန်အမင်း။

“ဟိုရှေ့ရောက်ရင် ကြံရည် သောက်ကြမယ်လေ နော်”

ကြံရည်က သူတို့ အဖို့ ဈေးကြီးလှသည်။ သို့သော်လည်း အမေက ဈေးနေ့ အတွက် မုန့်ဖိုး ပေးထားသည်။ ကိုတင်ဝင်းကို ကြံရည်တိုက်မည်ကို အမေ ကန့်ကွက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူတို့ နှစ်ယောက် သစ်ပင်ရိပ်အောက် ရောက် လာပြီဆိုတာ တင်ဝင်း သိသည်။

“ဒီမှာ ရပ် အစ်ကို၊ မိမိကို အောက်ချပေး”

ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ မိမိက သူ့ကျောပေါ်မှ ဆင်း၍ ကြံရည်ဆိုင်က ခင်းထားသော သစ်သားခုံပုလေးပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ တင်ဝင်းအတွက် ခုံတစ်လုံး ချပေးပြီး ထိုင်စေသည်။ တင်ဝင်း မတုံ့ဆိုင်း ဘဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ရေမညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ ထိုင်နေကြသည်။ မိမိက ကြံရည်နှစ်ခွက် မှာ သည်။ ကြံကြိတ်သံကို တင်ဝင်း ကြားနေရသည်။ ညဘက် မီးဖိုချောင်ထဲအဝင် ပိုးဟပ်ကို ဖနောင့်ဖြင့် နင်းမိသည့် အသံမျိုး၊ခုနက သူ လမ်းပျောက်သလို ဖြစ်ပြီး ကြောက်သွေးတွေ တက်သွားတာ မိမိ များ သိသွားသလား၊ သိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ခု အဲဒီဝက်ပါထဲကနေ ထွက် နိုင်ပြီပဲ။ နံရံနဲ့ လည်း မတိုက်၊ ချောက်ထဲလည်း မကျ၊ မိမိဟာ နံရံတွေကို ဖြိုပေး၊ ကမ်းပါးယံမှာ တံတားထိုးပေးတဲ့ မှော်ဆရာမလေးပဲလေ။

မိမိက ကြံရည်ကို သောက်လိုက်သည်။ အမယ်လေး-ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ဘဝမှာ ဒီလောက် အရသာရှိသည့် ကြံရည် တစ်ခါမျှ မသောက်ဖူးခဲ့။ သူ တင်ဝင်းကို အသာစောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ တင်ဝင်းမျက်နှာက ကြည် ရွှင်နေသည်။ သူ ပျော်နေပုံပင်။ မိမိ ပြုံးလိုက်သည်။ တင်ဝင်းလည်း ပြုံး နေသည်။

“အစ်ကို-ခု မိမိ ရင်ခုန်သံကို ကြားရသေးလား”

“အင်း-ကြားတာပေါ့ မိမိရဲ့”

“မိမိကို သင်ပေး”

“ဟင်-ဘာကို သင်ပေးရမှာ လဲ”

“ရင်ခုန်သံ နားထောင်နည်း”

“အဲဒါက သင်ပေးလို့ မရဘူးလေ”

“ရပါတယ်၊ သင်ပေးနော်”

“ဩော်-ခက်တာပဲ၊ ဘယ်လို စသင်ပေးရမတုန်းကွယ်”

“ပြောတတ်ဘူးလေ၊ အစ်ကိုပဲ သိမှာ ပေါ့”

တင်ဝင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကဲ-မျက်စိမှ ိတ်လိုက်”

မိမိက တင်းနေအောင် မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်သည်။

“ခု ဘာသံ ကြားရလဲ”

“ခြေသံ…စကားသံ…ဆည်းလည်း သံတွေ”

“တခြားရော ဘာသံကြားသေးလဲ”

“ငှက်သံ၊ ချောင်းဆိုးသံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ရင်ခုန်သံတော့ မကြားဘူး အစ်ကိုရဲ့

တင်ဝင်းက နှုတ်ဆိတ်နေသည် မိမိက အားသွန်ခွန်စိုက် နားထောင်သည်။ သူ့နားထင်မှ သွေးတိုးသံ တဒုတ်ဒုတ်ကို ကြားရ သော်လည်း နှလုံးခုန်သံကိုတော့ မကြား။ သူ့နှလုံးခုန်သံပင် သူ မကြား။ တခြားသူ ဆိုလျှင်တော့ ဝေးရော့။

“အင်း-ဒီမှာ သိပ်ဆူညံနေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာ လိုတယ်၊ ဘာသံမှ မကြားရတဲ့ နေရာကို ရှာကြစို့၊ လာ သွားမယ်”

မိမိရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပေးလိုက်သည်။ မိမိက သူ့ပခုံးတွေပေါ် တွယ်တက်နေရာယူသည်။ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ မိမိ၏ ခြေခွင်သိမ်သိမ်လေး နှစ်ချောင်းကို သူ့ဗိုက်ပေါ်ချိတ်ထားစေသည်။

တိတ်ဆိတ်သော လမ်းကလေးတစ်ခုကို သူတို့ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လည်ပင်းမှာ မိမိ၏ ထွက်သက်နွေးနွေးကို ခံစားနေရသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် လေးက ပေါ့ပါးလှသည် ပဲ။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်အရိပ် ခိုနေသည့် ခွေးတစ် ကောင်ကို တက်နင်းမိမတတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

"အစ်ကိုရေ၊ မိမိ သူ့ကို မမြင်ဘူးတော့"

"အင်း-ကိုယ်လည်း မမြင်ဘူးဗျ"

သူတို့ ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်ကြသည်။

ဘူတာရုံ လွန်တော့ မိမိက တင်ဝင်းကို လမ်းမပေါ်မှ ဖယ်ခွာစေသည်။

ဖြတ်လမ်းရှိတယ်ဟု သူ ပြောသည်။ ခဏအကြာမှာ တော့ သူတို့ ခေါင်ရန်း ပန်းချုံတွေ ဝိုင်းနေသည့် ကမူကလေးတစ်ခုပေါ်ရပ်မိကြသည်။ ချိုရီရီ ပန်း နံ့က စူးရှလှသည်။ ကမူလေးပေါ်မှ ဆင်းရမည်။ သိပ်မမတ်ပေမယ့် ဟန်ချက် ပျက်နိုင်သည်။

"အစ်ကို၊ နောက်ပြန်ဆင်းရင် ပိုလွယ်မယ်"

မိမိက အကြံပေးလိုက်သည်။ အစ်ကိုတွေတုန်းကတော့ ဒီကမူလေးကို သုံးလေးလှမ်းဖြင့် လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည် ပဲ။ တင်ဝင်းက သတိကြီး စွာ ထား၍ ဖြေးညင်းစွာ နောက်ပြန်ဆင်းသည်။ မိမိကလည်း အထိန်း သဘောဖြင့် ခေါင်ရန်းချုံတွေကို ဆွဲကိုင်ပေးထားသည်။ ဒီလိုနှင့် နှစ်ဦး သား အောက်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

"ကဲ-ခု ဘယ်ရောက်နေပြီလေ"

"ရထားသံလမ်းလေ၊ ဇလီဖားတုံးတွေပေါ်ကနေ လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရတယ်၊ မိမိအစ်ကိုတွေဆို ဒီလိုပဲ သွားကြတာ"

တင်ဝင်း ခဏ ရပ်နေလိုက်သည်။ ရထားသံလမ်းပေါ်က သွားတဲ့၊ ဒီ သံလမ်းတွေကတစ်ဆင့် မန္တလေးသွား၊ ရန်ကုန်သွား၊ လန်ဒန်သွား။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက စာသင်ဖက်တွေ ပြောတာ ကြားဖူးသည်။ သူတို့ ဒီ သံလမ်းတွေပေါ် ကစားကြသည် တဲ့။ ရထားလာချိန် ရထားနား ဘယ်လောက် နီးနီးကပ်နိုင်လဲ ဆိုသည့် သတ္တိ ပြိုင်ကြသည် တဲ့။ တင်ဝင်း သံလမ်းကို သဘောကျနေတာ ကြာပြီ။ သူတို့ နှင့် ပင် လိုက်သွားလုနီးနီး၊ သို့သော် သံလမ်းဆိုသည် က သူ့ဘဝ သူ့ကမ္ဘာနှင့် လားလားမျှ မဆိုင်။ အမြင်အာရုံ ရှိသူများ အတွက်သာ။

ခုတော့ ဇလီဖားတုံးတွေပေါ် သူ လမ်းလျှောက်နေပြီ။ မကြာခင်မှာ ခြေလှမ်းမှန် ရစ်သမ်ကို သူ ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ။ သစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်မိမှာ၊ ချိုင့်ထဲကျွံမှာ၊ ချုံတိုးမိမှာ ဘာမျှ ပူစရာမလို။ ခု အေးစက် မှောင်မိုက်နေသည့် ဂူထဲ ကနေ လှေကားတစ်စင်းအတိုင်း တက် လာပြီး နွေးထွေး လင်းကျင်းသည့် ကမ္ဘာပေါ် ရောက်လာသလို ခံစားနေရသည်။ သူ မြန်မြန်ကြီး လျှောက် သည်။ စိတ်က ရွှစိတက်နေပြီ၊ မရတော့။ သူ ဇလီဖားတုံးတွေကို တစ်တုံးစီ ကျော်ပြီး ပြေးတော့သည်။ ကျောပေါ်က မိမိက ဘာမျှ မပြော။ မျက်စိမှိတ်ကာ လည်ပင်းကို တင်းတင်းဖက်ပြီး မြင်းရိုင်းပေါ် လိုက်ပါရသလို လိုက် လာသည်။ တင်ဝင်းသည် အစွမ်းကုန် ပြေး၏။ ဘာမျှ မစဉ်းစားတော့။ တဒုန်းဒုန်း ခုန်နေသည့် သူ့ရင်ခုန်သံမှ တစ်ပါး တခြား ဘာမျှ မကြားတော့။ သူ့ရင်က မြင်းခွာသံလို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ခုန် နေသည်။ မီးရထားခုန်သံပင် ဒီလောက်ကျယ်မည် မထင်။

နောက်ဆုံးတော့ အိပ်မက်က လန့်နိုးသလို သူ ရပ်တန့်သွားသည်။ အသက်ကို အမောတကော ရှူရင်း-

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု သူ ဆိုမိသည်။

“ဟင်-ဘာလို့ လဲ”

“မိမိ မကြောက်ဘူးလား”

“အို-ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လဲ”

သူတို့ မြက်ခင်းပေါ် လှဲလိုက်ကြသည်။ မိမိက ကောင်းကင်ကြီးကို ငေး နေသည်။ နေဝင်တော့မည်။ အရုဏ်ပျို့ချိန်ပြီးလျှင် တစ်နေ့တာ၏ ဒုတိယ အလှဆုံးဖြစ်သော နေညိုဆည်းဆာချိန် ရောက်တော့မည်။ သိပ်လှသည့် မြင်ကွင်းပေ့၊ အလင်းကျပုံက ဆန်းကြယ်လှပလှသည်။ သစ်ပင်တွေ၊ တောင်တန်းတွေ၊ အိမ်တွေ၏ မြင်ကွင်းကား ဆည်းဆာချိန်မှာ အံ့မခန်းပါပေ။ ညနေခင်းအသံတွေနှင့် ညကာလ မီးဖိုချိန် အသံတွေကို သူ နှစ်သက် လှသည်။

“ရင်ခုန်သံဟာ ဘယ်လို အသံမျိုးလဲ ဆိုတာ မိမိ သိလား”

တင်ဝင်းက မေးလိုက်သည်။ မိမိက ရင်ခုန်သံ ကြားရဖူးချိန်ကို ပြန် စဉ်းစားမိသည်။

“တစ်ခါတော့ မိမိ မေမေ့ ရင်ဘတ်ကို နားရွက်ကပ်ပြီး နားထောင်ဖူး တယ်၊

အထဲက တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ တံခါးခေါက်နေတာ ဘယ်သူလဲလို့ ပေါ့၊ ကြာလှပါပြီ”

ဟုတ်သည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အမေ့ရင်ဘတ်ထဲက သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် အပြင်ထွက်ချင်၍ နံရိုးတွေကို အဆက်မပြတ် ခေါက်နေသည့် အသံ ဟု သူ ထင်ခဲ့ဖူးသည် လေ။

****

အခန်း(၁၂)

ထိုညက တင်ဝင်း တစ်မေးမျှ အိပ်မရ။ နောက်တစ်ည၊ နောက်ထပ် တစ်ညတွေမှာ လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်း၊ ကြီးကြီးမေ အနားမှာ လှဲရင်း မိမိအကြောင်းသာ တွေးနေမိသည်။ သုံးည ဆက်တိုက် မအိပ်သော်လည်း သူ မပင်ပန်း၊ လန်းဆန်း၍ ပင် နေသေးသည်။ သူ့အာရုံတွေ၊ အတွေးတွေ၊ မှတ်ဉာဏ်တွေက ကြည်လင်ပြတ်သားနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် နေ့ တစ်ပိုင်းလောက် အတူရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်ကာလလေးက အဖိုးမဖြတ် နိုင်။ သူ ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးတိုင်း၊ အသံတိုင်း၊ ရင်ခုန်သံတိုင်းကို တင် ဝင်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေသည်။

မိမိ သူ့ကျောပေါ်မှာ ရှိစဉ်မှာ၊ သူ့နားနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောစဉ်မှာ၊ ခြေထောက်လေးတွေ သူ့ခါးပေါ် ခါးထစ်ခွင်ထားစဉ်မှာ ဘဝတွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် တစ်ကိုယ်လုံး အပျော်တွေ စိမ့်ဝင်နေခဲ့သည်။ ထိုခံစားမှုက သူနှင့် စိမ်းလွန်းသဖြင့် ဘယ်လို နာမည်တပ်ရမှန်းတောင် သူ မသိ။ ပျော် တာလား၊ ရွှင်တာလား၊ ကြည်နူးတာလား၊ အားလုံးသော ခံစားချက်တွေ ရောပြွမ်းနေခဲ့သည်။ ထိုစကားလုံးတွေ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ သေချာမသိခဲ့၊ အဖြူရောင် မြူထုဖုံးနေသော နေ့ရက်များ သည် တစ်ရက် တစ်ရက် ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ လောကက သူ့ကို ကျောခိုင်းထားသည်။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကြီးကြီးမေ ရှိပေမယ့် သူ့ဘဝက သည်းမခံနိုင်လောက် အောင် အထီးကျန်ဆန်လွန်းသည်။ နှစ်ယောက်လုံးကို သူ ချစ်ခင် ယုံကြည်သော်လည်း သူတို့ နှင့် သူ့အကြားမှာ အမြဲတမ်း အလှမ်း ကွာနေတတ်သည် ကိုခံစားရသည်။ ကျောင်းသားတွေကြားမှာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကြားမှာ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ စားသောက်၊ မီးလှုံအတူတကွ ရှိကြပေမယ့် သူက အုပ်စုထဲ၊ စနစ်ထဲသို့ ရောက်မလာ၊ ဖော်မဲ့ သင်းကွဲ ထီးတည်း ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် လောကကို မျက်စိထဲမှာ အမြဲဖုံးနေတတ်သည့် မြူထုက ပိုင်းခြားထား သလို။

သို့သော် မိမိနှင့် ကျတော့ မတူ။ မိမိမျက်လုံးတွေက သူ့မျက်လုံးတွေ ဖြစ်လာသည်။ မိမိနှင့် အတူ ဆိုလျှင် သူ့ဘဝသူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိသည်။ အားလုံးနှင့် တစ်သားတည်း စိမ့်ဝင်စီးမျောနိုင်သည်။ မိမိကြောင့် သာ သူ ဘဝဆိုတာထဲ ဦးလှည့်လာနိုင်ခြင်းပင်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ဈေးနေ့တိုင်းမှာ အမြဲ မခွဲ တတွဲတွဲ ရှိခဲ့ကြသည်။ နယ် သစ်ပယ်သစ် ရှာဖွေတွေ့ရှိသလို ကလောတစ်ခွင် လှည့်လည် စူးစမ်းကြ သည်။ သိပ္ပံပညာရှင် နှစ်ယောက်လို လမ်းတိုင်း၊ အိမ်တိုင်းကို လေ့လာကြ သည်။ လမ်းဘေးမှာ တမေ့တမြော ထိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါ သွားလျှင်

လမ်းတစ်လမ်း၊ ရပ်ကွက်တစ်ကွက်ထက် ပို၍ မသွားနိုင်။

ကြာလာတော့ သူတို့ လောကသစ်၏ လျှို့ဝှက်တံခါးကို ဖွင့်နိုင်သော နည်းကို တွေ့လာကြသည်။ ခြေလှမ်းနည်းနည်းလှမ်း၊ ရပ်၊ အသံတိတ်၊ နားစွင့်။ အဲသလို တိတ်ဆိတ်နေသည် က တစ်ခါတလေ မိနစ် အနည်းငယ်၊ တစ်ခါတလေ နာရီဝက်၊ တစ်ခါတလေ ဒီထက် ပိုကြာတတ်သည်။ တင် ဝင်းက အသံအမျိုးမျိုးကြားမှာ နစ်နေသည် ထိုအသံများကို သူ အသေးစိတ် သရုပ်ခွဲ ပြောပြသည်။ မိမိက သူမြင်ရသည် ကို ပြောသည်။ အသေးစိတ် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်လို သူ မြင်ကွင်းကို ပထမဆုံး ပုံကြမ်းခြစ်ပြသည်။ ပြီးတော့ အနုစိတ် တစ်ကွက်ချင်း ခြယ်မှုန်းသည်။ အရုပ်နှင့် အသံ စရွေးမကိုက်လျှင် ထိုအသံလာရာကို မမောတမ်း ရှာကြသည်။ မိမိခမျာ ချုံတွေကြားထဲလည်း လေးဖက်ထောက် တိုးရသည်။ အိမ်အောက်တွေထဲလည်း တိုးဝင်ရသည်။ ပန်းခင်းတွေထဲ လည်း ဖင်တွန်းသွားရသည်။ ကျောက်ဆောင်တွေကြားလည်း ဝင်ရသည်။ သစ်ဆွေးတုံးကြီးတွေကိုလည်း လှန်ကြည့်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တင်ဝင်း ကြားနေရသော အသံရှင်တွေက သစ်ဆွေးတုံးအောက်မှာ စက်တော်ခေါ်နေကြသည့် မြွေတွေ၊ ခရုတွေ၊ တီကောင်တွေ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် လောကကြီး ကို တင်ဝင်း ပို၍ ပို၍ သိခွင့်ရလာသည်။ မိမိကြောင့် သူ ကြား ရသော အသံများ ၏ လာရာ လားရာကို ဆက်စပ်၍ ရလာသည်။ လောက သစ်၊ အာရုံသစ်၊ စကားလုံးသစ်တွေ ရလာသည်။ ဆင်လိပ်ပြာက ရိုးရိုး လိပ်ပြာထက် တောင်ပံခတ်သံ ပိုကျယ်သည် ကိုလည်းကောင်း၊ လေအဝှေ့ မှာ ပိုးစာပင်ရွက်တွေ ပွတ်တိုက်သံနှင့် မာလကာရွက်တွေ ပွတ်တိုက်သံ ကွဲပြားပုံကိုလည်းကောင်း၊ ချေးပိုးထိုးလောင်းနှင့် ခူယား လှုပ်ရှားမှုချင်း ကွဲပြားသည် ကို လည်းကောင်း၊ ယင်ကောင်တို့ ၏ နောက်ခြေချင်း ပွတ်သံ မှာ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် မတူကြောင်းကိုလည်းကောင်း ခုတော့ သူ သိရပြီ။

လူတို့ ၏ အသံတွေကတော့ ပို၍ ရှုပ်ထွေးသည်။ အမြင်အာရုံ ပျောက်ဆုံး ပြီးကတည်းက တင်ဝင်းသည် လူသံတွေကို နားစွင့်၊ သရုပ်ခွဲ၊ အဓိပ္ပာယ် ဖော်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့အတွက် လူသားတို့ ၏ ခံစားချက်များကို လမ်းပြ ပေးသည့် သံလိုက်အိမ်မြှောင်သဖွယ်။ ကြီးကြီးမေ ဒေါသထွက်လျှင်၊ ခြေ ကုန် လက်ပန်း ကျနေလျှင် အသံမှ တစ်ဆင့် သူ သိသည်။ စာသင်ဖက် ကျောင်းသားတွေ သူ့ကို မနာလို နေသလား၊ ဘုန်းကြီးတွေ သူ့ကို ဒေါသ ထွက်နေသလား၊ လူတွေ သူ့ကို သဘောကျလား၊ မကျဘူးလား အားလုံးကို သူတို့ အသံတွေမှ တစ်ဆင့် သူ သိပါသည်။

စကားသံတွေက နှလုံးခုန်သံလိုပဲ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး၊ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကွဲပြားခြားနားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ရှိနေသည်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ ရင်ခုန်သံကို

နားထောင်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယ အကြိမ်မှာ ထိုသူကို မှတ်မိသိရှိဖို့ တင်ဝင်းအတွက် အခက်အခဲ မရှိ။ သို့သော်လည်း လူ တစ်ယောက်တည်း၏ ရင်ခုန်သံသည် ပင်လျှင် အမြဲတမ်း ထပ်တူကျစွာ မ ပြောင်းမလဲ တည်နေဖို့ က ခက်လှသည်။ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး အမြဲပြောင်းလဲနေသည် ပဲ။ ရင်ခုန်သံတွေက လူကြီးလား၊ လူငယ် လား၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသလား၊ တက်ကြွလန်းဆန်းနေသလား၊ သိရခက်သူ လား၊ ပွင့်လင်းသူလား ပြောပြနိုင်စွမ်းရှိသည်။ စကားသံနှင့် ရင်ခုန်သံ မ ကိုက်ညီသည် များ လည်း ရှိသည် သာ။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးကိုပဲ ကြည့် လေ။ ဆရာတော်ကြီး၏ စကားသံသည် အမြဲတမ်း အင်ပြည့်အားပြည့် ခွန်အားရှိသောအသံ။ လေကြမ်း၊ မုန်တိုင်းကြမ်းကို မမှုသည့် ပင်စည်ကြီးနှင့် ဧရာမ ထင်းရှူးပင်ကြီးအလား။ ထိုအပင်မျိုးအောက်မှာ သူ ငယ်စဉ်က စိတ်ချလက်ချ ဆော့ကစားနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့နှလုံးသား၏ အသံ ကတော့ ပန်းလျ အားပျော့လှသည်။ နှစ်ရှည်လများ မိုးလင်း မိုးချုပ် ထမ်းပိုးမဖြုတ်ရသည့် နွားကြီးအလား။ ဘာဖြစ်လို့ များ ဆရာတော်ကြီး၏ စကားသံနှင့် ရင်ခုန်သံဟာ ထပ်တူမကျရသလဲ။ ဘယ်အသံကို သူ ယုံစားရ မလဲ။ စကားသံလား၊ ရင်ခုန်သံလား၊ ထိုမေးခွန်းတွေအတွက် လောလောဆယ် အဖြေမရှိသေး။ သို့သော် မိမိ၏ အကူအညီဖြင့် ဒီပုစ္ဆာတွေ ကို သူ ဖြေရှင်းနိုင်မှာ သေချာသည်။ အနည်းဆုံးတော့ တချို့တလေကိုပေါ့။

*****

အခန်း(၁၃)

တင်ဝင်းအကြောင်း စကြားချိန်ကို မိမိ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်တုန်းက အစ်ကိုငယ် ကိုရင်ဝတ်သည်။ အမေနှင့် သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားတော့ အစ်ကိုငယ်က ကနေ့မနက် ဆွမ်းခံရင်း ခလုတ်တိုက်လဲသော မျက်မမြင် ကိုရင်လေးတစ်ပါး အကြောင်း ဖောက်သည် ချသည်။ ဆွမ်းအပြည့်နှင့် သပိတ်မှောက်မည် စိုးသဖြင့် သပိတ်ကို မလွှတ်ဘဲ လမ်းနှင့် မျက်နှာ ရိုက်မိသဖြင့် မျက်နှာလည်း စုတ်ပြတ်၊ သပိတ်လည်း မှောက်ခဲ့ရသတဲ့။ ထိုကိုရင်မျက်ကန်းမှာ အင်မတန် ကြောင်သော်လည်း အတန်းထဲမှာ တော့ သူအတော်ဆုံးတဲ့။ ခု တော့ သူလူထွက်လိုက်ပြီတဲ့။ ထိုစကားကြားပြီးတော့ မိမိ ဝမ်းနည်းလိုက် တာမှ အရမ်းပါပဲ။ ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မသိ။ မျက်ကန်း ကိုရင်က သူ့ ကိုယ်သူ သတိရသွားစေသည်။ သူလည်း ဘယ်သူမျှ မရှိသည့် အချိန်မှာ ပျော့ဖပ် ခွေကောက် နေသည့် ခြေထောက်လေးများ ပေါ် ရပ်နိုင်ဖို့၊ ခြေလှမ်းနည်းနည်း လျှောက်ကြည့်ဖို့ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ကြိုးစားခဲ့ ဖူးသည် မဟုတ်လား၊ ခြေနှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းအပြီး နာကျင်စွာ လဲကျခဲ့ ရဖူးသည် မဟုတ်လား။ မျက်ကန်း ကိုရင်ခမျာ အများ ရှေ့မှာ ဖြစ်ရသည့် အတွက် ဘယ်လောက်များ ရှက်ရှာ လိမ့်မလဲ။ သူ တစ်ရက် တစ်ရက်ကို ဘယ်လိုများ ဖြတ်သန်းနေခဲ့လဲ။ တစ်ခါတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဖန် ဂေါ်လီလိုမ့်တမ်း ကစားတုန်းက အဖြစ်ကို သတိရပြန်သည်။ ဖန်ဂေါ်လီကျင်းစိမ်ရာမှာ ကျွမ်းကျင်လှသော မိမိက ပျော်ပျော်ကြီး ကစားနေချိန်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ထပြီး ဗွေဖောက်သည်။ တော် ပြီ မကစားနဲ့ တော၊ ပျင်းစရာကြီး၊ အပြေးပြိုင်တမ်း ကစားမယ်တဲ့။ ယူကလစ်ပင်ကြီးဆီ အရင်ရောက်သူက အနိုင်တဲ့။ သူတို့ တဝုန်းဝုန်း ပြေး ထွက်သွားကြသည်။ မိမိကတော့ သူ့ ဖန်ဂေါ်လီလေးတွေကို ပြန်သိမ်းရင်း ဘာဖြစ်လို့ များ သူ့မှာ မှ ခုလို ဖြစ်ရသလဲ ဆိုတာကို အသံတိတ် မေးနေ မိသည်။ အကြောင်းရင်းကို သူ ဘယ်တော့မှ သိမည် မဟုတ်။ ကံကြမ္မာကို သူ စောဒက မတက်ရဲပါ။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ရင်နာရသည် ကို ကံကြမ္မာဆို သူ သိပါလေစ။

ရင်နာတာထက် ပိုဆိုးတာကတော့ မိသားစုနှင့် အနေနီးပါလျက် ဝေးကွာ နေခြင်းကိုသာ။ သူက မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကိုတွေကြား နေရင်းက ဖော်မဲ့ သင်းကွဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုခံစားချက်ကို သူ့မိသားစုဝင်တွေ ဘယ်တော့မှ နားလည်မည်မထင်။ သူ့အစ်ကိုတွေက သူ့ကို ပြုစုယုယ ဖေးမကူညီပါသည်။ ညီမထွေးလေးကို တစ်လှည့်စီ ကျောပိုးရင်း လယ်ကွင်းတွေ၊ ရေကန်တွေ၊ ဈေးထဲ၊ တောင်ပေါ်၊ မြို့ထဲ၊ ရွာထဲ နေရာအနှံ့ ပို့ကြပါသည်။ ဒါကို အနစ်နာခံရသည် ဟု သူတို့ မတွေးခဲ့ကြ။ သို့သော်လည်း ထင်းခွေသလို၊ ရေခပ်သလို၊ အာလူးစိုက်သလို

လုပ်နေကျ နိစ္စဓူဝ အလုပ်တစ်ခုလို လုပ်ကြ ခြင်းမျှသာ။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်တာမျိုးလည်း မရှိ၊ ဘာမျှလည်း ပြန်ရဖို့ မ မျှော်လင့်။ သို့သော် မိမိသည် အမြဲ ဝမ်းနည်း နေခဲ့သည်။ ကြေကွဲနေခဲ့သည်။ ကူကယ်ရာမဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ အကြောင်းမရှိဘဲ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုခဲ့ ရသည်။ နားလည်ရခက်သည့် ဝေဒနာနှင့် ခံစားချက်သာ။ သူတို့ သိလျှင် ပြောကြလိမ့်မည်။ ဟဲ့-ငါတို့ နင့်ကို လိုလေသေးမရှိ ထားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ တောင် မလုံလောက်သေးဘူးလားလို့ ပေါ့။ ထို့ကြောင့် မိမိမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်ကိုမျိုချ၊ မျက်ရည်တွေကို ကြိတ်မှိတ်ချုပ်တည်းထားရသည်။ အမေနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းသာ။ အမေက သူ့ကို အထင်ကြီးသည်။ ပါရမီရှင်ဟု သတ်မှတ်သည်။ မသန်စွမ်းခြင်းကို ဖုံးကွယ်ပစ်နိုင်သည့် ထူးကဲသော ပါရမီပါလာသူ မေမေ့သမီး ပက်ကျိမ လေးဟု မကြာခဏခေါ်သည်။ သူ့အမေ စိတ်မပျက်ရအောင် သူ သန်မာ ဟန်ဆောင်နေရသည်။ ဒါကြောင့် လည်း အဖေ့ရှေ့၊ အမေ့ရှေ့၊ အစ်ကိုတွေ ရှေ့မှာ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရှေ့မှာ စိတ်အားငယ်မှုကို မပြရဲသလောက်ပင်။

နောက် သုံး လေးရက် ကြာတော့ ကျောင်းဝရန်တာမှာ ထိုင်နေတုန်း အစ်ကိုငယ် ပြသဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲ တံမြက်စည်းလှည်းနေသော တင်ဝင်း ကို သူ စမြင်ဖူးသည်။ မိမိ မျက်လုံးတွေက သူ့ဆီမှ မခွာနိုင်ခဲ့။ မမြင်ရဘဲ တံမြက်စည်းလှည်းနေပုံက စေ့စပ်သေချာလှသည် မို့ သူ အံ့အားသင့်ရသည်။ တခါတလေရပ်ပြီး ခေါင်းကလေး မော့မော့ရင်း တစ်ခုခုကို နားစွင့်နေ သလိုလို၊ ရှူရှိုက်အနံ့ခံနေသလိုလို။

ထိုနေ့မှ စ၍ သူ့အကြောင်း ရံဖန်ရံခါ အတွေးထဲ ရောက်လာသည်။ နောက်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်တော့ သူ့ကို တွေ့ပြန်သည်။ ထင်းစည်းကြီး သယ်ပြီး အနားမှ ဖြတ်သွားသည်။ မိမိကို ရှိနေမှန်းပင် သူ မသိ။ မိမိ သူ့ကို အဝေးက ကြည့်နေသည်။ တင်ဝင်းက ထင်းစလေးတွေ ချိုးပြီး မီးမွှေးနေသည်။ မီးအရှိန်ရလာတော့ ရေနွေးအိုးတည်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ သူ၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုကို မိမိ အထင်ကြီးမိသည်။ ကျက်သရေတွေက ရောင်စဉ်ဖြာထွက်နေသလိုပင်။ သူ့ မျက်မမြင်ဘဝဟာ မိမိရဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်တဲ့ ဘဝထက် ပိုဆိုးသလား၊ ပိုသက်သောင့်သက်သာ ရှိသလား။ တခြားကလေးတွေ ယူကလစ်ပင်ဆီ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် ပြေးနေကြတာကို ငေးကြည့်နေရတဲ့ ခံစားချက်ကို သူနားလည်နိုင်ပါ့မလား။ အမေက ဂုဏ်ယူစွာ ကြည့်နေတဲ့ အချိန် ရှက်သွေးတွေ တဖြန်းဖြန်းထမိနေတာကို သူကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါ့မ လား၊ အစ်ကိုတွေ ကျောပေါ်ကနေ လိုက်ရင်း အိမ်နီးနားချင်း အပျိုလေး တွေ၊ လူပျိုလေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး သီချင်း သံပြိုင်ဆိုနေတာကို တွေ့ချိန်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ သိမ်ငယ်မှုကို သူ သိပါ့မလား။ သူကို စကားပြောချင်စိတ် ပေါ်မိသည်။ တရွေ့ရွေ့ ဖင်တွန်းသွားပြီး သူ သတိထားမိအောင်

သူ သွားသည့် လမ်းပေါ် ပိတ်ထိုင်နေချင်သည်။ သို့သော် သူ့ဆန္ဒတွေကို သူ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ အပျိုကလေး တစ် ယောက်၏ အရှက်ဣန္ဒြေသိက္ခာကြောင့် မဟုတ်၊ မလိုအပ်ဘူး ထင်၍ သာ။ သူတို့ တစ်နေ့ ဆုံကို ဆုံကြလိမ့်ဦးမည်။ ဘဝလမ်းကြောင်း ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်း ဆိုသည် က တမင် ဖန်တီးယူ၍ မရ။

ထို့ကြောင့် လည်း တစ်နေ့လယ်မှာ တင်ဝင်း စမ်းတဝါးဝါးနှင့် သူ့နား ချဉ်းကပ်လာတာ မြင်တော့ သူ မအံ့ဩမိ။ သူ တင်ဝင်း၏ အဖြူသား သက်သက် မျက်ဝန်းတွေကို ငေးနေမိသည်။ ဖော်မဲ့သင်းကွဲ အထီးကျန် ဝေဒနာသည် ဖြစ်ကြောင်း သူမြင်ရုံနှင့် သေချာသိသည်။ သူ့ရင်ခုန်သံ အကြောင်း တင်ဝင်း ပြောစကားကို ကြားရတော့လည်း မအံ့ဩ။ တင်ဝင်း ပြောသမျှ သူ ယုံသည် ပဲ။

ဈေးနေ့ကို မျှော်ရင်း ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်မရှည် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ကို သူ သိနေခဲ့သည်။ နာရီတွေ၊ မိနစ်တွေကို ရေတွက်ရင်း တင်ဝင်းကို မြင် လိုဇောဖြင့် သူ မောနေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားခေါ်လိုက်ရ ကောင်းမလား၊ နှောင့်ယှက်သလိုများ ဖြစ်မလား၊ တင်ဝင်းကရော သူ့ကို တွေ့ရင် ပျော်မှာ လား၊ မနေနိုင်တော့သဖြင့် အစ်ကို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်း လိုက်ပို့ခိုင်းမိသည်။ ဝရန်တာမှာ သူ ထိုင်စောင့်နေသည်။ တင်ဝင်း သူ့အသံ ကြားသည် နှင့် သူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာသည်။ ပြုံးပျော် နေသည့် တင်ဝင်းကို မြင်ရတော့ သူ့သံသယတွေ ပျောက်သွားသည်။ တင် ဝင်းလည်း သူ့နည်းတူ ပျော်တာပါပဲလား။ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်၊ သူ့လက် ကလေးကိုကိုင်ရင်း နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုမိကြ။ ထိုနေ့ကစ၍ သူတို့ နေ့စဉ် တွေ့ကြလေတော့သည်။

တင်ဝင်းသည် မိမိကို ကျောပိုး၍ ယာခင်းတွေကိုဖြတ်၊ တောင်တွေကို တက်၊ မြို့တွင်းကိုသွား၊ မမောမပန်းနိုင်၊ နေပူ မိုးရွာလည်း မရှောင်။ သူ့ ကျောပေါ်မှာ သူနှင့် အတူသာဆိုလျှင် မိမိကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေး အရည်ပျော် အငွေ့ပြန်သွားစမ်းပါစေ၊ မမှုတော့။ သူတို့ နှစ်ဦး နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်ပြီးရင်း ချဲ့ထွင်နေကြသည်။ ခြံစည်းရိုးနယ်နိမိတ်ကို ကမ္ဘာအစွန်းအမှတ်ဖြင့် နေရ သော နေ့ရက်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။

မိုးသည်းလှသည့် မုတ်သုံရာသီမှာ တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကွန်းခိုရင်း တင်ဝင်း၏ စာအုပ် တွေထဲမှ တစ်ဆင့် ခရီးဆက်ကြသည်။ တင်ဝင်း လက်ချောင်းလေးတွေက စာမျက်နှာများ ပေါ် ပြေးလွှား ဖတ်ရှုရင်း ခုတော့ ခရီးစဉ်ကို သူက ဦးဆောင်လေပြီ။ တင်ဝင်းက ဖတ်ပြ၊ မိမိက သူ့အသံညှို့ ချက် အောက်မှာ စိတ်ချလက်ချ ခွေခွေလေးလှဲ။ သူတို့ ကမ္ဘာအနှံ့ ရောက်ကြ သည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်နှင့် ကိုယ် တစ်ဖက်ရွာပင် မရောက်နိုင်သည့် မိမိနှင့် တင်ဝင်း ကမ္ဘာပတ်နေကြသည်။ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးတွေပေါ် သူ ခေါ်သွားသည်။ ကိုလံဘို၊ ကာလကတ္တား၊ ပို့ဆက်၊ မာဆေး၊ ဟိုက်ပတ် ပန်းခြံ၊ ပစ်ကာဒေးလီး

ဆက်ကပ် အစုံအလင် တစ်ပုံတစ်ပင်။ နယူးယောက် မှာ မိမိ နမော်နမဲ့နိုင်လို့ ကားတိုက်ခံရမလို ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကိစ္စမရှိ၊ မိမိ ရှိ နေဖို့ သာ အရေးကြီးသည်။

အကြားအာရုံ သင်ခန်းစာတွေကို တင်ဝင်းက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပို့ချသည်။ မိမိနားတွေက တင်ဝင်းလောက် မကောင်းနိုင်တာ သေချာသဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ် နားရွက် အပ်မထားမချင်း ရင်ခုန်သံကို မကြားနိုင်တာ၊ ပုစဉ်းတို့၊ ဖားပြုပ်တို့ ကို အသံကြားရုံနှင့် မခွဲခြားနိုင်တာ သေချာလှပေမ ယ့် ကြားရသော အသံတွေကို မည်ကာမတ္တ သဘောမထားဘဲ လေးလေးစားစား သရုပ်ခွဲတတ်ဖို့ တော့ သူ သိလာခဲ့သည်။

ခုဆိုလျှင် တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို စကားလာပြောခဲ့လျှင် ထို အသံ၏ အရောင်ကို သူ သတိထားမိပြီ။ စကားလုံးတွေ၏ လေသံကိုလည်း သူ ကျက်မိပြီ။ ဈေးထဲမှာ အာလူးဝယ်သူတွေဟာ ဈေးဆစ်လွန်းတတ် သလား၊ ပြောတဲ့ ဈေးအတိုင်း ဝယ်တတ်သလား ဆိုတာကို သူ ခန့်မှန်း တတ်ပြီ။ သူ့အစ်ကိုတွေ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောရုံနှင့် သူတို့ ပျော်နေ သလား၊ ပျင်းနေသလား၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလား သူ သိသည်။ သိတာကို ပြောသည်။ အလိုလေးလေ့-ပက်ကျိမ ကလေး၊ ခုတော့ ပက်ကျိ ဂေါက်ကြောင်ကလေး ဖြစ်နေပြီ။

တစ်နေ့မှာ တော့ မိမိကို သူ မတွေ့ရ။ တင်ဝင်း ထူပူသွားခဲ့သည်။ သူတို့ နိစ္စဓူဝ တွေ့နေခဲ့ကြတာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မနေ့ ညနေကလည်း မိမိ ဘာမျှ ထွေထွေထူးထူး ပြောမသွားခဲ့။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေလဲ မသိ။ နေများ မ ကောင်းဘူးလား၊ သူ့အစ်ကိုတွေလည်း ဘာမျှ လာမပြောပါလား။ ညက မိုး သည်း လွန်းသဖြင့် လမ်းတွေ အကုန်ဗွက်ပေါက်နေသည်။ တင်ဝင်းသည် လူသူကင်းမဲ့သည့် ဈေးကို ဖြတ်ရင်း မိမိရှိရာ တောင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး တဗိုင်းဗိုင်းလဲသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဗွက်လူးနေသည်။ မိမိ ရင်ခုန်သံကို စဉ်းငယ်မျှ မကြား။

မိမိတို့ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမျှ မရှိ၊ ခြံစောင့်ခွေးပင် မရှိ။ အိမ်နီးနားချင်း တွေလည်း သူတို့ မိသားစု ဘယ်သွားမှန်းမသိ။

ယာထဲ ဆင်းနေကြတာ နေမှာ ပါ။ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာကြမှာ ပါ။ သို့သော် ဘယ်သူမျှ ပြန်ရောက်မလာကြ။ နေညိုလာတော့ တင်ဝင်း ယောက်ယက်ခတ်လာသည်။ မိမိကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သည်။ လှေကားလက်ရန်းကို အတင်း လှုပ်ယမ်းသည်။ ရောမ လိပ်ပြာကြီးတစ် ကောင် သူ့ကိုယ်ပေါ် လာနားသည်။ သူ သစ်ပင်ပေါ် တက်သည်။ ခြစ်ရာ ရှ ရာတွေ တဖြည်းဖြည်း များ လာသည်။ ခြံဝင်းထဲ လျှောက်ပြေးသည်။ လဲ သည်၊ မေးစေ့ကွဲသည်၊ သွေးတရဲရဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်နီးနားချင်း

ကောင်လေးသုံးယောက် သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ကြသည်။

****

အခန်း(၁၄)

ထိုအသံမျိုး ဒေါ်စုကြည် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့။ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် ထွက်လာသော ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ညည်းတွား မြည်တမ်းသံ။ သောကပရိဒေဝ အပူဟပ်သံ၊ အပူလုံးကြွသံ။

သူ နိုး လာပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးမှာ တင်ဝင်းတစ်ယောက် ပါးစပ် ဟစိ ဟစိနှင့် ညည်းနေသည်။

သား-သားရေ ဟု ခေါ်သော်လည်း ပြန်မထူး၊ သူ အိပ်နေတာလား၊ နိုးနေတာလားပင် သေချာမသိ။ သူ သားကို ပခုံးက ကိုင်လှုပ်သည်။ တစ်ကိုယ် လုံး တောင့်တင်းနေသည်။

မောင်တင်ဝင်း၊ မောင်တင်ဝင်းရေ။

မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် သပ်ပေးသည်။ ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ တင်ဝင်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်လာသည်။ တရှူးရှူးအိပ်ပျော် သွားသည်။ ဒေါ်စုကြည်က သူ့ခေါင်းကို ထွေးပွေ့လျက်။

အရုဏ်တက်ခါနီး သူ နိုးတော့ တင်ဝင်းထံမှ ရှိုက်သံတွေ ကြားရသည်။ နာမည်ခေါ်တော့ မထူးပြန်။ ဒေါ်စုကြည် လူးလဲထလိုက်သည်။ တင်ဝင်းကို စောင်ခြုံပေးသည်။ အအေးများ မိသွားသလား၊ ညက မိုးချုပ်မှ သူ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေ ခြစ်ရာ ရှရာ အပြည့် သွေးသံ ရဲရဲဖြင့်။ လူငယ်သုံးယောက်က သူ့ကို လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ အိပ်ရာထဲ ခွေနေခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ပြီး မီးမွှေးလိုက်သည်။ ကြက်သားဆန်ပြုတ် ပြုတ်ပေး ဦးမှ။

ဝေါခနဲ အသံကြား၍ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ပြေးသည်။ တင်ဝင်းက ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး အန်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာ အောင် အပြင်းအထန် အန်နေသည်။ သည်းခြေရည်စိမ်းစိမ်းတွေ ပါလာ သည် အထိ အအန်မရပ်။ အန်ပြီးတော့ သူ ခွေကျသွားသည်။ ဒေါ်စုကြည် က တင်ဝင်းခေါင်းကို ပေါင်ပေါ် တင်ထားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တွန့် လိမ်လျက်။ သူ့ အသက်ရှူသံက တရှူးရှူး တရှဲရှဲ။

သူ အိပ်မက်မက်နေသလား၊ နိုးနေသလား တင်ဝင်း မခွဲခြားတတ်တော့။

ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ၊ ဘယ်နေရာ ရောက်ပြီလဲ သူ မသိတော့။ မျက်လုံးထဲမှာ ဖြူနေရာက မည်းလာသည်။ နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့ဖတ်နံ့တွေ လှိုင်နေသည်။ နားတွေက တစီစီမြည်နေသည်။ အူတွေက လှိုင်းထနေသည်။ သွေးတွေ တဒိတ်ဒိတ် တိုးနေသည်။ သူ့နှလုံးသားကား အကြောက်တရား ဆိုသည့် လက်မည်းကြီးဖြင့် ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်နယ်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီ။ ရှူသွင်းလိုက်သော လေကဲ့သို့ပင် အကြောက်တရားသည် နေရာတကာမှာ ကြီးစိုးခဲ့ပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုရော၊ အတွေးတွေကိုရော အိပ်မက်တွေကိုပါ အကြောက် တရားက စိတ်ထင်တိုင်း မင်းမူနေခဲ့ပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ မိမိ ရင်ခုန်သံကို ကြားရသည်။ မိမိကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သည်။ သို့သော် ပြန်မထူးခဲ့။ ရင်ခုန်သံနောက် လိုက်တော့လည်း လိုရာသို့ ဘယ်တော့မှ မရောက်။ အမောဆို့ လဲကျသည် သာ အဖတ်တင်သည်။ တန်းလျားတစ်ခုမှာ ထိုင်နေ သည့် မိမိကို တွေ့သည် မိမိဆီသို့အသွား မဟာပထဝီမြေကြီး ဟက်တက်ကွဲပြီး သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုသည်။ မှောင်မိုက်ပူလောင်လှသည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ထိုအိပ်မက်တွေက မဆုံးတမ်း ဆက်ကာဆက်ကာ သူ့ကို နှိပ်စက်နေသည်။ သေပါရစေတော့။ ဘာကြောင့် များ သေသည့် အကြောင်း အိပ်မက်ကလေးတောင် မက်ခွင့် မရှိတာလဲ။

သေခြင်းက သူ့ကို ခြောက်လှန့်ခြင်း မဟုတ်၊ ရှင်သန်ခြင်း၏ အရာ ခပ်သိမ်းက ခု သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့သည်။ အထိအတွေ့တွေ၊ စကားလုံး တွေ၊ အတွေးတွေ၊ အသက်ရှူသံတွေ၊ ရင်ခုန်သံတွေ။

သူ လှုပ်လည်း မလှုပ်နိုင်။ ဘာမျှလည်း မစားနိုင်။ ကြီးကြီးမေ လက်ဖက်ရည် လာတိုက်တော့လည်း ထွေးထုတ်မိသည်။ ကြီးကြီးမေ အသံကို ကြားနေပေမယ့် အဝေးတစ်နေရာက လိုလို၊ ကြီးကြီးမေ လက်တွေ၏ အထိအတွေ့ကို သိနေပေမယ့် တခြားကမ္ဘာကလိုလို။

ဆရာတော်ကြီး၏ စကားသံတွေကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

လောကမှာ ကြောက်စိတ်ကို ပျောက်ကင်းသက်သာစေတဲ့ အစွမ်းဟာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ကွဲ့ ဒကာလေးရဲ့။

ဟုတ်တော်မူရဲ့ လား ဘုရား။ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်း ဆင်းရဲကို ဘယ် အစွမ်းက သက်သာ ပျောက်ကင်းစေမှာ လဲ ဘုရား။

သုံးရက်လုံးလုံး သေငယ်ဇောနှင့် သူ မြောနေသည်။ ကြီးကြီးမေက သူ့ကို အကြာကြီး နှိပ်နယ် ပေးသည်။ ဆေးတွေ အုံပေးသည်။ သုံးရက်လုံး အနားမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာ။

သားလေးဟာ နာတယ်လည်း မပြော၊ ချောင်းလည်း မဆိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်က

လည်း ပူလောင် အေးစက်နေတာမျိုးလည်း မရှိ။ ဘာဝေဒနာမျိုးလဲ၊ ဘာရောဂါမျိုးလဲ၊ သူ့အသက်ကို ဘယ်အရာကများ လိုချင်နေတာလဲ၊ ကလော ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ ခနော့ ပအို့ဝ်၊ ပလောင် ဆေးဆရာတွေ အားလုံးပေါင်းတာတောင် သူ့သားလေး ရောဂါကို ကယ်နိုင်ပါ့မလား။ အင်း- တစ်စုံတစ်ယောက်က ကယ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ဆရာတော်ကြီးမှ တစ်ပါး တခြားမရှိ။ ကေန္ဒတော့ သားကလေး အပမှီပြီ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်အိုးကလေး တင်ဝင်းနားထားပြီး ဒေါ် စုကြည် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဒရောသောပါး ပြေးလေသည်။

ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ဆရာတော်ကြီးထံ သူ လျှောက်တင်သည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးမေ အတွက်တော့ တင်ဝင်း အဖြစ်အပျက်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာ မဟုတ်ခဲ့။ အချစ်ဝေဒနာ စွဲကပ် ရာကား ကုရာနတ္ထိ ဆေးမ ရှိဆိုခြင်းကို သက်တော်ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်သည့် ဆရာတော်ကြီး ကောင်းစွာ သိသည် ပဲ။ အချိန်တန်လျှင် သူ့အလိုလို သက်သာပျောက်ကင်းသွားလိမ့် မည်။

ထိုသို့ ကြားရတော့ ဒေါ်စုကြည် ကိစ္စတစ်ခုကို ပြန်အမှတ်ရလာခဲ့သည်။ သူ့ဘကြီးသည် အိပ်ရာထဲမှာ မလှုပ်မယှက် ၃၇ နှစ်ကျော် လဲခဲ့သည်။ ဖျာ ပေါ်လှဲ၊ မျက်နှာကြက်ကို ငေးရင်း ဘာမျှ မစားမသောက်ဘဲ အသေကောင် ကြီးလို တုံဏှိဘာဝေ ကာလရှည်ကြာ ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရသည်။ အကြောင်း ကတော့ လူပျိုပေါက်ကတည်းက တိတ်တခိုး စွဲလမ်းနေခဲ့သည့် သူ့အိမ်ဘေး မှ အမျိုးသမီး လေးကို မိဘတွေက အတင်းအဓမ္မ ယောကျ်ားပေးစား လိုက်၍ သာ။

သူ့တူတစ်ယောက်သည် လည်း ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲက ကောင်မလေးတစ် ယောက်ကို မေတ္တာ ရှိလွန်း၍ ညနေတိုင်း အိမ်ရှေ့ သီချင်းသွားဆိုရင်း မေတ္တာတေးသီနေခဲ့သည်။ ဒါက မဆန်းသော်လည်း သူ့တူတော်မောင်က မေတ္တာတေးကို နေ့ရော ညရော မပြတ်သီကျူးလာသောအခါ မိန်းကလေး အိမ်က စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအိမ်က အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေ သူ့ကို တွန်းထိုးရိုက်ပုတ် မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။ သူအိမ်ရောက် တော့ ထောပတ်သီးပင်ပေါ် တက်ကာ ဆက်တိုက် မနားတမ်း တေးသီလိုက် သည် မှာ သုံးပတ်နှင့် ခြောက်ရက်တိတိ။ နောက်ဆုံး အသံ လုံး၀ ပျောက် သွားသည် အထိ။ ဒေါ်စုကြည်စိတ်ထဲမှာ အချစ်ကြောင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဝေဒနာခံစားကြကုန်သော၊ ရူးသွပ်ကြကုန်သော ဇာတ်လမ်းတွေ ထောင်ပုံ ရာပုံ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ပြန်လည် တွေးမိနေသည်။ လယ်သမားတွေ၊ တောင်သူတွေ၊ ကုန်သည် တွေ၊ ပန်းထိမ်ဆရာတွေ၊ မြင်းလှည်းသမားတွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေနှင့် မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်တွေအားလုံး ဒီလို ဇာတ်လမ်း တွေချည်းသာ။

ဒါ ကလော၏ ရေခံမြေခံကြောင့် လား။ ဒါ အခိုက်ခာတ်ပြည့်နေသည့်

အိမ်ကြောင့် လား၊ ဒါ အမြဲစိမ့်အေးနေသည့် တောင်ပေါ်ရာသီဥတုကြောင့် လား၊ ဒီနေရာ ဒီဒေသသည် ပင်လျှင် ပညတ်သွားရာ ခေတ်သက်ပါနေသည် လား။

သူ လျှောက်သမျှ ဆရာတော်ကြီးက ခပ်မဆိတ်သာ နေတော်မူခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ တင်ဝင်းက နဂိုအတိုင်း မလှုပ်မယှက်။ သူ ယူကလစ် ရွက်တွေထောင်းပြီး တင်ဝင်း နှာခေါင်းနားတေ့သည်။ ခေါင်ရန်းပွင့်တွေ၊ စံပယ်ပွင့်တွေ ရှူစေသည်။ ခေါင်းကို၊ ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်ပေးသည်။ ဘာမျှမထူး။ အသက်ရှူသည်။ နှလုံးခုန်သည် ကလွဲ၍ အသက်ဇီဝ၏ အခြားလက္ခဏာတွေမရှိ။ သားကလေး မြေသွားပြီး ပရလောကသို့များ အလည်သွားနေသလား။

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ နံနက်မှာ တော့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ သူ့ကျောပေါ်မှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ပိုး ထားသည်။ သြော်-သားလေးနှင့် တတွဲတွဲ ရှိနေသည့် မိမိကလေးပါလား။

“ကိုတင်ဝင်း ရှိလား ကြီးကြီး”

“အင်း-သူ အတော်လေး ဖြစ်နေတယ်ကွဲ့”

“ဟင်-အစ်ကို ဘာဖြစ်တာလဲ ကြီးကြီး”

“ကြီးကြီးလည် မသိဘူးကွယ်၊ စကားလည်း မပြော၊ အစာလည်း မစား၊ မြေသနေသလိုပဲ”

“ကျွန်မ ကြည့်ပါရစေ ကြီးကြီးရယ်”

ဒေါ်စုကြည်က သူတို့ ကို အိပ်ခန်းထဲ ဝင်စေသည်။ တင်ဝင်းကား မလှုပ်မ ယှက်။ မျက်နှာတွေ ချောင်ကျလျက်။ အသားအရေ ပြာနှမ်းနှမ်းနှင့် ဇီဝ ခေတ်မရှိသည့် အသွင်။ အနားက ထမင်းပွဲနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကား အရာမယွင်း။ မိမိက သူ့အစ်ကို ကျောပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး တင်ဝင်းဆီ တွားသွားနေသည်။ ဒေါ်စုကြည်က သူ့ကို ငေးနေသည်။ သြော်-ကလေးမ လေး အဖြစ်ဆိုးလှ ချေလားကွယ်။ သူ့ခြေထောက်တွေ အဲသလို ဖြစ်နေမှန်း ဒေါ်စုကြည် အသေအချာမသိခဲ့။ ခုမှ ပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိက တင်ဝင်းခေါင်းကို လက်ဖြင့် မပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ သူ့ဆံပင်ရှည်တွေကြားမှာ ခေါင်းက မြုပ်သွားသည်။ တင်ဝင်းနားထဲ သူ တီးတိုးပြောနေသည်။ သူ့အစ်ကိုက အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်စုကြည် သူ့နောက် လိုက်သွားသည်။ ဧည့်သည် အတွက် ရေနွေးကြမ်းနှင့် ကွာစေ့၊ နေကြာစေ့ တည်သည်။ ပြီးတော့ ခြံထဲဆင်းပြီး ထောပတ်ပင် ရိပ်အောက်က

ကွပ်ပျစ်ဝိုင်းလေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ခြံထောင့်မှ ထင်းပုံ ကို ငေးသည်။ မြေကြီးပေါ် အစာကောက်နေသည့် ကြက် ခြောက်ကောင် ကို ငေးသည်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဆို့တက်လာသည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ထိန်းချုပ်ခဲ့သည့် ကူကယ်ရာမဲ့ ခံစားချက်က ပြန်ပေါ်လာသည်။ တင်ဝင်းကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လို့ လား။ တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ကြောက်လို့ လား။

ထိုအချိန်မှာ အိမ်ထဲက သီချင်းသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ အင်မတန် ချိုသာအေးချမ်းသည့် သီချင်းသံ၊ အိမ်ထဲမှ လာသော်လည်း တောင်ကြားမှ ပျံ့လွင့်လာသကဲ့သို့။ ဒေါ်စုကြည်က သီချင်းတွေနှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိ။ ဘာ သီချင်းမျှ လေးလုံးကွဲအောင် မရ။ သို့သော် ဒီသီချင်းသံကတော့ စိတ်ထဲ ထိ ထိခိုက်ခိုက် ရှိလှသည်။

ပရလောကသား နတ်ဆိုးတွေ၊ မိစ္ဆာတွေ၊ နာနာဘာဝတွေကို ဖယ်ရှားနိုင် စွမ်းရှိသည့် သီချင်းသံလေလား။ ဒေါ်စုကြည် ကွပ်ပျစ်ပေါ် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ ဧကန္တတော့ မိမိဟာ တင်ဝင်းကို ဆေးကုပေးနေတာ ဖြစ် မည်။ သူ့အသံလေးက အိမ်ထဲက လျှံထွက် လာပြီး ခြံဝင်းထဲမှာ မွှေးရနံ့တစ် ခုလို နေရာတိုင်း ပြည့်လာခဲ့သည်။ ငှက်သံတွေ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံတွေ၊ ဖားအော်သံတွေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ဆုံးကာ နောက်ဆုံး သူ့အသံတစ်သံ သာ နေရာတိုင်းမှာ တည်ရှိတော့သည်။ အသံက ဆေးစွမ်းကောင်းတစ် လက်လို ဒေါ်စုကြည်၏ ကလာပ်စည်းအားလုံး၊ အာရုံအားလုံးထဲ ပျံ့နှံ့နေရာ ယူသည်။ သူ တင်ဝင်းအတွက် မစိုးရိမ်တော့။ တင်ဝင်း မည်သည့် လောက သို့ ရောက်နေပါစေ၊ ထိုအသံက ပြန်ခေါ် နိုင်မည်မှာ သေချာသည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ် မလှုပ်မယှက် ထိုင်ရင်း ဒေါ်စုကြည် မျက်လုံးတွေ မှိတ် သွားသည်။

စိမ့်နေအောင် အေးသည့် အအေးဓာတ်ကြောင့် သူ ပြန်နိုးလာတော့ မှောင် နေပြီ။ အသံက ပျံ့လွင့်နေဆဲ။ ဒေါ်စုကြည် ကမန်းကတန်း ထပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သည်။ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ တစ်တိုင်၊ အိပ်ခန်းထဲ တစ်တိုင်၊ မိမိက တင်ဝင်းကို ပွေ့ထားမြဲ။ ဟော-တင်ဝင်းမျက်နှာတွေ သွေးရောင်သန်း လာပြီ။ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ဖြစ် လာပြီ။ မိမိ အစ်ကိုကတော့ ဘယ်တုန်းက ပြန်သွားသည် မသိ။ မိမိလေး ဆာနေ သလား၊ လှဲချင်လား သူ မေးသည်။ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

ဒေါ်စုကြည် ကမန်းကတန်း ညစာစားသည်။ သူ ပင်ပန်းလှပြီ။ ခု သူ့ အလုပ် မရှိတော့။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ မိမိအတွက် အိပ်ရာပြင်သည်၊ မိမိကို အနွေးထည်ပေးသည်။ စောင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်တော့သည်။

မနက်နိုးလာတော့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာ တင်ဝင်းနှင့် မိမိ အိပ်နေကြသည်။ ဒါဆို ဒါ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ များ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေပြည့်ဝကာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း နေပါလိမ့်။ သူ ထသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သည်။ မီးမွှေးသည်။ လက်ဖက်ရည်အိုး တည် သည်။ ထမင်း ချက်သည်။ ကြက်သွန်မြိတ်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ဆေးသည်။ မနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်သည်။ တင်ဝင်းနှင့် မိမိတို့ နှစ် ယောက်လုံး တော်ရုံနှင့် မနိုးကြ။ အတော်နေမြင့်မှ နိုးကြသည်။ ဒေါ်စု ကြည် ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်း တင်ဝင်းကို အိမ်တံခါးဝမှာ တွေ့လိုက်ရ သည်။ မိမိကို ကျောပိုးလျက်။ တင်ဝင်း ကြည့်ရတာ တစ်မုဟုတ်ချင်း အိုစာ သွားသလိုပင်။ သည်းထန်လှသည့် သောကကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မိမိက သူ့ကျောပေါ်ကနေ ဘယ်လို ညွှန်ကြားသည် မသိ။ တင်ဝင်းသည် ပကတိ မြင်ဘိသကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူတို့ မီးဖိုချောင်ထဲက ခုံတန်းမှာ ထိုင်ကြပြီ။ ဒေါ်စုကြည် သူတို့ နား ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ဆာနေကြပြီလား”

“အင်း-အရမ်းဆာတယ် ကြီးကြီးမေ”

တင်ဝင်းအသံက အရင်ကနှင့် မတူ။ ခပ်အောအော နက်ကျောကျော ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်စုကြည် နားထဲ စိမ်းနေသည်။

“ပြီးတော့ ရေလည်း ငတ်တယ်”

မနက်စာ ပြင်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ စားကြသည်။ တင်ဝင်းက အငမ်းမရ စားသည်။ အစားတစ်လုတ် စားတိုင်း အားတွေ ပြည့်လာသလို ပင်။

စားပြီး သောက်ပြီးတော့ တင်ဝင်းက မိမိကို အိမ်ပြန်မပို့ခင် လမ်းလျှောက် ထွက်ဦးမည်တဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ အားအင်အပြည့် ရှိနေပုံပင်။ ဒေါ်စုကြည် သူ့သားအတွက် မပူတော့။ ညမနက်ခင် ပြန်လာမည်ဟု သူက ကတိပေး သွားသည်။

တင်ဝင်းနှင့် မိမိတို့ တောင်ရိုးပေါ် ရောက်လာခဲ့သည်။ မိမိလက်ထဲသို့ လုံးဝ ဘဝကို အပ်နှံခွင့် ရှိပြီလား။ သူ့ရှေ့က အတားအဆီးတွေကို မိမိက လမ်းပြဦးမည်လား။

“အစ်ကို ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်တွေတုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ မှတ်မိလား”

“ဝိုးတိုးဝါးတားပဲ၊ ကိုယ် အိပ်နေခဲ့တယ်လို့ ထင်တယ်၊ တကယ်တော့ အိပ် နေလား၊ နိုးနေလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသိပါဘူး။ နားထဲမှာ တဝူးဝူးနဲ့ ဘာ မှ လည်း မကြားတော့ဘူး”

“အစ်ကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး၊ ပြုစားခံရတာ ထင်တာပဲ”

“ဘာက ပြုစားတာလဲ”

“ကြောက်စိတ်ကလေ”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ အစ်ကို”

“မိမိတို့ အိမ် ရောက်သွားတော့ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်ကိုယ် မိမိကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့တော့ဘူးလို့ ထင်တာပေါ့၊ ဘယ်သွား နေတာလဲ မိမိရယ်”

“ဘွားလေး ဆုံးလို့ တောင်ပေါ်ရွာကို အသုဘသွားကြတာ အစ်ကိုရဲ့” မိမိက တင်ဝင်းနားနားကပ်လိုက်ပြီး လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မကြောက်နဲ့ အစ်ကို၊ မိမိက အစ်ကို့ရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးပဲ၊ အစ်ကိုကလည်း မိမိရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးပဲ၊ အစ်ကို မိမိကို ဘယ်တော့မှ မဆုံးရှုံးစေရဘူး”

တင်ဝင်း ပြန်ပြောချင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့ ဘယ်ခြေထောက်က လေဟာနယ်ကို နင်းမိသည်။ မြက်တွေ ဖုံးနေသော ဒီတောင်စောင်းကို မိမိ သတိမထားမိ။ သူတို့ တအိအိ ပြိုကျသွားသည်။ ကျနေတုန်း မျက်နှာကို မ ထိခိုက်အောင် သိမှတ်မဲ့ တုံ့ပြန်မှုဖြင့် လက်နှင့် ကာရမည့် အစား သူ မိမိကို သာ တင်းကျပ်နေအောင် ကိုင်ထားမိသည်။ မိမိကလည်း သူ့ကို အတင်း ဖက်ထားသည်။ အောက်မှာ ဘာရှိသည် ကို သူ မသိ။ ကျနေသည် က ကမ္ဘာတည်လောက်အောင် ကြာသလိုပင်။ သူတို့ မြက်တွေ ဖုံးသည့် တောင်စောင်းအတိုင်း လိမ့်ကာ လိမ့်ကာ ကျသွားသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တင်းနေအောင် ဖက်ရင်း တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် လည်ကျသွား သည်။ အောက်ရောက်တော့ မိမိက သူ့အပေါ်မှာ။ မိမိကို အတင်းဖက်ထား သည့် လက်ကို သူ မလွှတ်။ မိမိရင်ခုန်သံက မြန်ဆန်ကျယ်လောင်လှသည်။ ခုတော့ မိမိ ရင်ခုန်သံကို ကြားရုံကြားရသည် မဟုတ်။ ရင်ချင်းအပ်ထားသ ဖြင့် ရင်ခုန်သံကို သူ ခံလည်း ခံစားနေရသည်။ ခုတော့ မိမိသည် သူ့ကျော ပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ။ လက်တွေကတော့ သူ့ လည်ပင်းကို ဖက်ထားဆဲ။ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု ပူးကပ်နေသည်။ ဆန်းကြယ် သည့် ခံစားမှုတွေ ကိုယ်စီဖြစ်လာသည်။ မိမိကို သူ ပိုင်ဆိုင်ချင် လာသည်။ သူ့ဘဝကိုလည်း မိမိကို ပေးချင်သည်။

“အစ်ကို နာသွားလားဟင်”

“ဟင့်အင်း-မိမိရော”

“မနာပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

သူ့မျက်နှာမှ မြက်တွေ၊ ရွှံ့တွေကို မိမိက သုတ်ပေးသည်။ မျက်နှာချင်းက နီးကပ်လွန်းသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း စက္ကန့်အနည်းငယ်လောက် ထိတွေ့မိ ကြသည်။

“ကဲ-ထတော့ အစ်ကို၊ ထနိုင်သေးရဲ့ လား၊ မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်”

မိမိကို ကျောပေါ်ပြန်တင်ရင်း တင်ဝင်း ထရပ်သည်။ သူတို့ ကွင်းပြင်ကြီး ကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ မိုးဆက်တိုက် ရွာထားသဖြင့် ရေ အပြည့်ဖြစ်နေသော ချောင်းလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သည်။ တံတားက ဟိုး အဝေးကြီးမှာ။ အဲဒီကို ရောက်ဖို့ မလွယ်။ ချောင်းက ဆယ်ပေလောက် တော့ နက်မည်ဟု တင်ဝင်း မှန်းကြည့်သည်။ ချောင်း ဘယ်လောက် ကျယ် လဲလို့ မိမိကို မေးကြည့်တော့ ခြောက်ပေ၊ ခုနစ်ပေလောက်တော့ ကျယ်မှာ ပေါ့ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဟင်-ဒီချောင်းကို တို့ ဘယ်လို ဖြတ်ကြမလဲ။

မိမိ သေချာကြည့်သည်။

“ဟောဟိုနားမှာ သစ်ပင်တစ်ပင် ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျ နေတယ် အစ်ကို”

အပင်က ထင်းရှူးပင်၊ ပင်စည်က သူ့ပေါင်လုံးလောက် ရှိသည်။ ချောင်း ကို အလွယ်ကူးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်က အရေးပေါ် တံတားထိုးထားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထင်းရှူးပင်က အကိုင်းတွေ ခုတ်ပြီး ပင်စည်ကြီး လှဲချ ထားသည်။

“အစ်ကို ဖြတ်ရဲရဲ့ လား”

“ဘာဖြစ်တုံး၊ ဖြတ်တာပေါ့၊ မိမိ ရှိနေတာပဲလေ”

ထင်းရှူးပင်စည်ပေါ် ခြေတစ်လှမ်းချလိုက်သည်။ မိမိက ပခုံးစွန်းတွေ ဆွဲကိုင်ပြီး လမ်းပြဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ယုံပါ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေကို ယုံပါ၊ ကိုယ် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

သူ သတိကြီးစွာ လှမ်းသည်။ ပုံမှန်ခြေလှမ်းမျိုးမဟုတ်၊ ခြေကို လျှော တိုက် စမ်းလျှောက်ခြင်းမျိုး။ မိမိက ရင်တုန်ပန်းတုန်။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ အတော်ကျယ်နေသည်။ ရေစီးသံကလည်း ကျယ်လောင်လှသည်။ သူတို့ ချောင်းလယ်သို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။ သိပ်မကြီးသည့် ပင်စည်ကိုင်းက သူ တို့

အလေးချိန်ကြောင့် ညွတ်နေသည်။

တင်ဝင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့သည်။ မိမိ မူးလာသည်။ မျက်လုံးတွေ ပိတ်လိုက်သည်။ အင်း-ဒါ ကောင်းတယ်၊ သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ ဆိုတာ သူ မသိ ရင် အကောင်းဆုံး။

တရွေ့ရွေ့ တိုးရင်း နောက်ဆုံးတော့ တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အင်မတန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသော မိမိခမျာ သူ့ပါးတွေ၊ ကုပ်တွေကို တရှုပ်ရှုပ် နမ်းနေရှာသည်။ သူတို့ ဆက်လျှောက် ကြသည်။ ဂျိန်းခနဲ မိုးခြိမ်းသံကြီး နီးနီးကပ်ကပ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ တင်ဝင်း လန့်သွားသည်။ မိုးကြိုး မုန်တိုင်းတွေက သူ့ကို အမြဲ ထိတ်လန့်စေသည်။

“ပြေးပေတော့ အစ်ကိုရေ၊ မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း ပြေး၊ ဟိုးနားမှာ ကျီလွတ် လေးတစ်လုံး ရှိတယ်၊ မိုးကြီးလေကြီး မကျခင် အဲဒီ ရောက်အောင်သာ ပြေး”

တင်ဝင်း အမြန်လျှောက်သည်။ မြစ်ဘက်သို့ ကပ်လာတိုင်း မိမိက ပခုံးတို့သတိပေးသည်။ မိုးက ရွာ လာပြီ၊ မိုးပေါက်တွေက နွေးနေသည်။ သူတို့ မျက်နှာပေါ်၊ နှာခေါင်းပေါ်၊ လည်ပင်းပေါ်၊ ဗိုက်တွေပေါ် နေရာအနှံ့ ကျလာ သည်။ မိမိက သူ့ကို အတင်းဖက်၍ ကပ်ထားတော့ ရေစိုနေသည့် သူ့ ရင်သားလေးတွေ တင်ဝင်း ကျောမှာ ကပ်မိသည်။

ပြတင်းမရှိသည့် ကျီကလေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ ကြမ်းပြင်က ကောက်ရိုး ဂ ခင်းထားသည်။ မိုးက နင့်နေအောင် ရွာသည်။ ကျီခေါင်သွပ်မိုးပေါ်မှာ မုးပေါက်ကျသံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေသည်။ မိုးကြိုးကလည်း ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ပစ်သည်။ မိုးကလည်း အိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲ ခြိမ်းသည်။ မိမိက နားလေး ပိတ် ထားသည်။ တင်ဝင်းကတော့ မိမိနှင့် အတူ ရှိနေသဖြင့် မကြောက်လှ တော့။

အလုံပိတ်ကျီထဲမှာ ပူလှသည်။ စိုထိုင်းစကလည်း များ လှသည်။ မိမိက ကောက်ရိုးခင်းပေါ် လှဲချ လိုက်သည်။ တင်ဝင်းက တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ မိမိ ခေါင်းကို သူ့ပေါင်ပေါ် တင်ထားသည်။ သူ့လက်ချောင်း တွေက မိမိဆံပင် ကို၊ နဖူးကို၊ မျက်ခုံးတွေကို၊ နှာတံကို၊ နှုတ်ခမ်းကို၊ ပါးပြင်ကို၊ လည်တိုင်ကို အသာအယာ တို့ ထိ စမ်းသပ်နေသည်။

သူ့လက်ဖျားလေးတွေ၏ အထိအတွေ့က မိမိကို ကျဉ်စက်ဖြင့် တို့ နေ သလို ဖြစ်ကာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ထသည်။ ရင်တွေ ထိန်းမ နိုင် သိမ်းမရ ခုန်လာသည်။ တင်ဝင်း သူ့နဖူးကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှာတံလေး တစ်လျှောက်၊ နှုတ်ခမ်းတွေက မိမိလည်တိုင်လေးတွေ၊ နားရွက်ဖျားလေးတွေမှာ တရွေ့ရွေ့ ပြေးနေသည်။ တင်ဝင်း၏ အထိအတွေ့ မှန်သမျှကို သာယာတတ်လွန်း၊

တုံ့ပြန်တတ်လွန်းသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သူ ပြန်အံ့ဩနေသည်။ လက်ချောင်းတွေက မျက်နှာပေါ်၊ နားထင်နား၊ နှာဖျား လေးတွေပေါ် စမ်းပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်၊ မျက်ခွံပေါ်၊ မိမိ ပါးစပ်လေး ဟလာသည်။

မိမိခေါင်းကို ကောက်ရိုးခင်းပေါ် ပြန်ချရင်း တင်ဝင်း အင်္ကျီချွတ်လိုက် သည်။ မိမိကတော့ မျက်စိ မှိတ်ထားရင်း အသက်ပြင်းထန်စွာ ရှူ နေသည်။ သူ့ ပုံပျက်နေသည့် ခြေထောက်ကလေးကို တင်ဝင်း ကိုင်တွယ် နေပြီ။ ခြေချောင်းလေးတွေ၊ ခြေသည်းလေးတွေ၊ အသားမာတက်နေသည့် အရေပြားအောက်က အရိုးသေးသေးလေးတွေကို ခြေချင်းဝတ်ထိ အသေးစိတ် အနုစိတ်တို့ ထိ။ လက်ထိပ်တွေက သူ့သလုံးသားဆီ တရွေ့ရွေ့။ မိမိ တင်ပါးတွေ ကြွတက်လာသည်။ သူ အင်္ကျီကို အပေါ်ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ တင်ဝင်းလက်ကို ကိုင်ရင်း သူ့ဗိုက်သားလေးပေါ် တင်လိုက်သည်။ တင် ဝင်း ရင်ခုန်သံက ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် မြည်ဟိန်းနေသည်။

မိမိ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ အသက်ရှူနေတာကို တင်ဝင်းခံစားရသည်။ လက်ချောင်းတွေက မိမိ ဗိုက်သားပြင်လေးကို မထိဝံ့ဝံ့ ထိဝံ့ဝံ့ ထိသည်။ လက်ချောင်းထိပ်များ နှင့် ဗိုက်အရေပြားကြားမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေက တင်းကြွတက်လာသည် တင်ဝင်းလက်ချောင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ လျှောကျလာသည်။ ပြေလျော့နေသော မိမိ ထဘီအနားစ အောက်ထိ၊ ဆီးစပ်ထိ လက်တွေ ရောက်လာသည်။ တင်ဝင်း ဒူးထောက် လိုက်သည်။ သူ့လုံချည်ထဲမှ တိုးထွက်နေသည့် အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ သည့် အတွက် မိမိ အသက်ရှူရပ်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ မြင်၍ မဟုတ်၊ ကြောက်၍ မဟုတ်၊ ပြင်းပြ လှသော ဆန္ဒတစ်ခုကြောင့် သာပါ။ သူ့ လက်ချောင်းတွေ ရပ်သွားခဲ့ပြီ။ မိမိ ထပ်ပြီး ခံစားချင်သေးသည်။ တင်ဝင်း ကို မချင့်မရဲ ဖက်ထားမိသည်။ သို့သော် တင်ဝင်းကတော့ သူ့ခေါင်းကို မိမိ ရင်သားတွေပေါ် တင်ရင်း မလှုပ်မယှက်။ သူ စောင့်နေသည်။ မိမိရင်ခုန် သံတွေ နဂိုအနေအထားသို့ ပြန်ရောက်ခြင်း မရှိရှာသေး။

သူ့ရင်ခုန်သံကို ဘာနဲ့ မှ အစားမထိုးနိုင်။ ရင်ခုန်သံတိုင်းဟာ ကြက်သီး မွေးညင်း ထလောက်ဖွယ်။ ခုလို နားအပ်ပြီး နီးနီးကပ်ကပ် ရှိလှသည့် အခါ မတော့ တင်ဝင်းအဖို့ သူ အထွတ်အမြတ်ထားရသည့် လောကငယ်လေးကို ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းရဘိသကဲ့သို့ ရှိ၍ နေတော့သည်။

*****

ဒုတိယပိုင်း(၈)

အခန်း(၁၅)

မိမိနှင့် တင်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက် လေးနှစ်နီးပါး ဤသို့ တတွဲတွဲ မခွဲဘဲ နေခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်နေ့ မမြင်ရလျှင် မနေနိုင်ခဲ့ ကြ။ မိမိက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာချင်လာ၊ တင်ဝင်းက ဈေးထဲသို့ သွား ချင်သွား၊ အလျှဉ်းသင့်သလို၊ ပိတ်ရက်တွေဆိုလျှင် မိုးလင်းလင်းချင်း တင် ဝင်း တစ်ယောက် မိမိအိမ် ရောက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် လည်း မိမိအမေ ဒေါ် ရတနာက ရယ်ဟဟဖြင့် နင်တို့ ဟာ စွယ်တော်ရွက်ကလေးတွေဟု ပြောခဲ့ သည်။ စွယ်တော်ရွက်ကလေးတွေတဲ့ လား၊ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်၊ ခွဲခြား၍ မရ၊ ခွဲခြားနိုင်စွမ်း မရှိလေ။ မိမိတစ်ယောက် အကြာကြီး စဉ်းစား နေသည်။ ဟုတ်သည်။ ထိုစကားထက် မှန်သော စကားမရှိ။ သူတို့ က စွယ်တော်ရွက်ကလေးတွေ။ တင်ဝင်းကို မြင်ရုံနှင့် သူ ရင်ခုန်လာသည်။ တင်ဝင်း မရှိလျှင် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပျောက်ဆုံးနေသလို ပင်။ တင်ဝင်းသာ မရှိတော့လျှင် ကမ္ဘာကြီး ရပ်တန့်သွားတော့မည့် အလား။ သူ မရှိလျှင် စိတ်ဟာနေရုံမျှမက ခန္ဓာကိုယ်ကပါ ဆန္ဒပြသည်။ ခေါင်းက ကိုက်ချင်သလိုလို၊ ခြေတွေ လက်တွေ လေးနေသလိုလို၊ ဗိုက်ထဲက ထိုးလာ သလိုလို၊ အသက်ရှူသံကပင် တင်ဝင်း မရှိလျှင် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်။

သူတို့ စွယ်တော်ရွက်များ အသွင် ရောက်ကြပြီး တတိယမြောက် နွေရာသီမှာ တော့ မိမိက တင်ဝင်းကို ရေကန်များ ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူတို့ ရေကူးကြသည်။ မကြာခင် သူတို့ အတွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အပန်းဖြေနည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကလောနားက သဘာဝရေကန်လေးခုထဲ က အသေးဆုံးကန်ကိုသာ သူတို့ သွားကြသည်။ ထိုကန်က ထင်းရှူးတောကလေးနောက်မှာ။ မြွေပေါသဖြင့် တခြားလူတွေ သိပ်မလာ။ မိမိကိုယ်တိုင် ပင် မြွေနှစ်ကောင် သုံးကောင် မြင်ဖူးသည်။ တင်ဝင်းကို မကြောက်ဘူး လား မေးတော့ တင်ဝင်းက ရယ်သည်။ မြွေမကလို့ နဂါးပဲဖြစ်ဖြစ် သူမှ မ မြင်ရတာ။

ထိုနေ့က မိမိ တင်ဝင်းကို အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ လေအငွေ့မှာ ကန်ရေတွေ လှိုင်းကြက်ခွပ် ကလေးများ ထနေသည်။ တင်ဝင်း ရေကူးနေပုံက သူများနှင့် မတူ။ လက်တစ်ဖက်ကို အမြဲရှေ့ဆန့်ထားသည်။ ဒါမှ ရှေ့က အရာတွေကို သူ စမ်းမိမည်ကိုး။ ဒိုင်ဗင်ပစ်ကောင်းလှသော်လည်း တင်ဝင်း က ကန်စပ်နားမှာ ပင် ကူးချင်သည်။ ခြေထောက်တွေ ကန်အောက်ခြေကို ထိနေမှ လုံခြုံစိတ်ချသလို

ခံစားရသည်။

မိမိကတော့ ရေကို ချစ်လှသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီကန်လေးကန် ကို သူ့အစ်ကိုတွေနှင့် အတူ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ရောက်ဖူးသည်။ အစ်ကို တွေ သင်ပေးလို့ ရေကူးလည်း ကျွမ်းလှသည်။ ရေထဲမှာ ဆိုလျှင် သူက မြန်ဆန်သွက်လက်လှသည်။ ခြေထောက်တွေက ရေကူးရာမှာ အသုံးမလို ဘူး မဟုတ်လား။

တင်ဝင်းက ကန်လယ်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ ကူးသွားသည်။ ကျောက် တုံးပေါ် တက်သည်။ နေပူဆာလှုံသည်။ မိမိခမျာတော့ ဆန္ဒနှင့် ဘဝ ထပ်တူမကျရှာသေး။ တင်ဝင်း ကျောပေါ်မှာ နေရသည့် အချိန်များ ထက် ပိုမိုပျော်ရွှင် စိတ်ချရချိန် မရှိပေမယ့် ချောင်းကမ်းပါး အလုံပိတ်ကျီထဲက မိုး သည်း တစ်ညနေကို သူ့အာရုံထဲက ဖျောက်မရ။ ထိုနေ့က သူ့ကို တင်ဝင်းစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကိုင်တွယ်ခဲ့သည်။ တရှိုက်မက်မက် နမ်းခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် လည်း သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေ နိုးထလာခဲ့သည်။ ထိုဆန္ဒတွေက တစ်ခါတစ်ရံ အရာအားလုံးထက် ပိုမို အင်အားကြီးမားလာခဲ့သည်။ ထို အချိန်က ခံစားခဲ့ရသည့် ခံစားချက်မှန်သမျှ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်မ သွားဘဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာမှာ ပုန်းကွယ် နေခဲ့ကြသည်။ အစ်ကိုသည် သူ့ခံစားချက်တွေကို အသက်သွင်းပေးခဲ့သလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြား တစ် နေရာက ခေါင်းထောင်ထလာသည့် ခံစားချက်တွေလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အစ်ကို သူ့ကို ပြုစားခဲ့တာလား၊ အစ်ကို့ အနမ်းတွေက ဒါတွေကို နိုးထစေခဲ့ တာလား။ လည်တိုင်ပေါ်က၊ ရင်သားပေါ်က၊ ဗိုက်သားပေါ်က အစ်ကို့ လက်ချောင်းတွေ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုယ် ပြန်တွေ့ရှိစေဖို့ အစ်ကို စွမ်း ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းလား၊ ဟင့်-သူကတော့ မိမိ လက်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ အပေါ် မတုံ့ပြန်သလို အေးတိအေးစက် ထူးမခြားနား။ ဒါမျိုးဖြစ်အောင် မိမိ လည်း လုပ်တတ်ပါတယ်နော်၊ ဆန္ဒတွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရနဲ့ အစ်ကို့ တစ် ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွားအောင် နမ်းပစ်လိုက်ရ။ ထိုအတွေးလေးတွေ ဝင်နေ ချိန်မျိုးဆို မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ လွင့်နေသလိုလို၊ အလေးချိန်မဲ့နေ သလိုလို။ ထိုအစွမ်း ထိုသတ္တိကို နှိုးဆွပေးနိုင်သူ မှာ အစ်ကိုတင်ဝင်းမှ တစ်ပါး အခြား မရှိ။

အစ်ကိုဟာ မှော်ဆရာကြီးပါ။ ပြုစားတတ်တယ်၊ ယုံအောင် လုပ်တတ် တယ်၊ အားနည်း မှီခိုအောင် လုပ်တတ်တယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ အတူရှိနေရင် သူ အားလုံးကို မေ့နေသည်။ လေးဖက်တွားသွားရခြင်း၏ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်လွန်း သည့် ခံစားချက်ကို မိမိ ရင်ဖွင့်မိသူမှာ လည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း သာ။ ကလောတစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်အောင် လျှောက်သွားလိုက်၊ ပြေးလိုက် ခုန် လိုက် လုပ်ချင်လွန်းသည့် ဆန္ဒကိုလည်း သူ ပြောမိသည်။ ထိုသို့ ပြောလေတိုင်း အစ်ကိုက ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ဖက်ထားတတ်သည်။ ဘာမျှ တော့ မပြော။ သူ့ခံစားချက်တွေကို အစ်ကို

နားလည်တာ သိပ်သေချာသည်။ ထိုသို့ ရင်ဖွင့်လိုက်တိုင်းလည်း ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားတတ်သည်။ မိမိ ထက်လှသူ လောကမှာ မရှိဟု အစ်ကို ပြောတော့လည်း ယုံမိသည် သာ။ အစ်ကိုနှင့် အတူ သူ မသွားရဲသောနေရာ မရှိ။

အစ်ကို့ကို ကြည့်ရင်း အလှမ်းဝေးနေသည် ကို သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ မိမိ အဝတ်တွေချွတ်ပြီး ရေထဲ လျှောဆင်းလိုက်သည်။ ကန် ရေပြင်ကို နေထိုးနေပေမယ့် ရေက အေးနေသည်။ မိမိက တင်ဝင်း ခြေထောက်ကြားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုယ်ကို မှီထားခဲ့လျှင် ကန်လယ်က ကျောက်တုံးကြီးသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် နေရာဆံ့လောက်သည်။ တင်ဝင်းက မိမိကို လက်ကမ်းကြိုသည်။ ခါးလေးကို ကိုင်ပြီး တင်းနေ အောင် ဖက်ထားသည်။

"အစ်ကို၊ အစ်ကို မရှိရင် မိမိ မနေနိုင်ဘူး သိလား"

သူ လေသံသဲ့သဲ့လေးဖြင့် တင်ဝင်းကို ပြောလိုက်သည်။

"ဟင်-အစ်ကို မိမိနဲ့ တူတူရှိနေတာပဲကို"

"ဟုတ်ဘူး၊ ခုလိုမျိုးကို ပြောတာ"

"ဘယ်လို ခုလိုမျိုးလဲ မိမိရဲ့"

"ခုနက အစ်ကိုနဲ့ ဝေးနေတော့ အစ်ကို့ကို ဖက်ထား ကိုင်ထားလို့ မရဘူး လေ၊ အစ်ကိုနဲ့ ဝေးနေတိုင်း မိမိ ဝမ်းနည်းတယ် သိလား၊ ဘယ်ကိုသွားသွား အစ်ကို့ကျောပေါ်မှာ မဟုတ်ရင် မိမိ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ညညဆို အစ်ကို့ကို ဖက်ထားလို့ မရဘူး၊ မနက်တိုင်းလည်း အစ်ကိုမရှိဘဲ နိုးလာရတယ်လေ"

မိမိသည် တင်ဝင်းဘက်လှည့်ကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟောမိမိ ငိုနေသည်။ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်။ သူ တင်ဝင်း မျက်ခုံးတွေကို၊ မျက်လုံးတွေကို နမ်းသည်။ လည်တိုင်ကို တရှိုက်မက်မက် နမ်းသည်။ နောက်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေ၊ မိမိနှုတ်ခမ်းတွေက နူးညံ့ စွတ်စိုလှ သည်။ တင်ဝင်း တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့အနမ်းတွေနှင့် ဖုံးပစ်လိုက်သည်။ တင်ဝင်း ခါးကို ခြေထောက်တွေနှင့် ခွထားသည်။ တင်ဝင်းကလည်း မိမိကို ပျံသန်းထွက်ခွာသွားမည်စိုးသည့် အလား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားတော့သည်။

****

အခန်း(၁၆)

ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေက သူ့ကို ရေတံလျှောက်မှ တစက်စက် ကျနေသည့် ရေစက်တွေအသံကို သတိရစေသည်။ စည်းချက်က တဖြည်းဖြည်း နှေး ကွေးလာသည်။ တစ်ချက်နှင့် တစ်ချက်ကြား ကွာဝေး ရှည်လျားလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ခန်းခြောက်သွားသည့် ရေတွင်းတစ်ခုပမာ။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်တွေထဲက ဆရာတော်ကြီး၏ နှလုံးခုန်သံ စည်းချက်တွေ နွမ်းလျပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ သင်ကြားရေးကို လက်ထောက်ဆရာတော်နှင့် လွှဲထားခဲ့ရသည် မှာ ကြာပြီ။ ဆရာတော်ကြီး ကတော့ အိပ်ရာထက်မှ ထနိုင်ဖို့ အားနည်းလွန်းနေပြီ။ ဘာမျှ ဘုန်းပေး တော် မမူနိုင်။ ရေကိုသာ နည်းနည်းသောက်တော်မူသည်။

တင်ဝင်းနှင့် မိမိနှစ်ယောက်လုံး ဆရာတော်ကြီးနားမှာ နေ့ရောညပါ ဆေးပေးမီးယူ ပြုစုနေခဲ့ကြတာ သုံး လေးရက် ရှိခဲ့ပြီ။ တင်ဝင်းသည် သူ့ လက်ထိပ်ကလေးတွေ ရောင်ရမ်းလာချိန်ထိ ဆရာတော်ကြီးကို စာဖတ် ပြသည်။ မိမိကလည်း ရောဂါတွေ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည် ဟု ကျော်စောသတင်းကြီးသည့် သူ့မှော်ဝင်အသံဖြင့် တေးသီဖို့ စိုင်းပြင်း ပါသည်။ သို့သော် ဆရာတော်ကြီးက လက်မခံပါချေ။ သူ့အသံမှာ ဘယ်လို မှော်ဓာတ်တွေ ပါပါစေ၊ ဘဝသက်တမ်းကို မရှည်စေလိုတော့။ ဆွဲမဆန့်လို တော့။ ဆရာတော်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးယောင်သန်းလျက်။

သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကြံရည်သောက်ရင်း ထိုင်နေကြသည်။ ရာသီဥတုက ပူ လာပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ် လောက်ကတည်းက ကလောကို အပူလှိုင်းဖြတ်သည် ဟု ဆိုသည်။ ခုထိ မ သက်သာသေး။ လေကလည်း ငြိမ်လှသည်။ ယင်ကောင်တွေပင် အပူဒဏ် ကြောင့် အားနည်းချည့်နဲ့ နေသည် ကို တင်ဝင်း ကြားနေရသည်။ ဆိုင်ထဲ က လူမှန်သမျှ အပူဒဏ်အကြောင်း ညည်းညူနေကြသည်။ တင်ဝင်းအဖို့ တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရား ကြီး သေအံ့မူးမူး အသည်းအသန်ဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုက်နှစ်ရာပင် မဝေးသော ဤဆိုင်ထဲမှ လူတွေသည် အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ပြောကြရင်း၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ရာသီဥတုအကြောင်း ညည်းနေကြသည်။

စည်းချက်မကျသည့် ခြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးပဥ္စင်း ဇော်၏ ခြေသံမှန်း တင်ဝင်း သိသည်။ ဦးပဥ္စင်းဇော်က ခြေထောက်နှစ်ဖက် အတိုအရှည် မညီ။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်က နည်းနည်း တိုနေသည်။ သူများ တွေအတွက် မသိသာပေမယ့် တင်ဝင်းအတွက်တော့ သိသာသည်။ ဦးပဥ္စင်းဇော်က

အမေ့တကော အသက်ပင် မရှူနိုင်ဘဲ ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောသည်။

"ဆရာတော်ကြီး သတိလစ်သွားပြီ"

တင်ဝင်း ထရပ်လိုက်သည်။ မိမိရှေ့မှာ ဒူးထောက်သည်။ မိမိက သူ့ကျော ပေါ်တက်သည်။ သူတို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာ လျှောက်ကြသည်။ ကျောင်းထဲ ဝင်သည်။ ကျောင်းဝင်းကို ဖြတ်သည်။ ကျောင်းပေါ်တက်သည်။

ကျောင်းထဲမှာ ဘုန်းကြီးတွေ၊ ဒကာတွေ မည်းမည်းလှုပ်နေသည်။ တရား ထိုင်ခန်းမကြီး တစ်ဝက်ခန့် လူတွေ ပြည့်နေသည်။ တင်ဝင်းနှင့် မိမိက လူ တွေကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ရင်း ဆရာတော်ကြီး ဘေး အရောက်ပြေးကြသည်။ မိမိ ဆရာတော်ကြီး မျက်နှာတော်ကို ဖူးရင်း ချောက်ချားမိသည်။ မျက်နှာတော်က လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီနှင့် ပင်မတူ။ မျက်တွင်းတို့ က ချိုင့်ခွက် လျက်။ မျက်နှာက ချောင်ကျလျက်။ နှုတ်ခမ်းတွေက တိုဝင်လျက်။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေခဲ့ပြီ။ လက်တော် အစုံကတော့ ဝမ်းဗိုက်ပေါ် ယှက်တင်ထားသည်။

ဆရာတော်ကြီးကို သူတို့ စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ ဘဝနတ်ထံ ပုံ့လွှန်ချိန် မဝေးတော့ပြီကို တင်ဝင်း သိသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ နှလုံးခုန် သံသည် လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံလောက်သာ ကျယ်တော့သည် ဆရာတော်ကြီးဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ချန်ရစ်ခဲ့တော့မှာ လား ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီး မရှိသည့် ဘဝကို သူဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားမိခဲ့။ သူ့ ဘဝ၏ လက်ဦးဆရာ။ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာ ဘက်စုံထောင့်စုံ သင်ကြားပေးခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်။ ဇာတိ ပစ္စယာ ဇရာ၊ ဇရာ ပစ္စယာ မရဏ- ဘဝရှိ၍ အိုရသည်၊ ထိုအကြောင်းတရားများကြောင့် မရဏ ဆိုသည့် အကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ်လာရသည် ဟု သင်ကြားပေးရင်း ကြောက်စိတ် ကို ဖြေဖျောက်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့် မဟာကရုဏာရှင်ကြီး။ သေခြင်း တရားဟူသည် ဘဝ၏ ဖွားဖက်တော်တဲ့။ မည်သူမျှ ရှောင်လွှဲ၍ မရသဖြင့် ကြောက်နေ၊ တွန်းလှန်နေမည့် အစား သင့်တင့်သော နှလုံးသွင်း၍ လက်ခံ ရမည်တဲ့။

ထို အဘိဓမ္မာကို တင်ဝင်း တန်ဖိုးထားပါသည်။ သို့သော် သူ့မှာ က ပါရမီဉာဏ် မရင့်သန်၍ လား မသိ။ ကြောက်စိတ်က ပျောက်မသွား။ ခု လည်း ဆရာတော်ကြီး ဆုံးပါးသွားမှာ ကို သူ အကြောက်ကြီး ကြောက် နေသည်။ သေရမှာ ကြောက်သည့် စိတ်က ယုတ်ညံ့သည် ပြောပြော၊ တိရစ္ဆာန်စိတ်ဆိုဆိုပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေ ဝက်ကလေးတစ်ကောင် ပေါ်ချိန်ကို သတိရမိသည်။ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်၊ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ပြီး ခွန်အားရှိသမျှ ရုန်းနေသည့် ဝက်ကလေး။ နောက်ပိုင်းတော့ သေရ မှာ ကြောက်စိတ်သည် ရှင်သန်လိုစိတ်၊ ရှင်သန်ရန် ကြိုးစားတတ်သည့် သက်ရှိတို့ ၏ မရှိမဖြစ် ဗီဇစိတ် ဖြစ်ကြောင်း

တင်ဝင်း သိလာခဲ့သည်။ ထို စိတ်ကို နှိမ်နင်း၍ ငြိမ်းချမ်းစွာ နှလုံးသွင်းရင်း သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆိုသည် က သက်ရှိဗီဇစိတ်နှင့် ကဏ္ဍာကောစ ဖြစ်လွန်းသည်။ ဆရာတော် ကြီး၏ ခန္ဓာဝန်ချလုလု အခြေအနေကို ဖူးမြော်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ တင် ဝင်း၏ ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် စိတ်တွေ တည်ငြိမ်လာသည်။ မလွဲမသွေ ဆုံးရှုံးရတော့မည်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့ချိန်မတော့ သူ မ တုန်လှုပ်တော့။ ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်တင်လိုသည် များ ရှိနေသေးပေမယ့် အချိန်လင့်သွားခဲ့ပြီ။ ဟော-ဆရာတော်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်တော်မူလာခဲ့ပြီ။

"တင်ဝင်းနဲ့ မိမိ ရှိကြသလား"

ဆရာတော်ကြီးက စကားပြောနေခြင်းထက် စကားလုံးတွေကို ရှုထုတ်နေသလိုပင်။

"မှန်လှပါ ဘုရား"

"ဘုန်းဘုန်းကြီး ဘယ်လို သေချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့သလဲ မောင်တင်ဝင်း"

"ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းပြီး ပြုံးပြုံးကြီး သေချင်တယ်လို့ မိန့်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား"

"အိမ်း-ခု ဘုန်းဘုန်းကြီး နည်းနည်းမှ မကြောက်ဖူးကွဲ့၊ ပြုံးမပြုံးကတော့ မောင်တင်ဝင်းကို မိမိ ပြောပြလိုက်"

တင်ဝင်းက ဆရာတော်ကြီးလက်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး-

"စကားပြောတော်မမူပါနဲ့ ဘုရား" ဟု လျှောက်လိုက်သည်။

"အမယ် ဘာဖြစ်လို့ တုံးကွဲ့၊ ဘာကြောင့် မပြောရမှာ လဲ"

ဒါက ဆရာတော်ကြီး၏ နောက်ဆုံးစကားများ ပင်။ ဆရာတော်ကြီး တစ်ခုခု ပြောလိမ့်ဦးမည် ဟု တင်ဝင်း မျှော်လင့်နေသည်။ ဘာကြောင့် မ ပြောရမှာ လဲ ဆိုသည့် အမေးစကားဖြင့် ဘဝနိဂုံး မချုပ်သင့်ဘူး မဟုတ် လား။

သူ စောင့်သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ နှမ်းလျလှပြီဖြစ်သော နှလုံးခုန်သံ၊ ရပ်တန့်လုလု နှလုံးခုန်သံကို သူ ရေတွက်နေသည်။

ဆရာတော်ကြီး ပါးစပ်ဟလာပြန်သည်။ တင်ဝင်း အနားသို့ တိုးလိုက် သည်။

ဘာသံမျှ မထွက်။ တင်ဝင်း ငြိမ်သက်စွာ စောင့်သည်။ ကျောင်းခန်းမတစ်

ခုလုံး အပ်ကျသံ ကြားလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မိမိ၏ ရင်ခုန်သံ၊ သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို သူ ကြားသည်။ သူတို့ ရင်ခုန်စည်းချက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ညီလာခဲ့သည်။ အတော်လေး ကြာလာသည့် အခါ မတော့ မိမိနှင့် သူ ရင်ခုန်သံစည်းချက် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပြီကို သူ သိလိုက်ရတော့သည်။

****

အခန်း(၁၇)

ဘ၀၏ ထိုခဏ အခိုက်အတန့်လေးတွေကို ဒေါ်ရတနာ သေချိန်ထိ မှတ်မိနေတော့မည်။ တင်ဝင်းကို ပထမဆုံး စမြင်ချိန်ကတည်းက သူ့မိသားစုဝင် ဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ထိုင်ပြီး ခြင်းတောင်းထဲ ကောက်ရိုးတွေ ထည့်နေသည့် ညနေခင်းတစ်ခုမှာ မိမိကို ကျောပိုးရင်း ခြံ ဝင်းထဲ ဝင်လာသည့် တင်ဝင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ စတင်မြင်တွေ့ ဖူးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း၊ ယောကျ်ားနှင့် သား တွေ ယာခင်းထဲက ပြန်မရောက်ကြသေး။ တင်ဝင်း၏ နုနယ် ပျိုမျစ်သော မျက်နှာလေးမှာ ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ မိမိက သူ့ နားထဲ တီးတိုး ပြောတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည့် သူ့အသံကို ဒေါ်ရတနာ ကြားရသည်။ တင်ဝင်းသည် အိမ်ပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက် လာသည်။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သည်။ မိမိကို ကျောပေါ်မှ ညင်သာစွာ ချ ပေးသည်။ အို-သမီးလေးမျက်နှာကလည်း ရောင်စဉ်တွေ ဖြာလို့ ပါလား။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက သောက်ရှူးကြယ်တွေလို လက်လက်ထနေသည်။

ထိုနေ့မှ စ၍ ညနေခင်းတွေတိုင်း မိမိကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးသည့် တင်ဝင်းကို မကြာမကြာ တွေ့လာရသည်။ ပထမတော့ ပြန်ပို့ပြီးပြီးချင်း သူ ထပြန်သွားတတ်သည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ အိမ်မှာ အနေကြာလာသည်။ မိမိကို ထမင်း၊ဟင်း ချက်ကူသည်။ ညစာ စားပြီးမှ ပြန်လေ့ပြန်ထ ရှိလာ တတ်သည်။

ဒေါ်ရတနာသည် တင်ဝင်းကို “သားငယ်လေး”ဟု ခေါ်စပြုလာသည်။ တင်ဝင်းအကြောင်း သိ လာလေလေ တင်ဝင်းကို သဘောကျလေလေ ဖြစ်လာ သည်။ တင်ဝင်း၏ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ဟန်၊ တွေးတွေးဆဆ ရှိလှ သော စကားသံ၊ မိမိအပေါ် ကြင်နာတတ်မှု၊ သူ့အရွှင်ဓာတ်ကလေးနှင့် သူ့ အာရုံသိတွေကို ဒေါ်ရတနာ အံ့သြရသည်။ တခါတလေများ စကားတစ်လုံး မျှ မပြောဘဲ သူ့အပေါ် ထားသည့် မိသားစု၏ သဘောထားတွေကို သူ သိနေ သလို။ မိမိသာ သူနှင့် အတူရှိနေပါလျှင် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသည် ကိုသာမက ဘာကိုမဆို သူ သည်းခံနိုင်သည် ဟု ဒေါ်ရတနာ ထင်မှတ် မိသည်။ တစ်ခါတလေ သူတို့ နှစ်ယောက် တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက် တက်သွားကြသည် ကို နောက်ကျောမှ ငေးနေရင်း ဒေါ်ရတနာ မျက်ရည် ဝိုင်းလာသည်။ တင်ဝင်းသည် မိမိကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး တစ်ခုလို ပိုးသွားခြင်း မျိုး မဟုတ်။ ဘုရားပေးသည့် လက်ဆောင်သဖွယ် သဘောထား၍ ပျော်ရွှင် စွာ၊ ကျေနပ်စွာ၊ ဂုဏ်ယူစွာ သယ်ပိုးသွားခြင်းသာ။ မိမိကလည်း တင်ဝင်း ကျောပေါ်ကနေ သီချင်းဆိုချင်ဆို၊ တင်ဝင်းနားနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောချင် ပြော။ သူတို့ ကို မမြင်ရသေးခင် သူတို့ ရယ်သံလေးတွေကို အဝေးကြီး ကတည်းက

ကြားနေရသည်။

ဦးမိုးကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို "ဒီမောင်နှမတွေ"ဟု ခေါ်တတ်သည်။ လေးနှစ်လုံးလုံး ဒီအတိုင်းပင် သူ ခေါ်သည်။ ဒီအတိုင်း အမှတ်တမဲ့ ခေါ် ခြင်းလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အခြေအနေကို မရိပ်စား မိ၍လား၊ ယောက်ျားတွေ ဟာ ဒီလိုပါပဲ။ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလွန်းသည်။

မိမိနှင့် တင်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘဂ်လားမောင်နှမ ဖြစ်နေတာ ကြာခဲ့ပြီ ဆိုခြင်းက သိသာလွန်း လှသည်။ မိမိ ပျော်နေပုံက ကလေးတစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုမျိုး မဟုတ်။ တင်ဝင်းသည် ငြိမ်သက်၊ တိတ်ဆိတ်၊ ယဉ်ကျေးသည် မှန်သော်လည်း သူ့အသံ၊ သူ့ဟန်တွေက မိမိအပေါ် နှမလေးတစ်ယောက် ဆိုသည်ထက် များစွာ ပိုသည်က အထင်အရှား။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်နေပုံက ဒေါ်ရတနာကို မနာလိုတောင် ဖြစ်စေသည်။ သူနှင့် ကိုမိုး ဤသို့နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ တခြား ဇနီးမောင်နှံတွေမှာ လည်း ဤကဲ့သို့ မခွဲနိုင် မခွာရက် အခြေအနေမျိုးကို သူ မတွေ့ဖူးခဲ့။

ခုဆို သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ၁၈ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိမ်းမြားလက်ထပ်နိုင်သည့် အရွယ်ကောင်း ကိုယ်စီ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် တင်ဝင်းက မိဘမဲ့ကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည် မို့ သမီးကို ဘယ်သူက တောင်းရမ်းမည်နည်း။ အေးလေ မိဘဆိုတာက သိသာ သိစေ၊ မမြင်စေနဲ့ လို့ ဆိုရိုးရှိသမို့လား၊ တင်ဝင်းက ဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိက ဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပြောလာသည့် အချိန်ကို စောင့်ရမည်ပ။ သုံး လေးလ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ထပ်စောင့်ရတော့ရော ဘာအရေးလဲ။ သူတို့ နှစ် ယောက်အတွက် ပူနေစရာ မလိုပါဘူးလေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ရိုမှန်းသိ ပေမယ့် သူ ဘယ်တုန်းကမှ ရှာမတွေ့ခဲ့တဲ့ ဘဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တွေ့ ခဲ့ပြီးကြတဲ့ မောင်နှံနှစ်ဖော် မဟုတ်လား။

****

အခန်း(၁၈)

မိမိနှင့် အတူ ရေကန်သို့ သွားခဲ့သည့် နွေတစ်နေ့က သူအိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ တောင်တက်ရခြင်း၊ ရေကူးရခြင်းတို့ ကြောင့် ပင်ပန်းသော်လည်း ပျော်စရာ ပန်းလျှခြင်းမျှသာ။ နွေည ဖြစ်သဖြင့် လေက နွေး နေသည်။ အိမ်ဘေး ရေအိုင်လေးထဲက ဖားတွေ သံပြိုင်အော်နေကြသည်။ ကြီးကြီးမေသည် သူ့ကို ထမင်းပွဲပြင်၍ စောင့်နေတော့မည်။ ခြံတံခါးအဖွင့် မှာ သူ မကျက်မိသည့် အသံစိမ်းတွေကို စတင်ကြားရသည်။ ယောကျ်ားနှစ် ယောက်အသံ၊ ကြီးကြီးမေနှင့် စကားပြောနေသံ၊ သူတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေ ကြသည်။ ကြီးကြီးမေ သူ့ဆီ ဒရောသောပါး လျှောက်လာသံကို ကြားရ သည်။ သူ့ကို လက်ဆွဲပြီး ကြီးကြီးမေက သူစိမ်းတွေထံ ခေါ်သွားသည်။ ထို သူတွေကလည်း ခရီးရောက်မဆိုက် လိုရင်းကို ပြောကြသည်။ သူ့ကို တစ်နေ့လုံး စောင့်နေကြသည် တဲ့။ ကြီးကြီးမေက သူတို့ ကို ညှော်ခံ စကား ပြောနေသည် တဲ့။ ခု သူတို့ တည်းခိုမည့် ဟိုတယ် ရှာရဦးမည်တဲ့။ မနက်ဖြန်ဆို ခရီးစဉ်အတွက် စီစဉ်ရဦးမည်တဲ့။ သူတို့ ရန်ကုန်က လာကြ သည် တဲ့။ လာရခြင်း အကြောင်းရင်းကတော့ ရန်ကုန်က သူဌေးကြီး၊ တင် ဝင်း၏ ဦးလေးတော် ဦးစောက တင်ဝင်းကို အမြန်ဆုံး လိုက်လာစေဖို့ အမှာ တော်ပါးလိုက်၍ လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်းတဲ့ လေ။ ခေါ်ရခြင်းအကြောင်းရင်း ကတော့ ဦးစောကိုယ်တိုင် တင်ဝင်းကို ပြောပြမတဲ့။ မနက်ဖြန် မနက် စောစောသာစည်ရထားနှင့် ထွက်ရမည်။ ပြီးတော့ မန္တလေး-ရန်ကုန် အမြန်ရထားနှင့် ရန်ကုန်သို့ ခရီးဆက်ရန် အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီတဲ့။ ရထားက ကလောဘူတာကို မနက် ၇နာရီ ဆိုက်မည်။ မနက်ခြောက်နာရီမှာ အသင့် ပြင်ထားပြီး စောင့်နေပါ။ လာခေါ်မည်...တဲ့။

သူတို့ ဘာတွေပြောနေမှန်း တင်ဝင်းခမျာ နားမလည်နိုင်ရှာ။ သူစိမ်းလူတွေနှင့် တွေ့လေတိုင်း သူ လုပ်နေကျကဲ့သို့ပင် သူတို့ စကားထက် သူတို့ ရင်ခုန်သံကိုသာ နားစိုက်ထောင်နေမိသည် ကိုး။ သူတို့ ရင်ခုန်သံတွေက ခံစားချက်မဲ့လှသည်။ ဘာကိုမျှ မဖော်ပြနိုင်။ ဒါ သူတို့ အရေးကိစ္စမဟုတ်၊ တာဝန်ပေးချက်အရ လာရောက်ခြင်းမှန်း သိသာလှသည်။

ကြီးကြီးမေကရော...ကြီးကြီးမေ ရင်ခုန်သံကတော့ မြန်လှသည်။ တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို မောမောပန်းပန်း တက်နေဘိအလား။ သို့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ရင်ခုန်သံ မြန်ခြင်းမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ရှားရမှု မဟုတ်။ ငြိမ် ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေရင်းနှင့် လည်း အပြင်ပန်းက စိတ်လှုပ်ရှားဟန် မပြ ဘဲ နှလုံးသားက မြင်းတစ်ကောင်လို ဒုန်းစိုင်းခုန်တတ်မှန်း မိမိကြောင့် တင် ဝင်း သိခဲ့ရပြီးသား ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ရိုင်း၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေကလည်း ထို နည်းလည်းကောင်း။

ကြီးကြီးမေ ဘာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေတာလဲ။ ထိုလူတွေ ပြန်သွားတော့ သူတို့ ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို ကြီးကြီးမေက ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်ပြော နေသည်။ ရထားနဲ့ တဲ့၊ မြို့တော်ကြီးကိုတဲ့၊ တင်ဝင်း တစ်ယောက်တည်း တဲ့။ ဇာတ်ရည်လည်လာတော့ တင်ဝင်းက မေးသည်။

"ဦးလေးက သားကို ဘာလို့ တွေ့ချင်တာတဲ့ လဲ"

"ကြီးကြီးမေလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ သားရယ်၊ လူတွေ ပြောကြတာတော့ သူက အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ မင်းပေါက်စိုးပေါက် သူဌေးကြီးတဲ့၊ သားကို သူ ကူညီမလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွယ်"

"ဟင့်အင်း သားမှ အကူအညီ မလိုတာ"

ဟုတ်သည်။ သူ့ကို သနားတာ၊ ကူညီတာ၊ စောင်မတာ၊ ဖေးမတာ၊ ဘာ တစ်ခုမျှ သူ မလိုချင်။

"ကြည့်ရတာ သားမျက်လုံးကို ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ စစ်ဆေးစေချင်လို့ ထင် တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းတွေထည့်တော့ သားရေ"

ကြီးကြီးမေက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သည်။

"ကြီးကြီးမေ၊ ဒါဆို ကြီးကြီးမေ တစ်ယောက်တည်း နေရစ်ခဲ့မှာ လား"

"သားရယ်၊ မောင်တင်ဝင်းရယ်၊ ကြီးကြီးမေ သားကို သိပ်လွမ်းမှာ ပေါ့ လူကလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးမေ အတ္တကြီးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သားအတွက် ကြီးကြီးမေ ဝမ်းသာရမှာ ပေါ့"

"ကြီးကြီးမေ၊ ကြီးကြီးမေရာ"

ကြီးကြီးမေ ညာနေသည်။ သူ့ခံစားချက်တွေကို ဖုံးကွယ်နေသည် ကို တင်ဝင်း ကောင်းကောင်း သိသည်။

"ကဲ-ခရီးသွားဖို့ ပြင်ဆင် လူကလေးရေ၊ သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူးနော"

ဒေါ်စုကြည်က တင်ဝင်းစကားကို ဆက်နားထောင်မနေတော့။

တင်ဝင်းတစ်ယောက် နမူးနထိုင်းဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ခရီးသွားရမယ် ဆို ပဲ။ တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သည့် ခရီးသွားခြင်း။ သူ့ တစ်ဘဝလုံး မခွဲခွာခဲ့ဖူးသည့် ကလောကို ခွဲခွာ၍ နေရာသစ်မှာ၊ သူစိမ်း တွေကြားထဲမှာ အို-သူ ဘယ်လို နေရမည်ဆိုတာကို မသိတော့။ ဒေါ်စုကြည် မရှိဘဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ

မရှိဘဲ၊ အိမ်မှာ မရှိဘဲ၊ ကြားနေကျအသံတွေ၊ ရင်းနှီးနေသည့် ရနံ့တွေ မရှိဘဲ၊ အခိက ကတော့ မိမိ မရှိဘဲ နေရမတဲ့ လား။

နောက်နာရီ အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဘယ်အချိန် ပြန်လာရမှန်း မသိသည့် ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်ရမတဲ့ လား။ တစ်ပတ်လား၊ နှစ်ပတ် လား၊ တစ်လလား၊ နှစ်လလား၊ တစ်သက်လုံးလား ရင်လေးလှသည်။ ရင်ဘတ်ကို နာနာဘာဝတွေ တက်ဖိထားသလို ခံစားနေရသည်။

တင်ဝင်းသည် တောင်တက်လမ်းအတိုင်း အမောတကော ပြေးတက်လာခဲ့ သည်။ ဒီလမ်း တစ်လျှောက်က ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေ ဘယ်နေရာ ဘာရှိသည် ကို သူ အားလုံး အလွတ်ရပြီး ဖြစ်သည်။ သူ မြန် မြန် လျှောက်သည်။ နောက်တော့ သူ ပြေးသည်။ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ရောက် ချင်ဇောသာ ရှိတော့သည်။ ပြုတ်ကျမည်၊ လဲမည်ကို လုံးဝ မတွေး။ ခြေဖဝါးတွေက မြေနှင့် ပင် မထိချင်။ သူ မိမိအိမ်ကို ဦးတည်ပြီး ခွန်အားရှိ သမျှ ပြေးနေသည်။

မိမိအိမ်နား နီးလာတော့ သူ ခေါင်ရန်းချုံတွေနားမှာ ခဏရပ်ပြီး အမော ဖြေသည်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ မိမိတို့ ခြံထဲက ခွေးက သူ့ဆီ ပြေး လာပြီး ပတတ်ရပ် နှုတ်ဆက်သည်။ တင်ဝင်းက ခွေးကို ပွတ် သပ်ချော့မြူသည်။ အိမ်အောက်က ဝက်က တရှူးရှူး တရှဲရှဲ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်လို့၊ သူ ဖွဖွလေး လျှောက်သည်။ အိမ်တံခါးက သော့ခတ်မ ထား။ သူ အသာ တွန်းဖွင့် လိုက်တော့ ကျွီခနဲ အသံမြည်သည်။ မိမိ ဘယ် မှာ အိပ်နေသည် ဆိုသည် ကို ရင်ခုန်သံ နားစွင့်ရုံဖြင့် သူ တန်းသိသည်။ သူ မိမိအိပ်ရာနား အသာလေး လျှောက်သွားသည်။ အခန်းအလယ်က ထွေးခံ ကို တိုက်မိမလို ဖြစ်သေးသည်။ သူ့နားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး သူ့မျက်နှာ လေးကို အသာပွတ်သပ်ပေးတော့ မိမိ နိုးလာသည်။ နိုးနိုးချင်း ချက်ချင်း သိသည် ပဲ။

"ဟင်-အစ်ကို ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်"

"မိမိကို အစ်ကို ပြောစရာရှိလို့"

လေသံလေးဖြင့် ပြန်ပြောပြီး မိမိကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းအပ် မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ မိမိကို တစ်ခါမျှ ပွေ့မချီခဲ့စဖူး။ သူတို့ ခြံထဲ ဆင်းလာကြသည်။ မိမိက သူ့မျက်နှာနှင့် လည်တိုင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း-

"ခွေးတွေလည်း ရွှဲလို့ ပါလား အစ်ကိုရယ်"ဟု ဆိုသည်။

"မိမိကို တွေ့ဖို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးလာတာ"

"အင်း-ခု ဘယ်သွားမလို့ တုံး"

"မသိဘူး၊ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ နေရာ တစ်ခုခုပေါ့"

မိမိ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ယာခင်းအစပ်မှာ လူမနေသည့် တဲလေးတစ်လုံး ရှိသည် ပဲ။ အဲဒီကို သွားခိုင်းလိုက်သည်။ သူတို့ တဲလေးထဲ တိုးဝင်ကြသည်။ ခနိမိုး၊ ထရံကာ တဲလေးက အမိုးတွေ ပေါက်ပြဲပြီး ကြယ်မြင် လမြင် ဖြစ် နေသည်။ ဒီည ကြယ်တွေ စုံသည့် ည။ နွေးထွေးသည့် ည။ မိမိ ရင်ခုန်သံ မြန်လာသည်။ တင်ဝင်း လက်တွေကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် တင်စေသည်။

"မိမိရေ၊ မနက်ဖြန် မနက်ပဲ အစ်ကို ရန်ကုန်သွားရမယ်တဲ့၊ ရန်ကုန်က ဦးလေးက အစ်ကို့ကို ခေါ်ခိုင်းဖို့ လူနှစ်ယောက် လွှတ်လိုက်တယ်"

ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာညောင်းလာပေမယ့် တင်ဝင်း၏ ထို နောက်ဆုံးစကားသံက မိမိ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ။ နေ့လယ်ခင်းတုန်း က ရေကန်နား ထိုင်နေရင်း သူတို့ နှစ်ယောက်၏ လက်ထပ်ပွဲကို မိမိ စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့သေးသည်။ ကလေးတွေတစ်သိုက်နှင့် ကိုယ်ပိုင်အိမ် လေး၊ ခြံဝင်းလေးထဲက သူတို့ နှစ်ယောက်၊ သူတို့ ကလေးတွေက မျက်စိ လည်း မြင်သည်။ ခြေထောက်လည်း ကောင်းသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို သူက တင်ဝင်း ရင်ခွင်ထဲမှ ကြည်ကြည်နူးနူး ကြည့်နေသည် လေ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကိစ္စကို မိမိ မိဘတွေကို မကြာခင် ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးကြပြီ။ ခုတော့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ရန်ကုန် ဆိုသော မြို့တော်ကြီးကို သွားရမည်တဲ့ လား။ ရန်ကုန်ဆိုတာ ကမ္ဘာရဲ့ တခြား တစ်ဖက်စွန်းလိုပါပဲလေ။ ဇာတိမြေ ကနေ ရန်ကုန်ကို သွားနိုင်သူ ရှားသလောက် ပြန်လာသည့် သူက ပိုတောင် ရှားသေးသည် ကို မိမိ သေချာသိသည်။ အဘိုးလေးဆိုသူက တင်ဝင်းကို ဘာကြောင့် ခေါ်တာလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာမှာ လဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဘာကိစ္စ ခွဲခွာရမှာ လဲ၊ တင်ဝင်းကို မေးလိုက် ချင်တာတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်း ရှိနေပေမယ့် အချိန်မရှိပါလေတော့၊ လက်ပြနှုတ်ဆက် ကျောခိုင်း ထွက်ခွာခြင်းနှင့် မကြုံခင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တင်ဝင်းကို ပုံ ပေးလိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေက မိမိကို ခြေဆုံး ခေါင်းဖျား လွှမ်းမိုးလာသည်။ တင်ဝင်းလက်တွေကို သူ ဆွဲယူသည်။ သူတို့ နှုတ်ခမ်းချင်း ထိတွေ့ကြ သည်။ တရှိုက်မက်မက် အနမ်းစိုစိုတွေ၊ သူ့အင်္ကျီ ကျွတ်သွားသည်။ ရင်သားတွေကို တင်ဝင်း အနမ်းခြွေသည်။ တင်ဝင်း၏ ထွက်သက်နွေးနွေး က အရေပြားကို ဖိန်းခနဲ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်စေသည်။ အနမ်းတွေကို တင်ဝင်း မ ရပ်နိုင်တော့။ မိမိ၏ ထဘီလေး ပြေလျော့လာသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မိမွေး တိုင်း ဖမွေးတိုင်း။ မိမိ ခြေထောက်တွေကို သူ နမ်းနေချိန်မှာ တော့ မခံမရပ် နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ခံစားမှု တွေက နက်ရှိုင်းသထက် နက်ရှိုင်း၊ လှပ သထက် လှပလာသည်။ တင်ဝင်း အနမ်းတစ်ချက်တိုင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ် အသစ်တစ်ခု မွေးဖွားလာသလို ခန္ဓာကိုယ်က ငှက်မွေးကလေးလို ပေါ့ပါး လာသည်။ လေပေါ် ပျံဝဲစ ပြုလာသည်။ ကလော၏ ကောင်းကင်ယံမှာ၊ သစ်တောတွေပေါ်မှာ၊

တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ၊ တောင်ကြားလွင်ပြင်ပေါ် မှာ၊ ထက်ကောင်းကင်လေထုထဲမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဘောလုံးလေး တစ်လုံးလို ဆီးမြင်ရသည့် အာကာသထဲမှာ၊ ရန်ကုန်နှင့် ကလောက လက်တစ်လုံးလောက်သာ ဝေးကွာတော့သည်။ မိမိသည် အထိန်းအကွပ်မဲ့သွား သည်။ ခံစားချက်အားလုံး ပွင့်ပေါက်ထွက်လာသည်။ ဒေါသတွေ၊ သံသယ တွေ၊ ကြင်နာမှုတွေ၊ ဆန္ဒတွေ၊ ရမ္မက်တွေ၊ တဒင်္ဂ တစ်ခဏတာ ရင်ခုန်သံ အနည်းငယ်သော အချိန်လေးအတွင်းမှာ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားအားလုံး၏ ကတိတွေ၊ အလိုတွေကို တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက်က ပြည့်စေဟု အမိန့် ပေးလိုက်သလို၊ ရင်ထဲမှာ ဘာမျှ မကျန်အောင် ပွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

****

အခန်း(၁၉)

တကယ်တော့လည်း ဘာပစ္စည်းမျှ များများ စားစား ထုပ်ပိုးစရာ မရှိလှ။ ပိုင်ဆိုင်မှု ဆို၍ တင်ဝင်းမှာ စွပ်ကျယ်နည်းနည်း၊ အတွင်းခံ နည်းနည်း၊ ပုဆိုး သုံးထည်၊ ရှပ် လေးထည်နှင့် လုံးစွပ်အနွေးထည် တစ်ထည်လောက် သာ ရှိသည်ကိုး။ ရန်ကုန်က ပူအိုက်စွတ်စိုလှသည် ဆိုခြင်းကြောင့် အနွေးထည်ပင် လိုချင်မှ လိုမည်။ ဒေါ်စုကြည်က သူ ဖြိတ်သျှ ကလပ်တစ်ခု ရှေ့မှာ ကောက်ရခဲ့သည့် အိတ်ဟောင်း တစ်လုံးထဲ တင်ဝင်းပစ္စည်းတွေကို ထည့်ပေးနေသည်။ ခရီးအတွက် သား စားဖို့ ထမင်းနှင့် ငါးခြောက် ထ ချက်သည်။ ထမင်းပူပူ၊ ဟင်းပူပူကို ဒန်ထမင်းဘူးလေးထဲ ထည့်ပေးသည်။ ခရီးဆောင်အိတ် အောက်ခြေမှာ တော့ တင်ဝင်း၏ အဆောင်လက်ဖွဲ့ သဖွယ် ဖြစ်နေသည့် ကျားရိုး၊ မိမိ ပေးထားသည့် ခရုခွံလေးနှင့် ငှက်တောင် လေးတစ်ခုကို သေချာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အိမ်ပြင်ကို ကြည့်သည်။ မနက် ငါးနာရီခွဲပြီးခါစသာ ရှိသေး၍ အမှောင်ထုက မပြယ့်တပြယ်၊ ငှက်ကလေးတွေတော့ တေးဆိုနေကြပြီ။ အရုဏ်အလင်းလည်း ပျို့လာခဲ့ပြီ။ တင်ဝင်းတစ်ယောက် ခုနကမှ အိမ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ မီးဖိုချောင်ရှေ့မှာ ငူငူကြီး ထိုင်နေသည်။

သားကလေး တင်ဝင်းအတွက် ပူပန်စိတ်တွေ တစ်ကျော့ပြန် ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ မိမိနှင့် တတွဲတွဲ လုပ်ပြီးကတည်းက တင်ဝင်း အများကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဘဝကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

ပျောက်ဆုံးခဲ့သော ဘဝကာလများကို ပြန်ရသည့် အလား အတိုးချ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည့် ခုတော့ ပီဘိသူစိမ်းတွေကြား မိမိမပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း သွားရတော့မည်။ လူနှစ်ယောက်၏ သီးသန့်ကမ္ဘာ ဆိုသည် ကို အရင်က သူမမြင်ဖူး၊ မကြားဖူးခဲ့။ တင်ဝင်းနှင့် မိမိသည် နှစ် ယောက် တစ်အိပ်မက် သီးသန့်ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဘိုးလေးက ကောင်းစေချင်၍ အခေါ်လွှတ်သည် ပဲ။ ဂုဏ်ကြီးရှင် ဓနရှင်တွေ၏ အခေါ်ကို ငြင်းလို့ ရရိုးလား၊ မကြာခင် ရောဂါ ပျောက်ကင်း ပြီး သားကလေး ပြန်ရောက်လာမည်သာပါ။ ကလေး၊

ဒေါ်စုကြည် ခြံပြင်ထွက်ပြီး တင်ဝင်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သောကဝေဒနာ ခံစား နေရသူတွေကို သူ များ စွာ ကြုံဖူးခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ခု လောက် ဝေဒနာခံစားရသည့် မျက်နှာမျိုး သူ မမြင်ဖူးခဲ့။ သားလေးကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည် သားလေးက သည်းထန်စွာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုရှာသည်။ သူ့ကို လာခေါ်သူ နှစ်ယောက် ရောက်လာချိန် ထိ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေတုန်း။ မောင်တင်ဝင်း၏ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေး ရင်း ဘုတာရုံကို လိုက်လာခဲ့မယ်ဟု

ဒေါ်စုကြည် ပြောလိုက်သည်။ ထိုလူ များက တင်ဝင်းအိတ်ကို ဆွဲရင်း ထွက်သွားကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် ဒေါ်စုကြည်က တင်ဝင်းလက်ကို ဆွဲလာခဲ့သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်ကြ။ တင်ဝင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ခြေလှမ်းတွေက ယိုင်ရွဲ့နေသည်။ လမ်းလျှောက်နေခြင်း ထက် တရွတ်တိုက် လိုက်ပါလာပုံမျိုး။ ဒေါ်စုကြည် ခြေထောက်တွေက ခဲဆွဲ ခံထား ရသလို လေးလံလှသည်။ မီးရထား၏ ဥသြသံကို ကြားနေရပါသည်။ ခေါင်းတွဲ မည်းမည်းကြီးက ထွက်လာသော မီးခိုးဖြူဖြူတွေကို တွေ့နေရ ပါသည်။ ဘူတာရုံက လူတွေ ဆူညံလွန်းလှသည်။ ကလေး အော်ငိုသံ၊မိန်းမတစ်ယောက် လဲကျသံ၊ ခရမ်းချဉ်သီးတောင်း မှောက်သံ၊ တင်ဝင်း၏ လက်တွေ ဒေါ်စုကြည် လက်တွေထဲက လွတ်သွားသည်။ လူနှစ်ယောက်က သူ့ကို ရထားတွဲပေါ် ခေါ်သွားသည်။ သူတို့ တွဲထဲ ဝင်သွားခဲ့ကြပြီ။

တင်ဝင်းကို နောက်ဆုံး မြင်ခွင့်ရသည့် မြင်ကွင်းက မျက်ရည်တို့ ကြောင့် ဝေဝါး၍ နေသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားရှာသော တင်ဝင်း၊ ဒေါ်စုကြည် သူ့ကို ခေါ်သည်။ အော်ခေါ်သည်။ သူ မကြားသလို မတုန်မလှုပ်။ ဝီစီသံ ထွက်လာသည်။ ရထားစရွေ့ လာပြီ။ ဒေါ်စုကြည် တွဲပြတင်းကို ကိုင်ရင်း ပြေးလိုက်သည်။ ရထားက အရှိန်ရလာ သည်။ ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်း လမ်းဆုံးသွားသည်။ ရထားတွဲ နောက်မီးနီ နီ နှစ်လုံးက ညဘက် တောထဲက ကျားမျက်လုံးများ အသွင်။ ခဏနေတော့ ရထားတစ်စီးလုံး ကွေ့သွားသည်။ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွား သည်။ ဒေါ် စုကြည် ပလက်ဖောင်းပေါ် သိမှတ်မဲ့ ရပ်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဗလာ။

****

အခန်း(၂၀)

ဦးဘသည် နာရီပေါင်းများ စွာ ကြာအောင် မနားတမ်း ပြောနေပြီး တီခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်တွေက ပွင့်ဟလျက် ကျွန်မကို သူငေးနေသည်။ သူ့ရင်အစုံက နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ သူ့ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် ဧည့်ခန်းထဲ က ပျားကောင်တွေ၏ တဝီဝီ မြည်သံတွေကို ကျွန်မ ကြားနေသည်။ ကုလားထိုင် လက်ရန်းကို အတင်းဆုပ်ထားမိသည် ကို ခုမှ သတိထား မိသည်။ လေယာဉ်ထဲမှာ လေလှိုင်းမိ၍ ထိုင်ခုံကို ကူကယ်ရာမဲ့ အတင်း ဆုပ်ထားမိသည့် အလား။ လက်ကို အသာ ဖြေလျှော့ရင်း နောက်မှီပေါ် မှီချ လိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး အသံတိတ်နေသဖြင့် အိမ်ထဲမှ တခြားအသံတွေ ဆူညံစပြုလာသည်။ သစ်သားတန်းတွေထဲက တတောက်တောက် မြည်သံ၊ ခြေထောက်အောက်က တရှီရှီမြည်သံ၊ ခေါင်မိုးနှင့် ထုပ်တန်းကြားက တအီ အီ မြည်သံ၊ ပြတင်း တံခါးကြားမှ လေတိုးသံ၊ မီးဖိုထဲက ရေဘုံပိုင်ခေါင်းက ရေစက်ကျသံ၊ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဦးဘရဲ့ ရင်ခုန်သံကိုများ ကျွန်မ ကြားယောင်နေတာလား။

ဖေဖေ့ရုပ်သွင်ကို ကျွန်မ မြင်ယောင်လာမိသည်။ တစ်ကိုယ်တော် ဧကစာရီဘ၀၊ အမှောင်ထုထဲက သူ့ဘ၀၊ မိမိနှင့် တွေ့၍ လင်းမည်မှ မကြံသေး၊ ကွေကွင်းရပြန်သတဲ့။ ဖေဖေ ဘယ်လိုများ ခံစားရမလဲ၊ ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်၊ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ မျက်ရည်မကျအောင် ကြိုးစားတော့ ပိုဆိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် မကြိုးစားတော့။ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုမိသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို ရန်ကုန် ဖမ်းခေါ်လာမိသကဲ့သို့။ ဦးဘက ထ လာသည်။ ကျွန်မခေါင်းကို အုပ်မိုးပြီး သူ့လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ တက်လာသည်။ ဒါ ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရေရေလည်လည် ငိုမိ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ပျောက်ဆုံးသွားခါစက ကျွန်မ ဖေဖေ့ကို အရမ်း လွမ်းသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျသည်။ သို့သော် ငိုမိသလား မသေချာ။ အကယ်၍ အဲဒီတုန်းက ငိုသည် ဆိုဦးတော့၊ အဲဒီ မျက်ရည်တွေက ဖေဖေ့ အတွက်လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတွက်လား မခွဲခြားနိုင်။ မိသားစုကို ချန် ထားရစ်သည့် အတွက် ဒေါသမျက်ရည်တွေသာ ဖြစ်ဖို့ များ သည်။

သူ့ဘ၀၏ ပထမပိုင်းကို ကျွန်မတို့ မိသားစု လုံးဝ သိခွင့်မရခဲ့တာ သေချာ လှသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ ပူဆွေးခွင့်မရ၊ ဝမ်းနည်း ခွင့် မရှိ။ ခုရော ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ သူ့ကို သနားလို့ လား၊ သူ့အတိတ်ကို သိခွင့်ရလို့ လား၊ ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာလောကထဲ ရောက်မလာခင်က မောင်တင်ဝင်း ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရလို့ လား။

ကျော်ပိုးအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ရင်း မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

"ဗိုက်ဆာလား ဂျူလီယာ"

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"ရေရော ငတ်လား"

"အင်း-နည်းနည်း"

သူ မီးဖိုချောင် ဝင်သွားသည်။ လက်ဖက်ရည်အေး တစ်ခွက် ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ချင်းနှင့် သံပရာအရသာလို ချဉ်ဖြုံးဖြုံး လက်ဖက်ရည်အေးကြောင့် ကျွန်မ ခံစားနေရတာတွေ နည်းနည်း သက်သာသွားသည်။

"ပင်ပန်းပြီလား ဂျူလီယာ၊ ဟိုတယ် ပြန်ပို့ပေးရမလား"

ပင်ပန်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မနေ ချင်။ ဟိုတယ်ခန်းကို ချောက်ချားစရာဟု မြင်လာသည်။ အခန်းကလည်း အကျယ်ကြီး၊ ခုတင်ကလည်း အကြီးကြီး၊ တစ်ယောက်တည်း ဟိုလှိမ့် ဒီလှိမ့်၊ အတွေးတွေအောက် လမ်းစပျောက်။

"ကျွန်မ-ကျွန်မ ခဏ နားချင်တယ်၊ ဒီမှာ ပဲ ခဏလောက် ဟို-" "ကဲ-ဆိုဖာပေါ်မှာ လှဲနေ ဂျူလီယာ...ကျုပ် စောင်ယူပေးမယ်"

ကုလားထိုင်ပေါ်မှ မနည်းအားယူထရသည်။ ကျွန်မ အားပြတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ နေလို့ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်မ ကွေးကွေးလေး လှဲလိုက်သည်။ ဦးဘက စောင်ပါးလေးတစ်ထည် လာခြုံပေးသည် ကို သိ သလိုလို မသိသလိုလို။ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားသလို ဖြစ်မိသည်။ ပျား သံတွေ ကြားရသည်။ ဦးဘ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ခွေးဟောင်သံတွေ၊ ကြက်တွန်သံတွေ၊ ဝက်သံတွေ၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်က သွားရည်တွေ စီးကျနေ။

တစ်ခေါက် နိုးလာတော့ အပြင်မှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေလဲ ဆိုတာ သိဖို့ အတော် အချိန်ယူရသည်။ ဦးဘက ခေါင်းအုံး အုံးပေးထားပြီး စောင်ထူထူတစ်ထည် ထပ်ခြုံ ပေးထားသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး၊ ပလာတာ သုံး လေးချပ်နှင့် စံပယ်တွေ ဝေနေသည့် ပန်းအိုးလေး တင်ထားသည်။ တံခါးထူထူ တစ်ချပ် ပိတ်သံ ကြားရသည်။ ဒူးကွေးကာ စောင်ကို တင်းနေအောင် ခြုံရင်း ပြန်အိပ်ပျော် သွားခဲ့သည်။

****

အခန်း(၂၁)

မျက်စိနှစ်လုံး ပြန်ပွင့်လာတော့ လောကကြီး လင်းနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မရှေ့မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ရေနွေးဖြူ တစ်ခွက်၊ နက်စ်ကော်ဖီ၊ သကြား၊ နို့ဆီနှင့် ပူပူနွေးနွေး ချာပါတီတွေ။ ပြတင်း နှစ်ပေါက်အနက် တစ် ပေါက်မှ နေခြည်နွေးနွေးက အိမ်ထဲ ဖြာကျနေသည်။ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက် မှ တစ်ဆင့် ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ သိခဲ့သော န ယူးယောက် ကောင်းကင်ထက် ပို၍ ကြည်စင်ပြာလွဲ့သော ကောင်းကင်ယံ တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ မနက်ခင်း ရနံ့တွေကို ရမိတော့ ဟမ်ပတမ်စ် ကျွန်းစု ကမ်းခြေက နွေရာသီ အပန်းဖြေရက်တွေကို သတိမရဘဲ မနေနိုင်။ မနက်စောစောနိုး၊ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပင်လယ်အော်သံကို နားစွင့်၊ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် လေအေးလေးတွေကို အနံ့ခံခဲ့သည့် မိသားစု အားလုံး အတူရှိနေခဲ့သည့် ကာလများ ပေါ့။

ထရပ်သည်။ အညောင်းဆန့်သည်။ အိပ်ရာပြောင်းတိုင်း ခံစားရတတ်သည့် ခါးနာခြင်းကို ထူးထူးဆန်းဆန်း မခံစားရ။ ဆိုဖာဟောင်းကြီးပေါ် ကောင်းကောင်း ကြီး အိပ်ပျော်ခဲ့ပုံပင်။ ပြတင်းပေါက်နား သွားလိုက်သည်။ အိမ်ဘေးနားမှာ စက္ကူပန်းတွေ ချုံဖြစ်နေသည်။ အိမ်ဝင်းက သန့်ရှင်းစွာ လှည်းကျင်းထားသည်။ သစ်နှစ်ပင်ကြားမှာ ထင်းပုံကို သပ်ရပ်စွာ တွေ့ရ သည်။ ဘာမျိုးမှန်း မသိရသည့် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် အိမ်အောက်က ဝက် တစ်ကောင်က တအီအီ လုပ်နေကြသည်။

မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ရေနွေးအိုး တည်ထားသည်။ မီးခိုးတွေက ခေါင်မိုး ခေါင်းတိုင်မှ တစ်ဆင့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ကတော့ မီးခိုးမွန်ဖြစ်အောင် မွှန်လိုက်သေးသည်။ ပန်းကန်စင်တစ်ခုပေါ် မှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်နှင့် ဇွန်းတွေ၊ အောက်စင်မှာ တော့ ကြက်ဥတွေ၊ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ၊ ကြက်သွန်မြိတ်တွေ၊ ချင်းတွေ၊ သံပရာသီးတွေ၊ တရုတ်နံနံတွေ။

"ဂျူလီယာလား"

ဦးဘအသံက တစ်ဖက်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးဘသည် စာအုပ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် စားပွဲတစ်လုံးရှေ့မှာ ထိုင် နေသည်။ တကယ်တော့ တစ်ခန်းလုံး စာအုပ်တွေနှင့် ပြည့်နေသည် သာ။ စာအုပ်တွေက စင်တွေပေါ်မှာ သာမက ကြမ်းပြင်မှ မျက်နှာကြက်ထိ ပြည့် လုခမန်း။ တချို့က ခပ်ပါးပါး၊ တချို့က အဘိဓာန်တွေလောက်ကို ထူသည်။ တချို့က အဖုံးပျော့။ များ သောအားဖြင့်တော့ အဖုံးထူနှင့် တချို့ကတော့ သားရေဖုံးပင်

ဖုံးထားသည်။ ဦးဘက နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်မှုကြောင့် ဝါကြ န့်နေသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သူ့ရှေ့မှာ ဖွင့်ထားသည်။ သူ့နားမှာ တော့ ဇာဂနာအရွယ်အစား အမျိုးမျိုးနှင့် ကော်ဘူး၊ မှန်အိမ်နှစ်လုံးကိုလည်း ဘယ်ညာ ထွန်းထားလိုက်သေးသည်။ ဦးဘက သူ့မျက်မှန်ထူကြီးပေါ်မှ ကျွန်မကို ကျော်ကြည့်သည်။

"ဦးဘ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ"

"ဒီလိုပါပဲ၊ အချိန်ကုန်အောင်လို့ ပေါ့"

"ဘာလုပ်ပြီးတော့လဲဟင်"

ဦးဘက ဝါကြင့်ကြင့်စာရွက်ကို ဇာဂနာဖြင့်ညှပ်ပြီး တယုတယ ကိုင်သည်။ စက္ကူစလေးတွေကို ကော်သုတ်သည်။ ပြီးတော့ ပိုးစားထားသည့် အပေါက်တွေမှာ လိုက်ကပ်သည်။ စာလုံးတွေကို အပေါ်က မင်ဖြင့် ပြန်ဖြည့်သည်။ ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

"လှည့်ပတ်သွားလာ မရပ်ရာ

ခရီးဆုံးတော့

အစကို ပြန်ရောက်ဦးမှာ

ပထမဆုံးအကြိမ် သိခဲ့ရသလိုပါ"

ဦးဘက ကျွန်မဖတ်နေသည့် စာကြောင်းတွေကို အလွတ်ရွတ်ပြနေသည်။

"အီလီယော့တ်ရဲ့ ကဗျာပေါင်းချုပ်ပေါ့၊ တီအက်စ် အီလီယော့တ်လေ၊ သိပ်တန်းမြင့်တဲ့ ကဗျာဆရာပေါ့"

သူက စာအုပ်ကို လှန်ပြနေသည်။ ဟင်-စာမျက်နှာ နှစ်ရာလောက် ပိုးပေါက်တွေ ဖြစ်နေတဲ့ ဒီစာအုပ်ကို သူ ဒီလိုပဲ ပြုပြင်နေမှာ လား၊ အချိန် ဘယ်လောက်တောင် ကြာမှာ လဲ။

"သုံး-လေး-ငါးလပေါ့။ အရင်ကတော့ ဒီထက်မြန်တယ်၊ ခုတော့ မျက်စိမွဲလာတာရော၊ လက်တွေ တုန်လာတာရော ဆိုတော့..."

သူက ပြုပြင်ရမည့် လက်ကျန် စာမျက်နှာတွေကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ကြီး ချလိုက်သည်။

"ဒီစာအုပ်က အတော်ဆိုးနေပြီ၊ ပိုးတွေကလည်း အီလီယော့တ်ကို

အသည်းစွဲဖြစ်ကြပုံပဲ”

“စာအုပ်ဟောင်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းနည်းက သတ်သတ်ရှိမှာပါ၊ ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

“အင်းလေ ရှိချင်ရှိမယ်ပေါ့၊ ကျုပ်မှ မသိဘဲ ကလေးမရယ်”

“ဦးဘ လိုချင်တဲ့ စာအုပ်တွေကို ကျွန်မ နယူးယောက်ကနေ အသစ်ဝယ်ပို့ ပေးပါ့မယ်”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ကလေးမရယ်၊ ဒီစာအုပ်တွေ အကုန်နီးပါး ကျုပ် ဖတ်ပြီးပါ ဗ”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ များ ခုလို အချိန်ကုန်ခံနေတာလဲရှင်”

ဦးဘက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်ကြည့်သည် လျှပ်စစ်မီးမရှိ၊ ရေပိုက်မရှိဘဲ စာအုပ်တွေ ထောင်ပေါင်းများ စွာ ရှိနေသည့် သစ်သားအိမ်လေးထဲမှာ ကျွန်မ ရှိနေတာ ပါလား။

“ဒီလောက်များ တဲ့ စာအုပ်တွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်တွေဆီကပေါ့၊ ကျုပ်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာအုပ်သရဲ၊ စစ်ကြီးပြီးတော့ ဗြိတိသျှ အရာရှိ အတော်များများ ဒီကို ပြန်မလာကြတော့ ဘူး၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးချိန်မတော့ ရှိတဲ့ သူတွေ တဖွဲဖွဲ ထွက်သွားကုန်တယ်၊ သူတို့ ပြန်မသယ်တော့တဲ့ စာအုပ်မှန်သမျှ ကျုပ်ဆီ ချန်ထားရစ်တာ ပေါ့၊ ဒီမှာ ကြည့်လေ၊ စာအုပ်အတော်များများက ခုနက အီလီယော့တ် ပေါင်းချုပ်လို ဖြစ်ကုန်တာပဲ၊ ရာသီဥတု ရယ်၊ ခြရယ်၊ ပိုးရယ် စားကုန်တာ ပေါ့”

သူက တစ်ဖက်မှာ ပုံထားသည့် စာအုပ်များကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“ဒါတွေက ကျုပ် ဖတ်ပြီးသားတွေ”

သူ ထိုအပုံထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူသည်။ သားရေဖုံး စာအုပ်ထူထူ တစ်အုပ်။ “လူတစ်စု၏ စိတ်ဝိညာဉ်-လန်ဒန် ၁၉၀၂”တဲ့။

“ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်အကြောင်း လေ့လာချင်တယ်ဆိုရင် ဒီစာအုပ်နဲ့ စတာ ကောင်းသကွဲ့”

“ဒီစာအုပ်က အတော်ဟောင်းနေပြီပဲ”

ကျွန်မ အလိုမကျစွာ ပြောမိတော့-

"လူတွေရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဟာ တစ်ရက် တစ်မနက်နဲ့ ပြောင်းလဲလို့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်"

ဟု သူတုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

ဦးဘက တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ စင်အောက်ဆင့်က စာအုပ်တွေကို ဖယ်လိုက်သည်။ သော့ခတ်ထားသည့် အံဆွဲ တစ်ခု။ သူ့စားပွဲပေါ် က အနီရောင် သစ်စေးသားသေတ္တာလေးထဲက သော့ကို ယူ၍ ဖွင့်သည်။ စာတစ်အုပ် ထွက်လာသည်။

"ဒေါ်စုကြည် မသေခင်က ကျုပ်ကို ပေးခဲ့တာလေ၊ ဒါ မင်းအဖေရဲ့ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်တဲ့၊ ရန်ကုန် ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ မေ့သွားလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်လေးပေါ့"

စာအုပ်က အလေးကြီး၊ အနှောင့်ကို တိပ်တွေနှင့် မနိုင်မနင်း ပတ်ထားသည်။

"ကဲပါ၊ လာ၊ သွားထိုင်ပြီး ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်တာပ၊ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်"

ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ဦးဘက ကျွန်မအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးနေတုန်း စာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုးပေါက် ဗရပွနှင့် ဟောင်းနွမ်းလှသည့် စာအုပ်က ဘရေးလ်မျက်မမြင်စာဖြင့် ရေးထားသည်။ ကျွန်မ လက်ညှိုးထိပ်လေးနှင့် စာတွေကို စမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မသက်မသာ ခံစားရသည်။ စာအုပ်ကို ပိတ်ကာ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ အဝေးတစ်နေရာမှ သံပြိုင်ဆိုနေကြသော သီချင်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ကြားသည် ဆိုရုံ ကြားနေရသည့် သီချင်းသံက ပေါ်တုံ ပျောက်တုံ။

သေချာအာရုံစိုက် နားထောင်သည်။ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။ ဟော-ခု နည်းနည်း ကျယ် လာပြီ။ အမှန်တော့ သီချင်းသံ မဟုတ်၊ ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းဂါထာလိုမျိုးကို သံပြိုင်ရွတ်နေ ကြသံ ဖြစ်သည်။

"ဒါ-ဒါ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကျောင်းသားလေးတွေ အသံလား"

"မြို့တွင်းကျောင်းက အသံ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေအဝှေ့မှာ အခန့်သင့်လို့ ပါလာတတ်တဲ့ တောင်ပေါ် ကျောင်းက အသံပါ။ တင်ဝင်းတို့၊ မိမိတို့ တုန်း ကလည်း ဒီအသံကို ကြားခဲ့ရတာပဲ၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် ရှိပေမယ့် မ ပြောင်းလဲဘူးလေ"

ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်လာ သည်။ ကလေးတို့ ၏ သံပြိုင် ဆုတောင်းဂါတာရွတ်သံသည် နားထဲမှ တစ် ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားသို့ စိမ့်ဝင်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိတွေ့ ပွတ်သပ်နေခဲ့သည်။ ဒါ ဘယ်လို မှော်ပညာမျိုးပါလိမ့်။ သူတို့ ဘာတွေ ဆိုနေ မှန်း ကျွန်မ တစ်လုံးမျှ နားမလည်။ ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ထိ ထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်ရတာလဲ။ နားမလည်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုအတွက် မျက်ရည်ကျ မတတ် ခံစားနိုင်သတဲ့လား။

ဖေဖေ တစ်ခါက ပြောဖူးသည် ကို အမှတ်ရသည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင်နှင့် ကောင်းကင်ဘုံ၏ တန်ခိုးကို တစ်ခါတလေ ယုံကြည်မိခြင်း၏ တစ်ခု တည်းသော အကြောင်းပြချက်က ဂီတသံကြောင့် တဲ့။

ညတိုင်း ညတိုင်း အိပ်ရာမဝင်ခင် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်၊ မျက်စိတွေ ပိတ်ရင်းဂီတသံကို နားကြပ်ဖြင့် သူနားထောင်နေတတ်သည်။ ညဘက် စိတ်ဝိညာဉ် ကို အနားပေးခြင်းဟု သူတိုးတိတ်ညင်သာစွာ ဆိုတတ်သည်။

သူမျက်ရည်မကျသည့် သံစုံဂီတပွဲဟူ၍ မရှိ။ သွားကြည့်လေတိုင်း သူ့ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တရွဲရွဲ။ သို့သော် မျက်နှာက ရွှင်ပြုံး၍ နေသည်။

တစ်ခါက သူ့ကို ကျွန်မ မေးခဲ့ဖူးသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ဂီတ နဲ့ စာအုပ် တစ်မျိုးပဲ ယူသွားရမယ်လို့ ရွေးချယ်ရရင် ဖေဖေ ဘာကို ရွေးမလဲ”လို့ ပေါ့။

ကလေးတွေ၏ ဆုတောင်းသံ ပြီးမသွားပါနဲ့ ဦးလို့ ကျွန်မ တိတ်တခိုး ဆုတောင်းမိသည်။ ထိုအသံလေးကို ကျွန်မ အဆက်မပြတ် ကြားချင် နေသည်။ နေ့စဉ်မပြတ် ကြားချင်နေသည်။ ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့ အရမ်းနီးကပ် နေပြီ။ ဦးဘ ပြောတာ သိပ်မှန်သည်။ ဖေဖေ ကျွန်မနားမှာ ရှိနေပြီ။ ကျွန်မ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ဖို့ သာ လိုတော့သည်။

****

တတိယပိုင်း(က)

အခန်း(၁)

ဖေဖေ နေခဲ့သည့် အိမ်ကလေးကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်သည်။ သူနှင့် ဒေါ်မိမိ အဲဒီမှာ များ ပုန်းနေကြမလား။ ဦးဘကတော့ ခေါင်းယမ်းသည်။

"အဲဒီအိမ်က အတော်ပျက်စီးနေပြီ၊ ကလေးမ ဘာမှ တွေ့ရလိမ့်မယ် မ ထင်ဘူး"

သို့သော်လည်း မရပါလေတော့၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဇွတ်ပို့ခိုင်းပါသည်။

ဖေဖေ့ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ဟိုရှေ့နားဆီက ကျွန်မ ကြားနေရပြီ။ သူ့ကို ကျောပိုးရင်း တောင်ပေါ်တက်နေသည့် ဖေဖေ။ သူက အပျိုဖြန်းကလေး မဟုတ်တော့ဘဲ အဘွားကြီး ဖြစ်နေပြီမို့ အလေးချိန် ပိုလာဟန်တူသည်။ ဖေဖေလည်း အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီကော။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေ မောနေရှာသည်။ သူတို့ တွတ်ထိုးနေကြသည့် တီးတိုးစကားသံလေးတွေကို ကျွန်မ ကြားရ ပြီ။ ကျွန်မ သူတို့ကို မီတော့မည်။

နောက်ထပ် ခြေလှမ်းနည်းနည်း ထပ်လှမ်းရုံပါပဲ။

"ဂျူလီယာ၊ ကျုပ် ဒီနား ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ တည့်တည့်ဆက်သွား၊ သွား တတ်တယ် မဟုတ်လား"

ဦးဘက သွားရမည့် လမ်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ သူ အမီလိုက်ခဲ့မည် တဲ့။

ကျွန်မ တောင်ရိုးပေါ် တစ်ကိုယ်တည်း တက်သွားမိသည်။ ဦးဘ၏ အသေးစိတ် ပြောထားမှုကြောင့် ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေ ပြည့်နေသည့် ဒီရွှံ့လမ်း ကို ကျွန်မ အကျွမ်းတဝင် ရှိနေသည်။ မျက်စိကို ပိတ်ကာ ဖေဖေ သွားခဲ့သည့် လမ်း၊ ဖေဖေ လှမ်းခဲ့သည့် ခြေလှမ်းတွေကို ပုံဖော်ကြည့်သည်။ ဖေဖေ ကြားခဲ့သော အသံတွေကိုရောပေါ့၊ ကျွန်မ အသံတွေကို ရုတ်တရက် ကျယ် ကျယ်လောင်လောင် ကြားလာရသည်။ ငှက်သံတွေ၊ ခားခုတ်ကောင်အသံ တွေ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံတွေ၊ ယင်ကောင်တွေ၏ တစီစီ အော်သံတွေ၊ အဝေးတစ်နေရာက ခွေးဟောင်သံတွေ၊ လမ်းပေါ်က ကျင်းတွေထဲ ကျတော့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ လဲတော့မလဲ။ ယူကလစ်နံ့၊ စံပယ်နံ့တွေ လှိုင် နေသည်။ နွားလှည်းတစ်စီး ကျွန်မကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

မျက်လုံး ပြန် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နွားတွေက အရိုးနှင့် အရေ ကပ်နေအောင် ပိန်လှသည်။ မျက်လုံးကြီးတွေက ခေါင်းခွံထဲမှ ပေါက်ထွက်လာမတတ် ပြူး နေသည်။

တောင်ထိပ်ကို ကျော်တော့ အိမ်ကို လှမ်းတွေ့ရပြီ။ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ ခြံတံခါးကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မ သာခွေယိုင်သွား တော့သည်။

ခြံတံခါးက အောက်ပတ္တာပြုတ်ပြီး တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခြံစည်းရိုးတိုင်တွေက ပြုတ်သည့် တိုင်က ပြုတ်၊ ကျိုးသည့် တိုင်က ကျိုး၊ ခြံ ထဲက မြက်တွေက နေလောင်ပြီး ညိုဝါဝါ အရောင် သန်းနေသည်။ ခြံလယ် မှာ တော့ ကျူဒေါလ်စတိုင် နှစ်ထပ် အိမ်ဝါကြီး၊ သစ်သားနဲ့ ချည်း ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်ကြီး၏ ဝရန်တာ၊ တံစက်မြိတ်၊ ထုပ်၊ လျှောက်၊ ဒိုင်း၊ လွှား၊ ပြတင်းတို့ က မြင်မကောင်းအောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပျက်စီး နေခဲ့ပြီ။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ထဲမှ သစ်ပင်တစ်ပင်က တိုးထွက်နေသည်။

အုတ်ကြွပ်အမိုးကလည်း ကြယ်မြင်လမြင်။ ဝရန်တာ လသာဆောင်သည် လည်း ယိုင်ရွဲ့ပြီး ပြိုလုလု။

နယူးယောက်မှာ ကတည်းက လူမနေသည့် အဆောက်အအုံဟောင်းကြီး တွေကို ကျွန်မ ကြောက်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးတွေ၏ ပြတင်းတွေ နားမှာ သရဲတွေက ကျွန်မကို ခြောက်ဖို့ ထိုင်စောင့်နေကြသည် ဟု ထင်မိသ ဖြင့် ကျွန်မ အဲဒါကြီးတွေကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မလုပ်ရဲ။ ဖေဖေ့လက်ကို ဆွဲထားလျှင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

ခု စံအိမ်ပျက်ကြီးမှာ လည်း အဲသလို ခြောက်လှန့်နိုင်သည့် အရည်အသွေး အပြည့်ရှိသည်။ ဘာကြောင့် များ ဒီလို ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေကို ပုံစံ မပျက် မထိန်းသိမ်းနိုင်ကြတာလဲ။ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး လုပ်စရာမလိုဘဲ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် များ ပေယျာလကန် ပစ်ထားကြတာ လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အထဲမှာ ဘာရှိလို့ လဲ၊ တစ္ဆေလား၊ နာနာဘာဝလား၊ မ နေလိုက်ရသည့် ဘဝ နှစ်ခုလား။

စံအိမ်ကြီးနောက်မှာ တော့ ယိုင်ရွဲ့နေသည့် တဲငယ်လေး ရှိနေသည်။ ဒါ ဖေဖေနှင့် သူ့ကြီးကြီးမေ နေခဲ့သည့် တဲကလေး ဖြစ်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။ တဲကလေးက နယူးယောက်က ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန်း ထက်ပင် သေးသေးသည်။ ပြတင်းပေါက်ပင်မပါ။ အိမ်တံခါးကလည်း ပြုတ်ထွက်လျက်။ သွပ်မိုးတွေကလည်း သံချေးအလိမ်းလိမ်းနှင့်။ မီးဖိုခန်း လေးနှင့် သစ်သားခုံတန်းလေးကို ကျွန်မ ချက်ချင်း သတိထားမိသည်။ အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ယောက်က ထိုခုံတန်းလေးမှာ ကလေးကိုယ်စီ ပေါင်ပေါ် တင်ရင်း ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ က ကျွန်မကို ပြုံးစစနဲ့ ကြည့်နေကြသည်။ တဲနောက်မှာ ထဘီလေးထည် လှန်းထားသည်။ ခွေးပေါက်လေး

နှစ်ကောင်က ဆော့ကစားနေကြသည်။ နောက် ခွေးလေးတစ်ကောင်က ကျောကုန်းကြီး ခုံးထလျက် အညစ်အကြေး စွန့်နေရင်း ကျွန်မကို တွေတွေ ကြီး ကြည့်နေသည်။

အသက်ပြင်းပြင်းကြီး နှစ်ခါ ရှူသွင်းရင်း ခြံပေါက်ဝသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ဟော-ခြံထဲမှ သစ်ပင်၊ အင်မတန်ကြီး၍ အင်မတန်အိုလှပြီဖြစ်သော ထင်းရှူးပင်ကြီး။ အပင်ပေါ် တက်နေသည့် ပုရွက်ဆိတ်တန်းကြီး။ သက်တမ်းရင့်လှပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောင့်တင်းဆဲ အပင်ကြီးပေါ် အကိုင်း တွေကို ဆွဲရင်း ကျွန်မ တက်သည်။ စေးစေးပိုင်ပိုင်၊ အခက်အခဲမရှိ သစ်ပင် ပေါ် ရောက်သွားသည်။ တောင်ကြားလွင်ပြင်၏ မြင်ကွင်းကို ချုံတွေက ကွယ်ထားသည်။ ဒီအပင်ပေါ် ဘာကြောင့် တက်မိသည် ကို ကျွန်မ အသေအချာသိသည်။ ဒီအပင်သည် ဦးဘ ပြောခဲ့သော ဇာတ်လမ်း၏ သော့ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ကနေ့မနက် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကလေးတွေ၏ သံပြိုင်ဆုတောင်းဂါထာကို နားထောင်နေမိသည့် အတွက် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်နားမထောင်ရသေး။ ဒီအပင်…ခုတော့ ကျွန်မ ဒီအပင်ကို မြင်လည်း မြင်ရပြီ၊ ထိလည်း ထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ဒီအပင်အောက်မှာ ဖေဖေ့ကို သူ့အမေ ကျွန်မ အဘွားက ရက်ရက်စက်စက် ထိုင်စောင့်ခိုင်းပြီး ပြန်မလာမည့် ခရီး ကို ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဖေဖေ ဒီအပင်အောက်မှာ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ည ထိုင် စောင့်ရင်း သေမလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီအပင်နားမှာ ဖေဖေ့ မျက်စိတွေ ကွယ်ခဲ့ သည်။ ဖေဖေ့ အဖြစ်သနစ်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း ဒီအပင်နှင့် ဒီမြို့ လေးကတော့ ရာစုနှစ်ဝက်ခန့်ကာလအတွင်း ဘာမှ မပြောင်းလဲခဲ့။ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်မိမိတို့ နေခဲ့ကြသည့် ဤမြို့လေးပေါ့။ ဦးဘကက ကျွန်မကို သူတို့ ရှိရာ ကို ညွှန်ပြပေးခဲ့သည်။ သူတို့ ၏ တီးတိုးစကားသံတွေကို ကျွန်မ ကြားနေခဲ့ ရပြီ။ နောက်ထပ် နည်းနည်းလေး ထပ်လှမ်းလိုက်ရုံသာပါ။

ခုနေများ သူတို့ ကျွန်မရှေ့ ဘွားခနဲ လာရပ်ရင် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့။ ထိုအတွေးက ကျွန်မကို အလန့်တကြား ဖြစ်စေသည်။ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်မိမိသည် လူမနေသော စံအိမ်ဟောင်းကြီးထဲမှာ များ ရှိနေသလား။ သူတို့ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ကျွန်မကို ကြည့်နေကြသလား။ သူတို့ ပုန်းကွယ် နေကြရာမှ ထွက် လာပြီး ကျွန်မနား ကပ် လာပြီလား၊ ဒါဆို ကျွန်မ ဘာ ပြောရပါ့။

“ဟိုင်း ဒက်ဒီ၊ ဘာလို့ သမီးတို့ ကို ပစ်သွားတာလဲ၊ ဘာလို့ သူ့အကြောင်း မပြောပြတာလဲ၊ သမီး ဖေဖေ့ကို လွမ်းနေတာ”

ဒါဆို ဖေဖေ ဘာများ တုံ့ပြန်မလဲ၊ ဒီလောက် အစအန မကျန်အောင် ပြေး တဲ့ ကြားက သူ့ကို မရရအောင် လိုက်ရှာလို့ ဒေါသထွက်နေမလား၊ နယူး ယောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေဘဲ လိုက်လာမိတာကို အပြစ်ဆိုမ လား၊ ဒါမှ မဟုတ်

ကျွန်မကို ဖက်ပြီး ချော့လေမလား၊ ကျွန်မ လွမ်းလှတဲ့ သူ့ မျက်လုံးက တဖျတ်ဖျတ် အရောင်တွေကို မြင်ရမယ်လား၊ သူ ပျော်မှာ လား။ ဖေဖေ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မည်ကို မှန်းရ ခက်လှသည်။

"မင်းအဖေနဲ့ မိမိ ဒီမှာ မရှိပါဘူးကွယ်"

ဦးဘ အသံ ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်။ သူ လာသည် ကို ကျွန်မ မြင် လည်း မမြင်၊ ကြားလည်း မကြား။

"အမယ်လေး ဦးဘရယ်၊ လန့်လိုက်တာ"

"ဪ-လန့်သွားသလား၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ မရည်ရွယ်ပါဘူး"

"ကျွန်မ ဘာစဉ်းစားနေတယ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ"

"ဪ-မင်းမှာ တခြား ဘာစဉ်းစားစရာများ ရှိသေးလို့ လဲ"

ဦးဘက ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသောအကြည့်၊ ကရုဏာလွှမ်းသော အကြည့်၊ အားအင်တိုးစေသည့် အကြည့်၊ သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ပြန်ချင်လိုက်တာ၊ ဒီခြောက်တတ်သော အိမ်ကြီးမှ ခေါ်ထုတ်ပြီး လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာသို့ သူ ပို့ပေးမည်မှာ အသေအချာ။

"ဂျူလီယာ ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ"

"ကျွန်မလည်း မသိတော့ပါဘူးရှင်"

"မင်းက သူ့သမီးလေ၊ သူ့အချစ်ကို သံသယ မရှိသင့်ဘူး"

"ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်မတို့ ကို ထားသွားတာပဲလေ"

"တစ် မဟုတ်ရင် နှစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ မင်း ထင်တာလား"

"အင်းလေ မဟုတ်ဘူး လား"

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ မျက်နှာစာပေါင်းများ စွာ ရှိတယ်ကွဲ့ ကလေးမရဲ့၊ တို့ မမြင်နိုင်တဲ့ မျက်နှာစာတွေရောပေါ့"

"ဘာလို့ များ အဲသလောက်တောင် ခက်ခဲနေရတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဟာ ကျုပ်တို့ သိတာကိုပဲ မြင်တာကိုး ဂျူလီယာ၊ ကျုပ်တို့ ဟာ ကိုယ့်ခံစားချက်အတိုင်း သူတစ်ပါးကလည်း ထပ်တူ ပြန်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြတာကိုး၊ ကောင်းတာကိုရော၊ ဆိုးတာကို ရောပေါ့၊

ကိုယ်ကချစ်ရင် ကိုယ့်ကိုလည်း အချစ်ခံချင်တယ်၊ အဲသလို အချစ် မခံရဘူးလို့ ထင်မှတ်ယူဆတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာ တဲ့ သံသယတွေ ဖြစ်လာ တယ်၊ စွပ်စွဲချင်လာတယ်၊ နားမလည်ဘဲ တလွဲ တွေးချင်လာတယ်၊ တကယ်တော့ သူဟာ ကျုပ်တို့ ကို ကျုပ်တို့ နားမလည် နိုင်တဲ့၊ မသိနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်မျိုးနဲ့ ချစ်နေတာပါ၊ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ် ပြီးရင်တော့ မင်း ဒါကို နားလည်လာမယ် ထင်တာပဲလေ”

နားမလည်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ ဦးဘကို ယုံသည်။

“ဈေးထဲက သစ်သီးလေးတွေ ကျုပ် ဝယ်လာတယ်၊ ကျုပ်တို့ ထောပတ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ကြပါစို့လား”

သူက ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် မိန်းမငယ်နှစ်ယောက်ထံ လျှောက် သွားသည်။ သူတို့ ကောင်းစွာ သိကြပုံရသည်။ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောကြရင်း ကျွန်မဘက် လှည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေကြ သည်။ ဦးဘက ခုံတန်းလျားလေးကို သယ်လာသည်။

“ဒါမင့်အဘိုး ရိုက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်းခုံတန်းလေးပေါ့၊ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက် ရှိနေပြီ၊ ခုထိ တစ်ခါပဲ ပြင်ရသေးတယ်”

သူက အိတ်ထဲမှ ခတ်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မ မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေ ခု ရန်ကုန် သွားနေပြီ၊ အင်မတန် ပင်ပန်းသော ခရီး ဖြစ်မည်မှာ သေချာလှသည်။ ကျွန်မပင် မောလှပြီလေ။

****

အခန်း(၂)

အသေကောင်လိုနေ၊ မလှုပ်နဲ့၊ အချိန်တွေ ကုန်သွားပါစေ၊ အသံတစ်စက် မှ မထွက်နဲ့၊ ဘာမှ မစားနဲ့၊ မသောက်နဲ့၊ အသက်ကို ရှူတယ်ဆိုရုံ ရှူ၊ ဒါ တကယ် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

ရထားပေါ်မှာ သူ တစ်လမ်းလုံး မလှုပ်မယှက် နေခဲ့သည်။ ဟိုလူနှစ် ယောက် မေးသမျှ တုံဏှိဘာဝေ လုပ်နေခဲ့သည်။ ဘာမျှ မဖြေ။ နောက်ဆုံး တော့ လက်မြှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ခရီးသွားများ၏ စကားသံတွေ၊ နှလုံးခုန်သံတွေက သူ့ကို မသိလိုက်၊ မသိဘာသာ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည် ရထားပြတင်းမှ တစ်ဆင့် မြင်ရသော ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ည မြင်ကွင်းများ လိုပေါ့။

ဦးလေးအိမ်မှာ တော့ အရာရာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သည်။ ရထား ပြောင်းစီးစရာ မလို၊ မေးခွန်းတွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေစရာ မလို၊ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ သူ့တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာပေါ် ခြေဆန့်လက်ဆန့် လှဲရင်း လုံးဝ မလှုပ်။

မလှုပ်မယှက်နေခြင်းသည် သူ ကျင့်သားရနေသည့် ကိစ္စတစ်ခု။

သူ အသံတိတ် ရှိုက်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်လာသည်။ ခဏနေတော့လည်း သဲထဲရေသွန်လိုက်သလို တုန်ယင်ခြင်းတွေ ပျောက်သွားသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် အခန်းထဲ ရှိနေသည့် အလား သူ တီးတိုးပြောသည်။

“တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ ဒီအိပ်မက်ဆိုးကြီး ဆက်မမက်ပါနဲ့ တော့၊ နိုးပါရစေတော့”

သူ့ကိုယ်သူ ကလောက သူ့တဲကလေးထဲ ကြိုးကြိုးမေနား လှဲနေသလို မြင် ယောင်လာသည်။ ဟော-သူထသွားပြီ၊ မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီ၊ သဘော်သီးမှည့် အနံ့တွေ ရနေပြီ၊ မိမိက သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ရင်း သရက်သီးစား၊ သရက်စေ့ စုပ် နေသည်။

ရန်ကုန်ဆိုတာက အိပ်မက်ဆိုးကြီးပဲ၊ နားလည်မှုလွဲခြင်းပဲ၊ မိုးတိမ်တောင် တွေ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ကို ရွေ့လာသလို ဇာတိမြေနှင့် ဝေးကွာလွန်းခဲ့ပြီ။ ခုတော့ဖြင့် ပြန်မရနိုင်တော့။ လေထဲမှာ မီးခိုးငွေ့ လို ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီ။

တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ တင်ဝင်းက ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ နောက်တစ် ချက် ထပ်ခေါက်ပြီး တံခါးပွင့်လာသည်။ တစ်ယောက်ယောက် အထဲဝင် လာသည်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်။ ခြေသံက ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမကွဲပြား သည်။

ယောက်ျားခြေသံက ပြင်းပြင်းထန်ထန်၊ ခြေဖဝါးကို အပြားလိုက် ချ နင်း၍ မိန်းမခြေသံက တိုးတိုးဖွဖွ၊ ဖနောင့်နှင့် ခြေဖျား တစ်လှည့်စီ နင်း၍ ကြမ်းပြင်ကို ကလူကျီစယ် တို့ ထိကစားနေသလို၊ ခု ဝင်လာသူ၏ ခြေသံက ခပ်ပြင်းပြင်း။ သူက ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်ကို လင်ပန်းလေးတစ်ခု တင်သည်။ ထမင်း ဟင်းနံ့တွေ လှိုင်လာသည်။ ဖန်ခွက်ထဲ ရေထည့်သံ ကြားရသည်။

"ကိုတင်ဝင်း ရေများများ သောက်ရမယ်"

ဟု သူက ပြောသည်။ တောင်ပေါ်အရပ်မှ ဟောဒီ ပူအိုက်စွတ်စိုလှသည့် မြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်လာသူအဖို့ ရာသီဥတုနှင့် အသားကျဖို့ နှစ်ပတ်သုံး ပတ် အချိန်ယူရသတဲ့၊ နောက်တော့လည်း နေကောင်းသွားမှာ ပါတဲ့၊

အနားယူပါတဲ့၊ လိုတာရှိရင် သူ့ကို ခေါ်ပါတဲ့၊ သူဌေးကြီးကတော့ ညစာ စားချိန် အမီ အိမ်ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မည်တဲ့။

တင်ဝင်းသည် လင်ပန်းကို ဆွဲလိုက်သည်။ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို သုံး လေး ဇွန်း စားသည်။ အရသာ ရှိသော်လည်း သူ ခံတွင်းပျက်နေသည်။ ရေ ကတော့ သူ့ကို အေးမြလန်းဆန်းစေသည်။

ရာသီဥတုနဲ့ အသားကျဖို့ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် အချိန်ယူ ဆိုတဲ့ စကားက ကျိန်စာတစ်ခုလို သူ့နားဝမှာ စူးလှသည်။ မိမိနှင့် ခွဲပြီး တစ်ရက်ပင် မနေ နိုင်သော သူ့အဖို့ အတော်ခံရခက်စေသည့် စကားပင်။

နားထဲက တစီစီ အသံမြည်နေသည်။ တိုးသွားခြင်းလည်း မရှိ၊ ကျယ်လာ ခြင်းလည်း မရှိ၊ တစ်သမတ်တည်း အသံထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် တည်းမှာ ပင် မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲလည်း ဖြစ်သွား တတ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ရာသီဥတု ဘယ်လောက်ပူပြင်းသည် ကို သူ သတိထားမိလာသည်။ လေတိုက်တော့လည်း မအေး၊ လေပူကြီး တိုက်နေသည်။ သူ့အရေပြား တွေ လောင်မြိုက်တော့မည့် အလား။

လက်ရှိ နေထိုင်ရသည့် နယ်ပယ်ကို ချဲ့ထွင်စူးစမ်းဖို့ ထရပ်လိုက်သည်။ အသက်ကို မှုန်းရှူပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။ ရှေ့နံရံပေါ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်နှစ် ကောင် လျှောက်သွားနေသည် ခုတင်အောက်က ပင့်ကူအိမ်မှာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် မိနေသည်။ ယင်ကောင်က ရှင်သန်ဖို့ အတင်း ရုန်းကန်နေချိန်မှာ ပင့်ကူက သူ့သားကောင်ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ် လာသည်။ မျက်နှာကြက်မှာ တောက်တဲ့ နှစ်ကောင် ပူးကပ်နေကြသည်။ အပြန်အလှန် လျှာထုတ်ပြနေကြသည်။ သို့သော် ထိုအသံတွေက သူ့ အတွက် အသုံးမဝင်လှ။ ထို့ကြောင့် လက်ကို ရှေ့ဆန့်တန်းပြီး တစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။

ကုလားထိုင်တွေက အသံလည်း မထွက်။ ထူးခြားသော အနံ့လည်း မရှိ။ လက်ခုံကို ကုလားထိုင်စွန်းနှင့် ရိုက်မိသည်။ နာကျင်မှုက လက်မောင်းထဲ ထိ ဆောင့်တက်သွားသည်။ သူ ဒူးညွတ် ကျသွားသည်။ အခန်းထဲမှာ လေးဖက်ထောက် သွားနေရသည်။ စားပွဲတွေကလည်း အသံမရှိ၊ ရနံ့ မရှိ သဖြင့် သူ့နဖူးနှင့် ဒိန်းခနဲ မိတ်ဆက်ပြီး သွေးခြည်ဥပြန်သည်။

နယ်သစ်ပယ်သစ် တိုင်းထွာသော ကြေးတိုင်သမားတစ်ယောက်လို သူ အခန်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် နားစွင့်သည်။ ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ထို မှ သာ နောက်ထပ် အနာတရ ဖြစ်မည့် ဘေးမှ ရှောင်လွှဲနိုင်မည်။ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တွေနောက် နံရံမှာ ဗီရိုကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ခုတင်ဘေးမှာ စားပွဲလေးနှစ်လုံး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရှိသည်။ မီးအိမ်လိုလို အရာတွေ တင်ထားသည်။ စားပွဲတွေ အထက်မှာ ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခု ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်ထိလုနီး ရောမ ပြတင်းပေါက်ကြီး နှစ်ခုရှိသည်။ ကြမ်းကို ခေါက်ကြည့်သည်။ ကျွန်းသားတွေ ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု ဖို့ စဉ်းစားသော်လည်း ဦးလေးဆိုသူ ပြန်လာသည် ထိ စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင်း ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်ပြန်သည်။ နေ့လယ်က လာသောလူပင် ဖြစ်သည်။ ဦးလေး သည် ညစာစားရန် သူ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည် တဲ့။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသော ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးမှ တစ်ဆင့် လက်ရန်းကို ကိုင်ရင်း တင်ဝင်း ဖြည်းဖြည်းဆင်းသည်။ အိမ်ကြီးက အင်မတန် ကျယ်ပုံရသည်။ သူ မမှန်းတတ်။ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ဝင် လာတတ် သောလူက သူ့ဘေးမှ အတူလိုက်ဆင်းသည်။ နောက်ဆုံး လှေကားထစ်ကို ဆင်းပြီးချိန်မှာ တော့ သူက တင်ဝင်း လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း ထမင်းစား ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

သူ့တူ ဆိုသူကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ဦးစောသည် ဆိုဒါနှင့် သံပရာ စပ်ထား သော ဖျော်ရည်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း အိမ်နောက်က ဥယျာဉ်ကို ကြည့်နေသည်။ ဥယျာဉ်က ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်နေသည်။ ဥယျာဉ်မှူး အသုံးမကျ၊ အသုံးမကျ ခြင်းကို ဦးစော သည်းမခံနိုင်။ ဒီနောက်ဘက်ကို တာဝန်ယူတဲ့ အကောင်ကို တော့ အလုပ်ထုတ်ပစ်မှ ဖြစ်မည်။ အသေအချာ မွေးထားသော မြက်တွေကို သူ ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်းပြီး ကြည့်သည်။ မြက်တွေက အတို၊ အရှည် မညီ၊ တညီတညာမရှိ၊ အိမ်း-မနက်ဖြန်တော့ တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့ကွယ်။

ဦးစောက ဗြိတိသျှ အုပ်စိုးမှုအောက်မှာ အဆမတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာလာ သူ လူနည်းစုဗမာတွေထဲက ထိပ်ဆုံးလူ ဖြစ်သည်။ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအရ သူသည် မြန်မာပြည်၏ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်ရုံမက တစ်ကမ္ဘာလုံးက

ချမ်းသာပေ့ဆိုသူတွေနှင့် လည်း ယှဉ်နိုင်သည်။ ဟယ်လ် ပင်လမ်းက သူ့စံအိမ်တော်ကြီးက ဟီးထနေသည်။ အခန်းပေါင်း နှစ်ဒါဇင် ကျော် ပါဝင်သည့် စံအိမ်ကြီး၊ ရေကူးကန်၊ တင်းနစ်ကွင်းတွေနှင့် ခြံကြီးက အိမ်နီးနားချင်း မျက်နှာဖြူတွေအဖို့ မနာလိုစရာပင် ကောင်းနေသည်။ တင်းနစ်ကွင်းထဲမှာ မနက်စောစောဆို ဥယျာဉ်မှူး ငါးယောက်ထဲက နှစ် ယောက်က တင်းနစ်ကစားသယောင် ဟန်ရေးပြရသည်။ ထိုမှ သာ အိမ်နီးနားချင်းတွေနှင့် ဧည့်သည် တွေက သူ့ကို အင်မတန် အားကစား လိုက်စားသူ၊ ကျန်းမာရေး လိုက်စားသူဟု မြင်ကြပေမည်။ အမှန်တော့ သူ ဘာအားကစားမျှ မလိုက်စား။ ဥယျာဉ်မှူး ငါးယောက်အပြင် ထမင်းချက် နှစ်ယောက်၊ ဒရိုင်ဘာ နှစ်ယောက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးအကူများ စွာ၊ ညစောင့်သုံးယောက်၊ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်၊ တောက်တိုမည်ရ တစ်ယောက်နှင့် ဘဏ္ဍာထိန်း တစ်ယောက်ကို ခန့်ထားသေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ကာလတွေတုန်းကတော့ သူ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၏ဇာစ်မြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးသော မှန်းဆချက်တွေ ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူ ပို၍ ပို၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာသည် နှင့် အမျှ ကောလာဟလ တွေ ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်ခြင်းက လောကဓံကို ကြံ့ ကြံ့ခိုင်နိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးသော အရာ ဖြစ်သည် ကိုး။

မြို့တော်တစ်ခွင် လူသိများ သည့် သူ့ဇာတ်လမ်းကတော့ ၂၀ ရာစုအစ လူငယ်လူရွယ်ဘဝမှာ ဦးစောသည် ရန်ကုန်ရှိ ဂျာမန် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျင်လည် လှုပ်ရှားခဲ့သည် တဲ့။ ဂျာမန်စကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ် သည့် မောင်စောသည် ဂျာမန်ပိုင် ဆန်စက်ကြီးမှာ မန်နေဂျာ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တော့ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီနယ်မြေမှ ဂျာမန်တွေ ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုင်ရှင်က စစ်ပြီး၍ ပြန်လာလျှင် ပြန်လွှဲပေးပါမည် ဆိုသည့် ခံဝန်ကတိစာချုပ်နှင့် အတူ လုပ်ငန်းကို မောင်စောထံ လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ ဆန်စက်သူဌေး နှစ်ယောက်က လည်း သူတို့ လုပ်ငန်းတွေကို မည်ကာမတ္တ ငွေလောက်ဖြင့် မောင်စောကို အမည်ခံ ရောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာ နိုင်ခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့် လည်း ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းမှာ သူဌေးလေး ကို စော ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၂၀ ကျော်ကာလများမှာ သူ ပိုကြီးပွားဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့သည်။ ၁၉၃၀ ကျော်မှာ စတင်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးအတွင်း သူ လယ်ကွင်းတွေ၊ ဆန်စက်တွေ အဆမတန် နည်းလှသော ဈေးဖြင့် အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ အိန္ဒိယဆန်သူဌေးကြီးများ ၏ လုပ်ငန်း အတော်များများ သူပိုင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတော့ ဆန်စပါး ဈေးကွက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သူ ဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုလောကထဲက အင်္ဂလိပ်တွေ၊ ကုလားတွေ၊ တရုတ်တွေနှင့်

ပလဲနံပသင့်အောင် ပေါင်းပြီးအဆက်အသွယ်တွေ များ လှသည့် ဦးစောမှာ သူဌေးကြီး မကတော့ဘဲ သူကြွယ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာ ခဲ့သည် ရန်ကုန်ရှိ အကြီးဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး နှစ်ကျောင်း၊ ဘုရားသုံးဆူကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ပြီး "ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးစော ကောင်းမှု နတ် လူ သာဓု ခေါ် စေသောဝ်" ဆိုသည့် စာတန်းတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ချိတ်ဆွဲထားနိုင်ခဲ့ သည်။

အသက်ငါးဆယ်အရွယ်မှာ တော့ သူထင်တာထက် ပိုချမ်းသာပြီး နာမည် ဂုဏ်သတင်း မွေးလှသော၊ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော ဘဝကို သူ ရခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က သူ့ဇနီး ဆုံးပါး သွားသည့် အတွက် စိတ်မကောင်းလှ သော်လည်း အလွန်အကျွံတော့ မဟုတ်။ သဘော်သူဌေး၏ သမီးကို အကွက်ချ စီမံလက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချစ်မပါ၊ သားသမီးလည်း မ ထွန်းကား။ တွက်ရေးက စက်သူဌေး ဖြစ်သော်လည်း လက်ထပ်ပြီး မကြာခင် သဘော်သူဌေးက ဒေဝါလီခံသွားရသဖြင့် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်။ တရားဝင် လက်ထပ်ထားသော သူစိမ်းမျှသာ။

သူ့မယား၏ သေခြင်းကတော့ သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့ သည်။ ကာလကတ္တားသို့ လုပ်ငန်းသဘောအရ သွားရမည့် ခရီးတစ်ခုမှာ သေကိန်းမြင်သည် ဟု ဗေဒင်ဆရာ တစ်ယောက်က သူ့ကို ဟောသည်။ မိသားစုအတွင်း အကြီးအကျယ် သောကရောက်စရာ ကိစ္စ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟော သော်လည်း ဦးစောက ထိုခရီးကို ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်သည်။ နောက် နှစ်ရက် နေတော့ သတင်းစကား ရောက်လာသည်။ သူ့ဇနီး မြွေ ကိုက်၍ သေပြီတဲ့။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသည့် အဆိပ် ပြင်းလှသော တောကြီးမြွေဟောက်။

ထိုအချိန်ကစ၍ ဦးစောသည် အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သမျှကိုဗေဒင်ကိန်းခန်းနှင့် အညီသာ လုပ်ဆောင်တော့သည်။ ဗေဒင်ဆရာ၊ အကြားအမြင် ဆရာတို့ က သူ့ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်က ဗေဒင်ဆရာက ဟောပြန်သည်။ ခန္ဓာပျက်ချင်ပျက်၊ မဟုတ်လျှင် စီးပွားပျက် လိမ့်မည်တဲ့၊ ဒုက္ခရောက်နေသည့် ဆွေမျိုးသားချင်းတစ် ယောက်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူညီစောင်မခြင်းအားဖြင့် ယတြာပြုရမည် တဲ့။ ထိုဟောကိန်းက သူ့ကို အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်စေသည်။ သူ့ဆွေမျိုး ဆိုသူတွေ အားလုံးက ဆင်းရဲသည်။ ငွေမက်သည်။ သူ့ဆီ အမြဲ ငွေတောင်း ဖို့ သာ လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆွေခန်းမျိုးခန်း ဖြတ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီ။ အဲ-မိန်းမဘက် ဆွေမျိုးတွေထဲက သူ ကလေးမှာ ဝယ်ထားခဲ့သည့် အိမ်ကို စောင့်နေသည့် အိမ်စောင့်မိသားစု၏ သားကလေးအကြောင်း သူ အမှတ်ရ လာသည်။ အဖေသေ၊ အမေ စွန့်ပစ်ခြင်း ခံရသည့် ထိုသူငယ်လေးသည် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရရှာတဲ့

လေ။ သူ့ကို အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က စောင့်ရှောက်ထားသည်တဲ့။ ဘုရားတည်လို့ လည်း မရ၊ ကျောင်းဆောက်လို့ လည်း မထူး၊ ဒီကောင်လေးကို စောင်မ၊ ကြည့်ရှုမှ သာ ယတြာပြီးမြောက်ပြီး ပျက်ကိန်းတွေ လွန်မတဲ့ လေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးစောသည် လူယုံတော်နှစ်ယောက်ကို ကလောသို့ လွှတ်လိုက် ရလေတော့သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲက အသံတွေကြောင့် ဦးစော အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူက အနုပ်စုတ်ကုပ်စုတ်၊ အင်မတန် ဆင်းရဲမွဲတေ စုတ်ပြတ်ပြီး ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချုံးချုံးကျနေသည့် သနားစရာ မျက်မမြင် ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကို စိတ်အာရုံထဲ မှန်းထားခဲ့သည်။ ခု သူ မြင်လိုက်ရသည် က အင်္ကျီဖြူ၊ လုံချည်စိမ်းနှင့် အင်မတန် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး သူ့ထက် ခေါင်းနှစ် လုံးမက မြင့်သည့် ကျက်သရေ ရှိလှသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဘာအကူအညီမျှ လိုပုံ မရ။ ဦးစော စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။

“ကိုင်း ငါ့တူ၊ လာ-လာကွဲ့၊ မင့်ကို မြင်ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွဲ့”

ထိုပဏာမ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားမှ စ၍ ဦးစော၏ စကားသံက တင်ဝင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မသိ။ သူ့အသံ က မတိုးလွန်း၊ မကျယ်လွန်း၊ သို့သော် ဘာလိုနေမှန်း မသိ။ သူ့နှလုံးခုန်သံ က ပိုလို့ တောင် ဆိုးသေးသည်။ နံရံကပ် နာရီသံလိုပင် တချက်ချက်နှင့် ဘာခံစားချက်မှ မပါ။

“ခရီးသိပ်မပန်းလှဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခံသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင့်မျက်လုံးတွေ ဘယ်လို နေသလဲ”

“ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အို-ကျုပ် ကြားတာက မင့်မျက်စိ ကွယ်နေတယ်ဆိုကွဲ့”

ဦးစောအသံက စိတ်ရှုပ်သွားဟန် ပေါ်သည်။ မြင်ခြင်း၊ ကန်းခြင်းနှင့် စကျွအာရုံကို ရှုမြင်တတ်ခြင်းတို့ ကွဲပြားကြောင်း ဦးစောနှင့် ခု ဆွေးနွေးရန် အချိန် မဟုတ်သေးကြောင်း တင်ဝင်း ခံစားမိသည်။

“ကောင်းတယ် ဆိုတာက နာတာတို့၊ ကိုက်တာတို့ မရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဩ-ဩ၊ စကားပြော လိမ္မာသကိုးကွဲ့၊ ဒီလို ငါ့တူရဲ့၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက

အကြီးဆုံး မျက်စိ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ စတူးဝပ် မက်ခရေး ဆိုတာ ကျုပ်မိတ်ဆွေပဲ၊ အဲဒီ ဆေးရုံကြီးက မျက်စိဌာနမှာ ငါ့တူကို စစ်ဆေးပေးဖို့ ဦးလေး စီမံထားတယ်”

“ဦးလေးက ရက်ရောလှပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“အတွေးမများ နဲ့ ငါ့တူ၊ ဆေးပညာဟာ အင်မတန် တိုးတက်နေတာကွဲ့၊ မျက်စိကို ခွဲစိတ် ကုသရင် ကောင်းလာမယ် ထင်တယ်”

ဦးစောသည် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကြည်လင်လာသည်။ သူငယ်လေးက အပြောအဆို လိမ္မာ ယဉ်ကျေးလှသည်။

“တစ်ခုခု သောက်ပါလား ငါ့တူ”

“ရေဆို ရပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဦးစောက ရေတစ်ဖန်ခွက် ငှဲ့လိုက်သည်။ မျက်မမြင်ကလေးကို ရေ ဖန်ခွက် ဘယ်လို ပေးရပါ့။ ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ် ဖန်ခွက်ကို အသံမြည် အောင် တင်လိုက်သည်။ တင်ဝင်းက ယူပြီး တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်

“ကြက်စွပ်ပြုတ်ရယ်၊ ငါးဟင်းရယ် ချက်ခိုင်းထားတယ်ကွဲ့၊ မင်း ကြိုက်ရဲ့ လား”

“ကြိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“စားသောက်တဲ့ အခါ အကူအညီများ လိုသေးလား”

“မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဦးစောက လက်ခုပ်တီး၍ နာမည်တစ်ခုကို ခေါ်လိုက်သည်။ တင်ဝင်း အခန်းထဲ ဝင်ဝင်လာတတ်သည့် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းသော သူငယ် လေးက တင်ဝင်းကို ထမင်းစား စားပွဲသို့ ပို့ပေးသည်။ ထိုင်ခုံပေါ် နေရာချသည်။ ပန်းကန်ပြား၊ လက်သုတ်ပဝါ၊ ဇွန်း၊ ခရင်း။ ဆရာတော်ကြီး သင်ကြားပေးထား၍ သူ အင်္ဂလိပ်အသုံးအဆောင်ဖြစ်သည့် ဒီပစ္စည်းတွေကို ကောင်းစွာ ကိုင်တွယ် စားသောက် တတ်သည်။ အခက်အခဲ မရှိ။

တင်ဝင်း စားသောက်နေပုံကို ကြည့်ရင်း ဦးစောမှာ စိတ်သက်သာသထက် သက်သာလာသည်။ အစက တောသား ဒိုက်ဖတ် အကန်းကလေး၊ အဖိတ် ဖိတ်အစဉ်စဉ် စားနေပုံကို သူ မြင်ယောင်မှန်းဆထားသည် ကိုး။

သူတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စားသောက်နေကြသည်။ တင်ဝင်းက မိမိအကြောင်း တွေးနေသည်။ သူ့ ဦးလေး သူဌေးကြီးကို မိမိ မြင်လျှင် ဘယ်လိုများ ပုံဖော်ပြလိမ့်မလဲ။ လက်ချောင်း တုတ်တုတ်ကြီးတွေနဲ့ လား၊ ဧရာမ လူဝကြီးလား၊ ကလောက ကြံကုန်သည် ကြီးလို မေးစေ့နှစ်ထပ်နဲ့ လား၊ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်နေလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ရင်ခုန်သံလို ထူးမခြားနား အကြည့်မျိုးလား၊ ဤလောကသစ်ကို ဗုက်စာ အနက်ပြန်ဖို့ သူ့ကို ဘယ်သူကူညီမှာ လဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးဆိုသူက သူ့ကို ကုသပေးနိုင်မည် လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကုစ္ဆ မရဟု ဆိုကာ ကလောပြန်လွှတ်မည်လား၊ အဲသလို ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ။ နောက်အပတ်ဆို မိမိနှင့် ပြန်တွေ့ရပြီ။

တကယ်လို့ များ မျက်စိပြန်မြင်လာမည်ဆိုရင်ရော၊ တင်ဝင်းတစ်ယောက် ဒီမျှော်လင့်ချက်ကို မထားရဲပါ။ သူ့မှာ သူလိုအပ်သမျှ အကုန်ရနေပြီပဲ၊ မျက်စိမြင်ဖို့ လိုလို့ လား။

တကယ်လို့ ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်လို့ မျက်စိ ပြန်မြင်ပြီ ဆိုပါစို့၊ သူအမြင်အာရုံပြန်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့မှာ ရှိနေသည့် ထူးကဲလှသော သောတအာရုံ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ လား၊ သို့သော် မိမိကို သူ မြင်နိုင်ပေ မည်။ ခုပင် မိမိက သူ့ရှေ့မှာ ဝတ်လစ်စားလစ် လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့ ကိုယ်လုံးကလေး၊ သူ့တင်းရင်းကျစ်လျစ်နေသည့် ရင်သားအစုံ၊ ရှုပ်နေသည့် ဗိုက်သားကလေး၊ သေးသွယ်သွယ် ပေါင်တံကလေးတွေနှင့် သူ့ မအင်္ဂါ။ သို့သော် ထိုမြင်ကွင်းက သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုမပေးနိုင်။ သူ့ကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ရင်း သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ထောင်နားစွင့်ရသည့် ခံစားမှုနှင့် မလဲနိုင်။

ဦးလေးအသံကြောင့် အတွေးတွေ ပျက်သွားသည်။

"ကျုပ်က လာမယ့်ရက်တွေမှာ အလုပ်နည်းနည်းများမှာ မို့ ငါ့တူကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေး မောင်လှ တော်ကို မင့်အတွက် ပေးထားမယ်၊ လိုတာအကုန် သူ့ကို ခိုင်းပါ၊ ပြောပါ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတော့ ဒီညလို ညစာ အတူစားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်၊ ဒေါက်တာ မက်ခရေးနဲ့ က အင်္ဂါနေ့မှာ ပြရမယ်"

ဦးစောက ပြောရင်းဖြင့် သတိရသွားသည် ဗေဒင်ဆရာသည် ဒုက္ခရောက်နေသည့် ဆွေမျိုးသားချင်းကို ကူညီဟု သာ ပြောသွားသည်။ ဘယ်လောက်ထိ ကူညီရမည် ဆိုခြင်းကို မပြော။ မနက်ဖြန် နေ့လယ်တော့ ဗေဒင်ဆရာကို အိမ်ပင့်ဦးမှ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးတော်ခင်ဗျား၊ ဦးတော်က ရက်ရောလှပါတယ်"

ဦးစော ထရပ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ သူငယ်လေးဟာ လူတော် လူကောင်းလေးမှန်း သိသာ လွန်းသည်။ သူ့ကို ကူညီရတာ မထောင်းတာ ပါ၊ သူ မျက်စိပြန်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်လျှင် ကျေနပ်မိမည်ပဲ။ ရက်ရောမှု အတွက် အတုံ့အလှည့် ဆိုတာ မမှန်းစကောင်း။

****

အခန်း(၃)

တင်ဝင်းသည် ညဘက်မှာ နိုးနေပြီး နေ့ဘက်ဆို တစ်နေကုန် အိပ်တတ်သည့် အကျင့်စွဲလာသည်။ မကြာခင်မှာ သူ ဝမ်းလျှော့တော့သည်။ အိမ်သာ သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေး၍ လာသည်။ အိမ်သာသို့ မသွားနိုင်မှာ စိုးသ ဖြင့် အိမ်သာရှေ့မှာ ပင် ရပ်နေရသည်။

အသံဆန်းတွေက သူ့ကို ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်စေသည်။ နံရံတွေနောက်မှ၊ အိမ်သာအောက်မှ တရှီးရှီးမြည်သံ၊ သူ့ခုတင်အောက်မှ ပင့်ကူ ကြီး၏ယင်ကောင်တွေကို ခြေထောက်ဖွဲ့ချီး စုပ်မျိုနေသံတွေက သူ့ကို အော်ဂလီဆန်စေသည်။ တစ်မနက်မှာ တော့ သူ့အခန်းထဲ မြွေတစ်ကောင် ရောက်နေသည် ကို သူသိလိုက်သည်။ မြွေက အသံမထွက်ပေမယ့် သူ့ နှလုံးခုန်သံကို တင်ဝင်း ကြားနေရသည်။ မြွေသည် ခုတင်ပေါ် တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။ သူ့ ခြေထောက်တွေပေါ်က ဖြတ်နေသည်။ အေးစက် စိုစွတ်သည့် သူ့ကိုယ်လုံး၏ အထိအတွေ့ကို မလှုပ်မယှက် နေရင်း တင်ဝင်း သိနေသည်။ သူ့ နားနားသို့ မြွေ ရောက်လာသည်။ နားနားကပ် ပြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြတော့မည့် အလား၊ အတော်လေး ကြာ တော့ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် သူ ပြန်ထွက်သွားသည်။ တင်ဝင်း ဖြစ်နေ ပုံကို ကြည့်ရင်း နံရံပေါ်မှ တောက်တဲ့ နှစ်ကောင်က ရယ်ပွဲဖွဲ့နေသလိုလို၊ သူ နားတွေပိတ်ပြီး အသားကုန် အော်လိုက်မိသည်။

လှတော်ကတော့ အစားအသောက်နဲ့ ရာသီဥတုကို အပြစ်ပုံချသည်။

သို့သော် တင်ဝင်းက သူ့ထက် ပိုသိပါသည်။ စောင့်နေပြီ၊ သူ စောင့်နေပြီ၊ မျှော်တော်ဇောနဲ့ မော၍ နေရှာပြီ။

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်း၍ ပြန်မထုတ်ဘဲ အောင့်ထားလိုက်သည်။ သူ့အချိန်တွေကို ရေတွက်နေသည် စက္ကန့်လေးဆယ်၊ စက္ကန့် ခြောက်ဆယ်၊ သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ တင်းလာသည်။ စက္ကန့်ကိုးဆယ်၊ စ က္ကန့် တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်၊ ရင်ကွဲထွက်တော့မလို သူမှုးလာသည် ခန္ဓာကိုယ်က အောက်ဆီဂျင် အပြင်းအထန် လိုလာသည်။ နှလုံးသားတွေ ပေါက်ထွက်မတတ် ဖြစ်လာသည်။ ကောင်းသည်။

အဝေးတစ်နေရာမှ သေမင်းကို သူ မြင်နေရပြီ၊ ဟော တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးလာပြီ။ ဟော- သူ့ ရှေ့တည့်တည့် ရောက် လာပြီ။

“သင် ဆင့်ခေါ်၍ ကျွန်ုပ် ရောက်လာခဲ့ရပြီ”

တင်ဝင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်လာသည်။ သူသေမင်းကို ဆင့်ခေါ်

မိသည်။ သို့သော် မသေချင်သေး။ ဒီမှာ မသေလိုသေး။ အနည်းဆုံးတော့ မိမိနှင့် တွေ့ချင်သေးသည်။ မိမိကို ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ချင်သေးသည်။ မိမိ၏ ရင်ခုန်စည်းချက် ဂီတသံလေးကို ကြားလိုသေးသည်။

သူအသက်ကို အမောတကော ရှူနေသည်။

ဦးလေး သူ့ဆီက ဘာကို လိုချင်တာလဲ သိအောင် လုပ်ရမည်။ ပြီးတာနှင့် ကလောကို အမြန်ဆုံး ပြန်မည်။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်မည်။

နောက်လေးရက် အကြာမှာ တော့ တင်ဝင်းသည် ပေါ်တီကို အောက်မှာ ရပ်ရင်း နားစွင့်နေခဲ့သည်။ မိုးရွာနေသည်။ သဲသဲမဲမဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွာခြင်းမဟုတ်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရွာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ တင်ဝင်းက မိုးရွာသည် ကို ကြိုက်သည်။ မိုးသံတွေကြားမှာ မိမိ၏ တီးတိုးပြောသံလေးတွေကို ကြားရသလို ခံစားရသည်။ မိုးပေါက်ကျသံတွေကတစ်ဆင့် ဦးလေး၏ စံအိမ်ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သူ မြင်ရသလို ခံစားရသည်။ မြက်ခင်းတွေ၊ ပန်းပင်တွေ၊ ကျောက်ခင်းလမ်းလေးတွေ အားလုံးကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သူ့စိတ်အာရုံမှာ မြင်နေရသည်။ တင်ဝင်း လက်တွေ ဆ န့်တန်းလိုက်သည်။ မိုးပေါက်တွေက ခပ်နွေးနွေး၊ ကလောမိုးထက် အများ ကြီး ပိုနွေးသည်။ ပို၍ မိုးပေါက်ကြီးသည်။ မိမိကို ကျောပိုးပြီး ခြံကြီးကို လှည့်ပတ်ပြလိုက်ချင်သည်။ သူ ခြံထဲ ဆင်းသည်။ ပြေးသည်။ တင်းနစ် ကွင်း ပတ်ချာလည် လျှောက်ပြေးသည်။ ချုံလေးနှစ်ခုကို လွှားခနဲ ခုန် ကျော်သည်။ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်၊ ပြေးခြင်းက ပြီးခဲ့သည့် ရက်တွေအတွင်း သေးကွေးကြုံလှီခဲ့ရသည့် သူ့ခွန်အားတွေကို ပြည့်တင်းလာစေသည်။

မိုးပေါက်တွေ ပိုကျ လာလေလေ သူက အားတက်ရွှင်လန်း လာလေလေ၊ မိမိက သူ့ကျောပေါ်မှာ၊ လောကတစ်ခွင်ကို မိမိအမြင်နှင့် သူ ကြည့် နေသည်။ အမြဲတမ်း သူနှင့် မခွဲတမ်း ရှိနေမည်။ အပျော်တွေ ကြားမှ အကြောက်နှင့် အလွမ်းက ဖောက်ဝင်လာသည်။ ဆရာတော်ကြီးစကားကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ ကြောက်စိတ်က ကန်းစေ၊ ထိုင်းစေသည်။ ဒေါသက ကန်းစေ၊ ထိုင်းစေသည်။ သံသယနှင့် မလိုတမာစိတ်တွေကို လည်း ဖြစ်စေသည်။ ကြောက်စိတ်ထက် အားကြီးသောအရာက လောက မှာ တစ်ခုတည်းသာ။

အသက်ကို အမောတကောရှူရင်း ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက် တင်ဝင်း ပြန်ရောက် လာသည်။

“မောင်တင်ဝင်းရေ”

ဟော-ဦးစောအသံ ကြားရသည်။ သူ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေပါလိမ့်။

"ဒီနေ့ ဒေါက်တာ မက်ခရေးနဲ့ တွေ့ရမယ်လေ၊ ခုပဲ သွားကြရမှာ"

ဦးစောက တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေ တုတ်တုတ်ကျအောင် ရွှဲစိုနေသည့် တင်ဝင်းကို ကြည့်ရင်း-

"မျက်စိမမြင်ဘူးသာ ဆိုတယ်၊ ငါ့တူက လျှောက်ပြေးနေပါလား"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ့စကားက အမှန်တရားနှင့် အတော်လေး နီးစပ်သား။

စမ်းသပ်မှုက မိနစ်အနည်းငယ်သာ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

သူနာပြုဆရာမက သူ့ခေါင်းကို ထိန်းပေးထားပြီး ဒေါက်တာစတူးဝပ်မက်ခရေးက သူ့မျက်လုံးကို သန်မာသော လက်များ ဖြင့် ဖြဲကြည့်သည်။ သူ့ အနားက ဆေးလိပ်နံ့ ရသည်။

စမ်းသပ်နေချိန်အတွင်း မက်ခရေးက စကားတစ်လုံးမျှ မပြော၊ သူ့ရင်ခုန်သံကို တင်ဝင်း နားထောင်နေသော်လည်း ရင်ခုန်သံ စည်းချက်က လုံးဝ မ ပြောင်းလဲ တစ်သမတ်တည်း။ သူ့စကားသံ လိုပင် တင်းတင်းမာမာ ရှိလှ သည်။ မက်ခရေးက တိုတိုပြတ်ပြတ်သာ ပြောသည်။ ကြမ်းတမ်း သည် လည်း မဟုတ်၊ ချိုသာသည် လည်း မဟုတ်၊ စိတ်ခံစားမှု ကင်းသော အသံ။

ရောဂါအဖြေရှာတာ မြန်လှသည်။ တင်ဝင်း မျက်စိအမြင်ကွယ်သည် မှာ မှန်၏။ ကွယ်ရခြင်း အကြောင်းက တိမ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ အသက်အရွယ်မှာ ဖြစ်ခဲလှပေမယ့် ကုမရတာတော့ မဟုတ်၊ မနက်ဖြန် မျက်စိခွဲမည်တဲ့။

ဆေးထိုးခံရသည် မှာ နာလှသည်။ အပ်ရှည်ရှည်တုတ်တုတ်ကြီးတွေကို သူ့မျက်လုံး ပတ်ပတ်လည်နှင့် နားရွက်နောက်မှာ သူတို့ ထိုးကြသည်။ အေးစက်စက် သတ္တုသွားက သူ့အသားတွေကို ဝါးမျိုမလို အရေပြားကတစ်ဆင့် နစ်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက်မှာ တော့ သူတို့ တင်ဝင်း မျက်လုံးက မှန်ဘီလူးတွေကို ထုတ်သည်။ ခွဲစိတ်နေသည် ကို ခံစားမိပေမယ့် နာကျင် ခြင်းမရှိ။ ခဏနေတော့ အပ်တွေနှင့် ချုပ်ကြ ပြန်သည်။ အဝတ်ချုပ်နေသည့် ပမာ။ နောက်နှစ်ရက် ကြာသည် အထိ စည်းထားသည့် ပတ်တီးကို မ ဖြေရတဲ့။

ဇာဂနာတွေ၊ ကတ်ကြေးတွေနှင့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ တင်ဝင်းနားမလည်သည့် ညွှန်ကြားချက် တွေ ပေးသည်။ တင်ဝင်း၏ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရစေဖို့ သေချာ သလောက်ပဲတဲ့။ မွေးကင်းစ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ခံစားရမှာ တဲ့။ သူတို့ ပတ်တီးတွေကို ဖြေကြသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်မတန် စူးရှပြီး နွေးထွေးသည့် အလင်းရောင်ကို

ကြုံတွေ့လိမ့်မည်။ လူတွေကို မြင်ရလိမ့် မည်။ သူ့အတွက် မျက်မှန်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ မြင်နိုင်ပြီဟု ဆိုကြသည်။

သူတို့ ကို ယုံရမည်လား။ သူတို့ သူ့ကို ဝိုင်းလှည့်စားနေကြတာလား။ တစ်စုံတစ်ခုအကြောင်း သူတို့ ပြောနေကြတာလား။ မခွဲစိတ်ခင်မှာ ဆရာဝန်ကြီး မက်ခရေးက မျက်စိထက် ပိုတန်ဖိုးရှိတာ ဘာရှိတုံးဟု မေးသည်။ ပြီးတော့ သူကပဲ ပြန်ဖြေသည်။ မျက်စိထက် တန်ဖိုးရှိတာ ဘာ မှ မရှိဘူးကွ၊ မြင်မှ ယုံတယ် ဆိုသကိုး။

ခု သူတို့ သည် သူ့ကို ထောင်မှ လွတ်တော့မည့် သူကဲ့သို့ ပြင်ဆင်နေကြ သည်။ သူနာပြုတွေက တင်ဝင်းကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါတဲ့၊ ရှည်ပါ့ဗျာ။ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မရှည်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လည်း ကျုပ်အတွက် စိတ်မရှည်မဖြစ်ကြနဲ့ ဟု ပြန်ပြောလိုက်ချင်သည်။ သူ့ဘဝမှာ စိတ်မရှည် နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည့် တစ်ခုတည်းသောအရာမှာ လက်တွေနှင့် ဒူးတွေသာ လှုပ်ရှားနိုင်သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်နှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ ကိစ္စ ကိုသာ ဖြစ်သည်။ သူက မျက်စိဖြင့် မြင်သည် ထက် ပိုတွေ့နိုင်သော အရာ များ နှင့် ခြေလှမ်းဖြင့် လှမ်းသည် ထက် ပိုခရီးရောက်နိုင်သော အရာများ အကြောင်း သိထားသည် လေ။ သို့သော် ဆရာဝန်၊ ဆရာမများကို ဘာမျှ မ ပြောတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ကဲ-စပြီနော်"

မက်ခရေးက ပတ်တီးကို စဖြေသည်။ တစ်ပတ်ချင်း၊ တစ်လွှာချင်း၊ ပတ်တီးတစ်လွှာ ပြေသည် နှင့် အခန်းထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ် တစ်ရစ် တက်လာသည်။ ဆရာဝန်ကြီး မက်ခရေးကိုယ်တိုင်တောင် ဒီနေ့ ရင်ခုန်သံ နည်း နည်း မြန်နေသလို။

တင်ဝင်းက သူညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့် လိုက်သည်။ အလင်းလှိုင်းကြီးက ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံးလို သူ့ကို ထိုးချ လိုက်သည်။ အမယ်လေး၊ စူးစူးရဲရဲ အလင်း၊ အရင်တုန်းကလို ဖြူတူတူ လိုဏ်ခေါင်းကြီး မဟုတ်၊ လင်းလွန်းသည် စူးလွန်းသည်၊ မျက်စိတွေ နာလှ သည်။ ခေါင်းက စူးခနဲ ထိုးသွားသည်။ မျက်စိကို အတင်းပိတ်ထားလိုက် သည်။ ပကတိအမှောင်။

"မောင်တင်ဝင်း၊ မောင်တင်ဝင်း၊ မြင်ရလား၊ ဦးလေးကို မြင်ရလား"

ဦးစော၏ ဒရောသောပါးအသံ။

မေးနေစရာ မလိုပါ။ ဦးစော၏ တဒိန်းဒိန်း ရင်ခုန်သံက ဆန္ဒစောနေ ကြောင်း ပြသပြီး ဖြစ်သည်။

"ငါ့တူ ကျုပ်ကို မြင်ရလား"

ဦးစောက ထပ်မေးပြန်သည်။

တင်ဝင်းက မျက်လုံးကို မှေးတေးတေးလေး လုပ်ထားသည်။ စူးရဲလှ သော အလင်း၏ နာကျင်ခြင်းကို လျော့ပါးသက်သာစေဖို့ ပေါ့။ အကယ်၍ သာ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို အလင်းက ပေးဦးမည် ဆိုလျှင်ပေါ့။

****

အခန်း(၄)

မျက်မှန်က သူနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ရှိလှသည်။

တင်ဝင်းသည် မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ ရုစ်နှစ်တာ အလင်းမရဘဲ နေခဲ့ရာမှ မြင်ချင်တော့လည်း ဒီလောက်တောင် လွယ်လေ သလား။ သူ့ရှေ့မှာ မိမိ ထိုင်စောင့်နေချိန်ထိ မျက်လုံးကို တင်ဝင်းတစ် ယောက် မှိတ်ထားလိုပါသည်။ သူ ပထမဆုံး မြင်ခွင့်ရသည့် အရာက မိမိ သာ ဖြစ်လိုသည်။ တင်ဝင်းသည် ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းနေသည့် ကလေးငယ်သဖွယ် အသာလေး မှေးပြီး ချောင်းလိုက်သည်။

မြူထုတို့ လုံးဝ ကွယ်ချေပြီ။

သူ မြင်ရသမျှ အရာရာသည် ကြည်လင်ပြတ်သားလွန်းလှသည်။ အာရုံသည် သူ့ မျက်လုံး တွေမှ တစ်ဆင့် မျက်ခုံးတွေကို ဖြတ်ပြီး ဦးနှောက် နောက်ဆုံးရှိ အမြင်အာရုံဌာနချုပ်သို့ သတင်း အဆက်မပြတ် ပို့ရင်း သူ့ တာဝန်သူ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နေပြီ။ မက်ခရေးနှင့် ဦးစော သူ့ရှေ့ မှာ ရပ်နေကြသည်။ သူ့ကို ဂုဏ်ယူစွာ၊ ကျေနပ်စွာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငေးနေ ကြသည်။ ကမ္ဘာကြီးကို သူတို့ လက်ဖြင့် ဖန်တီးခဲ့သည့် အလား။

ဦးလေး...ခုတော့ ဦးလေးမျက်နှာကို မိမိ ပြောပြစရာမလိုဘဲ သူကိုယ်တိုင် ကြည်လင် ပြတ်သားစွာ မြင်ခဲ့ပြီ။

သူမျက်လုံးတွေ ပိတ်လိုက်ပြန်သည်။ နာ၍ မဟုတ်၊ မူး၍ မဟုတ်၊

အလင်းကို လက်မခံနိုင်သေး၍ လည်းကောင်း၊ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ လည်းကောင်း၊ အရောင်တွေ၊ မှျော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။ ဦးစော၏ သွားဖြူဖြူတွေ၊ ဒေါက်တာမက်ခရေး၏ ဆံပင်နှင့် မျက်ခုံးမွေး နီ ကြောင်ကြောင်တွေ၊ သူနာပြု၏ နှုတ်ခမ်းရဲရဲတွေက အရောင်တွေ စိုလွန်း လှသည်။ သူက အဖြူ၊ အမည်းကမ္ဘာထဲမှာ နှစ်ကာလများ စွာ ကျင်လည် ကျက်စားခဲ့သူ၊ အရောင်တွေမှာ အသံမပါ၊ အသံမရှိ၊ ရှိခဲ့လျှင်တောင် သူနှင့် ဝေးကွာခဲ့သည် မှာ ကြာလွန်းလှပြီမို့ ချောင်ထိုးထားသော စာအုပ်တစ်အုပ် ထဲမှ အက္ခရာတွေလို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

"မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လိုက်ကွဲ့" တင်ဝင်းက ခေါင်းခါသည်။ "သူ ဘာများ ဖြစ်တာလဲ"

ဦးစော၏ ပူပင်သံ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မြင်ခါစလူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ၊ မကြာခင် အသားက သွားပါလိမ့်မယ်"

ဟုတ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးရော ဦးလေးရော နှစ်ယောက်လုံး မှန်သည်။

တင်ဝင်းသည် ရန်ကုန်မြစ်ကမ်းပါးက အုတ်တံတိုင်းနီနီတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းက သူ့နောက်မှာ။

"ကဲ-မျက်စိတွေ ဖွင့်လိုက်စမ်း"

တင်ဝင်းက သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးလိုက်သည်။ ခုဆို အလင်းပြည့်ကမ္ဘာမှာ ဆယ်ရက် ကြာခဲ့ပြီ။ ရောင်စုံမြင်ကွင်းတွေက အပ်နှင့် ထိုးနေသလို နာလှ သည်။ သူ ဒါတွေနှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိသေး။

သင်္ဘောဆိပ်က ပျားပန်းခပ်တမျှ စည်ကားလှသည်။ မနေ့ကလည်း ဆင်ကြီးတစ်ကောင် သင်္ဘောပေါ် တင်နေတာ မြင်နေခဲ့ရသည်။ အနီရောင် တာပေါ်လင်စကြီးအုပ်ကာ ကြိုးများ ဖြင့် ဆိုင်းလျက် ဝိုင်းဆွဲတင်နေကြ သည်။ ဆင်ကြီးခမျာ လိပ်ပက်လက်လှန်ခံရသလို ကူကယ်ရာမဲ့၊ မရုန်းနိုင် မ ကယ်နိုင်။ ကုန်တွေတင်ပြီးလျှင်တော့ ကာလကတ္တား၊ ကိုလံဘို၊ လီဗာပူး၊ မာဆေး၊ ပို့ဆက်၊ နယူးယောက် တစ်နေရာရာသို့ ထွက်ခွာကြလိမ့်ဦးမည်။

လှေကလေးတွေကလည်း ဆိပ်ကမ်းမှာ အများ အပြား။ တချို့က လှော်တက်နှင့်၊ တချို့က စက်တပ်လှေတွေ၊ သင်္ဘောကြီးတွေကလည်း အစုန်အဆန် အမျိုးမျိုး၊ တချို့ လှေကြီးတွေက အိမ်နှင့် မခြား။ မီးဖိုခန်းထဲ မှာ မိန်းမတွေက ချက်ပြုတ်၊ လှေဦးမှာ ကလေးတွေက ကစား၊ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က ကြိုးပုခက်ပေါ်မှာ နှပ်လို့။

ပင်လယ်စင်ရော်တစ်ကောင် လေဟုန်စီးနေ ဘာကို တင်ဝင်း ငေးနေ မိသည်။ ဒီကျက်သရေ ရှိလှတဲ့ ငှက်မျိုးကို တင်ဝင်း တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ မြစ်ပြင်ပေါ်က လေညင်းလေးတွေ အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေ ပေမယ့် ရာသီဥတုကတော့ ပူလှသည် သာ။

သူမျက်လုံးတွေကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ စက်လှေမော်တာကပင်စတင် ခုတ်သံကို သူ ကြားရသည်။ သူ့နံဘေး သစ်သားကိုဒေါင်နံရံတွေကို သစ်ပိုး တွေ ထိုးနေသံ သူကြားရသည်။ သူ့ခြေရင်း ငါးတောင်းထဲက ငါးတွေ၏ ရပ်လုလု နှလုံးခုန်သံကို သူ ကြားသည်။ ဆိပ်ကမ်းတံတားကို လှိုင်းရိုက် ခတ် သံတွေကို သူကြားသည်။ သစ်သားလှေလား၊ သတ္တုလှေလား ဆိုတာ ကို အသံကြားရုံဖြင့် သူ

ခွဲခြားနိုင်သည်။ သစ်အမျိုးမျိုးနှင့် ရိုက်ထားသည့် ဆိပ်ကမ်းက ခြေနင်းပြားတွေ၏ အသံကို နားစွင့်ရင်း သစ်အမျိုးအစားတွေ သူ ခွဲတတ်သည်။ ဒီအသံတွေက ဆိပ်ကမ်း၏ အသွေးအရောင်ကို သူ့မျက်လုံးတွေထက် ပိုပြောပြနိုင်သည်။ မျက်လုံးက သူတို့ ၏ ပုံရိပ်ကို ဖမ်းယူရုံမျှသာ။ အကြည့်တစ်ချက်တိုင်းမှာ အမြင်အသစ်တွေ တွေ့ရသည်။ ထိုအမြင်တွေကို သူ နားစွင့် ခံစားသည်။ သူက စပ်စုသည့် စောင့်ကြည့် သူ တစ်ယောက်ထက် မပို။

အမြင်အာရုံတွေက သူ့ကို တစ်ခုခုတော့ ဖမ်းစားနိုင်သည် သာ။ ထိုအရာ ကို သူ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် အာရုံခံသည်။ ပြီးလျှင် နားစွင့်သည်။ အသက်သွင်းဖို့ ကြိုးစားရာမှာ တော့ သူ မအောင်မြင်။ အမြင်အာရုံသည် မြင်သည့် အတိုင်းသာ တည်၏။ စိတ်ကူးကမ္ဘာအတိုင်း အလုပ်မဖြစ်လှ။ ထို့ ကြောင့် မြင်သမျှ အရာရာသည် သူနှင့် စည်းခြားလျက် ရှိသည်။ မျက်မှန်တို့ သည် မိမိ၏ မျက်လုံးကို အစားမထိုး နိုင်ပေတကား။

အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ဆိပ်ကမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ သူ အတွေးလွန်နေပြီလား၊ သူ ဘာကို မျှော်လင့်နေတာလဲ။ နိစ္စဓူဝ နေ့စဉ်ဘဝ မှာ ခု ပြန်ရသည့် အမြင်အာရုံက အသုံးကျနေသည် ပဲ။ ဟိုဟာနှင့် ဝင်တိုက် ဒီဟာနှင့် ဝင်ဆောင့်ပြီး လဲစရာ အကြောင်းမရှိ။ အိပ်နေသည့် ခွေးကို တက် နင်းစရာ လမ်းမမြင်။ အမြင်အာရုံကြောင့် သူ့ဘဝဟာ ပို၍ လုံခြုံစိတ်ချ သက်သောင့်သက်သာ ရှိ လာပြီပဲ။

တကယ်တော့ မြင်ရသည့် အရာတွေနှင့် သူ စည်းခြားသလို ဖြစ်နေခြင်း သည် ဆရာတော်ကြီး၏ ဆုံးမစကားတွေအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရသည့် တန်ဖိုးသာ။ အရာဝတ္ထုတစ်ခု၏ ပကတိတန်ဖိုးကို မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်။ နှလုံးသားဖြင့်သာ ခံစားသိရှိရာ၏။ အမြင်အာရုံက မှောက်မှားစေ တတ်သည်။ လမ်းလွဲစေတတ်သည် တဲ့။ ဆရာတော်ကြီး၏ စကားတွေ အားလုံးကို တင်ဝင်း အလွတ်ရနေပါသည်။

သူ့နားမှာ ဆန်သင်္ဘောကြီးပေါ်မှ ဆန်အိတ်တွေကို ဂိုဒေါင်ထဲ ထမ်းထည့်နေကြသည့် ကုန်တင် ကုန်ချ အလုပ်သမားတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီး၊ လုံချည်ကို ဒူးလောက်ထိ တိုတိုဝတ်ရင်း ဆန်အိတ်တွေကို ကျောပိုးကာ ခါးကလေး ကုန်း၍ မလာကြသူတွေ၊ ချွေးတွေက တစ်ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ်ကျ၊ ကြွက်သားတွေက အလေးချိန်ကြောင့် တင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မည်းပြောင် နေကြသည့် ကူလီတွေ။ တင်ဝင်း သူတို့ ၏ အသံတွေကို ကြားရပြန်သည်။ သူတို့ မာန်ဖီနေကြသည်။ သူတို့ ဗိုက်တွေ တဂွီဂွီ မြည်နေကြသည်။ သူတို့ အဆုတ်တွေက လေကို အငမ်းမရ ရှူနေကြသည်။ သူတို့ နှလုံးတွေက နွမ်း လှ ပန်းလှသည်။

ဆိုတော့ သူ၏ ထူးကဲလှသော သောတအာရုံ မပျက်ယွင်းသေးဘူးပေါ့။ ထို့ကြောင့် လည်း အမြင်အာရုံ ဆိုသည် က သူ့အတွက် အပိုတစ်ခုလို ဖြစ် နေသည်။ အမြင် မမှောက်မှားစေဖို့ တော့ ဆရာတော်ကြီး၏ စကား အတိုင်း နှလုံးသွင်းတတ်ဖို့ လိုသည်။

လမ်းကြားလေးတစ်ခုထဲ သူရောက်လာသည်။ အနံ့တွေက မခံမရပ်နိုင် လောက်အောင်ပါပဲ။ ဆိပ်ကမ်းက လေညင်းတွေ ဒီဘက် ရောက်မလာသလို ဥရောပသားတို့ ၏ ကျယ်ဝန်းလှသော အိမ်ကြီး မဟာတွေနှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်ဘဲ သေးနုပ် ကျပ်ညပ်နေသည့် အိမ်ကလေးတွေ၊ ချွေးနံ့၊ သေးနံ့ တွေက လှိုင်နေသည်။ ဖြူတူတူ လူတွေက အုံခဲနေသည်။ သူ့ကို ကျူးကျော် သူတစ်ယောက်လို ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေကြသည်။

တင်ဝင်း မျက်လုံးတွေ ပိတ်လိုက်ပြန်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲက ချက်ပြုတ် သံတွေ၊ အသားလှီးသံတွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် နွှာသံတွေ၊ ကလေးတို့ ရယ်မောသံတွေ၊ အန္တရာယ်ကင်းသည့် အသံများ ပါပေ။ ဒါ တရုတ်တွေ ချည်း နေသည့် လမ်းကြားကလေး။

ကုလားတွေ နေသည့် လမ်းကြားလေးကတော့ ခုနက တရုတ်လမ်းကြားလေးနှင့် တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ကွဲပြားသည်။ လူတွေက အရပ်ပိုမြင့်သည်။ အသား ပိုမည်းသည်။ လမ်းမတွေပေါ် ခုနကလို အလွန်အကျွံ အုံခဲနေခြင်း မရှိ။ သို့သော် အနံ့အသက်ကတော့ ထူးမခြားနား။ ဘုံစဉ်စံလောက၏ အောက်ဆုံးဘုံများ ပေါ့။ ချက်နေ ပြုတ်နေသည့် ရနံ့တွေကတော့ ချင်းနံ့၊ စပါးလင်နံ့၊ ငရုတ်သီးနံ့တွေ လှိုင်နေသည်။ သူ့ကို ပြူးတူးပြဲတဲ ဝိုင်းကြည့် သူ မရှိ။ ခုနက တရုတ်တန်း၊ ခု ကုလားတန်းတွေမှာ ရင်ခုန်သံကို နားစွင့် ပြီး ဒါ တရုတ်၊ ဒါ ကုလားဟု ပြောနိုင်စွမ်း တင်ဝင်းမှာ မရှိ။ ဒါ အင်္ဂလိပ်၊ ဒါ ဗမာဟု ပြောနိုင်စွမ်းလည်း မရှိပါ။ ရင်ခုန်သံ ဆိုသည် က လူမျိုးရေး ခွဲခြား ခြင်း မရှိ။ လူတစ်ယောက်မှာ သာ အသက်အရွယ်၊ ခံစားချက်ပေါ် မူတည်၍ ကွဲပြားခြင်း ဖြစ်သည် ကို ခုတော့ သူ သိလာပါပြီ။

ဒရိုင်ဘာက သူ့ကိုဆူးလေစေတီနားမှာ ကားနှင့် စောင့်ကြိုနေသည်။ နေဝင်ချိန် တောက်နေသည့် တိမ်မျှင်ပန်းရောင်တွေကြားမှ သူတို့ မောင်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဦးစောက သူ့ကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ကုသပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် နေ့တိုင်း ညစာ အတူစားဖြစ်ခဲ့သည်။ စစ ချင်းမှာ တော့ တင်ဝင်း ဘာကိုမျှ မည်မည်ရရ မစားနိုင်။ အပူဒဏ်ကြောင့် ဟု သူအကြောင်းပြခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူခံတွင်းပျက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဦးစော

မရိပ်မိခဲ့။ ငါ့တူလေး ဘာများ လုပ်ချင်လဲဟု ဦးစောက တဖွဖွ မေးသည်။ သူ ဘာကို မြင်သလဲ၊ သူ ဘယ်ကို သွားချင်လဲ။

ထိုမေးခွန်းတွေက တင်ဝင်းကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စေသည်။ သူက သူ့ အမြင်အာရုံ အကြောင်းကို ဦးစောနှင့် ဝေမျှ ခံစားခြင်း မပြုလို။ မိမိကို ပြော ပြဖို့ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းထားလိုသည် သို့သော်လည်း ဦးစောက ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ သူ တတ်နိုင်သလောက် ရိုသေယဉ်ကျေးစွာ ပြောပြပါသည်။ သို့သော် ငါးရက်မြောက် ညနေမှာ တော့ သူ ပြောသမျှကို တအင်းအင်း လိုက်ကာ ဦးစောမှာ သေချာနားထောင်ခြင်း မရှိ ကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။ ကောင်းသည်။ ခတ်တူ နာမ်တူ ဆေးဖက်ယူ ပေါ့။ ညစာစားရင်း စကားပြောချိန်သည် မိနစ်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်သာ ကြာကြောင်း သူ သတိထားမိလာသည်။ နောက်ဆုံးအလုတ် ပါးစပ်ထဲ သွင်းပြီးသည်နှင့် ဦးစောသည် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ပျောက်ကွယ် သွားတတ်သည်။

ဒီနေ့တော့ အရင်နေ့တွေကနှင့် မတူ။ ဦးစောသည် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ရင်း ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုနေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အခါပေါင်းများ စွာ ဦးညွတ်ရင်းတင်ဝင်း နားမလည်သည့် ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် စကားပြောဆိုနေကြသည်။ သူ ဝင်လာသည် ကို တွေ့တော့ ဦးစောက လက်ပြ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ ဦးစော အလုပ်ခန်းထဲက ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်သည်။ အခန်းက မှောင်နေသည်။ စာအုပ်စင် ပေါ်မှာ စာအုပ်တွေက ထောင်ပုံရာပုံ၊ ပန်ကာတစ်လုံးက လေပူတွေ မှုတ် ထုတ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ဦးစော ပြန်ဝင်လာသည်။ အလုပ်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တင်ဝင်းကို ကြည့်နေသည်။

"မောင်တင်ဝင်း၊ ကလောမှာ တုန်းက စာသင်ခဲ့ဖူးဆို၊ ဟုတ်စ"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"အတွက်အချက်ရော ရသလား"

"ရပါတယ် ခင်ဗျာ"

"စာဖတ်တာရော"

"မျက်မမြင်စာ ဘရေးလ်ကို ကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"နို့ အရေးအသားကရော"

"မျက်စိမကွယ်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော် စာရေးတတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကျုပ် ငါ့တူကို ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းနေစေချင်

တယ်”

တင်ဝင်းကတော့ မနက်ဖြန်၊ သို့မဟုတ် လာမည့် ရက်အတွင်း ကလောသို့ ပြန်ရန် ရထားလက်မှတ် စီစဉ်ပြီးပြီဟု ပြောမလား မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် သူ အားအင်တွေ ရရှိပြီး ခုလို သွားသွားလာလာ နေနိုင်ခြင်းပင်။ ခုတော့ ကျောင်းတက်ပါဦးတဲ့။ ဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ နေဦး ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဦးစောက တိုက်တွန်းခြင်း မဟုတ်။ ဘာလုပ်မည် ဆို တာကို အသိပေးခြင်းသာ။ တင်ဝင်း စောဒက မတက်ရဲပါ။ ဒီစံအိမ်မှာ တစ် ဦးသာ မေးခွန်းထုတ်ခွင့် ရှိသည် မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဦးတော်ခင်ဗျား”

“ဘာမှ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ငါ့တူ၊ စိန့်ပေါလ်ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ ကျုပ် သိတယ်ကွဲ့၊ မနက်ဖြန် သူ့ဆီ သွားလိုက်၊ ဒရိုင်ဘာ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်၊ ငါ့တူက အသက်ကြီးလွန်းနေပေမယ့် သူက စမ်းကြည့်မယ် ပြောပါတယ်၊ အဆင်ပြေ မှာ ပါ”

ဦးစောက ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ-ကျုပ်တော့ ဧည့်သည် နဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမကွဲ့၊ မနက်ဖြန် ညနေ မှာ ငါ့တူ စိန့်ပေါလ် ကျောင်းအကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောပြကွဲ့ နော”

ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန် စောင့်နေသော ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဦးစော ထွက်သွားခဲ့ သည်။ တင်ဝင်း၏ ကျေးဇူးတင်မှုကို သူ ခံယူထိုက်သလား။ အို-ဒါ ဘာ အရေးပါလို့ လဲ။ ဗေဒင်ဆရာက သူ့ကို ရွေးချယ်ခွင့် မပေးခဲ့။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ငွေအမြောက်အမြား လှူဒါန်းမည် ဆိုလည်း မရ။ ခု ကယ်တင်ထား သော ဆွေမျိုး သားချင်းကို သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်တည်နိုင်သည် အထိ ရေရှည် အထောက်အပံ့တွေ ပေးရမတဲ့။ ဆိုတော့ ကောင်လေးကို သူ မွေးစားလိုက်ဖို့ သာ ရှိတော့သည်။ ဗေဒင်ဆရာ ဟောကိန်းကို အသာထား၊ ခုပင် စေတနာက အကျိုးပေးနေပြီ မဟုတ်လား၊ ခွဲစိတ်မှု မတိုင်ခင် နှစ်ရက် အလိုမှာ သူအစိုးရကို ဆန်တင်သွင်းခွင့်စာချုပ် ချုပ်ဆိုနိုင်လိုက်သည်။ ခု ဗြိတိသျှစစ်တပ်တစ်တပ်လုံး သူ့ဆန်ကို စားရတော့မည်။ သူ ရှည်ကြာ မျက်စိကျနေသည့် ဧရာဝတီကမ်းပါးက ဝါခင်းတွေကိုလည်း တင်ဝင်း ရောက် လာပြီး မကြာခင်မှာ အံ့ဩဖွယ် ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

အင်း-ငါတော့ အဆောင်ကောင်းလေး ရလိုက်ပြီ ထင်တယ်ဟု ဦးစော တွေးနေသည်။ သူ့ကို ရန်ကုန်မှာ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက် ထားကြည့် မည်။ ပြီးတော့ လုပ်ငန်းမှာ သုံးလို့ ရလျှင် လူယုံအဖြစ် သုံးမည်။ သူ့ကို အိမ် မှာ ထားသဖြင့် အကျိုးယုတ်စရာအကြောင်း တစ်ကွက်မျှ မမြင်။ ပြီးတော့ သူ ထမင်းစားပွဲမှာ

ပြောသည့် အကြောင်းတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ တော့ အကောင်းသား။

*****

အခန်း(၅)

ဒီနေ့ ငှက်ကလေးတွေ အသံ ကြားရလား မိမိလေးရေ၊ သူတို့ အသံက ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်လား၊ တိုးတိုးသက်သာလား ဟင်။ သူတို့ သီချင်းဆိုကြသေးလား၊ အစ်ကို ပါးလိုက်တဲ့ စကားတွေကိုရော သူတို့ မိမိ ကို ပြောပြရဲ့လား။ မနေ့ညနေက အစ်ကို ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း သူတို့ ကို တိုးတိုးလေး ပြောပြခဲ့တာလေ။ သူတို့ က အစ်ကို့စကားကို ပါးပေးမယ် တဲ့၊ ဒီလို ပြောပြီး သူတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ဖြတ်၊ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်၊ တောင်တွေကို ဖြတ်ပြီး ကလောထိ ပျံခဲ့ကြတယ်။ မိမိတို့ အိမ်ရှေ့က သစ်ပင်ကြီး ပေါ်မှာ နားရင်း အစ်ကို့စကားတွေကို မိမိဆီ ဆက်ဆက်ပါးပေးမယ်တဲ့ လေ။

မိမိ နေကောင်းအောင်နေနော်၊ နိစ္စဓူဝ မိမိ ဘာလုပ်နေလဲ ဆိုတာ အစ်ကို အမြဲ မြင်ယောင် ကြည့်နေမိတယ်။ ဈေးထဲကို အစ်ကိုတွေ ကျောပိုးရင်း သွားနေတာ၊ အိမ်မှာ ဟင်းချက်နေတာ တွေပေါ့။ မိမိ ရယ်သံလေးတွေကို အစ်ကို ကြားနေတယ်။ မိမိ ရင်ခုန်သံလေးတွေကို အစ်ကို ငံ့လင့်နေတယ်။ အစ်ကို ကြားခဲ့ဖူးသမျှ အသံတွေထဲမှာ အသာယာဆုံးနဲ့ ချစ်စရာ အကောင်း ဆုံးအသံက မိမိရဲ့ရင်ခုန်သံပါပဲ။ မိမိ ခံစားနေရတာတွေကို အစ်ကို မြင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်မကျဘူး၊ မိမိ ကြေကွဲနေတာကို အစ်ကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ စောင့်ကြိုနေတယ် ဆိုတာ သိထားပါ မိမိ ရယ်၊ အစ်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ချင်လို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေမိတာမဟုတ်ပါဘူး။ မိမိလည်း အစ်ကို့လိုပဲ ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ အစ်ကို သိပါ တယ်။

စိတ်တော့မဆိုးနဲ့ မိမိရယ်။ ခု ပြောနေတာတွေကို တော်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ လုတော် စောင့်နေပြီလေ။ သူက အစ်ကို့စာတွေကို မနက်တိုင်း စာတိုက်ပုံး ထဲ သွားထည့်ပေးတတ်တယ်။ မိမိ အစ်ကို့ဆီက သတင်းစကား မကြားရတဲ့ နေ့ တစ်နေ့မှ မရှိရအောင်လို့ ပေါ့။ ကြီးကြီးမေ၊ အဖေ၊ အမေနဲ့ အစ်ကိုတွေ ကို သတိရကြောင်း ပြောပေးပါ။ အစ်ကို သူတို့ ကို သိပ်လွမ်းပါတယ်။

မိမိကိုတော့...မိမိကိုတော့ ဖက်ထားချင်တယ်၊ နမ်းချင်တယ်၊ အရမ်းပဲ။ အားလုံးထက် မိမိကို ပိုချစ်တဲ့ -

အစ်ကို။

ချစ်ရတဲ့ မိမိရေ

ညက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိတယ်။ ရန်ကုန်ညဟာ ကြယ်တွေ စုံလို့ ပဲ။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက် ကောင်းကင်ကြီးကို ပြိုင်တူ ကြည့်နေရင် ကြယ် တွေကို တူတူ တွေ့ရမှာ

ပဲနော်။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အနမ်းတွေကနေ ကြယ်လေးတစ်ပွင့်စီ ဖြစ်ထွန်းလာသလားလို့ စိတ်ကူးယဉ်မိတာလည်း ခဏခဏပေါ့။ ခုတော့ ကြယ်လေးတွေက ဟိုးအမြင့်ကြီးကနေ တို့ နှစ် ယောက်ကို ဆီးပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ မှောင်မိုက်နေတဲ့ အစ်ကို့ရှေ့က လမ်း ကို သူတို့ က အလင်းပြနိုင်ပေမယ့် မိမိလို စကြဝဠာတစ်ခွင် အလင်းဆုံး နေမင်းကြီးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ-နော်...။

ဦးစော ဆက်မဖတ်နိုင်တော့။ ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းကာ စာကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ထောင်ပုံရာပုံ စာအိတ်ထပ်ကြီးကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။

ချစ်တဲ့ မိမိရေ

အစ်ကို မိမိနဲ့ အတူမရှိတဲ့ ခုလို အခြေအနေမှာ အချိန်ဟာ ကုန်ခဲလွန်းလှ တယ်ကွယ်၊ တစ်ရက် တစ်ရက် အသင်္ချေ အနန္တလောက်ကို ကြာနေသလိုပါ ပဲ။ ညညဆို အစ်ကို အိပ်မပျော်ဘူး၊ လန့်လန့်နိုးတယ်၊ အချိန်တွေကို ရေတွက်နေမိတယ်။ ခုလေ-အစ်ကို့ ကြားနိုင်စွမ်းတွေ လျော့ကျလာ သလိုပဲ။ မျက်စိအမြင်ကြောင့် အကြားအာရုံတွေ ဆုတ်သွားသလားတောင် မသိဘူး။

စက္ခုအတွက် သောတအာရုံတဲ့ -အတော်ကြောင်တဲ့ အတွေးပဲနော်၊ တကယ်တော့ အစ်ကိုဟာ နားတွေကို မျက်စိထက် ပိုယုံတယ်ဆိုတာ မိမိ သိ ပါတယ်၊ ခုတော့ မျက်စိဟာ တခြားကမ္ဘာက ပစ္စည်းလို အစ်ကို ခံစားနေရ တယ်။ စိတ်တောင် ပျက်မိသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆိုတော့ အစ်ကို လောက ကို မိမိ မျက်လုံးနဲ့ မြင်စဉ်တုန်းက တစ်လောကလုံးဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ပြက်ပြက်ထင်ထင်ကြီးကို လှနေတယ်။ ခု ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ ကိုယ် မြင်တဲ့ အခါမတော့ လခြမ်းဟာ လခြမ်းပဲ၊ မိမိစားနေတဲ့ ဖရဲသီးစိတ်လို့ ဘယ်လိုမှ မြင်ကြည့်လို့ မရဘူးကွယ်။ ကျောက်တုံးဟာ ကျောက်တုံးပဲ၊ ပြုစားခံရတဲ့ ငါးလေးတစ်ကောင် ဖြစ်မသွားခဲ့ဘူး။ ကောင်းကင်ယံမှာ လည်း ကျွဲတွေ၊ နှလုံးသားတွေ၊ ပန်းခင်းတွေ ပြည့်မနေဘူး၊ ညိုမှိုင်းမှိုင်းတိမ်တွေပဲ မြင် ရတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အစ်ကို စိတ်မပျက်ပါဘူး။ ဦးတော်ဟာ အစ်ကို့အပေါ် သိပ် ကောင်းတာပဲ။ အစ်ကို ကျောင်းစာကို ကြိုးစားနေတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် မှစ မိမိနဲ့ ပြန်ဆုံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အစ်ကို ယုံတယ် သိလား။

ကြီးကြီးမေကို အရမ်းသတိရတယ်လို့ ပြောပေးဦး၊ မိမိလေးကို ဖက်ပြီး နမ်းနေတာ ခု။

မိမိရဲ့ ထာဝရ-

အစ်ကို

ချစ်ရတဲ့ မိမိလေးရေ

ခုဆို ကျောင်းတက်နေတာ ခုနစ်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ မနေ့ကတော့ တတိယအကြိမ်မြောက် အတန်းတက်ပေးကြတယ်။ အစ်ကို အထက်တန်းပညာသင်နေပြီ။ အသက်အရွယ်နဲ့ အတန်း ညီမျှ သွားပြီလို့ သူ တို့ က ပြောကြတယ်။ ကလောဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ခဲ့တဲ့ မျက်မမြင် ကောင်လေး တစ်ယောက်ဟာ ဘာလို့ ဒီလောက် ပညာတွေ တတ်နေရတာ လဲလို့ သူတို့ အံ့သြဘနန်း ဖြစ်နေကြတယ်။ အင်း-ဆရာတော်ကြီးဟာ...။

အချစ်ဆုံး မိမိ

ဒီရက်ပိုင်း အစ်ကို့စာတွေ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ် တော့ကွယ်။ အစ်ကို့ဆန္ဒ အစ်ကို့တောင့်တမှုတွေက မိမိကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မ ဖြစ်စေချင်ဘူး။ အစ်ကို့အတွက် မပူပါနဲ့။ ဒစ်ကို မိမိ အကြောင်း စဉ်းစား လိုက်ရင် လွမ်းတာတွေ၊ ချစ်တာတွေအပြင် ကျေးဇူးတင်တာကိုပါ ခံစားမိ တယ်။ မိမိဟာ အစ်ကို့ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ်နဲ့ လောကကြီးကို မြင်စေ ခဲ့တယ်။ မိမိမျက်ဝန်းတွေက တစ်ဆင့် မြင်ရတဲ့ လောကဟာ သိပ်လှတယ်၊ အစ်ကို့ကြောက်စိတ်တွေကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် ကူညီ ပေးခဲ့တယ်။ မိမိ ကြောင့် အစ်ကို အဲဒါတွေကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တယ်။ မိမိ အစ်ကိုနဲ့ ပူးကပ် နေတိုင်းမှာ ဒီကြောက်စိတ် စိုးရိမ်စိတ် သိမ်ငယ်စိတ်တွေ ပျောက်နေခဲ့ တယ်။ အစ်ကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တာ မိမိကြောင့်ပဲ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို ဟာ မိမိအတွက်ပဲ။ တခြား ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး။

ချစ်ခင်စွာ-

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်-

အစ်ကို

ဦးစောတစ်ယောက် စာတွေကို ပြန်ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။ အချစ်ရူးလေးရဲ့ စာတွေ ဖတ်ရတာ ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပြီ။ စာတွေကို စာအိတ်ထဲ အသေအချာ ပြန်ခေါက်ထည့်သည်။

ဒီကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အထင်ကြီးကြောင်းချည်း တင် ဝင်း ဘာကြောင့် လိုမ့်ရေးနေပါလိမ့်။ သူ့တစ်သက်လုံး အထင်ကြီးဖူးသည့် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူ့ထက် ပိုအောင်မြင်၊ ပိုချမ်းသာသည့် လက်တစ်ဆုပ်စာ သူကြွယ်ကြီးတွေကို သူ လေးစားပါသည်။ အင်္ဂလိပ် အရာရှိမင်းတွေ ကိုလည်း သူ လေးစားပါသည်။ သို့သော် အထင်မကြီး၊ အထင်ကြီးသည် ဆိုသည် က ဘာတုံး။ သူ့မိန်းမတုန်းကရော၊ ဟင့်အင်း- ထမင်းကောင်းကောင်း စားလို့ ရအောင်

ကျေးဇူးတင်သေးသည်။ ပါးစပ်ပိတ်နေတာကိုပင်

သူ့စားပွဲပေါ်မှာ စာစည်းကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်နှစ်လုံး တင်ဝင်းသည် ကလောမှ မိမိ ဆိုသည့် အမျိုးသမီးငယ်ထံ နေ့စဉ် မပျက်မကွက် စာရေးခဲ့သည်။ တစ်ရက်တောင် ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိ။ လောက်ရေးတာတောင် သူ ပြန်စာတစ်စောင်မျှ လက်ခံရရှိခြင်း မရှိ။ တကယ်တော့ မိမိကလည်း သူ့ကို နေ့စဉ် စာပြန်သည် သာ။ သူတို့ နှစ် ယောက် တစ်ဖက်က ပြန်စာ တစ်စောင်ပင် မရပါ ဘဲလျက်ကယ်နှင့် နိစ္စဓူဝ စာရေးမပျက်ကြ၊ ရူးလည်း ရူးတဲ့ ဟာကလေးတွေ။ ဦးစော သည်းထန်စွာ ရယ်မိသည်။ ရယ်လွန်းသဖြင့် သီးတောင်သွားသည်။ အသက်ကို အမောတကော ရှူနေရသည်။ ကဲကဲ- တင်ဝင်းစာတွေကို အပေါ်ဆုံးအံဆွဲ ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး အောက်ဆုံးအံဆွဲကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ မိမိ ပြန်စာ တွေ အပုံလိုက် မဖတ်ရသေးဘဲ ရှိနေသည်။ သူ ကြုံရာကျပန်း တစ်စောင်ဆွဲလိုက်သည်။ ဖောက်သည်။ ဖတ်သည်။

အစ်ကိုရေ-

မိမိရဲ့ စာကို ဖတ်ပြဖို့ တစ်ယောက်ယောက် ရှိမှာ ပါနော၊ မနေ့က ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေတုန်း အမေက အနားလာထိုင်တယ်၊ မိမိလက်တွေကို ကိုင်ရင်း သမီးလေး နေလို့ ကောင်းရဲ့ လားတဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေပုံပဲ အစ်ကိုရယ်။ ကျေးဇူးပါ မေမေ၊ မိမိ နေလို့ ကောင်းပါတယ်လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်၊ မောင်တင်ဝင်း မရှိတော့ သမီး ဖြစ် ရဲ့ လားတဲ့၊ သူသွားတာ တစ်လတောင် ကျော်ပေါ့တဲ့။ အစ်ကိုဟာ မိမိနား မှာ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ရှိနေတာပါ ဆိုတာ မေမေ သိအောင် မိမိ ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ အစ်ကိုရယ်။ လေအဝှေ့မှာ အစ်ကို့ကို မိမိ မြင်တယ်၊ တိတ်ဆိတ်နေရင် အစ်ကို့အသံကို မိမိကြားတယ်၊ မျက်စိမှိတ်လိုက်ရင် အစ်ကို့အယုအယတွေကို ခံစားရတယ်၊ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိရင် အစ်ကို့ ကြောင့် မိမိ ရယ်ရပြီး အစ်ကို့ကို သီချင်းဆိုပြတာပေါ့။ ဒီလို ပြောပြလိုက် တော့ မေမေက မိမိကို အင်မတန် သနားတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စကားလုံးတွေက နားလည်မှု လွဲတတ် တယ်လို့ ပြောတာပေါ့။

မိမိကို တစ်မိသားစုလုံး ဂရုစိုက်ကြတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ဘယ်သွားချင်သွား ချင် အစ်ကိုတွေက မညည်းမညူ ပို့ပေးတယ်။ သူတို့ ကျောပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ် လေး လိုက်လာတော့ ဟဲ့-ကောင်မလေး ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်နဲ့ ပျော်အောင် စကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျော်ပါဘူး၊ စိတ်တောင်ညစ်သေး။ အစ်ကို နဲ့ အတူ သွားလာခဲ့ရတာတွေ၊ အစ်ကိုဟာ မိမိအတွက် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိ တယ်ဆိုတာတွေကို သူတို့ သိအောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ အစ်ကိုရယ်။ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကိုင်ထားရမှ နီးစပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သူတို့ သဘောမပေါက်ပါဘူး။

မနေ့က ကြီးကြီးမေဆီ သွားလည်တယ်၊ သူလည်း နေကောင်းပါတယ်၊ မောင်တင်ဝင်းဆီက ဘာသတင်း ကြားသေးလဲတဲ့။ သတင်းကြားရင် လာပြောပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့ရတယ်။ အစ်ကိုလည်း ကြီးကြီးမေ အကြောင်း သိ သားပဲ။ သူက စိတ်ပူတတ်တာကို...။

မိမိချစ်ရတဲ့ အစ်ကိုရေ

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က မိမိ ဆေးလိပ် စလိပ်တယ် သိလား။ ဆေးလိပ်လိပ်သင် ပြီးရင် မိမိ ပိုက်ဆံ ရှာနိုင်ပြီ။ ကြည့်ရတာ မေမေက အစ်ကို ပြန်မလာတော့ ဘူးလို့ ထင်ပုံပဲ။ ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ အမေရော အဖေပါ သိပ်မမာကြဘူး။ အဖေလည်း မောမောနေတယ်။ ယာခင်းထဲ သိပ်မဆင်းနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့ အသက်ကြီးလာကြပြီပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး ငါးဆယ်တောင်ကျော်မှ ကို နော်။ ဘာပဲပြောပြော သူတို့ ခုလို တူတူနေကြတာကိုက ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပါပြီ။ မိမိလည်း အစ်ကိုနဲ့ အတူ အိုချင်တယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဆေးလိပ်လိပ်ရင်း မိမိ အဲဒါကို စိတ်ကူးယဉ်နေတာ သိလား။

အလုပ်က လွယ်ပါတယ်။ သနပ်ဖက်ရယ်၊ သတင်းစာအဟောင်းရယ်၊ ပြောင်းဖူးရိုးရယ်၊ ဆေးစပ် ရယ်ကို မြို့ထဲကနေ လာပို့တယ်။ နေ့တိုင်း ဝရန်တာမှာ ထိုင်ပြီး မိမိ ဆေးလိပ်လိပ်တယ်။ လက်ဖဝါးလေးတွေနဲ့ ပွတ် ပွတ်ပြီး မကျစ်လွန်း၊ မပွလွန်း၊ သောက်ကောင်းတဲ့ ဆေးလိပ်ကလေး ဖြစ် အောင် လိပ်တာပေါ့။ ဆေးစပ်လာပို့တဲ့ လူကတော့ မိမိကို သိပ်တော်တာပဲ တဲ့။ ဒီလောက် မြန်မြန် လိပ်နိုင်တာ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့။ မိမိ လိပ်တဲ့ ဆေးလိပ်လေးတွေဟာ သူများ လိပ်တာထက်ကို ပိုချိုတယ်၊ ပိုသောက် ကောင်းတယ်တဲ့ လေ၊ မိမိတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်နဲ့ လက်ကို မပြတ် ရဘူးတော့၊ ငွေတွေလည်း အများကြီးရတယ်၊ မိမိတို့ ရှေ့ရေးအတွက် ပူစရာ မလိုတော့ဘူး အစ်ကို။

မိုးရွာတော့မယ် အစ်ကိုရေ၊ ဟော-မိုးခြိမ်းပြီ၊ ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်...။

ချစ်တဲ့ ကျားပေါက်လေးရေ

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ဒီလိပ်ပြာလေး ဝရန်တာမှာ သေနေရှာတယ်။ ခု စာအုပ်နဲ့ ဖိပြီး အစ်ကို့ဆီ ပို့လိုက်တာ။ အစ်ကိုချစ်တဲ့ လိပ်ပြာတောင်ပံ ခတ်သံလေးတွေလေ၊ တစ်ခါက မိမိ ရင်ခုန်သံနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောဖူးသေး တယ်လေ၊ အစ်ကိုက ချစ်ဖို့ ကောင်းအောင် သိပ်ပြောတတ်◦◦◦။

စာကို စားပွဲပေါ် လွှတ်ချလိုက်သည်။ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက် နား သွားလိုက်သည်။ မိုးတွေ ရွာနေသည်။ မိုးပေါက်ကြီးတွေကြောင့် မြေကြီးပေါ်မှာ

ရေတွေ အိုင်ထွန်းနေသည်။

ဒီတင်ဝင်းနှင့် မိမိ နှစ်ယောက်သား ရှုးနေကြ ဘာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ တစ်နှစ်ကျော် သေလား၊ ရှင်လား မသိလောက်အောင် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေကြသော်လည်း စာတွေထဲမှာ ခါးခါးသီးသီး တစ်လုံးမျှမပါ။ ဘာလို့ စာမရေး တာလဲ၊ ငါကဖြင့် နေ့တိုင်း ရေးလိုက်ရတာ၊ မင်း ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား၊ အသစ်များတွေ့နေပြီလား အစရှိသဖြင့် တစ်လုံး မပါ။

အချစ် ဆိုသည့် ရောဂါသည် မကူးစက်တတ်သဖြင့် သူ စိတ်သက်သာရာရမိသည်။ နို့မို့ဆို သူ့အစေခံတွေအားလုံးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ပြီး တစ်အိမ် လုံးနွားနို့ဖြင့် ဆေးကောင်း ဆေးနေရမည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသည့် အစေခံ ကလေးမများ နှင့် ချစ်တမ်းကစားရင်း ကိုယ်ကျိုးကြီးနည်းပေလိမ့်မည်။ ဒီစာတွေဟာ သူ့အစီအမံတွေကို ပြောင်းသွားစေနိုင်သလား။ ဟင့်အင်း-အဲသလို မထင်ပါ။ လောကမှာ အချိန်ရဲ့ တိုက်စားမှုကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သည့် ခံစားချက်ဟူ၍ မရှိ အချိန်တွေ ကြာလာသည် နှင့် အမျှ အချစ်ဆိုတာလည်း အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ရမည်သာ။

တင်ဝင်းက သူ ထင်တာထက် အဆပေါင်းများ စွာ ပိုထူးချွန်သည်။ ခု တော့ ဗေဒင်ဆရာကို ရွှေချထားရမလိုပင်။ တင်ဝင်း ရောက် လာပြီးမှ သူများ တွေအားလုံး စီးပွားကျဆင်းနေချိန်မှာ သူ့စီးပွားက ဒီရေအလားတိုး နေသည်။ မြန်မာပြည်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် စိန့်ပေါလ်ကျောင်းက ဆရာတွေအားလုံးက တင်ဝင်းသည် ပညာရေးမှာ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးထူးကဲကဲ တော်လွန်းလှကြောင်း တညီတညွတ်တည်း မှတ်ချက်ပေးကြသည်။ သူ အထက်တန်းစာမေးပွဲ အောင်လျှင် ဘယ်အင်္ဂလန် တက္ကသိုလ်ကမဆို ပညာသင်ဆုနှင့် သူ့ကို အလုအယက် ကမ်းလှမ်းကြလိမ့်မည်ဟု ကျောင်းအုပ်ကြီးက နှစ်ထောင်းအားရစွာ ပြောပြသည်။ မြန်မာပြည်သားတစ်ယောက် ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက် ဖြစ်မှာ ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးသင့်သတဲ့။

မှန်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ဥရောပက စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့သန်းခဲ့ပြီ။ ဆိုးသထက် ဆိုးလာဖို့ သာ အကြောင်းရှိ၍ စစ်က တန့်သွားစရာ အကြောင်းမရှိ။ အာရှတိုက်မှာ ဂျပန်လွှမ်းမိုးမှုက အားကြီးလာခဲ့ပြီ။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီအစိုးရ ကို အနေးနှင့် အမြန်ဆိုသလို ဂျပန်က တိုက်တော့မည်။ အင်္ဂလန်ကရော ဂျာမန်တွေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခုခံနိုင်မတဲ့ လဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးပေါ်မှာ ဂျာမန်အလံ စိုက်ထူဖို့ အတွက် အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည် ဟု ဦးစောက တွက်သည်။ လန်ဒန်သည် ကမ္ဘာ့ထိပ်ခေါင်မြို့တော် ဖြစ်မည် မဟုတ် တော့။ သေချာပေါက် လျှော့ကျနိမ့်ပါးသွားလိမ့်မည်။

ဦးစောမှာ တခြား အစီအမံတွေ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

****

အခန်း(၆)

ခရီးသည်တင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး၏ ထွက်ခွာပုံမှာ လွန်စွာ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု တင်ဝင်း တွေးထားခဲ့မိသည်။ သင်္ဘောသားတွေက ဖြူဆွတ်နေသည့် ယူနီဖောင်းကိုယ်စီနှင့် တီးဝိုင်းက သံစုံတေးတွေကို မြူးကြွစွာ တီးမှုတ်၊ လူတွေက လက်ခုပ်သြဘာတွေတီး၊ ကောင်းချီးပေးကြ၊ ခန့်ညားတည်ကြည်သော ကပ္ပတိန်က ခရီးသည် တွေကို နှုတ်ခွန်းဆက် ခရီးဦးကြိုဆိုလို့။

လက်တွေ့မှာ တော့ ဆီကွက်တွေ စွန်းနေသည့် ယူနီဖောင်းများ နှင့် သင်္ဘောသားများက သူ့ကို အတင်းအဓမ္မ ဖြတ်ကျော်ရင်း သုတ်ခြေတင်နေကြသည်။ ဘာတီးဝိုင်း၊ ဘာဂီတမျှ မရှိ။ ဥသြတဘူ ဘူ ဆွဲခြင်းလည်း နတ္ထိ၊ လူအုပ်ကြီးလည်း မရှိ၊ လက်ရန်းကို ကိုင်ရင်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက် သည်။ ဆိပ်ကမ်းဂိုဒေါင်နားမှာ မြင်းလှည်းနှင့် ဆိုက်ကားတွေ ရပ် ထားသည်။ မြင်းလှည်းဆရာ၊ ဆိုက်ကား ဆရာတွေက သူတို့ စီးတော် ယာဉ်တွေပေါ် စက်တော်ခေါ်နေကြသည်။ ရှည်လျားလှသော ဆိပ်ခံ ဗောတံတားက တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင် အချို့က သင်္ဘောဘေးမှာ ရပ်နေကြသည်။ ခရီးသည် တွေကို လိုက်ပို့သူ အချို့ သင်္ဘောခေါင်းတိုင် မည်းမည်းကြီးကို လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ငှက် ပေါက်စတွေလို မော့ကြည့်နေကြသည်။ သူ သိသောသူ တစ်ယောက်မျှ မပါ။ လှတော်လည်း အိမ်မှာ နေခဲ့ရသည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဒရိုင်ဘာကလိုက်ပို့ပြီး သူ့အထုပ်အပိုးတွေကို အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က သင်္ဘောပေါ် သယ်သွားသည်။ ဒရိုင်ဘာလည်း အိမ်ပြန်သွားခဲ့ပြီ။

မနေ့ညက သူနှင့် ဦးစော ညစာ အတူစားရင်း ဦးစောက ခရီးသွားဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပြည်ဝင် ခွင့် ဗီဇာနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်။ လီဗာပူးထိ သင်္ဘောလက်မှတ်က တစ် စောင်၊ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်၍ အမေရိကန်သို့ ကူးရမည့် သင်္ဘော လက်မှတ်က တစ်စောင်၊ နယူးယောက်က သူ့မိတ်ဆွေ အိန္ဒိယ ဆန်သူဌေးကြီးထံပါးသောစာ၊ တင်ဝင်း သူ့ဆီမှာ ခဏနေရမည်။ ပြီးတော့ စာအိတ်တစ်လုံးအပြည့် ငွေသားများ။ သူ့ဆီက ပြန်မျှော်လင့်သည် ကတော့ တစ်နှစ် အစီရင်ခံစာ ခြောက်စောင်နှင့် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ဒီဂရီပါပဲတဲ့။ ပြန်လာလျှင် လုပ်ငန်းတွေကို ခွဲပေးမည်တဲ့။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ သြဇာအရှိ ဆုံးလူ ဖြစ်လာစေရမည်တဲ့။ ဘာမျှ ပြန်ပေးစရာ မလိုပါတဲ့။

သူ အောင်မြင်ပါစေကြောင်း ဦးစောက ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း

ပညာသင်ခရီးကို စေလွှတ် လိုက်သည်။ ပွဲ့ဖက်နှုတ်ဆက်ခြင်း အလျှင်းမ ရှိ၊ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ထပ်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့။

အပင်ပျိုတစ်ပင်ကို အမြစ်က နုတ်ပြီး နေရာပြောင်းစိုက်လျှင် ကောင်းစွာကြီးထွားလာဖို့ ဘယ်လောက် ကြာသနည်း။ သုံး လေးလလား၊ တစ်နှစ် လား၊ နှစ်နှစ်လား၊ သုံးနှစ်လား။ ခုဆို ရန်ကုန် ရောက်တာ နှစ်နှစ် တင်းတင်း ပြည့်ပြီ။ သို့သော် ရန်ကုန်သည် သူ့အတွက် သူစိမ်းဆန်နေဆဲ၊ စေတောကြီးမျက်မည်းဖြစ်နေဆဲ။ လေနှင့် အတူ ရွက်ကျပင်ပေါက်ပမာ ခံစားနေရဆဲ။ လွင့်လာသည့်

ကျောင်းမှာ သူ့ကို ဆရာတွေက အထင်ကြီးကြသည်။ အတန်းဖော်တွေက လေးစားကြသည်။ သို့သော် တင်ဝင်းအဖို့ မည်သူနှင့် မျှ နီးနီးကပ်ကပ် မဖြစ်ခဲ့။

ဆိပ်ကမ်းကတစ်ဆင့် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်သည် ညနေခင်းနေခြည်အောက်မှာ ဝင်းဝင်းတောက် နေသည်။ ကောင်းကင်က တိမ်မရှိ၊ ပြာလဲ့နေသည်။ ဒီခရီး မထွက်ခင် သူ မြို့တော်တစ်ခွင်ပြဲပြဲစင်အောင် လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ကောလာဟလတွေ က တစ်မြို့လုံး ပြန့်လျက်။ လူတွေက တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြသည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံဖူးသည့် ဆိုင်ကလုန်း မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု အစပျိုးနေသယောင်၊ ကျားတစ်ကောင်က ရေကူးပြီး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းက မိသားစုငါးယောက်ကို ကိုက်သတ်သွားသ ယောင်၊ ဧရာမ ငလျင်ကြီး တစ်ခု လှုပ်တော့မယောင်၊ ဂျာမန် စစ်သင်္ဘော တွေက အင်္ဂလိပ်ဆိပ်ကမ်းတွေကို ပိတ်ဆို့ထားပြီး ဂျပန်က မြန်မာပြည်ကို တိုက်တော့မည်။ ဥရောပမှာ ရော အာရှမှာ ပါ ဗြိတိသျှတို့ အလဲလဲအကွဲကွဲ ရှုံးရမည်။ ဂျပန်ဝင်တာက ရက်ရာဇာ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ဒို့မဟုတ် တနင်္ဂနွေဖြစ်ခဲ့ လျှင် မြန်မာပြည်အတွက် အဆိုးထဲမှ အကောင်းဖြစ်သည် စသဖြင့် ဗေဒင်ဆရာတွေ၏ ဟောကိန်းတွေကလည်း ပလူပျံနေသည်။

ကောလာဟလတွေကို တင်ဝင်းလည်း ကြားပါသည်။ ကောလာဟလ ဖြန့်ဝေခြင်းသည် နိုင်ငံသားတိုင်း၏ တာဝန်တော့ မဟုတ်။ သူ့အတွက်တော့ ဒါတွေက ဘာမျှ အရေးမကြီး။ သူ့ခရီးစဉ်က ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်၊ အင်္ဂလိပ်ပိုင်ဆိပ်ကမ်းတွေမှာ ကပ်ရင်း သွားရမည် ဖြစ်သော်လည်း သူ မကြောက်။ ငလျင်ပဲ လှုပ်လှုပ်၊ ဂျပန်ပဲ ဝင်ဝင်၊ မုန်တိုင်းပဲ ကျကျ၊ ဂျာမန်ယူဘုတ်ရေငုပ်သင်္ဘောတွေနဲ့ ပဲ တွေ့တွေ့၊ မကြောက်ရေးချ မကြောက်။

သူ့အကြောက်တရားတို့ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဘယ်တုန်းက စ မှန်းတော့ မသိ။ နေ့ချင်း ညချင်းတော့ မဟုတ်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူပြင်းသော နွေနေ့တွေမှာ အစပြုခဲ့သည် ဟု တော့ ထင်သည်။ ကန်တော်ကြီး ပန်းခြံထဲ ချွေးတရွှဲရွှဲဖြင့် ထိုင်နေတုန်း ချိုးကလေးနှစ်ကောင် သူ့ရှေ့မှာ လာ နားသည်။ သူတို့

လည်း အပူဒဏ်ကြောင့် တိမ်းတိမ်းမူးမူး ဖြစ်နေပုံပင်။ ကန်ရေပြင်ကိုငေးရင်း မိမိကို အိပ်မက် မက်နေသည်။ သို့သော်လည်း ထို ခဏအခိုက်အတန့်မှာ ကြောက်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေမှန်း သူ သတိထားမိသည်။ သူ မိမိကို ချစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချစ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းရတာတွေ မရှိတော့။ ခု သူ့ကို မ ချည်နှောင်ထားနိုင်တော့။

ဝေါခနဲ မိုးကျလာသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ခဏလေးပေမယ့် ရွဲစိုအောင် ရွာသည့် မိုး။ သူမျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်မိတော့ နေညိုချိန်ပင်ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူထရပ်လိုက်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း သူ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာ ထမ်းထားခဲ့ရသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုသည် သူ့ပခုံးပေါ်မှ လျှောကျ သွားခဲ့ပြီ။ သူ လွတ်လပ်သွားသည်။ ဘဝမှာ ဘာကိုမျှ မမျှော်လင့်ချင် တော့။ အလိုမကျ၍ လည်း မဟုတ်၊ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်လို့ ရယ်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဘာကိုမျှ မလိုချင်၊ ဘာမျှ အရေးမကြီးပါဘူးဆိုသည့် စိတ်မျိုး ဝင် လာခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာကို ခံစားခဲ့ဖူးပြီ၊ ချစ်ဖူးပြီ၊ အချစ် ခံဖူးပြီ၊ ဘာမျှ အတုံ့အလှည့် အပေးအယူ မပါဘဲနှင့်ပေါ့။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တရွရွနှင့် အသံတိတ် တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်နေ ခဲ့သည်။

သူအသက်ရှင်နေသမျှ သူမိမိကို ချစ်မည်။ မိမိကလည်း သူ့ကိုချစ်မည်သာပါ။ မိမိသည် နှစ်ရက်ခရီး အကွာလောက်မှာ ရှိနေပေမယ့် သူ့ဆီ စာလေး တစ်ကြောင်းတောင် မပြန်ပေမယ့်လို့ ပေါ့။ မိမိကို ပြန်တွေ့ရမည် ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်တွေကို မကြာခင် လုံးဝဥဿုံ စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။ သို့သော်နိစ္စဓူဝ မိုးလင်းက မိုးချုပ်၊ သူ မိမိနှင့် အတူရှိနေမည်မှာ သေချာလှသည်။

“သင်္ဘောအရာရှိငယ် တစ်ဦး၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။”

“ကြိုးဖြတ်ပြီ”

ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားတွေက သင်္ဘောဆိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်ကြသည်။ ကျောက်ဆူးနုတ်ပြီ၊ ခေါင်းတိုင်က မီးခိုးမည်းမည်းတွေ လှိမ့်ထွက်လာသည်။ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး တုန်ခါပြီး ကျယ်လောင် နက်ကျောသည့် ဥသြသံကြီး ကို ပေးပြီ။ တင်ဝင်း နောက်လှည့်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရန် ကုန် မြင်ကွင်းကို ငေးရင်း ဦးထုပ်ချွတ်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေက ကြေကွဲရိပ် သန်းလျက်၊ မြို့တစ်မြို့ကို ခွဲခွာရသည် ထက် ပိုသည့် နာကျင်ကြေကွဲမှု၊ သူ့နောက်က အင်္ဂလိပ်မ နှစ်ယောက်ကတော့ လက်ကိုင်ပဝါလေး ကိုယ်စီထုတ်၍ တရှုပ်ရှုပ်ငို။

****

တတိယပိုင်း(ခ)

အခန်း(၇)

ဦးဘသည် ပြောနေရင်း ပြောနေရင်း တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပို၍ အိုစာလာသလို ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ မျက်နှာနှင့် နဖူးပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေ က ထင်ထင်ရှားရှား နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ပါးတွေက ချိုင့်ခွက် ဝင်သွားသည်။ သူက မလှုပ်မယှက် ထိုင်ရင်း ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မ စောင့်နေလိုက်သည်။

အတော်လေးကြာတော့ သူ အိတ်ကပ်ထဲက စာအိတ်ဟောင်းလေး တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မကြာခဏ ဖတ်ရှုလွန်းသဖြင့် ခေါက်ရိုးပင် ကျိုးလုလု၊ ရန်ကုန်က ပို့လိုက်သည့် ထိုစာသည် မိမိထံ လိပ်မူထားသည်။ ပို့ သည့် လိပ်စာက "အမှတ်(၇) ဟယ်လ်ပင်လမ်း၊ ရန်ကုန်"တဲ့။ လက်ရေးက ကြီးကြီး ဝိုင်းဝိုင်း။ အဖေ့လက်ရေး မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ရန်ကုန်

၁၄ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၄၁

မိမိသို့-

အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။

ဦးတော်၏ တူတော်မောင် မောင်တင်ဝင်းသည် လွန်ခဲ့သည့် ရက် အနည်းငယ်က တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူသဘော အတိုင်း ဦးတော် တူမကို သိစေအပ်ပါသည်။ မောင်တင်ဝင်းသည် အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်ပြီး နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက် ရှိပါလျှင် ဥပဒေ ကျောင်းတက်စေဖို့ စီမံထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ပညာတော်သင်သွားရန် ကိစ္စများမှာ မြားမြောင် ရှုပ်ထွေးလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူကိုယ်တိုင် တူမထံသို့ စာရေး အကြောင်းမကြားနိုင်သည် ကို တူမ သဘောပေါက် နားလည်မည်ဟု ဦး တော် မျှော်လင့်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်အတွင်း တူမထံမှ ရရှိသည့် စာ များ အတွက် လွန်စာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် ပညာသင်ကြား နေရခြင်းအတွက် မအားလပ်သည့် အတွက် စာမပြန်နိုင်ကြောင်း ဦးတော် ကို ပြောစေခဲ့ပါသည်။

ဘွဲ့ဒီဂရီရမှ မြန်မာပြည် ပြန်လာမည်ဖြစ်သဖြင့် မောင်တင်ဝင်းကို နောက် သုံးလေးနှစ်အတွင်း ဆက်သွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တူမအတွက် သူက ဆု မွန်ကောင်း တောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်-

ဦးစော

ကျွန်မ စာကို ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် ပြန်ဖတ်သည်။ ဦးဘက ကျွန်မကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ သက်သောင့်သက်သာ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ အတိတ်၏ အရိပ်တွေက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကွယ်ပျောက်စပြုပြီ။

ကျွန်မကတော့ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ထိုစာက မိမိကို အလွန် အင်မတန် ထိခိုက်နာကျင်စေမည်မှာ သေချာလှသည်။ စွန့်ပစ်ခံရသလို သူခံစားရပေ မည်။ နှစ်နှစ်တိတိ ဘာသံမျှ မကြား၊ စကားတစ်ခွန်းပင် စာမပြန်၊ ကလော မှာ ဆေးလိပ်လိပ်ရင်း၊ ဖေဖေ့ကို အိပ်မက်မက်ရင်း၊ မိသားစုပေါ်၊ အစ်ကို တွေပေါ် မှီခိုရင်း စောင့်ဆိုင်းနေရရှာသော ဒုက္ခိတမကလေး၊ ကျွန်မ ပထမ ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့အတွက် ခံစားမိသည်။

ခရီးစဉ်အစမှာ တော့ သူဟာ စုံစမ်းရန် နာမည်တစ်ခုထက် မပိုခဲ့။ ကြာလာတော့ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ခန္ဓာတွေက ကျွန်မ မြင်ကွင်းထဲမှာ အသက်ဝင်လာသည်။ ဖေဖေ့ကို ကျွန်မတို့ လက်ထဲက လုသွားသည့် ဒုက္ခိတမကြီး။ ခုရော- ဦးစော စာကြောင့် ကျွန်မ ဒေါသပင် ဖြစ်မိသည်။

“ဒီစာကို မိမိ ရတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ဟင်”

ဦးဘက ဒုတိယစာတစ်စောင်ကို မျက်လှည့်ပြသလို ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုစာက ပိုထူ ပိုခေါက်ရိုးကျိုးနေသည်။

ကလော

၂၆-ဒီဇင်ဘာ-၁၉၄၁

သို့-ဦးစော

အမှတ်(၇) ဟယ်လ်ပင်လမ်း ရန်ကုန်

မှ- မိမိ

လေးမြတ်စွာ အစီရင်ခံအပ်ပါသည် ဦးမင်းရှင့်

ကျွန်မထံ စာရေးအကြောင်းကြားသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ ဦးမင်းအနေနှင့် ကိုတင်ဝင်းထံမှ အမှာ စကားကို ကျွန်မထံ ထိုမျှ ရှည် ရှည်ဝေးဝေး ပါးရန် မလိုအပ်ပါ။

ဦးမင်း၏ စာကို ဖတ်ရှုရသောအခါ ကျွန်မ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်မိ ပါသည်။ ကိုတင်ဝင်းသည် နိုင်ငံရပ်ခြားကို ပညာတော်သင်သွားရန် အတွက် မအားလပ်သည် ကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နစးလည်ပါသည်။ သူ့ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည့် အတွက် ဦးမင်းကို ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိပါသည် ရှင့်။

လေးစားရိုသေစွာဖြင့်-

မိမိ

ကျွန်မနှင့် ဦးဘ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံး၍ ကြည့်မိကြသည်။ ကျွန်မ မိမိကို အထင်သေးခဲ့မိသည် ပဲ၊ လျှော့တွက်ခဲ့မိသည် ပဲ၊ ကိုတင်ဝင်း စွန့်ခွာသွား၍ ကူကယ်ရာမဲ့ သောကရတက် ပွေပြီး ဦးစောကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားမိခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိက ကြံ့ခိုင်လွန်းသည်။ လိမ္မာလွန်းသည်။ သူ့ကို ကျိတ်ချီးကျူးရင်း တစ် ချိန်တည်းမှာ ပင် သူ့အတွက် ကြေကွဲနေမိသည်။ တင်ဝင်း မရှိသည့် ဘဝ မှာ သူ ဘယ်လို ရှင်သန်မလဲကွယ်။

“အင်း-အစမှာ တော့ အတော်ရုန်းကန်ရတယ်၊ ဒါတွေဖြစ်ပြီး နောက်တစ် နှစ်လောက် အကြာမှာ မိမိ မိဘတွေ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြတယ်၊ အဖေက အရင်ဆုံးတယ်၊ နောက်နှစ်လလောက် အကြာမှာ အမေ ဆုံးတယ်၊ အငယ်ဆုံး အစ်ကိုက ဂျပန်တော်လှန်ရေးတပ်ထဲ ဝင်သွားတယ်၊ ပြန်ရောက် မလာတော့ဘူး၊ အစ်ကိုအကြီးဆုံးမိသားစုက ၁၉၄၅ စစ်ကြီးပြီးခါနီး အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေ ဗုံးကြဲတုန်း တစ်မိသားစုလုံး ပါသွားတယ်၊ ခက်ခဲတဲ့ ကာလတွေပေါ့ ဂျူလီယာ၊ ဒါပေမဲ့ မိမိဟာ ပန်းပန် လျက်ပဲကွယ်၊ သူ့မိသားစုဝင်တွေအတွက် သူ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ပြန်မလာတော့တဲ့ တင် ဝင်းကို စောင့်ရင်းလည်း သူ လွမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသည်းကွဲပြီး အိပ်ရာ ထဲ လဲနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်စရာ ရှိတာ ဇယ်စက်အောင် လုပ်ရက်ပဲ၊ မျက်နှာကလည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပဲ၊ အသက်ကြီးတဲ့ထိ သူလှတုန်း၊ ကျက်သရေရှိတုန်းပဲ ဂျူလီယာရယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အလှအပဆို တာ ဘယ်က လာသလဲ ပြောပြနိုင်မလား ဂျူလီယာ”

ကျွန်မ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ အလှအပဆိုတာ အချစ်က လာတာကွဲ့၊ ချစ်ခြင်း မေတ္တာက လူသားတွေကို လှစေ ပစေတယ်၊ အချစ်တွေ ပြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်

ရွံ့စရာကောင်းအောင် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တာမျိုး မြင်ဖူးလို့ လား၊ ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ အဲသလိုလူမျိုး မရှိဘူးကွဲ့။”

ဦးဘက လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်သည်။

“အပိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကာလတွေတုန်းက ကလောက လူပျိုလူရွယ်တိုင်း သူ့ကို လိုချင်ကြတယ်၊ ဇနီးမယားအဖြစ် ပေါင်းဖက်လို ကြတယ်၊ သူ့အလှဟာ ရှမ်းပြည်တစ်ခွင်သာမက ရန်ကုန်-မန္တလေးထိပါ ကျော်ကြားခဲ့တယ်၊ ပိုးကြေးပန်းကြေး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးနဲ့ လာကြောင်းလမ်း တောင်းရမ်းကြသူတွေလည်း သိပ်ပေါတာပဲ၊ တင်ဝင်း ထွက်သွားတာ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်၊ အနှစ် သုံးဆယ် ကြာလာတဲ့ ထိ မိမိကတော့ လာသမျှ လူတွေအကုန်လုံးကို ငြင်းလွှတ်စမြဲပဲလေ၊ သူ့အချစ် ကို မရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ် တကဲကဲ လုပ်တဲ့ လူတွေလည်း အများ သားပဲ။

မိမိက သူ့မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း အိမ်ကလေ မှာ ပဲ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အတူ နေတယ်၊ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ၊ ကျွဲတွေ၊ ခွေးတွေလည်း မွေးရင်းပေါ့၊ နေ့လယ်ခင်းဆို ဝရန်တာမှာ ဆောင့်ကြောင့် လေး ထိုင်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့တိုး နောက်ငင် ယိမ်းထိုး၊ မျက်စိလေး မှေးပြီး ဆေးလိပ်လိပ်ရင်းပေါ့၊ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း တရွရွနဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောနေသလိုပါပဲ၊ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ အင်မတန်ကို ကျက်သရေရှိတယ်လို့ ကြည့်မိသူ တိုင်း ပြောကြတယ်ပေါ့လေ။

သူ လိပ်တဲ့ ဆေးလိပ်တွေဟာလည်း အများ နဲ့ မတူ တစ်မူ ထူးခြားစွာ အရသာရှိသတဲ့၊ ပါးစပ်ထဲ ချိုသက်သက် အရသာလေး စွဲကျန်ခဲ့သတဲ့၊ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးချိန်မတော့ သူ့ဆေးလိပ်တွေဟာ မော်ဝင် အစွမ်းတွေ ရှိ သလိုလိုတောင် အလွန်အကြူး ပြောကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာတွေဘယ်လောက် အယူသီးသလဲဆိုတာ မင်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဂျူလီယာ။

တစ်ညမှာ မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ယောက် သူ့ဆေးလိပ်ကို သောက်သတဲ့။ ည အိပ်တော့ ဆုံးသွားတဲ့ သူ့မိန်းမ ဘွားခနဲ ပေါ် လာပြီး သူဆန္ဒရှိနေတဲ့ အိမ်နီးနားချင်း သမီးကို တောင်းရမ်းယူလိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းသတဲ့။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ မုဆိုးဖိုကြီး သဘောကျနေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့ကို တုံ့ပြန် မေတ္တာထားလာခဲ့တယ်၊ ဆုံးပါးသွားခဲ့တဲ့ မိန်းမရဲ့ အပြုံးကို မိမိရဲ့ ဆေးလိပ်ကို သောက်ရင်း ဆေးလိပ် ငွေ့တွေကြားမှာ သူ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့ သူ ကောင်မလေးကို တောင်းရမ်း နိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မို့ မိမိရဲ့ ဆေးလိပ်တွေဟာ လာဘ်ကောင်းတယ်လို့ ကျော်စော သတင်း ဖြစ်ပြီး ကလောတစ်မြို့လုံးက လူငယ် လူရွယ်တွေ သူ့ဆေးလိပ်ကို မီးခိုးထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွာရင်း ရည်းစားသန်နဲ့

အဆင်ပြေဖို့ ရှယ်စူး ခဲ့ကြသတဲ့။ နောက်ပိုင်းတော့ သူ့ဆေးလိပ်တွေဟာ ထိပ်ပြောင်တာ၊ ဆံပင်ကျွတ်တာ၊ ဝမ်းချုပ်တာ၊ ဝမ်းလျှောတာ ခေါင်းကိုက်တာ၊ ဗိုက်နာတာ ရောဂါစုံပျောက်တယ် ဆိုတဲ့ အထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

မိမိဟာလည်း ကလောက မြို့မျက်နှာဖုံးတွေ၊ လူကုံထံတွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ ဆေးဆရာတွေ အားလုံးထက် ပိုနာမည်ကြီးတဲ့၊ အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုရတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ ဗေဒင်ဆရာဆီ မသွားဘဲ သူ့ဆီ လာကြတဲ့ လူတွေလည်း မနည်းဘူး”

ဦးဘက စာအိတ်ကလေးများကို ခါးကြားမှာ ပုဆိုးစထဲ ထည့်လိပ်လိုက်သည်။ ထိုစာတွေ သူ့ဆီ ဘယ်လို ရောက်လာခဲ့သလဲ။ မိမိနဲ့ တင်ဝင်း အကြောင်း သူ ဘာလို့ ဒီလောက် သိရတာလဲ၊ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်တောင် မသိတဲ့ ကိစ္စတွေကို အူမချေးခါး မကျန် သူ သိနေတာက အံ့သြစရာကောင်းလှ သည်။

“ဦးဘရေ၊ ကျွန်မ တစ်ခုလောက် မေးလို့ ရမလား”

သူက ကျွန်မ အမေးကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

“သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အဲသလောက် အသေးစိတ် ရှင် ဘယ်လို သိတာလဲ”

“မင့်အဖေ ပြောပြတာလေ”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေက သူ့အကြောင်းပဲ သူသိမှာ ပေါ့၊ ဖေဖေ မသိနိုင်တာတွေလည်း ရှင် ပြောခဲ့တယ်လေ”

“နောက်ဆုံး ဇာတ်ရည်လည်သွားရင်တော့ မင်း ဒီလို မေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ထားပါ၊ ဒီစာနှစ်စောင်ကို ရှင် ဘယ်လို ရခဲ့တာလဲ”

“ဒေါ်စုကြည်ဆီကလေ၊ ၁၉၅၀ ကျော်လောက်မှာ ဦးစော ကလောကို လာခဲ့တယ်။ စစ်ပြီးကတည်းက သူ့စီးပွား ဇာတာ ခန်းလာဘ်တွေ ထိုးကျသွားခဲ့တယ်။ စစ်အတွင်း ဂျပန်နဲ့ ပေါင်းတဲ့ အတွက် သူ့ကို အင်္ဂလိပ်ကရော မြန်မာ ကရော ဘယ်သူမှ အဖက်မလုပ်ချင်ကြတော့ဘူး။ တိုင်းပြည်ထဲ အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင်လာချိန်မှာ သူ့ဆန်စက်တွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး မီးလောင်ဆုံးရှုံး တယ်၊ ရှို့မီးလား၊ ဘာလားတော့ မသိပါဘူး။ လွတ်လပ်ရေးမရခင်လေးမှာ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ပေါ်ပြီး တစ်နိုင်ငံ လုံး စစ်ဖြစ်ဖို့ တာစူနေတယ်၊ ဦးစောဟာ လွတ်လပ်ရေးအစိုးရမှာ ဝန်ကြီး တစ်နေရာလောက် ရဖို့ ငွေနဲ့ ပေါက်

ကြိုးစားသေးတယ်၊ အဲဒီကာလတွေမှာ ကလောကို သူ နှစ်ကြိမ် လာတယ်၊ ပစ္စည်းတွေ တနင့်တပိုး သယ်လာတယ်၊ တတိယအကြိမ်တော့ သူ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဒီစာတွေ ကို ဒေါ်စုကြည်က ရှာတွေ့ခဲ့တယ်”

“သူကရော လုပ်ကြံခံရတာလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေတယ် ပြောရမှာ ပဲ၊ ဂေါက်ရိုက်နေတုန်း မိုးကြိုးပစ်ခံရတာတဲ့”

“ဦးဘရော သူ့ကို တွေ့ဖူးလိုက်လား”

“ရန်ကုန်မှာ တုန်းက တစ်ခေါက် တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ခဏပါပဲ”

“ဦးဘက ရန်ကုန်မှာ နေဖူးသေးလား”

“အင်း-ကံလေးကောင်းလို့ ထောက်ပံ့မယ့်လူ ပေါ်ပြီး စိန့်ပေါလ်ကျောင်းမှာ အထက်တန်း အောင်တဲ့ အထိ နေခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဂရိတ်ဗြိတိန် တက္ကသိုလ် တစ်ခုက ရူပဗေဒ လာသင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခံခဲ့ရသေးတယ်”

“သြော်-သွားရော သွားလိုက်လား”

“မသွားဖြစ်ပါဘူး၊ ကလော ပြန်လာခဲ့ရတယ်လေ”

“ဟယ်-ဘာလို့ လဲ ဦးဘရယ်”

“အမေ နေမကောင်းလို့ လေ”

“သြော်-အသည်းအသန် ဖြစ်တာလား”

“လူကြီးရောဂါ တရှောင်ရှောင် ပေါ့ကွယ်၊ နိစ္စဓူဝ ဆိုတော့ ခက်ခဲတာ ပေါ့”

“ဦးဘမှာ တခြားမောင်နှမတွေ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“တခြားဆွေမျိုးတွေရော”

“ဒါတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဒါဆို သူတို့ ပြုစုလို့ ရတာပဲ”

"ဒါက ကျုပ်တာဝန်လေ၊ ကျုပ်က သူ့သားကိုး"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဦးဘအအမေကို အင်္ဂလန်ခေါ်သွားပြီး ဟိုမှာ ဘွဲ့ရတဲ့ ထိ ကျောင်းတက်လို့ ရတာပဲကို"

"အမေက ဘယ်မှ မသွားချင်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ ပြောတာလဲ"

ကျွန်မတို့ စကားဝိုင်းက ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ ကလည်း ကိုယ် သံသယ ဖြစ်တာကို ဖွင့်မမေး၊ သူကလည်း လှည့်ပတ် ရှောင်။

"ဦးဘ အမေကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပြုစုလိုက်ရလဲ"

"အနှစ်သုံးဆယ်"

"အနှစ်သုံးဆယ်လေ၊ သူ မြန်မာပြည်အနေနဲ့ ဆို လူတန်းစေ့အောင် နေသွားရ၊ အိုသွားရ ရှာပါတယ်"

"ဒါဆို အသက်နှစ်ဆယ်နဲ့ ငါးဆယ်ကြားမှာ အမေ့ကို ပြုစုတာကလွဲလို့ တခြား ဘာမှ မလုပ်ဘူးပေါ့"

"အင်း...ဒါနဲ့ တင် မအားရပါဘူးကွယ်"

"အဲဒီလို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပညာသင်ခွင့်ရရက်နဲ့ မသင်ရတာကို နှမြောလို့ ပါ"

ခုတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ကျွန်မကို နားမလည် နိုင်သလို ကြည့်သူက သူ ဖြစ် နေသည်။

"ရူပဗေဒ ပညာရှင် အဖြစ် ထိပ်တန်းအလုပ်တွေကို ရနိုင်ရက်နဲ့ ဦးဘ ရယ်"

"အင်း-ဂျူလီယာ၊ ကျုပ်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျုပ် အင်မတန်ချစ်တဲ့ ကျုပ် အမျိုးသမီးဟာလည်း စောစောစီးစီးပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့ တယ်လေ၊ ထိပ်တန်းအလုပ်ရရ၊ ဘယ်မှာ နေနေ၊ ဖြစ်စရာရှိတာ ဖြစ်မှာ ပါ ပဲ ဂျူလီယာရယ်"

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သဘောမညီကြသေး။ သူကျွန်မ ဆိုလိုတာကို နားလည်ပုံမရသေး။ မထုံတက်သေးနိုင်လှသည့် သူ့အသွင်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါသက

ထချင်ချင်။

“ကလောကို ပြန်လာလိုက်ရလို့ နောင်တ ရမနေဘူးလား”

“ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နောင်တ ရစရာလားကွယ်၊ မင်းရော ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ စာရေးမိလို့ နောင်တရမိတယ် ဆိုတာမျိုး ရှိလို့ လား၊ ကျုပ်လို အခြေအနေမျိုးမှာ မြန်မာမှန်ရင် ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ကြမှာ ပါပဲ”

“ဒါဆို ရှင့်အမေ ဆုံးသွားတော့ရော အင်္ဂလန်သွားဖို့ မကြိုးစားဘူးလား”

“ဘာအတွက်လဲ ဂျူလီယာ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရှုမြင်ဖို့ လား၊ ဒီမြို့၊ ဒီ ရွာ၊ ဒီအိမ်၊ ဒီတဲမှာ နေရင်း လူသားရဲ့ ခံစားချက် လုံးကို မြင်ခဲ့ရပြီးပြီပဲ။ မေတ္တာ၊ ဒေါသ၊ ဘယာနက၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ၊ အပျော်၊ အလွမ်း အားလုံးကို ပေါ့၊ တခြားမှာ သွားကြည့်နေစရာ လိုသေးလို့ လား”

ကျွန်မ သူ့ကို ငေးနေမိသည်။ ဒီအဝတ်အစား ကပိုကရိုနှင့် လူဖလံလေး သည် မန်ဟက်တန်၊ ဒါမှ မဟုတ် လန်ဒန်က ဇိမ်ခံတိုက်ခန်းကြီးမှာ ပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ဇိမ်ကျကျ နေထိုင်နိုင်သည့် ကံကြမ္မာရှိခဲ့ ပါလျက်နှင့် လွဲချက်ကယ်နာရရှာသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူ့အမြင်က မှားနေသနည်း။ လိုဘများ သော ကျွန်မလား၊ နေစိမ့်နိုင်လွန်း သော သူလား၊ ကျွန်မ သူ့အတွက် ခံစားရသလား မသေချာပါ၊ သနားတာတော့ မဟုတ်၊ ခံစားချက်က တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ။ ကျွန်မ အကူအညီ မလို မှန်း သိသော်လည်း သူ့ကို ကျွန်မ ကာကွယ်ပေးချင်မိသည်။ တစ်ချိန်တည်း မှာ ပဲ သူ ရှိနေလျှင် ကျွန်မ လုံခြုံစိတ်ချရသလို ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မ သူ့ ကို ယုံသည်။ သူနှင့် ကျွန်မ ဘာကြောင့် မှန်း မသိ၊ အင်မတန် နီးကပ်နေ သလို ခံစားနေရတော့သည်။

*****

အခန်း(၈)

ဖေဖေနှင့် ကျွန်မ ဘရုတ်ကလင်းတံတားပေါ်မှာ ရပ်နေမိကြသည်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ အသက် ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်ခန့်။ စိမ့်နေအောင် အေးသည့် ဆောင်းဦးလေအေးက ဆောင်းသရုပ်သကန်ကို နိမိတ်ပြနေသည်။ အင်္ကျီ ပါးလေးဝတ်လာခဲ့မိသဖြင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာ မြင်တော့ ဖေဖေက သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ခြုံပေးသည်။ အင်္ကျီကြီးက ရှည်လွန်းသဖြင့် အင်္ကျီထဲ ဝင်နေရသလို ဖြစ်သော်လည်း နွေးတော့ အင်မတန်နွေးသည်။ ခြေထောက်အောက်က တံတားကြမ်းခင်းတွေကြားမှ အရှေ့မြစ်ထဲသို့ ဖြာကျနေသည့် နေခြည်ဝင်းဝင်းကို မြင်နေရသည်။ တကယ်လို့ တံတားကြီး ကျိုးကျသွားရင် ဖေဖေ ကျွန်မကို ကယ်မှာ လား။ အင်း-ဖေဖေက အင်မတန်ရေကူးတော်တာပဲ၊ ကျိန်းသေပေါက် ကယ်မှာ ပေါ့၊ ကျွန်မ သံသယ တစိုးတစိမျှ မရှိ။ သားအဖ နှစ်ယောက် ဒီလိုမျိုး စကားမပြောဘဲ အကြိမ် ပေါင်းများ စွာ ရပ်ငေးနေခဲ့ကြဖူးသည်။

ဖေဖေက နိုင်ငံခြားသား တိုးရစ်တွေ စိတ်ဝင်စားသည့် နယူးယောက်၏ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ခံတွင်းတွေ့သည်။ မန်ဟက်တန်ကို ပတ်လည်လှည့် နေသည့် စက်ဝိုင်း ဖယ်ရီကူးတို့ တွေ၊ အင်ပါယာ စတိတ် အဆောက်အအုံ၊ လွတ်လပ်ရေးရုပ်တု၊ ဘရုတ်ကလင်းတံတား အစရှိသဖြင့်ပေါ့။ သူ့ကိုယ်သူ နယူးယောက်၏ ဧည့်သည် မှတ်နေပုံပင်။ အားလပ်ရက်ဆိုလျှင် စတေတန် ကျွန်း ဖယ်ရီသင်္ဘော အဝါကြီး လျှောက်စီးနေတတ်သည်။ ဖယ်ရီသင်္ဘောပေါ်မှ နေ၍ နယူးယောက်မြို့ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည့် မြို့မြင်ကွင်းကို အံ့သြဘနန်း ပြောတတ်သေးသည်။ မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်လျှင် တူးတူးခါးခါး အေးလှသည့် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ မနက်ခင်းမှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောပေါ်မှ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် မြင်ခဲ့ ရသည့် နယူးယောက်ကို မြင်ယောင်နေပါသေးသည် တဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလိုနေရာကြီးတွေကို သူ သဘောကျနေပါလိမ့်ဆိုခြင်းကို ကျွန်မ နားမလည်။ ဒါ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသူတွေက လွဲ၍ နယူးယောက် သားတွေ ခြေမချသည့် နေရာတွေလေ။ ကြာတော့ ကျွန်မ ပျင်းလာသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသည့် နေရာတွေမို့ ဖေဖေနှင့် လိုက်မသွားတော့။ ခုတော့ ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဖေဖေသည် တိုးရစ်တွေနှင့် အတူ ရောနှောရင်း သူ ဘယ်တုန်းကမှ အသားမကျခဲ့သည့် နယူးယောက်နှင့် သူ့ကြားက အကွာ အဝေးကို နယ်ပယ်သတ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီလို လုပ်လေလေ မိမိနှင့် ပိုပိုနီးလေလို့

များ ခံစားခဲ့ရသလား ဖေဖေရယ်၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်က နေရော နယူးယောက်ကို ဝဲကြည့်ဖို့ အိပ်မက် မက်နေခဲ့သေးသလား မသိ။

ဦးဘနှင့် ကျွန်မ လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း တောင်ထိပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ်ခင်း အချိန်သို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ မီးခိုးနံ့လေးတွေ ရနေသည်။ အဆိုပါ မီးသင်းနံ့လေးတွေကို ခုတော့ ကျွန်မ အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ပါပြီ။

ခု ဘယ်ကို သွားနေသည် မသိ။ ဦးဘကတော့ အဲဒီနေရာကို ရောက်မှ သာ သူ့ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်၍ ရမည်တဲ့။ ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း ရင်း ကျွန်မကို သူ့နောက် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ရင်း အလောသုံးဆယ် ထွက်လာကြသည်။ ခုတော့ သူ နာရီကို ကြည့်ရင်း အရှိန်နည်းနည်း လျှော့လိုက်သည်။ ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာကို စောရောက်မှာ စိုးနေဘိသကဲ့သို့။

ကျွန်မ ကြောက်လာသည်။

"ပြောစရာလည်း သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး၊ အမေရိကမှာ သူ ရှိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေအကြောင်းကို မင်းက ကျုပ်ထက် ပိုသိတာပဲလေ"

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်အတွင်း မျိုသိပ်ထားရသည့် မေးခွန်းတစ်ခု ခေါင်းထဲ ရောက်လာပြန်သည်။ ကျွန်မ တကယ်ပဲ သိတာလား။

ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပျော်စရာအချိန်တွေ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဒါက ကလေးမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ခြင်း၊ မြင်ခြင်းမျှသာပါ။ အဲဒီမှတ်ဉာဏ်တွေက ခု ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည့် မေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင် တာ သေချာပါသည်။ စစ်ကြီးပြီးတော့ ဖေဖေ ဘာကြောင့် များ ကလော မ ပြန်ခဲ့တာလဲ၊ ဘာကြောင့် များ မေမေ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ၊ သူ မေမေ့ကို ချစ်ခဲ့သလား၊ မေမေ့အပေါ် သစ္စာ မဲ့ခဲ့တာလား၊ မိမိအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တာ လား။

"ဖေဖေ ဥပဒေကျောင်းက ဘွဲ့ရတော့ ဘာလို့ နယူးယောက်မှာ ဆက်နေ တာလဲ"

ဟော-လေသံကိုက အလိုမကျသည့် မေမေ့ သံမျိုး ပေါက်လာခဲ့ပြီ။

"မင်းကရော ဘယ်လို ထင်လို့ လဲ ဂျူလီယာ

ဘယ်လိုမှ မထင်ဘူး။ အဖြေပဲလိုချင်တာ၊ အမှန်ကိုပဲ သိချင်တာ။

"မသိဘူးလေ"

"မင့်အဖေမှာ ရွေးစရာရော ရှိလို့ လား၊ မြန်မာပြည် ပြန်လာရင် ကျေးဇူးရှင်

မွေးစားအဖေ ဦးစော ဆန္ဒအတိုင်း သူ နေရမယ်၊ မိမိကို တွေ့ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ အရာရာ စီမံထားတဲ့ အတိုင်းနေ၊ သူဌေးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ ယူ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ လေ၊ ဒါတွေကို ရှောင်လွှဲချင်လို့ သူမပြန်ဘဲနေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဒါ လွှန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကလေ၊ ကျုပ်တို့ က အစဉ်အလာ မိရိုးဖလာထဲက မထွက်နိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်ကိုး၊ ခုထိလည်း ဒီလိုပဲလေ”

အင်း-အင်္ဂလန်သွားရမယ့်အစား အမေ့ကို ပြုစုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ဦးဘရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်မနှုန်း ကျွန်မစံနှင့် ဖေဖေတို့၊ ဦးဘတို့ ကို အကဲဖြတ်၍ မှန်မည် မထင်။ ဒီကို လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းက ဖေဖေ့ကို ရှာဖို့ လား၊ သူ့ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားဖို့ လား။

“ဒါဆိုလည်း ဦးစော ဆုံးတော့ သူ ပြန်လာလို့ ရတာပဲလေ”

ခုတော့ ကျွန်မ လေသံက အကြံပြုသည့် လေသံမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ စွပ်စွဲသည့် လေမျိုး မဟုတ်တော့ပြီ။

“ဦးစောဟာ ၁၉၅၈ ခုနှစ် မေလမှာ ဆုံးခဲ့တယ်” ကျွန်မအစ်ကို မမွေးခင် သုံးလအလိုက ဖြစ်သည်။

“မေမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်လိုက်ရတာလဲ မသိဘူး၊ ဦးစောဆုံးတဲ့ အထိ စောင့်ပြီး မိမိဆီ ပြန်သွားလို့ ရရက်သာ

“အင်း ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျုပ်လည်း မဖြေတတ်ဘူး”

ဦးဘအသံမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခံပြင်းဒေါသသံကလေး စွက်နေသည် ကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်မ ဒီကို မလာခင် မေမေ ပြောခဲ့တာ သတိရသည်။ ဖေဖေသည် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ အကြာကြီး အချိန်ဆွဲနေခဲ့သည်၊ ငြင်းဆန်နေခဲ့သည်၊ လက်ထပ်မည့် ကိစ္စအတွက် တင်ကြို သတိပေးခဲ့သည် တဲ့။ ဒါဖြင့် ဘာလို့ လက်ထပ်သေးလဲ၊ နယူး ယောက်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်မှု ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ လား၊ မိမိကို မေ့ပစ်နိုင်မည် ထင်၍ လား၊ မေမေ့ကို ချစ်လို့ တော့ မထင်။ မေမေကလည်းဒီလိုမထင်၊ နောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်း ချစ်လာမည်ဟု မျှော်လင့်၍ လား၊ ကိုယ်ပိုင်မိသားစုလေး ရလာလျှင် ပျော်လာမည် ထင်လို့ လား။

မေမေ့ကို သူ ချစ်ချင်လည်း ချစ်ပေမပေါ့။ မေမေက မသိတာ၊ မမြင်တာ၊ မယုံကြည်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့။ မေမေ မျှော်လင့်တဲ့ ယုံကြည်တဲ့ အချစ်ဆိုတာက တစ်မျိုး တစ်ဘာသာလေ။

သနားစရာ မေမေရယ်၊ မေမေ၏ တင်းမာ ခါးသီးလှသည့် မျက်နှာကို

မျက်စိထဲ မြင်နေသည်။ စတေတန်ကျွန်း ဖယ်ရီသင်္ဘောစီးနေ၍ အိမ်ပြန်နောက်ကျသည့် ဖေဖေ့ကို ဆီးကြိုသည့် အေးစက်စက် အသံ၊ သူ မှောင်မည်းမည်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲလှသည့် သူ့သဏ္ဌာန်။ ကျွန်မတို့ ငယ် ငယ်ကတည်းက တရှောင်ရှောင်နှင့် ဘာမှန်းမသိသည့် ရောဂါတွေ တစ်မျိုး ပြီး တစ်မျိုး စွဲကပ်ရင်း ဆရာဝန်နှင့် နှစ်ပါး သွားနေရသည့် သူ့ပုံစံ။ ခုတော့ ကျွန်မ သိပါပြီ။ မေမေသည် စိတ်ကျရောဂါ အကြီးအကျယ် စွဲကပ်နေခြင်း ဖြစ်သည် လေ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေနှင့် မေမေမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် မမြင်ရလေ ကောင်းလေ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ဖေဖေသည် နေရာမှားနေရှာသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေနှင့် နေထိုင်ရခြင်းသည် သူ့နေရာမှန် မဟုတ်၊ မိမိ မရှိသည့် နေရာ ဘယ်နေရာမှ သူ့နေရာ ဖြစ်လာ မည် မထင်။

မေမေ့မေတ္တာကို အသုံးချခဲ့၍ ဖေဖေ့ကို အပြစ်တင်ရမည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ မပေးနိုင်သည့် အရာကို မရအရ တောင်းဆိုခဲ့သည့် မေမေ့ကို အပြစ်တင်ရမည်လား ကျွန်မ မသိပါလေ တော့။

ကျွန်မတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ လမ်းကပြေပြေလေး ဆင်းသွားပြီး ချုံတောတန်းလေးတစ်ခုရှေ့မှာ ရုတ်တရက် ကွေ့သွားသည်။ ကျွန်မတို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ ရထားလမ်းကို ကျော်သည်။ မြက်တောကြီးကို ဖြတ်သည်။ ကလော၏ အစွန်အဖျား လူသူ ပြတ်လပ် လှသည့် နေရာလေးတစ်ခုကို ရောက်လာသည်။ ကလေးတွေ ကစားနေသည့် ခြံတွေကိုဖြတ်ကျော် လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းတံခါး တစ်ခုရှေ့ မှာ ရပ်သည်။ ခြံဝင်းက အသေအချာ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းထားဟန် တူသည်။ ခြံထဲမှာ ကြက်တွေ အစာစားနေသည်။ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာမှာ ထင်းစည်း ကလေးတွေ ပုံထားသည်။ မကျယ်မကျဉ်း အိမ်ကလေးကတော့ အကောင်း ပကတိ ရှိသေးသည်။ ဝရန်တာ လှေကားရင်းမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ခြံထဲကို မျက်စိ ကစားကြည့်သည်။ ယူကလစ်ပင်ကြီးက ဒီခြံနှင့် ဘေးခြံ ကို ခြားထားသည်။ ကြက်ခြံရှေ့မှာ ခုံတန်းရှည်လေး တစ်ခုရှိသည်။ ခုံ တန်းရှည်ရှေ့မှာ ကျောက်ရေတ်ဆုံကလေး တစ်ခု ရှိသည်။

အို-ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ဖေဖေ့ အသက်ရှုသံတွေ၊ မိမိ၏ လေးဖက်တွားသွားသံတွေ၊ တီးတိုး ပြောနေသည့် သူတို့ စကားသံတွေကို ကြားနေရပြီ၊ ဒီ တစ်ခါတော့ လက်ပူးလက်ကြပ် မိပြီပေါ့။

ထိုအချိန်မှာ ဦးဘက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ခဲ့ပါသည်။

*****

အခန်း(၉)

ဦးတင်ဝင်းတစ်ယောက် သူ့ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ချိန်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံး အပ်ကျသံ ကြားလောက်အောင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေ လေအဝှေ့မှာ ယိမ်းခါနေသံ ကို ကြားလောက်သည် ထိ။ မုန့်တွေပေါ် နားနေသည့် ယင်ကောင်တွေပင် ငြိမ်နေကြသလိုပင်။

ဦးတင်ဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားနေပေမယ့် စကားသံအဖြစ် ပီပီ ပြင်ပြင် မကြားရတော့။ အပေါ်ယံကြောတင်းကာ အေးစက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ကို မော့ချလိုက်ပြီး သူ ထထွက်သွားခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲသို့ သမင်လည်ပြန် တစ်ချက် ပြန်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ တွဲရရွဲခိုနေသည့် အပြုံးလေး တစ်စကို သူတို့ နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရသည်။

လမ်းမပေါ်မှာ စစ်ကားတစ်စီး၊ အထဲမှာ ယူနီ ◌းစိမ်းနှင့် ကလေး အရွယ် စစ်သားငယ်လေးတွေ အပြည့်၊ အားလုံးကစ်ကားနှင့် စစ်သား တွေကို ပြူးပြဲကြည့်နေကြသည်။ အချိန်လင့်လှပြီလေ။

ဦးတင်ဝင်းက လုံချည်ပြင်ဝတ်ရင်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ ညီဘက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှိသည်။ ကျောင်းက အတော်ယိုယွင်း ပျက်စီးနေခဲ့ပြီ။ စေတီငယ်လေးမှ ဆည်းလည်း သံလေးတွေသာ မူလ အတိုင်း ရှိနေခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့တူရူမှ ဦးပဉ္ဇင်းလေးနှစ်ပါး ကြွလာသည်။ သူက ပြုံးပြတော့ သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြကြသည်။

လူသူကင်းမဲ့ကာ ခြောက်ကပ်နေသည့် ဈေးတန်းကို ဖြတ်သည်။ ဘုရားရုံ ငယ်လေးဆီ လျှောက်သည်။ သံလမ်းတွေကို ကျော်သည်။ တောင်ရိုးပေါ် တက်သည်။ သူ့မိဘတွေအိမ်မှာ ပဲ သူရှိနေလိမ့်ဦးမည်။ နှစ်ငါးဆယ် ကျော်လွန် လာပြီးချိန်မှာတော့ သူ အလောတကြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာလည်း မဖြစ်တော့။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလည်း အလျှင်းမရှိတော့ပါ။ ထိုင်းလေကြောင်းက ဘိုးရင်း ၇၃၇ ရန်ကုန် လေဆိပ်သို့ ဆိုက်ကပ်ပြီးချိန်မှ စ၍ သူ ကြောက်ရွံ့ ခြင်းတွေ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ အတွက် သူ အရွယ်လွန်ခဲ့ပြီလေ။ သို့သော်လည်း မျက်ရည်စတို့ ကတော့ ကျဖြစ် အောင် ကျလာခဲ့သေးသည်။

ကလော၏ မြင်ကွင်းက သူ့ကို မှင်တက်စေနိုင်စွမ်းတော့ ရှိသေးသည်။ ရင်းနှီးစွာ စိမ်းကားနေသည့် ကလော၏ ရနံ့တွေကို သူ ပြက်ပြက်ထင်ထင်

ရှိလွန်းလှသည်။ ဒီမြို့ကလေး၏ သုံးရာသီ ရနံ့ကို သူ အူမချေးခါးမကျန် အလွတ်ရသည် ကော။ သူ့အသံတွေကိုလည်း သိပါ့။ ခုလို သူ့ကလောသည် ညည်းညူနေသည်။ ချွဲဆိုက်နေသည်။ တေးဆိုနေသည်။ ငိုရှိုက်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ မြင်ကွင်းကိုတော့ ခုမှ မြင်ဖူးသည် လေ။ ငယ်ဘဝက တိမ်သလ္လာ မဖုံးခင် မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းတွေနှင့် တူသေးရဲ့ လား၊ အင်္ဂလိပ် ကလပ်က ရေကူးကန်ဟောင်းကို မြင်သည်။ တင်းနစ်ကွင်းကို မြင်သည်။ အနီရောင် အုတ်ကြွပ်မိုးနှင့် ကလောဟိုတယ်ကို မြင်သည်။ မိမိ ပြောထားခဲ့ ဖူးသည့် ပုံစံအတိုင်း။ ဒီအနောက်ဘက် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ သူနှင့် ကြီးကြီးမေ နေခဲ့ကြသည် လေ။

လမ်းဆုံလမ်းခွသို့ ရောက်လာသည်။ ညာဘက်လား၊ ဘယ်ဘက်လား၊ တည့်တည့်တက်သွား ရမည်လား၊ သူ မသေချာ။ မိမိကို ကျောပိုးပြီး လေးနှစ် ကျော် သွားခဲ့သော ဒီလမ်းကို သူမှ မမြင်ခဲ့ရပဲ။ သူ မျက်လုံးတွေ ပိတ်လိုက်သည်။ ခု အသုံးမှ မလိုတော့ပဲ။ သူ့ခြေထောက်တွေ၊ နားတွေ၊ နှာခေါင်းတွေ ကို သုံးရတော့မည်။ သရက်သီးမှည့်ရနံ့တွေ၊ စံပယ်နံ့တွေ လှိုင်နေသည်။ လမ်းမှာ သူတို့ တစ်ထောက် နားနေကျ ကျောက်ပြားကြီး ဘယ်မတုံး၊ ဟော-တွေ့ပြီ၊ လွယ်ပါ့။

ခြံဝင်းထဲမှာ ကလေးတွေ ကစားနေကြသည်။ ရယ်သံတွေ၊ ပြေးလွှားနေ သံတွေ ကြားရသည်။ ကလေးသံတွေက မပြောင်းလဲခဲ့။ ကလောမှာ မျက်စိ စုံမှိတ်၍ သွားလာရတာ သူ့အတွက် လွယ်လွန်းသည်။ နယူးယောက်မှာ တုန်းက စမ်းကြည့်တော့ ဟိုတိုက် ဒီတိုက်၊ တစ်ခါများ ကားတိုက် ခံရမလို တောင် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

ဒီမှာ တော့ ဖြောင့်လို့ တန်းလို့၊ ခြေတစ်ချက်ပင် မချော်။

ခြံတံခါးရှေ့သို့ သူ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ယူကလစ်နံ့ကို ရပြီ။ ဒီအပင်အကြောင်း သူဘယ်လောက်တောင် စဉ်းစား မိဖူးသလဲ၊ နယူးယောက်ညတွေမှာ အိပ်ရာထဲ မျက်စိပွင့်နေရင်း နှာခေါင်း ထဲ ယူကလစ်နံ့တွေ မွှန်နေအောင် ရခဲ့ ဖူးသည်။

ခြံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခြံထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ခွေးနှစ်ကောင် ခြေဖမိုးကို လာလျက် နေကြသည်။ ကြက်တွေက ကြက်ခြံထဲမှာ ဆူဆူညံ။

အိမ်ထဲမှ အသံတွေ ကြားရပြီ။ သူ ဖိန ကဲ်လိုက်သည်။ သူ့ခြေဖဝါးတွေ က ဒီမြေကြီးကို မှတ်မှတ်သားသား ရှိ သည်။ နူးညံ့ပူနွေးသည့် မြေ သားက ခြေချောင်းတွေနှင့် ထိတွေ့သည်။ လှေကားပေါ် တက်သည်။ သစ်သားမြည်သံတွေက အရင်အတိုင်း၊ တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း၊ တစ်ဆင့် ပြီး

တစ်ဆင့်၊ လောစရာအကြောင်းမရှိ။ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ် ကျော်ခဲ့ပြီ။

ဝရန်တာတစ်လျှောက် သူ ဖြည်းဖြည်း လှမ်းလာသည်။ အသံတွေ တိတ်သွားသည်။ တံခါးဝမှ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

လူတွေ သူ့နားက ဖြတ်၍ အလျှိုအလျှို ထွက်သွားသံကို ကြားနေရသည်။ မီးလုံးကို ပတ်ပြီး ပျံနေသည့် ပိုးဖလံပင် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ချေးပိုးထိုးတွေ၊ ပိုးဟပ်တွေ အကြိုအကြားသို့ ပြေးဝင်ပုန်းကြသည်။

အားလုံး သက်ငြိမ်။

မျက်စိမဖွင့်ဘဲ သူ့ထံသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ မျက်စိဖွင့်စရာလည်း မလိုပါတော့။

သူ့အတွက် ခုတင်လေးတစ်လုံး တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ပေးထားပုံပင်။

တင်ဝင်း ခုတင်နားမှာ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ သူ့အသံတွေ၊ တီးတိုးလေသံတွေ နားက ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါသည်။

သူ့လက်တွေက တင်ဝင်း မျက်နှာပေါ် ရောက်လာသည်။ အထိအတွေ့ကို သူ့အရေပြားက အကျွမ်းဝင်လွန်းသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေ၊ လက်ချောင်းတွေ၊ နှာခေါင်းတွေ အားလုံးက ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသည်။ ဒီရနံ့ကို သူ လွမ်းခဲ့ရသည့် ကာလ ရှည်တွေမှာ သူ မရှိဘဲ ဘယ်လိုများ နေနိုင်အောင် ခွန်အားတွေရခဲ့သလဲ။

ခုတင်က သူတို့ နှစ်ယောက်စာ ကျယ်ဝန်းသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးက အရင်အတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့ဆံနွယ်တွေ၊ သူ့မျက်ရည်တွေ။

ပြောစရာတွေ၊ အတူခံစားစရာတွေ တနင့်တပိုး ရှိနေပေမယ့် အချိန်ကနည်းလွန်းခဲ့ပြီ။

မိုးလင်းတော့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားကြသည်။ မိမိတစ်ယောက် တင်ဝင်း လက်မောင်းပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မကြာခင် နေထွက်လာတော့မည်။ ငှက်ကလေးတွေ နေမင်းကို ကြိုနေပြီ။

ခေါင်းကို မိမိ ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဘယ်တော့မှ မမှားသည့် သူ့အကြားအာရုံက မိမိ နှလုံးသား ပန်းလျှ လွန်းခဲ့ပြီမှန်း အတပ်သိလိုက်သည်။ မိမိ ရင်ခုန်သံတွေ မကြားခင် ထာဝရ ရပ်နားသွားတော့မည်။ သူ အချိန်မီရဲ့ လေးပါလား။

****

အခန်း(၁၀)

မိမိ၏ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို နေ့လယ်ပိုင်းလောက်မှာ စသတိထားမိ၏။ မနက်က သူ ဒီကို တစ်ခေါက် ရောက် တော့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေကြသည် ဟု ထင် မိသည်။

တင်ဝင်း၏ ဦးခေါင်းက မိမိ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မှီတင်လျက်၊ မိမိ၏ လက်များက တင်ဝင်း လည်ပင်းကို ရစ်ဖက်လျက်။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး အေးစက်တောင့်တင်း ဖြူဖျော့နေခဲ့ကြပြီ။

ဆေးရုံသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေး၍ ဆရာဝန် ပင့်သည်။

ဆရာဝန်သည် တွေ့ရသည့် အခြေအနေအတွက် မအံ့ဩမိ။ ဒေါ်မိမိတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲ လဲနေသည် မှာ ကြာခဲ့ပြီကော။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်နှစ် အတွင်း သူ လျှောင်း၍ သာ နေခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက် အချိန် သိပ်မကျန် တော့ဘူးဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိသည်။ နားကြပ်ထဲမှ ကြားရသည့် အတွင်းကလီစာတို့ ၏ အသံက အခြေအနေ ဘယ်လိုမှ မကောင်း။ နှလုံးက ပန်း၊ အဆုတ်ကန္တမ်း၊ ဒီအခြေအနေနှင့် သူ ဘယ်လို အသက်ရှင်အောင် နေ နေသည် ဆိုခြင်းကိုပင် နားမလည်နိုင်။ ရန်ကုန်ကို ဆင်း၍ ဆေးကုဖို့ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ ဘာပဲပြောပြော ရန်ကုန်မှာ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေက သူ့ကို ကယ်ကောင်း ကယ်နိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သို့သော် ဒေါ်မိမိက ဘူးဆိုဖရုံမသီး။ အဒေါ်က သိပ်အသက်ပြင်းတယ်ဟု သူ ပြောမိတော့ အသာအယာပြုံးသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းက သူဒီကို ရောက်တော့ အံ့ဩဖွယ်အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်မိမိ သည် လန်းဆန်းတက်ကြွစွာဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ပန်းဝါလေးများ ပင် ပန်ထားလိုက်သေးသည်။ သူ့အခြေအနေက အားရစရာ ကောင်း လောက်အောင် ထူထူထောင်ထောင်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေသည့် အပျိုဖြန်းလေးလို။

သူနှင့် အတူ အသက်ကုန်ဆုံးနေသည့် အဘိုးကြီးကိုတော့ ဆရာဝန်မသိ။ ကြည့်ရတာတော့ မြန်မာလူမျိုးပဲ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သို့သော် မြန်မာနှင့် သိပ်မတူ။ ရုပ်ရည်သန့်လွန်းသည်။ ကလောမှာ တော့ သူ့ကို တစ်ခါမျှ မမြင် ဖူးခဲ့။ အသက်ကြီးရင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သွားတွေက အကောင်းပကတိ၊ ခြေထောက်တွေက ပိုးသားလို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသည်။ တစ်ခါမျှ မြေကြီးနှင့် ခြေဖဝါး မထိဖူးသည့် အလား။ လက်တွေကလည်း ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်၊ နူးနူးညံ့ညံ့၊ မျက်ကပ်မှန်ကို တပ်ထားသည်။ ရန်ကုန်က သူဌေး ကြီး တစ်ဦးဦးများ လား။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ။ သေဆုံးရ ခြင်း အကြောင်းရင်းကို ဆေးစာပေါ်

ရေးဖို့ ဆရာဝန်လေး အတော်စဉ်းစား ယူရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ နှလုံး ပန်းလျှ ကြေပြုန်းခြင်းဟု သာ သူရေး လိုက်နိုင်သည်။

မနေ့က တင်ဝင်း ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာသည် ဆိုသည့် သတင်းကြောင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ကလော၏ ရှေ့မီနောက်မီ လူကြီးများ သည် ကနေ့ တင်ဝင်းနှင့် မိမိ ပြိုင်တူ ဆုံးကြပြီ ဆိုသည့် သတင်းကြောင့် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကြရသည်။ နယ်မြေဒေသ တစ်ခုလုံးကို ထိုသတင်းက လျှင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။

ညနေပိုင်းလောက်မှာ မြို့ခံလူထုသည် စံပယ်ပန်း၊ သစ်ခွပန်း၊ ပန်းပေါင်းစုံတို့ ဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော လွမ်းသူပန်းခွေ ကလေးတွေနှင့် ခြံထဲသို့ ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ ရောက်လာကြသည်။

အသုဘရှု ပရိသတ်က များ လှသောကြောင့် အိမ်ထဲမှာ နေရာမဆံ့။ ခြံဝင်း ထဲမှာ တော်သလို ကြည့်စီမံကြရသည်။ တချို့ကလည်း သရက်သီး၊ သဘော်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းသီးနှင့် သစ်သီးဝလံ ပေါင်းစုံကို ယူဆောင် လာကြပြီး သစ်သီးစေတီ တည်ကြသည်။ မိမိတို့ နှစ်ဦး ရှေ့ဆက်ရမည့် သံသရာ ခရီးအတွက် လိုလေသေး မရှိအောင် စီမံပေးကြသည့် သဖွယ်။ သဲ အိုးထဲ၊ မြေကြီးထဲ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းကြသည်။

လယ်သမားတွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ ကလေးတွေ၊ မိဘတွေ၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေ၊ ဝေဒနာ ရှင်တွေ၊ ဂိလာနတွေ အားလုံးလိုလို ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ ညချမ်းချိန်ခါမတော့ ခြံဝင်းတစ်ဝင်းလုံး ပြည့်နေလေပြီ။ လမင်း ထိန်ထိန်သာသည့် ညမှာ ငိုရှိုက်သံတွေနှင့် ပြည့်လျှံလေတော့သည်။ ဖယောင်းတိုင်တွေ၊ ဓာတ်မီးတွေ ထွန်းထားကြသည် မို့ မိမိ၏ အိမ်ကလေး အလင်းပင်လယ်ထဲ စီးမျောနေသလို။

အားလုံးလိုလို လေသံကလေးများ ဖြင့် တင်ဝင်းနှင့် မိမိ၏ ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်စီကိုယ်င သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား လက်ဆင့်ကမ်းကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ တော့ ကျောင်းတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းပါ မကျန် အားလုံးလိုလို ဆန်းကြယ်လှသော နှစ်လောင်း ပြိုင် အသုဘပွဲကို လာကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စစ်တပ်၊ ဆရာတော်များ နှင့် မြို့မိမြို့ဖများ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြပြီး မိမိနှင့် တင်ဝင်း၏ အသုဘပွဲကို ကလောမြို့က ဂုဏ်ပြုသည့် အနေနှင့် အတူတကွ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

အသုဘပို့သည့် လူတန်းကြီးက ရှည်လှသည်။ များ လှသည်။ မိမိ၏ အိမ်ကလေးမှ မြို့တစ်ဖက်ရှိ သင်္ချိုင်းထိ သုံးနာရီမျှကြာအောင် လမ်းလျှောက် လိုက်ပို့ကြသည်။

သချိုင်းမှာ ဘာအထိမ်းအမှတ်မျှ မလုပ်၊ ဘာစကားစမြည် မိန့်ခွန်းမျှ မ ဆို။ ဤလူသားတို့ အတွက် လူသာမန်တို့ ၏ ချီးမြှောက်မှုသည် မလိုတော့ပြီ။

သစ်တွေက ခြောက်သွေ့လှသည့် အတွက် ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုလုံး မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ကောင်းစွာ လောင်ကျွမ်းသွားခဲ့သည်။

လေငြိမ်သောနေ့မို့ မီးခိုးဖြူဖြူတွေက စံပယ်ပန်းကုံးလေးလို ထက်ကောင်းကင်ပြာဆီ ထောင်မတ်စွာ တက်သွားခဲ့တော့သည်။

****

အခန်း(၁၁)

ဖေဖေဆုံးသွားခဲ့ပြီတဲ့ လား။ အလစ်အငိုက်မှာ ကျွန်မကို အရိုက်ထိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မိဘကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် အတွက် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ဖို့ များ ဘဝက ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သလဲ။

သူ့ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်မ ယုံကြည်မှုတွေ တဖြည်းဖြည်း ပိုလာခဲ့သည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းထဲက ဖေဖေက ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်ထဲက ဖေဖေ့ထက် ပိုမိုအသက်ဝင် လှုပ်ရှားလွန်းလှသည့် အတွက် ကျွန်မနှင့် အရမ်း အရမ်းကို နီးကပ်လွန်းနေပြီဟု ထင်မိခဲ့သည်။ ဖေဖေ ဆုံးပါးသွားပြီဟု ယောင်၍ ပင် မတွေးမိခဲ့။ ဟင့်အင်း-ဖေဖေ မသေပါဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကို ထပ် မတွေ့တော့တာပဲ ရှိတာပါ၊ သူတို့ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်၊ သူတို့ လေသံ လေးတွေကို ကျွန်မ ကြားနေသေးပဲ။

ကဲ-ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီတဲ့လေ။ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး အိမ်ထဲ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဝင်သွားလိုက်ချင်သည်။ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖေဖေ့ ကို အတင်းဖက်ထားလိုက်ချင်သည်။ အတော်ကြာမှ ဦးဘ ပြောသည်ကို ရေရေရာရာသဘောပေါက်လာသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်း နောက်ဆုံးပိုင်းကို ကျွန်မ မကြားလိုက်သလိုပါပဲ။ ထို့ကြောင့် လည်း အိမ်ထဲ ဝင်စရာ မလို တော့။ အတွင်းကိုလည်း မကြည့်လိုပါတော့။ အနည်းဆုံးတော့ ခု မကြည့် လိုသေး။

ဦးဘက ကျွန်မကို သူ့အိမ် ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ စိတ်ပန်းလူပန်း ရှိလှသဖြင့် သူ့ ဆိုဖာပေါ် ကျွန်မ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်နှစ်ရက်အတွင်း သူ့ စာကြည့်ခန်းထဲ ထိုင်ရင်း သူ စာအုပ်တွေ ပြုပြင်နေတာကို ငေးနေမိသည်။ စကား သိပ်မပြောဖြစ်။ သူက စားပွဲပေါ် ကုန်း၍ အလုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ လုပ်နေသည်။ အသေးစိတ်၊ အနုစိတ် လုပ် နေသည်။

ဒီလို သူ နိစ္စဓူဝ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ လုပ်နေတာ မြင်တော့ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။ သူက ဘာမျှ မမေး။ ဘာမျှလည်း မပြော။ မျက်မှန်ထူကြီးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ရင်း တစ်ချက် တစ်ချက် ပြုံး ပြသည်။ သူ ရှိနေခြင်းကပင် ကျွန်မအတွက် လုံခြုံစိတ်ချလှပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် စကား အများကြီး မပြောဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိ။

တတိယမြောက်နေ့မှာ ကျွန်မတို့ ဈေးအတူ သွားကြသည်။ သူ့အတွက် ကျွန်မ ချက်ပြုတ်ပေးမည်ဟု ကတိခံခဲ့သည်။ မန်ဟက်တန်မှာ တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ကျွန်မ လက်စွမ်းပြ ချက်နေကျ။ သူက အံ့ဩပြီး

ပျော်သွားဟန် တူသည်။ ကျွန်မတို့ ဆန်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်တွေ ဝယ်ကြသည်။ အိန္ဒိယက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကောင်းမှုဖြင့် ချက်တတ်နေသည့် သီးစုံကုလားဟင်း ချက်မည်။ အာလူးနှာ တံ ရှိလား မေးတော့ သူ နားမလည်ရှာ၊ ခေးတုံးတုံးကြီး တစ်ချောင်း ထုတ်ပေးသည်။

ထင်းမီးဖို ဆိုတာနှင့် တစ်ခါမျှ မချက်ဖူးခဲ့။ ကျွန်မ ထမင်းချက်လိုက်သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ပြုတ်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်မကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်။

ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း စားကြသည်။ ချက်ရ ပြုတ်ရတာ ပင်ပန်းလို့ လား မသိ၊ ခု ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာပြန်ပြီ။

"မင်းဖေဖေကို ပြန်တွေ့ဦးမယ်လို့ ထင်နေတာလား"

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အင်မတန် နာကျင်ခံစားရတာပဲ ဦးဘရယ်"

သူ ဘာမျှ ပြန်မပြော။

ခဏငြိမ်နေပြီး ကျွန်မ သူ့ကို မေးလိုက်သည်။

"ဦးဘရော အဖေ ရှိသေးလား"

"မရှိတော့ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံး လေးနှစ်က ဆုံးသွားပါပြီ"

"ဘာရောဂါနဲ့ လဲ"

"ဒီလိုပါပဲ လူကြီးရောဂါပေါ့"

"သူတို့ ဆုံးသွားလို့ ရှင် ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားတာလား"

"အင်း-အမေ့ကို နှစ်ရှည်လများ ပြုစုခဲ့ရး ခုလို တစ်ယောက်တည်း ဆို တော့ နည်းနည်းတော့ ဟာတာတာပေါ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့တယ် ရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"အဲဒီ ဟာတာတာကြီး ပျောက်သွားအောင် ဘယ်လောက် အချိန်ယူလိုက် ရလဲ"

"အင်း အဲဒီလိုတော့ မတွေးမိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဟာ ဒီလိုပဲ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြ တဲ့ ထုံးစံ ရှိသကိုး၊ သေသူကို ချန်ထားခဲ့တာလား၊ ကိုယ်နဲ့ အတူ ခေါ်ထား တာလားလို့ မေးရင် အတူခေါ်ထားတဲ့ လူက များ မယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်၊ သတိရ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေတယ် ဆိုတာက အတူခေါ်ထားခြင်း တစ် မျိုးပဲလေ၊ လူပေါ်

မူတည်တာပေါ့၊ ကျုပ်အတွက်ကတော့ သုံး လေးရက် လောက်ပါပဲ”

“ဟင်-အဲသလောက်ပဲလား”

“သူတို့ ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ မဟုတ်ဘူး လို့ ကျုပ်နားလည်သွားတဲ့ အတွက် သိပ်ပြီးတော့ ပူဆွေး တမ်းတတာမျိုး မဖြစ်လိုက်ဘူး၊ နေ့တိုင်း တော့ သူတို့ ကို သတိရပါတယ်၊ ခု ကျုပ် သင်္ချိုင်းကုန်း ခြေတစ်ဖက်လှမ်း နေတဲ့ အရွယ်ရောက်နေတာတောင် တစ်ခုခုဆို အဖေ၊ အမေကို တမ်းတ တုန်း၊ တိုင်ပင်ချင်တုန်း ဆိုတာမျိုးတော့ ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အတွက်တော့ ပူဆွေးမနေတော့ဘူး၊ သူတို့ အိုလှပြီ၊ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ဘဝကို ငြီးငွေ့လောက်အောင် နေခဲ့ပြီးကြပြီ၊ အသေဖြောင့်ကြပြီ၊ သူတို့လည်း ဝမ်းမြောက်မှာ ပါပဲ၊ နာကျင်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိတဲ့ မရဏတရားအတွက် လေ”

“အင်းလေ၊ ဦးဘက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ဒီလို ပြောနိုင်မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ငယ်တဲ့ လူအဖို့ တော့ ဖြေသိမ့်ဖို့ ခက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မိန်းမဟာ အသက်သုံးဆယ် မပြည့်ခင် ဆုံးသွားခဲ့တာ၊ ကျုပ်တို့ နှစ် ယောက် အင်မတန် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါတယ်”

“သူကရော ဘယ်လို ဆုံးသွားခဲ့တာလဲ” ဦးဘက အကြာကြီး စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒါမျိုး မေးလေ့ မရှိဘူး ဂျူလီယာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ အဖြေမရှိလို့ ပဲ။ မင်း ခု ကျုပ်တို့ နေရထိုင်ရတဲ့ ဘဝအခြေအနေကို မြင် သားပဲ၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ နွံထဲမှာ လေ၊ ဒီလို အခြေအနေမှာ သေခြင်းက ကျုပ်တို့ အတွက် မဆန်းဘူး ကလေးမ၊ မင်းအသက်လောက်တောင် မရှိဘဲ သေသွား ကြတဲ့ လူတွေ ကျုပ်တို့ ဆီမှာ ပုံလို့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကပဲ အိမ်နီးနားချင်းရဲ့ အသက်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ သားကလေး အဖျားတွေ အရမ်းကြီးပြီး နောက်နှစ်ရက်နေတော့ ဆုံးပြီတဲ့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရောဂါလေးတွေနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ သေကြတယ်၊ ဆေးကုဖို့ နောက်ကျကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုသေတာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းဟာ တန်ကြေးကြီးလွန်းတယ် ကွယ်၊ ကျုပ်မိန်းမဟာ ညဘက်ကြီး အိပ်နေရင်း သေတာပဲ၊ မနက် ကျုပ် နိုး လာတော့ သူ ကျုပ်ဘေးမှာ ဆုံးနေပြီ၊ ကျုပ် သိတာ ဒါပဲ”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးဘရယ်၊ မေးမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်မတို့ စကားမပြောဘဲ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငေးနေကြသည်။ ဖေဖေ့ အပြင် ဘယ်သူတွေကို ကျွန်မ ဆုံးရှုံးသေးသလဲ။ မေမေ့ မိဘနှစ်ပါးက သက်ရှိထင်ရှား ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်၏

ရည်းစားကောင်လေးက မနှစ်က ရေနစ်ပြီး ဆုံးသည်။ သူနှင့် အတူ သွားသွားလာလာ ရှိခဲ့သည့် အချိန်တွေကို သတိရမိသည်။ သူ့အသုဘ သို့ ကျွန်မ မသွားဖြစ်။ ဝါရှင်တန်က အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် တိုက်နေခဲ့သည်။ တင်းနစ်ရိုက်ဖော်ရိုက်ဖက်၏ မိခင်က ကင်ဆာဖြင့် လောလောလတ်လတ် ဆုံးသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ ကျွန်မကို စန္ဒရား သင်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သူ ဝေဒနာ ကို အကြာကြီး ခံစားသွားရသည်။ ကျွန်မ ဆေးရုံကို တော်တော်နှင့် မရောက်ဖြစ်ခဲ့။ နောက်ဆုံးချိန်မှ သွား ကြည့်ခဲ့သည်။ ဆိုလိုသည် ကတော့ သေခြင်းတရားသည် ကျွန်မနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင်သာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူမမာလောကနှင့် လူကောင်းလောကဟူ၍ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ကွဲကွဲပြားပြား စည်းခြား ထားသည်။ လူကောင်းလောကက လူမမာ လောကကို အသိအကျွမ်း မလုပ်ချင်၊ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သလိုသာ နေချင်သည်။ ခေတ်မှန်ထဲမှာ ရင်သားက အကျိတ်ဖြူဖြူတွေ မတွေ့ရမချင်းပေါ့။ က

ဦးဘက စားပြီးသား ပန်းကန်တွေ ယူသွားသည်။ မီးထပ်မွှေးသည်။ ရေနွေးအိုး တည်သည်။

"လက်ဖက်ရည် မလုပ်နဲ့ တော့ ဦးဘရေ"

ကျွန်မက ထရပ်ကာ တံခါးဆီသို့ လှမ်းလိုက်သည်။

"ကျွန်မနဲ့ အပြင် လိုက်ခဲ့မလားဟင်"

"အင်း...လိုက်တာပေါ့"

ဦးဘက မီးဖိုထဲမှ လှမ်းအော်သည်။

"ဒါနဲ့ ဘယ်သွားမှာ တုံး"

ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံး တောင်းဆိုမှုရှိရာသို့ ကျွန်မတို့ လျှောက်လှမ်းလာကြ သည်။ ဖေဖေ့ အတိတ်ခြေရာတွေ အားလုံး ကျွန်မ မြင်ပြီးခဲ့ပြီ။ ခု ဖေဖေ့ ခရီးစဉ် ဘယ်လို အဆုံးသတ်ခဲ့သည် ကို မြင်ချင်လှသည်။

"အုတ်ဂူတို့၊ ကမ္ပည်းတိုင်တို့ ဘာမှ မရှိဘူးနော်၊ အရိုးပြာတွေဟာ လေအဟုန့်မှာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို လွင့်သွားခဲ့ကြပြီ"

ဦးဘက ကျွန်မကို သတိပေးသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းဆိုတာကို ကျွန်မလည်း လန့်တော့ လန့်မိသည်။ ကိုယ်လည်း တစ်နေ့ ဒီရောက်နိုင်သည် ဆိုသော အတွေးက မထိတ်သာ မလန့်သာ။

အုတ်ဂူလေးတွေကို ချုံတွေ မြက်တွေကြားမှာ စတင်တွေ့ရှိရပြီ။ တချို့က လည်း ခံ့ခံ့ညားညား၊ တချို့ကလည်း သေးသေးနုပ်နုပ်၊ အမျိုးမျိုးအပြားပြား

အရွယ်ရွယ်အစားစား၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း မြက်ဖုံးသွားခြင်းကို ခံကြရ သည်သာ။ တောင်ကုန်းထိပ်ထိ တက်သွားပြီး ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့သည့် နေရာပါပဲ။ အဝေးတောင်တန်းတွေဆီ သွားသည့် လူသွားလမ်းလေး များကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်လို့ လေတောင် မတိုက်။

ဖေဖေနှင့် အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည် များကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ ဘုရတ်ကလင်း တံတားပေါ်မှာ၊ စတေတန်ကျွန်း ဖယ်ရီပေါ်မှာ၊အိမ်နားမှာ၊ သစ်ကြမ်းပိုးခေါက်နဲ့ နွေးနွေးတွေကြားမှာ။

ဒါတွေကို လွမ်းလားဆိုရင် ဟင့်အင်းဟု ဖြေရမည်။ ခု ကျွန်မ ငြိမ်းချမ်းနေသည်။ ဖေဖေ ပုံပြင် ပြောပြခဲ့သည့် ညဦးယံတွေကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။ နွေညနွေးနွေးမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးဖြင့် သူ့ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးရင်း သူ့အသံတွေ၊ သူ့ရယ်သံတွေကိုနားထောင်၊ သူ့လက်တွေဖြင့် လေထဲ မြှောက်ကစားပြီး အကျမှာ ပြန်ဖမ်းတတ်တာတွေ။

နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် ကြာပြီးမှ မိမိဆီ ဘာလို့ များ ပြန်သွားခဲ့တာလဲ၊ နယူးယောက်မှာ မိသားစု တာဝန် ကျေချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ သူ နေနေတာ တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ မိမိကို ချစ်သလို မေမေ့ကို၊ အစ်ကို့ကို၊ ကျွန်မကိုလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ချစ်ပေလိမ့်မည်။ အချစ်အားလုံးကို သစ္စာရှိချင်သည့် ဖေဖေ၊ ခုတော့ ဖေဖေ့အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါပြီ။

“ဒါလေးကိုတော့ ပြလိုက်ဦးမယ်”

ဦးဘကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာများ လဲ။

“မိမိ အလောင်းစင်က ဒီနားမှာ၊ မင်းဖေဖေ အလောင်းစင်က ဟိုနားမှာ၊ တစ်စင်နဲ့ တစ်စင် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက် ကွာလိမ့်မယ်၊ ပြိုင်တူ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တော့ ချက်ချင်းပဲ လောင်ကျွမ်း သွားကြတယ်၊ မီးခိုးတန်းတွေက ကောင်းကင်ပေါ် မျဉ်းဖြောင့်နှစ်ကြောင်းလို တက်သွားတယ်၊ လေကလည်း သိပ်ငြိမ်တာကိုး၊ ပြီးတော့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တယ်”

“တိတ်ဆိတ်တယ် ဆိုတာ”

“လူအများကြီး ဘာသံမှ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ထွက်မလာဘူး၊ မီးလောင်နေတာတောင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ လောင်ကျွမ်းနေတာ”

ဖေဖေ...ဖေဖေရယ်...ပန်းရောင် ကျွန်မအခန်းလေး၏ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ရင်း မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော ဘောလုံးလေး လည်ရင်း ပုံ ပြောနေသော ဖေဖေ။

“ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်တွေ တေးသီကြတယ်လား”

“အင်း-အဲသလို အသံတွေ ကြားရတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“ပြီးတော့ မီးခိုးငွေ့နှစ်တန်း ရောယှက်လာတယ်လား”

“အဲဒါကိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာ”

“လေမတိုက်ဘဲနဲ့ မီးခိုးငွေ့ နှစ်တန်းဟာ ရောယှက်ပေါင်းစပ်ပြီး တစ်ခုတည်းဖြစ်...ဖြစ်...ဖြစ်”

“အမှန်တရားအားလုံးဟာ ထပ်ကျော့ပြန်ဖြစ်တာမျိုး မရှိဘူး ဂျူလီယာ၊ ထပ်ကျော့ပြန် ဖြစ်တတ်တဲ့ အရာအားလုံးဟာလည်း အမှန်တရားလို့ တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူးကွယ်”

ဦးဘ ညွှန်ပြသည့် အလောင်းစင်တွေ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည့် နေရာကို ကျွန်မ ကြည့်မိသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ပြာလဲ့ ကြည်လွင်တိမ် ကင်းစင်။

****

အခန်း(၁၂)

မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ အိပ်မက်တစ်ခုက လှန့်နှိုးလိုက်သလို။ အသက် ၁၂နှစ်၊ ၁၃နှစ်လောက်၊ နယူးယောက်က အိမ်မှာ ညကြီးသန်းခေါင်၊ ဖေဖေ့အိပ်ခန်းထဲမှာ အစ်ကိုနှင့် အမေတို့၏ အသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဖေဖေ့အသက်ငင် နေသံက တစ်အိမ်လုံးလွှမ်းအောင် ကျယ်လောင်လှသည်။ ညဝတ်ထည်ဖြူဖြူနှင့် ကျွန်မ အိပ်ရာမှ ထပြီး ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်လျှောက်သည်။ ကြမ်းခင်း အေးအေးက ခြေဖဝါးကို စိမ့်နေစေသည်။ ဖေဖေ့အခန်းက မီးတွေ လင်းနေသည်။ မေမေက ဖေဖေ့ အိပ်ရာနား ဒူးထောက်ရင်း တရှုပ်ရှုပ် ငို နေသည်။

"ဘုရားသခင်ကယ်တော်မူပါ၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး" အစ်ကိုက ဖေဖေ့ကို လှုပ်နှိုးနေသည်။

"အဖေ ထပါဦး၊ ထပါဦး"

အစ်ကိုက ဖေဖေ့ ရင်ဘတ်ကို ဖိရင်း၊ နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ လေမှုတ်ရင်း အရေးပေါ် အသက်ကယ်နေသည်။ ဖေဖေ လက်မောင်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ပြူးထွက်နေသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ချွေး တွေ ရွှဲနေသည်။ လက်သီးတွေ အတင်းဆုပ်ထားသည်။ သူရုန်းကန် လှုပ်ရှား ကြိုးစား တင်းခံနေသည်။ သေမင်း ခေါ်ရာနောက် သူ မလိုက်ချင်။

အကျယ်ကြီး တစ်ချက် ညည်းလိုက်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေးလာ သည်။ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ အကြောဆွဲသလို ဖြစ်လာသည်။ ခဏနေတော့ လက်တွေ ပျော့ခွေကာ ခုတင်ဘေးသို့ တွဲလောင်း ကျလာသည်။

အိပ်မက်ကြောင့် လန့်နိုးလာတော့ ကျွန်မ အလွန်အမင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ တကယ့် အဖြစ်မှန် သေခြင်းတရားက ဖေဖေ့ကို ဘယ်လောက်များ ကြင်နာလိုက်သလဲလေ။

မိမိနှင့် အတူ နောက်ဆုံးထွက်သက်ထိ ရှိနေသည့် ဖေဖေ့နောက်ဆုံး အချိန်တွေကို မြင်ယောင် ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရခဲ့။ ဒါ ကျွန်မ မ သိသည့် ဖေဖေ့ဘဝပေပဲ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာ အကြောင်းမရှိမှန်း သဘောပေါက်လာသည်။ ဖေဖေ့ကို ကျွန်မ ချစ်သည် က ကလေးတို့ သဘာ ဝ မိဘကို ချစ်ခြင်း သက်သက်သာ။ သူ၏ သေဆုံးခြင်းသည် သူကိုယ်တိုင် အတွက်ရော ကျွန်မအတွက်ပါ ကြေကွဲစရာ မဖြစ်ခဲ့။ သူကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင် နေရာနှင့် အချိန်ကို ရွေးချယ်၍ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာ၊ တွန်းလှန်မှုမဲ့စွာ လက်ခံခဲ့သည့်

သေခြင်းတရားသာ။ ထိုအတွက်ကြောင့် ကျွန်မပေါ်၊ မိသားစုပေါ် ထားရှိသည့် ဖေဖေ့ မေတ္တာတွေ ယုတ်လျော့စရာ အကြောင်း တစ်စက်ကယ်မျှ မရှိလေ။ ဂျုန်မ စိတ်သက်သာစွာ ပြန် အိပ်ပျော်သွားသည်။

နိုးလာတော့ နေမြင့်နေပြီ။ ပူနွေးနေသဖြင့် ရေအေးအေးဖြင့် ချိုးလိုက်ရတာ ကောင်းလှသည်။

*ထမင်းစားခန်းထောင့်မှာ စားပွဲထိုးလေး စောင့်နေသည်။ မနက် ခုနစ်နာရီ လောက် ကတည်းက သူ စောင့်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

အကျက်ကြော်လား၊ မွှေကြော်လား၊ လက်ဖက်ရည်လား၊ ကော်ဖီလား။

ကောင်တာက အမျိုးသမီး ကျွန်မဆီ လျှောက်လာသည်။ စာအိတ်ညိုညိုကြီး တစ်လုံးကို လှမ်းပေးသည်။ မနက်စောစောက ဦးဘ လာပေးသွားတာ ဟု ဆိုသည်။ စာအိတ်က ကြီးလွန်းသဖြင့် စာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဖွင့်ဖောက် လိုက်သည်။ လက်ဖြင့် အရောင်ခြယ်ထားသော ဓာတ်ပုံငါးပုံ ထွက်လာ သည်။ ၁၉၂၀ လောက်က ပို့စကတ်များကိုပင် အမှတ်ရသေးသည်။ ဓာတ်ပုံတွေ နောက်ကျောမှာ ခဲတံဖြင့် ခုနှစ် သက္ကရာဇ်တွေ ရေးထိုး ထားသည်။

ပထမဆုံးပုံက ၁၉၄၉ ခုနှစ်။

တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ပုံ၊အနွေးထည်အနီ၊ လုံချည်အနီ၊ ဆံပင် နက်နက်မှာ ပန်းဝါဝါ တစ်ပွင့် ပန်လို့၊ ဒါ မိမိပဲ ဆိုတာ ချက်ချင်း တန်းသိသည်။ ဦးဘ ပြောတာ မလွန်။ မိမိက လှလွန်းသည်။ လှ ရုံမျှမက တည်ကြည်အေးချမ်း ကျက်သရေရှိသည် ကို အထင်းသား မြင်ရ သည်။ သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေသလို၊ သူ့ဘေးမှာ အင်္ကျီဖြူနှင့် အသက် ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်သားလောက် ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ သူ့တူလေး များ လား၊ သူက ကင်မရာကို ပြုံးပြီး ကြည့် သည်။

ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံနှင့် တစ်ပုံ ဆယ်စုနှစ် တစ်နှ ခြားသည် ကို သတိထားမိ လာသည်။

ဒုတိယပုံမှာ မိမိသည် အနည်းငယ် ရင့်သွားသည်။ သူ့နောက်မှာ သူ့ပခုံး တွေကို ကိုင်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လုံး ပြုံးနေကြ သည်။ သို့သော် ကြေကွဲရိပ်ကိုယ်စီနှင့်။

“တတိယပုံမှာ အရွယ်ရ လာပြီဖြစ်သည့် မိမိက ပို၍ ပင် လှနေသေးသည်။ ဘာမျှ ပြုပြင် ခွဲစိတ် ထားခြင်းမရှိဘဲ သဘာဝအတိုင်း လှနေသည့် မိမိ နောက်မှာ လူတစ်ယောက်က ပါနေပြန်သည်။

နောက်ဆုံးပုံက ၁၉၈၉ တဲ့။

ဖေဖေ ကလော ပြန်မသွားခင် နှစ်နှစ်အလိုက။

မိမိ အတော်လေး ပိန်သွားသည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ပုံပင်။

သူ့ဘေးမှာ၊ သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေသူက-

ဟင်-

သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေတာ ဦးဘပဲ။ နှစ်ခါလောက် ပြန်ကြည့်မှ ဦးဘကို မှတ်မိသည်။ ဦးဘက ခုထက်တော့ အများကြီး နုပျိုနေသေးသည်။

ဓာတ်ပုံတွေကို ဖြန့်ရင်း တစ်ပုံချင်း ကြည့်လိုက်သည့် အခါမတော့ ၁၉၆၉ တုန်းက ပုံထဲက လူရွယ်ဟာလည်း ဦးဘ၊ မိမိနားက ကလေးငယ်ဟာလည်း ဦးဘ ဆိုတာ ငြင်းမရအောင် ပေါ်လွင် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ သူ့နှာတံ ဖြောင့်စင်းစင်း၊ သူ့အသံ၊ သူ့အရယ်၊ သူ့အပြုံး၊ သူ ခေါင်းကုတ်နေပုံ၊ ခုတော့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိခဲ့ရပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ များ သူ တစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့တာ လဲ။

ဦးဘကို အရမ်းတွေ့ချင်လာသည်။ သူ အိမ်မှာ မရှိ။ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်က သူ မြို့ထဲ ထွက်သွားသည် ဟု ဆိုသည်။ လမ်းမှာ တွေ့သူတွေကို လိုက်မေးမိသည်။ ဘယ်သူမျှ သူ့ကို မမြင်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ များ လား၊ သူလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ရက် နှစ်ခါ လာသည် ဟု စားပွဲထိုးလေးက ပြောသည်။ ဒီနေ့ ၁၅ ရက်နေ့မို့ လာမှာ မဟုတ်တဲ့။ ဦးတင်ဝင်းနဲ့ ဒေါ်မိမိတို့ ဆုံးတဲ့ လေးနှစ်ပြည့်လေ၊ ကလောက လူတွေ ဒေါ်မိမိအိမ်မှာ ညပိုင်း နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနား လုပ်ကြတယ်၊ ဦးဘ အဲဒီမှာ ရှိမှာ ပေါ့တဲ့။

ကျွန်မ သုတ်ခြေတင်ရပြီ။ ဘူတာရုံကို ဖြတ်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ် တက် လိုက်သည်။ လူတွေ လူတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ယောကျ်ားတွေ၊ ညနေခင်းနေရောင်အောက်မှာ အရောင်စုံ အသွေးစုံ၊ မိမိတို့ အိမ်ဆီ ဦးတည်နေကြ သည်။ လေအဝှေ့မှာ ဆည်းလည်း သံလေးတွေနှင့် ပြီးခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းက ကြားခဲ့ဖူးသည့် တောင်ပေါ် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကလေးတွေ ဆုတောင်းဂါ ထာရွတ်သံကို ကြားလိုက်သည်။

မိမိအိမ်ကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။ အရောင်စုံ အသွေးစုံဖြင့် ဆင်မြန်းထား ကြသည် ကိုး။ ကျွန်မကို လူတိုင်းက အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုကြသည်။ ကလေး တွေက တေးသီ၊ လူကြီးတွေက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြ သည်။ ဦးဘ ဘယ်မှာ လဲ။

ကျွန်မလည်း လူအုပ်နှင့် အတူ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်မိသည်။

အိမ်ထဲက ကြမ်းပြင်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ အများကြီး ထွန်းထားသည်။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကို ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်းတော်တွေ ခဲနေအောင် ကပ်လှူထားကြသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်နံ့ သင်းသင်းလေး ရနေသည်။ အမျိုးသမီး တွေက ဘုရားပန်းအိုး လဲနေကြသည်။

သူတို့ ဘုရားကန်တော့ကြသည်။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်က ရင်ချင်းအပ် သေဆုံး သွားကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး လဲလျောင်းခဲ့ရာ ခုတင်ကို အမြတ်တနိုး ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တွင်းက ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုသည့် ဗိုင်းရပ်ကို အသက်ခေတ်သွင်းနေကြသလိုပင်။

“သေတယ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ နိဂုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြတ်သန်းရမယ့် အဆင့်တစ်ဆင့်ပါပဲ”

ဦးဘ၏ စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်လာခဲ့သည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး မလှုပ်မယှက် ကျွန်မ ထိုင်နေမိသည်။ အပြင်မှာ မှောင်ရိပ်သန်းလာခဲ့ပြီ။ သို့သော် တစ်ခြံလုံး ဖယောင်းတိုင်မီးတွေနှင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက်။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဦးဘက ကျွန်မအနား ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး သူ ကျွန်မကို ပြုံးပြနေသည်။ တစ်ခုခု ကျွန်မ ပြောလိုက်ချင်လှသော်လည်း ဦးဘက သူ့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ် လက်ညှိုးကလေးတင်ရင်း ဆိတ်ဆိတ်နေဖို့ အသံတိတ် အချက်ပြနေသည် လေ။

သင့်လူ

Whisper Of Words